KEN FOLLETT

Codul „Rebecca"

Editura
OLIMP

Ken Follett

Codul „Rebecca”

Versiunea în limba română de
GABRIELA ABĂLUŢĂ

Editura OLIMP
Bucureşti 1994

Colecţia THRILLER 6

Coperta reproduce un fotomontaj cu imagini din filmul celebru, având la bază romanul **The Key to Rebecca**

Copyright © 1980 by Fineblend N.V.

©Editura Olimp 1994

ISBN 973-96257-6-2

Lui ROBIN McGIBBON

„Spionul nostru din Cairo,
este cel mai mare erou.”[1]

ERWIN ROMMEL, septembrie 1942

Partea întâi
TOBRUK

1

La amiază s-a prăbuşit ultima cămilă.

Era un mascul alb, în vârstă de cinci ani, pe care îl cumpărase la Giale; cel mai tânăr şi cel mai puternic dintre cele trei animale şi, în acelaşi timp, şi cel mai blând; îi plăcea acest animal atât cât poale să-i placă unui om o cămilă, ceea ce vrea să însemne că o ura doar un pic.

Au urcat pe partea bântuită de vânturi a colinei, om şi cămilă, înfigând picioarele mari şi greoaie în nisipul nesigur şi, sus în vârf, s-au oprit. Au privit înainte şi n-au văzut decât o altă colină ce trebuia urcată şi după aceasta încă o mie şi parcă la gândul acesta animalul fu cuprins de disperare. Picioarele de dinainte i se îndoiră, apoi o lăsară şi cele de dinapoi şi se culcă în vârful colinei, ca un monument, cuprinzând cu privirea deşertul pustiu, cu indiferenţa muribundului.

Bărbatul smuci frânghia legată de nas. Capul cămilei zvâcni înainte cu gâtul întins, dar trupul nu vru să se ridice. Bărbatul se duse şi o lovi cât putu de puternic în partea de dinapoi, de trei sau patru ori. În cele din urmă, scoase un cuţit ascuţit ca briciul, cu vârf îngust, din acelea pe care le poartă beduinii, şi împunse crupa cămilei. Sângele ţâşni din rană, dar cămila nici măcar nu privi spre el.

Bărbatul pricepu ce se întâmplase. Până când şi ţesuturile din trupul animalului înfometat încetaseră să mai funcţioneze, întocmai ca o maşină rămasă fără combustibil. Văzuse cămile prăbuşindu-se astfel la poalele unei oaze, înconjurate de frunzişul dătător de viaţă pe care îl ignorau, lipsindu-le până şi energia necesară ca să mănânce.

Mai erau două trucuri pe care le-ar fi putut încerca. Primul: să-i toarne apă în nări până când începe să se înece; al doilea: să-i aprindă un foc sub coapse. Dar nu putea să risipească apa şi nici lemnele de foc şi apoi niciuna din aceste metode nu avea prea mari şanse de succes.

Oricum, era timpul să se oprească. Soarele era puternic şi arzător. Începea lunga vară sahariană când în miezul zilei temperatura va atinge 110 grade F la umbră.

Fără să despovăreze cămila, bărbatul deschise unul din saci şi-şi scoase cortul. Automat, privi iar împrejur; nu se zărea nicio umbră sau adăpost – orice loc era le fel de rău. Îşi fixă cortul alături de cămila muribundă, acolo în vârful dâmbului.

Se aşeză cu picioarele încrucişate în gura cortului ca să-şi prepare ceaiul. Netezi o porţiune de nisip, aranjă câteva crenguţe uscate atât de preţioase în formă de piramidă, şi aprinse focul. Când ibricul dădu în fiert, pregăti ceaiul după metoda nomazilor: turnă ceaiul din ibric în ceaşcă, adăugă zahărul, apoi îl mută din nou în vas ca să întărească infuzia, repetând operaţia de câteva ori. Infuzia obţinută, foarte concentrată şi destul de dulce, era cea mai înviorătoare băutură din lume.

Mestecă două-trei smochine şi urmări cum moare cămila, în timp ce aştepta ca soarele să-şi înceapă coborâşul. Calmul lui presupunea o anume experienţă practică. Străbătuse o cale lungă prin deşert, mai mult de o mie de mile. Cu două luni în urmă plecase din El Agela, de pe coasta mediteraneană a Libiei, şi călătorise spre sud cale de cinci sute de mile, prin Gialo şi Kufra, până în inima pustie a Saharei. Acolo o luase spre est şi trecuse frontiera în Egipt fără să-l fi observat vreun om sau animal. Traversase porţiunea stâncoasă a Deşertului vestic şi se întorsese spre nord, lângă Kharga; şi acum nu era departe de destinaţie. Cunoştea deşertul, dar se temea de el – toţi oamenii inteligenţi se temeau de el, chiar şi

nomazii care-şi petreceau aici întreaga viaţă. Nu se lăsase niciodată stăpânit de frică, nu a lăsat teama să-l copleşească şi să-i uzeze energia nervoasă. Catastrofe se întâmplă întotdeauna: erori de orientare care te fac să deviezi din drum cu câteva mile, ratând fântâna spre care te-ndreptai; sticle de apă care se scurg sau se sparg; cămile ce par sănătoase, dar care se îmbolnăvesc la câteva zile de la plecare. Singurul răspuns era să spui *Inshallah*: aşa-i voia Domnului.

În cele din urmă soarele începu să coboare spre vest. Se uită la încărcătura de pe cămilă, întrebându-se cât va putea duce din ea. Erau trei geamantane micuţe tip european, două grele şi unul uşor, toate importante. Mai erau un săculeţ cu îmbrăcăminte, un sextant, hărţile, hrana şi burduful cu apă. Şi aşa era prea mult; trebuia să abandoneze cortul, vasul pentru gătit, calendarul şi şeaua.

Făcu un balot din cele trei geamantane, puse îmbrăcămintea, alimentele şi sextantul deasupra, legând totul cu o fâşie de pânză, prin care îşi putea vârî braţele şi căra toată încărcătura ca pe un rucsac. Îşi atârnă burduful din piele de capră, în care avea apa, la gât, şi-l trase spre piept.

Era o încărcătură grea.

Cu trei luni în urmă ar fi pulul să o care toată ziua şi apoi spre seară să joace tenis, căci era un bărbat puternic; dar deşertul îl slăbise. Intestinele îi erau numai apă, pielea îi era plină de umflături şi slăbise douăzeci sau treizeci de livre. Fără cămilă nu putea ajunge prea departe.

Cu busola în mână, porni la drum.

Urma întocmai busola, indiferent unde îl ducea, rezistând tentaţiei de a ocoli dealurile, căci ultimele mile le naviga prin estimarea distanţelor parcurse, şi o eroare de numai câteva fracţiuni îl putea abate cu fatale sute de yarzi. Mergea încet, cu paşi mari. Mintea îi era golită de speranţe sau temeri, concentrată asupra busolei şi nisipului. Reuşi să uite durerea trupului chinuit, punând

automat un picior în faţa celuilalt, fără să gândească şi de aceea fără efort.

Ziua se răcori anunţând înserarea. Burduful cu apă atârnat de gât deveni mai uşor pe măsură ce-i consuma conţinutul. Refuza să se întrebe câtă apă îi mai rămăsese; calculase că bea câte şase căni pe zi şi ştia că nu mai avea rezerve pentru încă o zi. Cu larmă asurzitoare, un cârd de păsări îi trecu pe deasupra capului. Privi în sus, ferindu-şi ochii cu mâna şi văzu că sunt gâşte Liechtenstein de nisip, păsări ale deşertului, păsări asemeni pescăruşilor bruni, care zoresc spre apă în fiecare dimineaţă şi seară. Mergeau în aceeaşi direcţie cu el, ceea ce însemna că era pe pista cea bună; dar ştiind că ele pot zbura cincizeci de mile până la apă, apariţia lor îl încuraja prea puţin.

Pe măsură ce deşertul se răcorea, la orizont se îngrămădeau nori. În spatele lui soarele se cufundă tot mai jos şi se transformă într-o uriaşă minge galbenă. Nu peste mult timp, pe cerul purpuriu apăru o lună albă.

Se gândi să se oprească. Nimeni nu putea umbla toată noaptea. Dar nu avea cort, nici pături, nici orez sau ceai. Şi era sigur că era aproape de izvor; după socotelile lui ar fi trebuit să fie acolo.

Merse înainte. Calmul îl părăsea. Îşi folosise rezistenţa şi experienţa împotriva deşertului nemilos, dar începea să se întrevadă o victorie a celui din urmă. Se gândi iar la cămila pe care o părăsise, cum se aşezase ea pe dâmb, cu liniştea aceea a epuizării, aşteptând moartea. Se gândi că el n-o să aştepte să vină moartea: când va deveni inevitabilă, va alerga în întâmpinarea ei. Orele de agonie şi năvalnică sminteală nu-s pentru el – ar fi nedemn. El îşi avea cuţitul.

Gândul îl făcu să simtă disperarea şi acum nu-şi mai putu reprima frica. Luna coborî, dar peisajul era luminat de stele. O văzu pe mama lui în depărtare, o auzi spunându-i:

— Să nu zici că nu te-am prevenit!

Auzi un tren pufăind rar, o dată cu bătăile inimii lui. Pietre mici i se rostogoliră în cale, ca nişte şoareci care fug grăbiţi. Simţi mirosul de miel fript. Înfruntă o ridicătură şi zări, în apropiere, strălucirea roşiatică a focului deasupra căruia fusese friptă carnea şi, alături, un băieţel care rodea oasele. În jurul focului erau corturi, cămile cu picioarele împiedicate păşteau scaieţii presăraţi în jur. Şi, dincolo de toate astea, ghizdul fântânii. Merse ca într-o halucinaţie. Oamenii din vis se uitară la el uluiţi. Un bărbat înalt se ridică în picioare şi vorbi. Călătorul trase de howli, desfăşurând în parte pânza ca să-şi arate faţa.

Bărbatul cel înalt făcu un pas înainte, şocat, şi strigă:

— Vere!

Călătorul înţelese că, totuşi, nu era o iluzie; schiţă un zâmbet şi se prăbuşi.

Când se trezi, o clipă crezu că este iar copil şi că toată viaţa lui de adult nu fusese decât un vis.

Cineva îl bătea pe umăr şi-i spunea în limba deşertului:

— Trezeşte-te, Ahmed!

De ani de zile nu-i mai spusese nimeni Ahmed. Îşi dădu seama că era învelit într-o pătură aspră şi zăcea pe nisipul rece, cu capul înfăşurat într-un howli. Îşi deschise ochii şi văzu un splendid răsărit de soare, ca un curcubeu întins pe orizontul întunecat. Vântul de gheaţă al dimineţii îl izbi în faţă. În acea clipă retrăi confuzia şi neliniştea celui de-al cincisprezecelea an de viaţă.

Atunci, când se trezise pentru prima oară în deşert, se simţise complet pierdut. Îşi spusese: *Tata e mort,* şi apoi: *Am un nou tată.* Fragmente din Coran îi trecuseră prin minte, amestecate cu frânturi din *Crezul* pe care mama lui continua să-l înveţe în secret, în Germania. Îşi aminti durerea încă recentă a circumciziei din adolescenţă, urmată de uralele şi salvele de puşcă ale bărbaţilor ce-l

felicitau pentru că, în sfârşit, devenise unul de-al lor, un adevărat bărbat. Urmase apoi lunga călătorie cu trenul, întrebându-se tot timpul cum arată oare verii lui din deşert, şi dacă îi vor dispreţui trupul palid şi comportamentul citadin. Ieşise iute din gară şi văzuse doi arabi ce stăteau alături de cămilele lor în praful din curtea gării, înfăşuraţi în veşmintele tradiţionale care îi acopereau din cap până-n picioare, excepţie făcând doar fanta din howli care le dezgolea ochii întunecaţi, de nepătruns. Îl luaseră la izvor. Fusese înspăimântător: nimeni nu-i vorbise, i se adresaseră numai prin gesturi. Seara realiză că aceşti oameni *nu aveau toaletă,* şi se simţi disperat şi stânjenit. În cele din urmă fusese obligat să întrebe. Urmă un moment de tăcere, şi apoi izbucniră cu toţii în râs. Se dovedi că îşi închipuiseră că nu putea vorbi limba lor şi de aceea încercaseră cu toţii să comunice cu el prin semne; şi că folosise un cuvânt din limbajul copiilor ca să întrebe despre toaletă, ceea ce făcea totul şi mai nostim. Cineva îi explicase să se ducă un pic mai încolo, dincolo de cercul corturilor şi să stea pe vine în nisip, şi după asta nu-i mai fusese atât de teamă căci, deşi erau oameni aspri, nu erau lipsiţi de bunătate.

Toate acestea îi trecuseră prin minte când privise primul lui răsărit de soare în deşert şi îi reveneau în memorie după douăzeci de ani, tot atât de proaspete şi de dureroase ca şi amintirile neplăcute din ziua precedentă, ce ţâşniseră o dată cu vorbele rostite „Trezeşte-te, Ahmed!”

Se ridică brusc, vechile gânduri risipindu-se iute, ca şi norii dimineţii. Traversase deşertul într-o misiune de o importanţă vitală. Găsise fântâna, nu fusese o halucinaţie; verii lui erau aici, aşa cum fuseseră întotdeauna în această perioadă a anului. Se prăbuşise din cauza epuizării şi ei îl înfăşuraseră în pături şi-l lăsaseră să doarmă lângă foc. Trecuse printr-o bruscă panică gândindu-se la

preţioasele lui bagaje – le mai căra oare când sosise? – apoi le zări, stivuite cu grijă la picioarele lui.

Ismail stătea pe vine lângă el. Întotdeauna fusese aşa: în toţi anii pe care cei doi băieţi îi petrecuseră împreună în deşert, dimineaţa, Ismail se sculase întotdeauna primul. Acum spuse:

— Griji mari, vere.

Ahmed dădu din cap, încuviinţând.

— E război.

Ismail scoase un mic bol din pietre preţioase în care era apă. Ahmed îşi cufundă degetele în apă şi-şi spălă ochii. Ismail plecă. Ahmed se ridică.

Una din femei, tăcută şi servilă, îi oferi ceai. Îl luă fără să-i mulţumească şi-l bău repede. Mâncă nişte orez fiert, rece, în timp ce în jurul lui se desfăşura fără grabă activitatea obişnuită a taberei. Avea impresia că această ramură a familiei era încă bogată: erau câţiva servitori, mulţi copii şi mai mult de douăzeci de cămile. Oile din apropiere reprezentau numai o parte din turmă – restul păşteau probabil la câteva mile mai încolo. De asemenea, mai aveau şi alte cămile care rătăceau noaptea în căutare de frunziş din care să se-nfrupte, şi deşi aveau picioarele legate, mergeau uneori până nu mai puteau fi zărite. Băieţandrii trebuie că le adunau acum, aşa cum făcuseră cândva şi el cu Ismail. Animalele nu aveau nume, dar Ismail le ştia pe fiecare în parte, ca şi povestea lor. Spunea:

— Ăsta e masculul pe care tata i l-a dat fratelui său Abdel în anii când au murit multe femei, dar animalul a început să şchioapete, aşa că tata i-a dăruit fratelui său un altul şi l-a luat pe acesta înapoi şi încă mai şchioapătă, vezi?

Ahmed reuşise să cunoască bine cămilele, dar nu adoptase niciodată atitudinea nomazilor faţă de ele: ieri, îşi aduse aminte, nu aprinsese focul sub cămila muribundă. Ismail l-ar fi aprins.

Ahmed îşi termină micul dejun şi se duse la bagaj. Cuferele nu erau încuiate. Îl deschise pe cel de deasupra, un geamantan micuţ din piele; şi când privi butoanele şi discurile radioului potrivit cu grijă în cutia dreptunghiulară, fu cuprins de-o amintire vie, ca un film: frenetica foială a Berlinului; o stradă mărginită de copaci, numită Tirpitzufer; o clădire cu patru etaje; un labirint de coridoare şi scări; o anticameră cu două secretare; o încăpere, sumar mobilată cu un birou, o sofa, un fişet, un pat îngust, iar pe perete o pictură japoneză reprezentând un demon ce zâmbeşte răutăcios şi o fotografie autografă a lui Franco; şi dincolo de acest birou, pe balconul ce dădea deasupra canalului Landwehr, o pereche de câini danezi şi un amiral cu părul alb înainte de vreme, care-i spuse:

— Rommel vrea să trimit un agent la Cairo.

În geamantan mai era şi o carte, un roman în limba engleză. Ahmed citi agale primul rând: „Noaptea trecută am visat că m-am întors la Manderley”. O foaie de hârtie împăturită căzu dintre paginile cărţii. Ahmed o ridică grijuliu şi o puse la loc. Închise cartea, o băgă în geamantan, şi apoi îl închise.

Ismail era lângă umărul lui.

— A fost o călătorie lungă? întrebă el.

Ahmed încuviinţă din cap.

— Vin de la El Agela, din Libia.

Numele nu-i spunea nimic vărului său.

— Vin de la mare.

— De la mare!

— Da.

— *Singur*?

— Când am plecat am avut câteva cămile.

Ismail era uluit: nici chiar nomazii nu fac călătorii atât de lungi, iar el nu văzuse niciodată marea. Apoi spuse:

— De ce?

— E în legătură cu acest război.

— O bandă de europeni care se luptă cu altă bandă de europeni ca să hotărască cine să se stabilească la Cairo – ce importanţă are asta pentru fiii deşertului?

— Poporul mamei mele este în război, spuse Ahmed.

— Un bărbat trebuie să-şi urmeze tatăl.

— Şi dacă are doi taţi?

Ismail ridică din umeri. Înţelegea dilema.

Ahmed ridică geamantanul închis.

— Mi-l păstrezi?

— Da. Ismail îl luă. Cine câştigă războiul?

— Poporul mamei mele. Sunt ca nomazii – mândri, cruzi şi puternici. Vor guverna lumea.

Ismail zâmbi.

— Ahmed, tu întotdeauna ai crezut în leul deşertului.

Ahmed îşi aduse aminte: învăţase la şcoală că odată, demult, în deşert fuseseră lei şi că era posibil să mai fi rămas câţiva, care se ascundeau în munţi şi se hrăneau cu cerbi, vulpi şi oi sălbatice. Ismail refuzase să-l creadă. Disputa părea teribil de importantă pentru ei şi aproape că se certaseră din cauza asta. Ahmed zâmbi.

— Tot mai cred în leul deşertului, spuse el.

Cei doi veri se priviră. Trecuseră cinci ani de când se întâlniseră ultima dată. Lumea se schimbase. Ahmed se gândi la cele pe care le putea povesti: întâlnirea crucială de la Beirut din 1938, călătoria la Berlin, marea lovitură de la Istanbul... Nimic din toate astea n-ar însemna mare lucru pentru vărul lui – iar Ismail gândea probabil acelaşi lucru despre evenimentele din ultimii cinci ani ai vieţii *lui.* De când fuseseră împreună, în copilărie, în pelerinaj la Mecca, se iubiseră cu tărie, dar nu avuseseră niciodată despre ce să-şi vorbească.

După o clipă, Ismail se întoarse şi luă geamantanul în cortul lui. Ahmed aduse puţină apă într-un bol. Deschise un alt bagaj şi scoase o

aşchie de săpun, un pămătuf, o oglindă şi un brici. Înfipse oglinda în nisip, şi-o potrivi, şi începu să-şi desfacă şalul din jurul capului.

Imaginea propriului chip reflectat în oglindă îl şocă. Fruntea lui puternică, de obicei curată, era acoperită de broboane. Ochii îi erau îndureraţi şi ridicaţi la colţuri. Barba neagră crescuse deasă şi încâlcită pe obrajii lui cu oase fine, iar pielea nasului mare şi coroiat era roşie şi crăpată. Îşi dezlipi buzele pline de băşici şi văzu că dinţii lui fini, uniformi erau pătaţi şi murdari.

Făcu spumă şi începu să se radă.

Treptat, vechiul lui chip ieşi la iveală. Era mai degrabă puternic decât chipeş şi, de obicei, avea o expresie care, în momentele de detaşare, recunoştea că este uşor desfrânată; dar acum era pur şi simplu răvăşit. Purtase cu el sute de mile prin deşert o sticluţă cu loţiune parfumată special pentru acest moment, dar acum nu o folosi căci ştia că usturimea ar fi insuportabilă. O dărui unei fetiţe care îl privea şi aceasta o luă la fugă, încântată de cadou.

Îşi duse sacul în cortul lui Ismail şi goni de acolo femeile. Îşi scoase veşmintele de deşert şi-şi puse o cămaşă albă englezească, o cravată în dungi, şosete gri şi un costum maro în carouri. Când încercă să se încalţe, îşi dădu seama că i se umflaseră picioarele: era îngrozitor să-ncerce să le vâre cu forţa în încălţămintea nouă din piele tare. Totuşi, nu putea purta costum european fiind încălţat cu sandale improvizate din cauciuc de anvelope. În cele din urmă despică pantofii cu cuţitul şi doar aşa îi putu încălţa.

Voia mai mult de-atât: o baie fierbinte, să se tundă, o cremă răcoritoare pentru băşici, o cămaşă de mătase, o brăţară de aur, o sticlă de şampanie rece şi o femeie caldă şi blândă. Pentru toate astea, trebuia să mai aştepte.

Când ieşi din cort, nomazii se uitară la el ca la un străin. Îşi luă pălăria şi cântări în mână cele

două geamantane ce mai rămăseseră – unul greu, celălalt uşor. Ismail veni cu un burduf din piele de capră plin cu apă. Cei doi veri se îmbrăţişară.

Ahmed scoase un portofel din buzunar ca să-şi verifice actele. Uitându-se la actul de identitate, constată că era din nou Alexander Wolff, de treizeci şi patru de ani, domiciliat la Villa les Oliviers, Garden City, Cairo, om de afaceri, rasa – european.

Îşi puse pălăria, ridică geamantanele şi, în răcoarea zorilor, porni să străbată cele câteva mile de deşert ce-l despărţeau de oraş.

Marele şi străvechiul drum al caravanelor, pe care Wolff îl urmase din oază în oază, prin pustietatea întinsului deşert, trecea printr-un pas al lanţului de munţi şi, în cele din urmă, dădea într-un drum modern, obişnuit. Drumul era ca o linie trasată de Dumnezeu pe hartă, căci într-o parte erau dealurile goale, galbene şi prăfuite, iar în cealaltă, câmpuri luxuriante de bumbac delimitate în arii pătrate de şanţuri de irigare. Ţăranii, aplecaţi deasupra recoltelor, purtau galabiyas, simple cămăşi din bumbac în dungi, în locul veşmintelor incomode cu care se protejau nomazii. Înaintând pe drum spre nord, mirosind briza răcoroasă şi umedă a Nilului aflat în apropiere, observând semnele tot mai evidente ale civilizaţiei urbane, Wolff începu iar să se simtă om. Ţăranii împrăştiaţi pe câmp nu mai semănau atât de mult cu o mulţime. În sfârşit auzi motorul unui automobil şi înţelese că era în siguranţă.

Vehiculul se apropia de el venind dinspre Assyut. Se ivi de după o curbă şi recunoscu un jeep militar. Când se apropie şi mai mult, văzu uniforma armatei britanice, pe care o purtau cei din maşină, şi îşi dădu seama că lăsase în urmă un pericol pentru a înfrunta un altul.

Se calmă în mod deliberat. Am tot dreptul să mă găsesc aici, îşi spuse. M-am născut la Alexandria.

Sunt de naţionalitate egipteană. Am o casă în Cairo. Actele mele sunt originale. Sunt un om bogat, european şi spion german în spatele liniei inamice.

Oprindu-se, jeepul scrâşni într-un nor de praf. Unul dintre oameni sări jos. Avea câte trei semne de postav pe fiecare umăr al cămăşii de uniformă; un căpitan. Părea grozav de tânăr şi mergea şchiopătând.

— De unde dracu' vii? întrebă căpitanul.

Wolff îşi lăsă jos valizele şi arătă cu degetul mare peste umăr, în spate.

— Maşina a rămas în pană pe drumul din deşert.

Căpitanul dădu din cap, acceptând pe dată explicaţia: niciodată nu i-ar fi trecut prin minte, lui sau altcuiva, că un european ar fi putut veni pe jos tocmai din Libia.

— Aş vrea să vă văd actele, vă rog, spuse.

Wolff i le întinse. Căpitanul le examină, apoi îşi ridică privirea. Wolff se gândi: „A fost o scurgere de informaţii din Berlin şi toţi ofiţerii din Egipt mă caută; ori s-au schimbat actele de când am fost ultima oară aici şi ale mele sunt ieşite din uz, ori..."

— Se pare că totul e în regulă, domnule Wolff, spuse căpitanul. Cât aţi mers pe jos?

Wolff îşi dădu seama că înfăţişarea lui răvăşită, i-ar putea atrage o oarecare simpatie, atât de utilă, din partea unui alt european.

— De ieri după-amiază, spuse cu o slăbiciune ce nu era în întregime falsă. M-am cam pierdut.

— Aţi stat acolo toată *noaptea*?

Căpitanul se uită mai bine la faţa lui Wolff.

— Dumnezeule, cred şi eu. Mai bine aţi merge cu noi.

Căpitanul se întoarse la jeep.

— Caporale, ia valizele domnului.

Wolff deschise gura să protesteze, dar o închise brusc. Un om care umblase toată noaptea ar fi foarte fericit ca cineva să-i ia bagajele. Dacă s-ar

împotrivi, nu numai că şi-ar discredita povestea, dar ar atrage atenţia asupra bagajelor. În timp ce caporalul le urca în spatele jeepului, pe Wolff îl apucă ameţeala dându-şi seama că nici nu se deranjase să le încuie. Cum am putut fi atât de idiot? se întrebă. Ştia răspunsul. Se comporta încă precum în deşert, unde aveai noroc dacă întâlneai alţi oameni o dată la o săptămână, şi ultimul lucru pe care ar fi vrut să ţi-l fure era un transmiţător radio care trebuie conectat la reţeaua electrică. Simţurile îi erau atente la toate primejdiile: urmărea mişcarea soarelui, adulmecând aerul pentru a simţi apa; măsura distanţele parcurse, scruta orizontul, căutând parcă un copac singuratic în umbra căruia să se poată odihni în timpul arşiţei diurne. Acum trebuia să uite de toate astea şi să se gândească în schimb la poliţişti, acte, lacăte şi minciuni.

Se hotărî să fie mai atent şi se urcă în jeep.

Căpitanul se urcă alături şi-i spuse şoferului:

— Înapoi în oraş.

Wolff se hotărî să-şi consolideze povestea. Când jeepul întoarse pe drumul prăfos, întrebă:

— Aveţi nişte apă?

— Desigur. Căpitanul întinse mâna sub scaunul lui şi scoase o ploscă din aluminiu învelită în pâslă, ca o sticlă mare de whisky. Deşurubă dopul şi îi întinse plosca lui Wolff.

Wolff bău lacom, înghiţind cel puţin o jumătate de litru.

— Mulţumesc, spuse el şi o înapoie.

— Dar ştiu că ţi-a fost sete. Nu-i de mirare. Ah, că veni vorba – sunt căpitanul Newman.

Căpitanul întinse mâna şi Wolff i-o strânse, uitându-se mai atent la el. *Era* tânăr – probabil, abia trecut de douăzeci de ani – avea o faţă proaspătă cu o buclă ştrengărească pe frunte şi un zâmbet prompt; dar în ţinuta lui citeai acea

maturitate obosită pe care luptătorii o dobândesc atât de timpuriu.

— Ai participat la vreo luptă? îl întrebă Wolff.

— Câteva. Căpitanul Newman îşi atinse genunchiul. Mi-au aranjat piciorul la Cyrenaica, de-aia m-au trimis în oraşul ăsta cu un singur tanc. Zâmbi. Sincer, nu pot spune că ard de nerăbdare să mă întorc în deşert, dar mi-ar plăcea să fac ceva mai de folos decât să am grijă de prăvăliile aflate la sute de mile în spatele frontului. Singura luptă pe care o vedem este aceea dintre creştinii şi musulmanii din oraş. De unde vi se trage accentul ăsta?

Întrebarea pusă pe neaşteptate, fără nicio legătură cu ceea ce se petrecuse înainte, îl luă pe Wolff prin surprindere. Fără îndoială, asta se şi urmărise, îşi spuse. Căpitanul Newman era un tânăr cu minte ageră. Din fericire, Wolff avea pregătit un răspuns.

— Părinţii mei erau buri veniţi din Africa de Sud în Egipt. Am crescut vorbind dialectele africane şi araba. Ezită, nervos pentru că plusase părând prea dornic să dea explicaţii. Numele de Wolff este olandez la origine şi am fost botezat Alex după oraşul în care m-am născut.

Newman se arătă politicos interesat.

— Ce vă aduce aici?

Wolff se pregătise şi pentru asta.

— Am interese de afaceri în câteva oraşe din Egiptul de Sus. Zâmbi. Îmi place să-i vizitez prin surprindere.

Intrau în Assyut. După standardele egiptene, era un oraş mare, cu fabrici, spitale, o universitate musulmană, o mănăstire renumită şi cam şaizeci de mii de locuitori. Wolff era cât pe ce să-i roage să-l lase la gară, dar Newman îl salvă de la această greşeală.

— Aveţi nevoie de un garaj, spuse căpitanul. Vă vom duce la garajul lui Nasif; are un camion cu sistem de remorcare.

Wolff se sili să răspundă:

— Mulţumesc.

Înghiţi în sec. Încă nu gândea destul de bine sau destul de repede. „Aş vrea să mă pot aduna, se gândi: blestematul ăla de deşert m-a moleşit.” Se uită la ceas. Avea timp să treacă prin comedia garajului şi să prindă apoi trenul care pleca în fiecare zi spre Cairo. Se gândi ce-ar trebui să facă. O să intre în garaj, fiindcă Newman se va uita după el. Apoi soldaţii vor pleca. Wolff se va interesa de nişte piese pentru maşină sau ceva de genul acesta, apoi o să-şi ia la revedere şi se va duce la gară.

Cu puţin noroc, Nasif şi Newman s-ar putea să nu-şi compare niciodată observaţiile cu privire la Alex Wolff.

Jeepul străbătea străzile înguste şi aglomerate. Priveliştea familiară a unui oraş egiptean îi făcea plăcere lui Wolff: îmbrăcămintea veselă din bumbac, femeile ce-şi purtau pe cap boccelele, agasanţii poliţişti, siluetele rapide cu ochelari de soare, prăvălioarele împrăştiate pe străzile cu hârtoape, – tarabele, automobilele hârbuite şi asinii supraîncărcaţi. Se opriră în faţa unui şir de construcţii scunde din chirpici. Drumul era pe jumătate blocat de un camion vechi şi ce mai rămăsese dintr-un Fiat ale cărui piese erau refolosite. Un băieţandru aşezat pe pământ în faţa intrării meşterea cu o cheie fixă la un bloc de cilindri.

— Mă tem că va trebui să vă las aici, spuse Newman. Datoria mă cheamă.

Wolff dădu din cap înţelegător.

— Ai fost foarte amabil.

— Nu-mi place să vă părăsesc aşa, continuă Newman. Aţi traversat o perioadă grea. Se încruntă, apoi se lumină la faţă:

— Ştiţi ce... îl las pe caporalul Cox să aibă grijă de dumneavoastră.

— Eşti amabil, dar realmente... spuse Wolff.

Newman nu-i dădu ascultare.

— Dă jos bagajele, Cox, şi fii atent. Vreau să ai grijă de domnul... Şi nu lăsa nimic pe seama băştinaşilor, înţeles?

— Da, domnule! spuse Cox.

Wolff gemu în sinea lui. Acum o să întârzie şi mai mult, până va reuşi să scape de caporal. Amabilitatea căpitanului Newman începea să devină stânjenitoare – să fie oare intenţionată?

Wolff şi Cox au coborât şi jeepul se îndepărtă. Wolff intră în atelierul lui Nasif şi Cox îl urmă, ducând valizele.

Nasif, un tânăr zâmbitor, îmbrăcat cu o galabiya murdară, lucra la o baterie de maşină, în lumina unei lămpi cu petrol. Li se adresă în engleză.

— Vreţi să închiriaţi un automobil frumos? Fratele meu are un Bentley...

Wolff îl întrerupse într-o arabă egipteană rapidă.

— Maşina mea a rămas în pană. Mi-au spus că ai un camion cu cablu de remorcare.

— Da. Putem pleca chiar acum. Unde e maşina?

— Pe drumul din deşert, la patruzeci sau cincizeci de mile. Un Ford. Dar nu venim cu tine.

Wolff îşi scoase portofelul şi-i dădu o bancnotă de o liră sterlină britanică lui Nasif.

— Când te-ntorci, mă găseşti la Grand Hotel, lângă gară.

Nasif luă banii cu lăcomie.

— Foarte bine! Plec imediat!

Wolff dădu din cap tăios şi se întoarse. În timp ce ieşea din atelier urmat de Cox, luă în consideraţie implicaţiile scurtei lui conversaţii cu Nasif. Mecanicul se va duce în deşert cu camionul lui cu cablu de remorcare şi va căuta maşina pe drum. În cele din urmă se va întoarce la Grand Hotel ca să spună că nu a reuşit. Va descoperi că Wolff plecase. Se va gândi că a fost destul de bine plătit pentru ziua pierdută, dar asta nu-l va împiedica să povestească în stânga şi în dreapta întâmplarea cu Fordul pierdut şi şoferul dispărut.

După toate probabilităţile, mai devreme sau mai târziu, toate astea vor ajunge la căpitanul Newman. Newman s-ar putea să nu prea ştie ce să creadă, dar fără îndoială că-şi va da seama că-i un mister ce trebuie cercetat.

Starea de spirit a lui Wolff se întunecă dându-şi seama că s-ar putea să fi eşuat în planul lui de-a se strecura neobservat în Egipt.

Va trebui să profite cât mai mult de posibilităţi. Se uită la ceas. Mai avea timp să prindă trenul. Va putea scăpa de Cox în holul hotelului, apoi, în aşteptare, să mănânce şi să bea ceva, dacă era suficient de expeditiv.

Cox era scund, brunet şi vorbea cu un accent regional pe care Wolff nu-l putu identifica. Părea să aibă cam aceeaşi vârstă cu Wolff şi, cum era numai caporal, probabil că nu era prea inteligent. Urmându-l pe Wolff prin Midan el-Mahatta, spuse:

— Cunoaşteţi acest oraş, domnule?

— Am mai fost aici, răspunse Wolff.

Intrară în hotel. Acesta avea douăzeci şi şase de camere şi era cel mai mare din cele două hoteluri ale oraşului. Wolff se întoarse către Cox.

— Mulţumesc, caporale. Cred că acum te poţi întoarce la treabă.

— Nicio grabă, domnule, spuse Cox bine dispus. Vă duc bagajele sus.

— Cu siguranţă că au hamali...

— Păi, în locul dumneavoastră, n-aş avea încredere în niciun wogs, domnule.

Situaţia semăna din ce în ce mai mult cu un coşmar sau cu o farsă, în care oameni bine intenţionaţi îl împingeau spre o comportare tot mai lipsită de sens, ca urmare a unei minciuni fără importanţă. Se întrebă iar dacă era numai o întâmplare, şi-i trecu prin minte îngrozitoarea absurditate că poate ştiau totul şi pur şi simplu se jucau cu el.

Înlătură gândul şi-i spuse lui Cox cu toată amabilitatea de care era în stare.

— Bine, mulţumesc.

Se întoarse spre pupitru şi ceru o cameră. Se uită la ceas: mai avea cincisprezece minute. Completă repede formularul, dând o adresă fictivă din Cairo – exista şansa ca Newman să uite adresa adevărată din actele de identitate, şi Wolff nu voia să lase nimic care s-o amintească.

Un hamal nubian îi conduse sus în cameră. La uşă Wolff îi dădu un bacşiş. Cox puse valizele pe pat.

Wolff îşi scoase portmoneul: poate că şi Cox aştepta un bacşiş.

— Bine, caporale, începu el, mi-ai fost de mare ajutor...

— Să vă desfac bagajul, domnule, spuse Cox. Căpitanul a spus să nu las nimic pe seama băştinaşilor.

— Nu, mulţumesc, spuse Wolff hotărât. Vreau să mă întind chiar acum.

— Duceţi-vă şi întindeţi-vă, insistă Cox cu generozitate. N-o să dureze mai...

— Nu deschide!

Cox tocmai ridicase capacul valizei. Wolff îşi vârî mâna în interiorul sacoului gândind: *„Fir-ar al dracului! Acum sunt în aer! Trebuia s-o fi încuiat. O pot face fără zgomot?”* Micuţul caporal se holbă la teancurile ordonate de bancnote britanice noi-nouţe care umpleau valijoara.

— Isuse Christoase, sunteţi bine aprovizionat! spuse el.

Chiar în timp ce se îndrepta spre el, lui Wolff îi trecu prin minte că probabil Cox nu văzuse atâţia bani niciodată în viaţa lui.

Cox începu să se întoarcă, vorbind.

— Ce vreţi să faceţi cu toţi...

Wolff scoase cuţitul curb de beduin şi acesta îi luci în mână când privirea lui o întâlni pe a lui Cox; acesta clipi şi deschise gura să ţipe; apoi lama ascuţită ca briciul tăie adânc în carnea moale a gâtului şi ţipătul lui de groază ieşi ca un gâlgâit

însângerat şi omul muri. Wolff nu simţi nimic altceva decât dezamăgire.

2

Era luna mai şi bătea hamsânul, un vânt fierbinte, încărcat de praf dinspre sud. Stând sub duş, lui William Vandam îi veni ideea deprimantă că acesta va fi singurul moment al zilei în care-i va fi dat să simtă răcoarea. Închise apa şi se uscă repede. Tot trupul îi era plin de băşici. Cu o zi înainte, pentru prima dată după mulţi ani, jucase cricket.

Serviciul Secret al Cartierului General formase o echipă ca să joace cu doctorii de la spitalul de campanie – spionii împotriva vracilor, glumeau ei – şi Vandam, care prindea mingea pe margine, avusese mult de tras câtă vreme medicii loveau mingea servită de cei de la Serviciul Secret pe tot terenul. Ginul îi slăbise puterile, iar ţigările îi reduseseră viteza, şi-n plus avea prea multe griji ca să acorde jocului atenţia susţinută pe care o merita.

Aprinse o ţigară, tuşi şi începu să se radă. Întotdeauna fuma în timp ce se rădea – era singura modalitate cunoscută ca să mai reducă din plictiseala acestei inevitabile sarcini zilnice. Cu cincisprezece ani în urmă îşi jurase că îşi va lăsa barbă de cum va ieşi din armată, dar era încă în armată.

Se îmbrăcă în uniforma de toată ziua: sandale groase, şosete, cămaşă de camuflaj şi şortul kaki cu clapele care puteau fi lăsate în jos şi închise sub genunchi pentru a-l apăra de ţânţari. Nimeni nu folosea vreodată clapele, iar ofiţerii mai tineri le tăiau de obicei – arătau atât de ridicol.

Lângă pat, pe podea, era o sticlă de gin goală. Vandam o privi cu un sentiment de dezgust faţă de el însuşi: era pentru prima oară când lua afurisita

aia de sticlă cu el în pat. O ridică, îi scoase dopul şi o aruncă la coş. Apoi coborî.

Gaafar era la bucătărie şi pregătea ceaiul. Servitorul lui Vandam era un copt bătrân, chel, cu mers târşâit, care avea pretenţii de majordom englez. Evident că niciodată nu va fi aşa ceva, dar avea oarecare demnitate şi era cinstit, iar Vandam nu credea că aceste calităţi sunt prea răspândite printre servitorii egipteni.

— Billy e sus? întrebă Vandam.

— Da, domnule, coboară de îndată.

Vandam dădu din cap. Pe sobă bolborosea un mic vas cu apă. Vandam puse un ou să fiarbă şi potrivi ceasul. Tăie două felii dintr-o pâine englezească şi le prăji. Le unse cu unt, le tăie bucăţele, scoase oul din apă şi-i tăie vârful.

Billy intră în bucătărie.

— Bună dimineaţa, tată! spuse.

Vandam zâmbi spre fiul lui în vârstă de zece ani.

— ’Mneaţa. Micul dejun e gata.

Băiatul începu să mănânce. Vandam se aşeză în faţa lui cu o ceaşcă de ceai, privindu-l.

În ultima vreme, dimineaţa, Billy arăta obosit. Pe vremuri la micul dejun era întotdeauna proaspăt ca o floricică. Dormea prost? Sau pur şi simplu metabolismul lui începea să semene mai mult cu al unui adult? Probabil că nu era nimic altceva decât faptul că stătea treaz până târziu, citind povestiri cu detectivi sub plapumă, la lumina lanternei.

Lumea zicea că Billy e leit tatăl său, dar Vandam nu putea vedea asemănarea. Cu toate acestea, recunoştea trăsături ale mamei lui Billy: ochii cenuşii, pielea delicată şi expresia uşor dispreţuitoare ce îi apărea pe chip când cineva îl enerva.

Întotdeauna Vandam pregătea micul dejun al fiului său. Desigur, servitorul putea foarte bine să aibă grijă de băiat şi în majoritatea timpului o şi făcea; dar lui Vandam îi plăcea să-şi rezerve lui însuşi acest mic ritual. Adesea era singurul timp

din zi când era împreună cu Billy. Nu-şi vorbeau prea mult – Billy mânca şi Vandam fuma – dar asta n-avea nicio importanţă: important era faptul că erau împreună câtva timp la începutul fiecărei zile.

După micul dejun, Billy se spălă pe dinţi, în timp ce Gaafar scoase motocicleta lui Vandam. Billy se întoarse cu şapca de elev pe cap, iar Vandam îşi puse şapca de la uniformă. Se salutară, aşa cum făceau în fiecare zi.

— Gata, domnule, să mergem şi să câştigăm războiul! spuse Billy. Apoi plecară.

Biroul maiorului Vandam era la Gray Pillars, unul dintre grupurile de clădiri înconjurate cu gard de sârmă ghimpată, care alcătuiau Marele Cartier General – M.C.G. – din Orientul Mijlociu. Când ajunse, un raport îl aştepta pe birou. Se aşeză, îşi aprinse o ţigară şi începu să citească.

Raportul venea din Assyut, trei sute de mile spre sud, şi la început Vandam nu înţelese pentru ce fusese trimis la Serviciul Secret. O patrulă luase un autostopist european care apoi ucisese un caporal folosind un cuţit. Cadavrul fusese descoperit noaptea trecută, de îndată ce se observase absenţa caporalului, dar la câteva ore după deces. Un bărbat care corespundea descrierii autostopistului cumpărase un bilet de tren pentru Cairo, dar când a fost găsit cadavrul, trenul sosise deja la Cairo şi ucigaşul se topise în oraş.

Nu era niciun indiciu asupra motivului.

Poliţia egipteană şi poliţia militară britanică făceau deja cercetările la Assyut, şi colegii lor din Cairo, ca şi Vandam, de altfel, vor afla amănuntele în această dimineaţă. De ce ar trebui să fie implicat Serviciul Secret?

Vandam se încruntă şi recapitulă iarăşi. Un european cules din deşert. Zice că maşina i-a rămas în pană. Se duce şi se înregistrează la hotel. Pleacă după numai câteva minute şi ia trenul.

Maşina nu este găsită. În acea noapte, în camera de la hotel este găsit cadavrul unui soldat.

De ce?

Vandam luă telefonul şi sună la Assyut. Telefonistului de la centrala de campanie i-a trebuit un timp ca să-l găsească pe căpitanul Newman, dar în cele din urmă au dat de el la depozitul de muniţii şi l-au adus la telefon.

— Omorul ăsta cu un cuţit seamănă mult cu o acoperire, spuse Vandam.

— Asta a fost şi impresia mea, domnule, spuse Newman.

După glas, căpitanul din Assyut părea să fie tânăr.

— De aceea am scris pe raport „pentru Serviciul Secret".

— Bine gândit. Spune-mi, ce impresie ţi-a făcut omul?

— Era solid...

— Am primit descrierea – înalt de peste 1,85, cam optzeci de kilograme, păr şi ochi de culoare închisă – dar asta nu-mi spune cum *era* de fapt.

— Înţeleg, spuse Newman. Ei bine, ca să fiu sincer, la început n-am fost câtuşi de puţin bănuitor. Arăta jalnic, ceea ce se potrivea cu povestea că ar fi rămas în pană pe drumul din deşert, dar în afară de asta părea un cetăţean corect: de rasă albă, îmbrăcat decent, vorbea bine, cu un uşor accent despre care spunea că e olandez sau mai degrabă, african. Actele îi erau perfecte – continuu să fiu convins că erau autentice.

— Dar...?

— Mi-a spus că avea nişte afaceri în Egiptul de Sus.

— Destul de plauzibil.

— Da, dar nu mi-a făcut impresia unui om care să-şi irosească viaţa investind în câteva prăvălii, făbricuţe şi ferme de bumbac. Era mai degrabă genul cosmopolit sigur pe el: dacă ar avea bani de investit, ar face-o mai degrabă la un agent de bursă

londonez sau o bancă elveţiană. Nu era tipul care se pierde cu mărunţişuri... E o idee foarte vagă, domnule, dar înţelegeţi ce vreau să spun?

— Chiar aşa.

Newman părea un tip inteligent, se gândi Vandam. Ce căuta acolo în Assyut?

— Şi apoi mi-a venit ideea că pur şi simplu apăruse acolo în deşert, şi habar n-aveam de unde putea veni de fapt... aşa că i-am spus sărmanului Cox să stea cu el, pe motiv că-l ajută, să fim siguri că nu o şterge înainte să-i putem verifica povestea. Desigur, ar fi trebuit să-l arestez, dar sincer, domnule, atunci nu aveam decât o bănuială foarte vagă...

— Nu cred să te învinuiască cineva, căpitane, spuse Vandam. Ai făcut mare lucru că ţi-ai amintit numele şi adresa din acte. Alex Wolff, Villa les Oliviers, Garden City, aşa-i?

— Da, domnule.

— Foarte bine, ţine-mă la curent cu evoluţia lucrurilor la dumneata, bine?

— Da, domnule.

Vandam închise. Suspiciunile lui Newman consonau cu propriul lui instinct privind omorul. Hotărî să vorbească de îndată cu superiorul lui. Ieşi din birou, luând cu sine raportul.

Biroul secret al Marelui Cartier General era condus de un general de brigadă purtând titlul de director al Serviciului Secret militar. Acesta avea doi adjuncţi, unul pentru operaţional şi altul pentru Serviciul Secret. Cei doi adjuncţi erau colonei. Şeful lui Vandam, locotenent-colonelul Bogge, urma imediat după directorul adjunct pentru Serviciul Secret. Bogge răspundea de securitatea personalului şi majoritatea timpului şi-o petrecea administrând aparatul de cenzură. Vandam răspundea de scurgerea de informaţii privind securitatea, prin alte mijloace decât scrisorile. El şi oamenii lui aveau câteva sute de agenţi în Cairo şi Alexandria; în majoritatea cluburilor şi barurilor

era câte un chelner care era pe statul lui de plată, avea câte un informator printre servitorii celor mai importanţi politicieni arabi, valetul regelui Faruk lucra pentru Vandam, ca şi cel mai bogat hoţ din Cairo. Îl interesa cine vorbeşte prea mult şi cine ascultă; iar printre cei ce ascultau, principala lui ţintă erau naţionaliştii arabi. Cu toate acestea, se părea că omul cel misterios din Assyut ar putea fi un alt fel de ameninţare.

Cariera pe timp de război a lui Vandam se distinsese până acum printr-un succes spectaculos şi o uriaşă nereuşită. Nereuşita se petrecuse în Turcia. Rashid Ali fugise acolo din Irak. Nemţii voiau să-l scoată şi să-l folosească pentru propagandă; britanicii voiau să-l ţină departe de rampă; iar turcii, temători pentru neutralitatea lor, nu voiau să supere pe nimeni. Vandam trebuia să se asigure că Ali va rămâne la Istanbul, dar Ali schimbase hainele cu un agent german şi o ştersese din ţară chiar pe sub nasul lui Vandam. După câteva zile ţinea discursuri propagandistice pentru Orientul Mijlociu la postul de radio nazist. Vandam se răscumpărase într-un fel la Cairo. Londra îi spusese că au motive să creadă că acolo avea loc o importantă scurgere de informaţii şi, după trei luni de investigaţii pline de strădanie, Vandam descoperise că un diplomat american de prim rang îşi făcea raportul către Washington într-un cod nesigur. Codul fusese schimbat şi încetase scurgerea de informaţii, iar Vandam primise gradul de maior.

Dacă ar fi fost civil sau chiar militar în timp de pace, ar fi fost mândru de reuşita lui şi s-ar fi împăcat cu înfrângerea spunând: „Uneori câştigi, alteori pierzi”.

Dar în timp de război, greşelile unui ofiţer duc la pierderi de vieţi omeneşti. Afacerea Rashid Ali avusese urmări neplăcute, un agent fusese ucis, o femeie, şi Vandam nu-şi putuse ierta asta.

Bătu la uşa locotenent-colonelului Bogge şi intră. Reggie Bogge era un bărbat scund, solid, cam de cincizeci de ani, cu o uniformă imaculată şi părul negru dat cu briantină. Ori de câte ori nu ştia exact ce să spună, lucru ce se întâmpla adesea, obişnuia să tuşească nervos ca să-şi dreagă glasul. Stătea în spatele unui uriaş birou curbat – mai mare decât cel al directorului Serviciului Secret militar – şi scotocea prin compartimentul interior. Întotdeauna mai amator să stea de vorbă decât să lucreze, îi făcu semn lui Vandam să ia loc. Luă o minge de cricket colorată în roşu strălucitor şi începu s-o treacă dintr-o mână în alta.

— Ai făcut un joc bun ieri, spuse el.

— Nici dumneavoastră nu v-aţi descurcat prea rău, spuse Vandam.

Era adevărat: Bogge fusese singurul jucător onorabil din echipa Serviciului Secret, şi loviturile lui încete câştigaseră patru porţi în patruzeci şi două de serii.

— Dar războiul îl câştigăm? întrebă Vandam.

— Iar ştiri ale dracului de proaste, mă tem.

Raportul de dimineaţă nu avusese încă loc, dar Bogge afla noutăţile ceva mai înainte, din spusele celorlalţi.

— Ne aşteptam ca Rommel să atace frontal, linia Gazala. Ar fi trebuit să ştim – tipul niciodată nu luptă clar şi cinstit. A înconjurat flancul nostru sudic, a luat cartierul general al diviziei a şaptea de tancuri şi l-a capturat pe generalul Messervy.

Ascultând povestea întristător de cunoscută, Vandam se simţi brusc obosit.

— Ce măcel, spuse el.

— Din fericire n-a reuşit să ajungă până la coastă, încât diviziile de pe linia Gazala să fie izolate. Totuşi...

— Totuşi, când o să-l *oprim?*

— N-o să mai înainteze mult.

O remarcă stupidă: Bogge pur şi simplu nu voia să se implice în criticarea generalilor.

— Ce ai acolo? întrebă.

Vandam îi întinse raportul asupra incidentului.

— Propun să mă ocup eu însumi de asta.

Bogge citi hârtia şi-şi ridică privirea, faţa rămânându-i inexpresivă.

— Nu văd sensul.

— Pare o acoperire.

— Ah?

— Omorul nu are niciun motiv, aşa că trebuie să facem unele speculaţii, explică Vandam. Iată o posibilitate: autostopistul nu era ceea ce a spus că este, caporalul a descoperit asta şi atunci autostopistul l-a omorât.

— Nu era ce a spus că este – vrei să spui că era *spion?* Bogge râse. Şi cum crezi că a ajuns la Assyut – cu paraşuta? Sau a mers pe jos?

Ăsta-i necazul când trebuie să-i explici ceva lui Bogge, gândi Vandam: trebuie să ridiculizeze ideea, pentru că nu s-a gândit el însuşi la ea.

— Nu-i imposibil pentru un avion mic să se strecoare. Aşa cum nu e imposibil nici să traversezi deşertul.

Bogge zvârli raportul în aer, pe deasupra întinsei tăblii a biroului său.

— Puţin probabil, după părerea mea, spuse el. Nu-ţi pierde timpul cu asta.

— Foarte bine, domnule.

Vandam ridică raportul de pe podea, învingându-şi mânia plină de frustrare, atât de cunoscută lui. Discuţiile cu Bogge se transformau întotdeauna în întreceri la care trebuia să marchezi punctele, şi lucrul cel mai inteligent pe care trebuia să-l faci era să nu te angajezi în joc.

— Le voi cere celor de la poliţie să ne ţină la curent cu progresele făcute – copiile după rapoarte, şi aşa mai departe, aşa ca să le punem la dosar.

— Da

Bogge nu avea niciodată nimic împotrivă să i se trimită copii pentru dosar; aşa putea să-şi vâre degetul fără să aibă nicio răspundere.

— Ascultă, ce-ar fi să organizăm nişte antrenamente de cricket? Am văzut ieri că aveau plase şi cărucior. Mi-ar plăcea să aducem echipa în formă şi să mai organizăm nişte meciuri.

— O idee bună.

— Vezi dacă poţi organiza ceva, vrei?

— Da, domnule, spuse Vandam şi ieşi.

În timp ce se întorcea la biroul lui se întrebă ce se întâmpla cu administraţia armatei britanice care putea promova la gradul de locotenent-colonel un cap sec ca Reggie Bogge. Tatălui lui Vandam, care fusese caporal în primul război, îi plăcea să spună că soldaţii britanici erau „lei conduşi de măgari", iar Vandam îşi zicea că tot aşa a rămas... Dar Bogge nu era numai prost. Se întâmpla să ia hotărâri greşite pentru că nu era suficient de inteligent să ia decizii corecte; dar Vandam avea impresia că de cele mai multe ori Bogge lua decizii greşite pentru că juca alt joc, încercând să arate că e valoros sau superior sau cam aşa ceva. Vandam nu ştia.

O femeie în halat alb de spital îl salută şi el se întoarse şi-i răspunse distrat la salut.

— Maiorul Vandam, nu? spuse femeia.

Se opri şi se uită la ea. Asistase la meciul de cricket şi îşi aminti cum o cheamă.

— Doamna doctor Arbuthnot, spuse el. Bună dimineaţa.

Era o femeie înaltă, rece, cam de aceeaşi vârstă cu el. Îşi aminti că era chirurg – lucru foarte neobişnuit pentru o femeie, chiar şi în timp de război – şi că avea gradul de căpitan.

— Ai muncit din greu ieri, spuse ea.

Vandam zâmbi.

— Şi sufăr din cauza asta azi. Totuşi mi-a făcut plăcere.

— Şi mie. Avea un glas grav, sigur şi plin de încredere. Te vom vedea vineri?

— Unde?

— Recepţia de la Uniune.

— A!

Uniunea anglo-egipteană, un club pentru europenii plictisiţi, încerca uneori să-şi justifice numele organizând recepţii pentru oaspeţii egipteni.

— Mi-ar plăcea să vin. La ce oră?

— La cinci, la ceai.

Pe Vandam îl interesa din punct de vedere profesional: era o ocazie când egiptenii culegeau bârfe de serviciu şi aceste bârfe includeau uneori informaţii utile pentru duşman.

— Voi veni, spuse el.

— Minunat. Ne vedem acolo, spuse ea şi plecă.

— Abia aştept, spuse Vandam adresându-i-se în timp ce se îndepărta.

O privi şi se întrebă ce purta sub uniforma de spital. Era bine făcută, elegantă şi sigură pe sine; îi aducea aminte de soţia lui.

Intră în birou. Nu avea deloc intenţia să organizeze un antrenament de cricket şi nici să dea uitării omorul de la Assyut. Bogge n-avea decât să se ducă la dracu'. Vandam se va duce să lucreze.

Mai întâi, vorbi cu căpitanul Newman şi-i spuse să se asigure că semnalmentele lui Wolff sunt trimise pretutindeni.

Apoi chemă poliţia egipteană şi le ceru să verifice hotelurile şi pensiunile din Cairo, chiar azi.

Contactă Serviciul de Securitate de teren, o unitate a Forţelor de Apărare a Canalului şi le ceru să sporească verificările actelor de identitate în localuri, timp de câteva zile.

De asemenea ceru casieriei britanice generale să fie foarte atenţi ca să identifice bancnotele false.

Instrui serviciile de ascultare să fie pregătite pentru un nou transmiţător local; şi se gândi în treacăt cât de util ar fi fost dacă savanţii ar fi dezlegat problema localizării unui radio prin monitorizarea emisiei.

În cele din urmă dădu instrucţiuni unui sergent din subordinea lui să viziteze toate magazinele de radio din Egiptul de Jos – nu erau prea multe – şi să le ceară să raporteze orice vânzare de piese sau echipament care ar putea fi folosite pentru construirea sau repararea unui transmiţător.

Apoi se duse la Villa les Oliviers.

Casa îşi luase numele de la o micuţă grădină publică de pe cealaltă parte a străzii în care un pâlc de măslini erau acum în floare, împrăştiind petale albe ca pulberea pe iarba uscată, maronie.

Casa avea un zid înalt, întrerupt de o poartă grea, din lemn sculptat. Folosindu-se de ornamentaţii pentru a-şi sprijini piciorul, Vandam sări peste poartă şi căzu de cealaltă parte a zidului, într-o curte întinsă. Fu înconjurat de ziduri văruite în alb, murdare şi distruse, cu ferestrele blindate cu obloane închise, scorojite. Ajunse în mijlocul curţii şi privi la fântâna de piatră. O şopârlă verde, strălucitoare, fugi peste bazinul secat.

În acel loc nu se mai locuise de cel puţin un an.

Vandam deschise un oblon, sparse un ochi de geam şi, întinzând mâna prin el, deschise fereastra şi apoi sări peste pervaz în casă.

Nu arăta ca o casă de european, îşi spuse trecând prin încăperile întunecate şi răcoroase. Lipseau gravurile de vânătoare de pe pereţi, şirurile ordonate de romane cu coperte lucioase de Agatha Christie sau Dennis Wheatley, costumele din trei piese importate de la Maples sau Harrods. În schimb, locuinţa era mobilată cu perne mari şi măsuţe joase, carpete ţesute manual şi pe pereţi erau tapiserii.

Sus descoperi o uşă încuiată. Îi luă trei sau patru minute ca s-o deschidă, lovind-o cu piciorul. În spatele ei se găsea un birou.

Camera era curată şi ordonată, cu câteva piese de mobilier luxos: un divan jos, lat, acoperit cu catifea, o măsuţă de cafea, sculptată de mână, trei

lămpi vechi asortate, o piele de urs pe jos, un birou frumos furniruit şi un scaun din piele.

Pe birou era un telefon, un tampon de sugativă albă, curată, un toc cu mâner de fildeş şi o călimară uscată. În sertarul biroului, Vandam găsi rapoarte privind companii din Elveţia, Germania şi Statele Unite. Un serviciu de cafea, delicat, din aramă ciocănită, se umpluse de praf pe măsuţă. Pe un raft din spatele biroului se găseau cărţi în câteva limbi: romane franţuzeşti din secolul al nouăsprezecelea, un Dicţionar Oxford prescurtat, un volum care lui Vandam i se păru a fi poezie arabă, cu ilustraţii erotice, şi Biblia în germană.

Nu era niciun document personal.

Nu era nicio scrisoare.

Nu era nici măcar o singură fotografie în toată casa.

Vandam se aşeză pe scaunul moale de piele din spatele biroului şi privi jur-împrejurul camerei. Era o cameră de bărbat, căminul unui intelectual cosmopolit, un bărbat care pe de o parte era atent, precis şi ordonat, iar pe de altă parte, sensibil şi senzual.

Vandam se simţea intrigat. Un nume european, o locuinţă întru totul arabă. Un prospect privind investiţiile în afaceri, o carte de versuri arabe. O veche cană de cafea şi un telefon modern. Un tezaur de informaţii privind un caracter, dar nici un singur indiciu care ar putea ajuta la găsirea omului.

Camera fusese curăţată cu grijă.

Ar fi trebuit să găsească măcar o declaraţie bancară, note de plată de la negustori, un certificat de naştere şi un testament, scrisori de la vreo iubită şi fotografii ale părinţilor sau copiilor. Omul adunase toate acele lucruri şi le îndepărtase, fără să lase nicio urmă a identităţii sale, de parcă ştia că într-o zi cineva va veni să-l caute.

— Alex Wolff, cine eşti? spuse Vandam cu glas tare.

Se ridică de pe scaun şi ieşi din birou. Traversă casa şi curtea încinsă, prăfoasă. Se cocoţă iar deasupra porţii şi sări în stradă. De cealaltă parte a drumului un arab într-o galabiya cu dungi verzi stătea turceşte pe pământ la umbra măslinilor şi se uita fără curiozitate la Vandam. Vandam nu simţi nevoia să-i explice că pătrunsese în casă din motive oficiale: uniforma unui ofiţer britanic era o dovadă de autoritate suficientă pentru orice în acest oraş. Se gândi la celelalte surse de unde putea obţine informaţii despre proprietarul acestei case: registrele municipale, aşa cum erau ele; negustorii locali care au făcut poate livrări acolo pe când casa era ocupată; chiar şi vecinii. O să-şi repartizeze doi oameni pentru treaba asta şi-o să-i toarne o poveste lui Bogge ca să-i acopere. Se urcă pe motocicletă şi-o ambreie. Motorul mugi entuziast şi Vandam plecă.

3

Cuprins de mânie şi disperare, Wolff stătea în faţa casei lui şi se uita cum pleacă ofiţerul britanic.

Îşi aminti cum fusese casa pe când era copil, plină de zgomotul conversaţiilor, de râsete şi viaţă. Acolo lângă marea poartă sculptată fusese întotdeauna un paznic, un uriaş din sud, cu pielea neagră, care stătea pe pământ, insensibil la arşiţă. În fiecare dimineaţă, în curte, un bărbat sfânt, bătrân şi aproape orb, recita un capitol din Coran. În arcada răcoroasă ce înconjura casa pe trei laturi, pe divane joase şedeau bărbaţii familiei şi-şi fumau narghilelele în timp ce servitorii, nişte băieţandri, aduceau cafeaua în căni cu gâtul lung. Un alt paznic negru stătea la uşa haremului, în spatele căreia femeile se plictiseau şi se îngrăşau. Zilele erau lungi şi călduroase, familia era bogată, iar copiii erau răsfăţaţi.

Ofiţerul britanic cu pantaloni scurţi şi motocicletă, faţă arogantă şi ochi scormonitori, ascunşi în umbra şepcii înalte a uniformei, pătrunsese înăuntru şi violase copilăria lui Wolff. Dorea să fi putut zări chipul omului, căci i-ar fi plăcut ca într-o zi să-l omoare.

Tot timpul călătoriei se gândise la acest loc. La Berlin, Tripoli sau El Agela, în chinul şi epuizarea pricinuite de traversarea deşertului, în frica şi graba fugii din Assyut, vila reprezentase un paradis sigur, un loc unde să se odihnească, să se cureţe şi să se adune iarăşi la capătul călătoriei. Abia aştepta să stea întins în baie, să soarbă din cafea în curte şi să aducă femei în patul cel mare.

Acum trebuia să plece şi să se ţină departe de casă.

Rămăsese în faţa casei toată dimineaţa, plimbându-se pe stradă sau stând sub măslini, în eventualitatea că Newman şi-ar fi amintit adresa şi ar fi trimis pe cineva să cerceteze casa; şi înainte de asta cumpărase la souk o galabiya, ştiind că dacă vine cineva, vor căuta un european, nu un arab, un *wogs*.

Făcuse o greşeală arătând actele originale. Acum îşi dădea seama. Regreta că n-a avut încredere în imitaţiile Abwehrului. Întâlnindu-se şi lucrând împreună cu alţi spioni auzise poveşti îngrozitoare despre greşeli crase în documentele contrafăcute de serviciile secrete germane: tipărituri de mântuială, hârtie de calitate inferioară, chiar şi scrierea greşită a unor cuvinte englezeşti uzuale. La şcoala de spionaj unde fusese trimis la cursul de cifru pentru transmisiuni prin radio, umbla zvonul că orice poliţist din Anglia ştia că o anumită serie de cifre de pe cartelă îl indica pe posesor drept spion german.

Wolff evaluase alternativele şi o alesese pe cea care părea cea mai puţin riscantă. Greşise şi acum nu avea unde să se ducă.

Se ridică în picioare, luă valizele şi porni la drum.

Se gândi la familia lui. Mama şi tatăl lui vitreg erau morţi, dar avea trei fraţi şi o soră, vitregi, în Cairo. Le-ar fi greu să-l ascundă. Vor fi interogaţi de îndată ce britanicii ar stabili identitatea posesorului vilei, ceea ce ar putea să se întâmple chiar azi; şi dacă ei ar putea minţi de dragul lui, servitorii ar vorbi, fără îndoială. În plus, nici în ei nu putea avea deplină încredere, căci atunci când tatăl lui vitreg murise, Alex, ca fiul cel mai mare, primise casa precum şi o parte din moştenire, deşi era european şi fiu adoptiv, nu natural. Fuseseră câteva necazuri şi întâlniri cu avocaţii. Alex rămăsese ferm şi ceilalţi nu-l iertaseră niciodată cu adevărat.

Se gândi să meargă la hotelul Shepheard's. Din nefericire nu încăpea îndoială că şi poliţia se va gândi la asta: de acum cei de la hotel aveau deja semnalmentele ucigaşului de la Assyut. Celelalte hoteluri importante le vor primi în curând. Mai rămâneau pensiunile. Dacă erau sau nu şi ele avertizate, depindea de cât de conştiincioasă voia să fie poliţia. Din moment ce erau amestecaţi şi britanicii, poliţia s-ar putea simţi obligată să fie foarte meticuloasă. Cu toate acestea, administratorii micilor case de oaspeţi erau adesea prea ocupaţi ca să dea mare atenţie poliţiştilor insistenţi.

Părăsi Garden City şi se îndreptă spre oraş. Străzile erau chiar şi mai aglomerate şi mai gălăgioase decât fuseseră când plecase el din Cairo. Erau nenumărate uniforme – nu numai britanice, ci şi australiene, neo-zeelandeze, poloneze, iugoslave, palestiniene, indiene şi greceşti. Fetele egiptene, subţiri şi îndrăzneţe, cu rochii din bumbac şi bijuterii grele, făceau cu succes faţă concurentelor lor europene, cu feţele lor roşii şi lipsite de expresie. Wolff avu impresia că numărul femeilor în vârstă, care purtau tradiţionala îmbrăcăminte neagră cu văl, era mai mic. Bărbaţii continuau să se salute în acelaşi mod exuberant, legănându-şi braţul drept în faţă înainte de a-şi prinde zgomotos mâinile, pe care şi le strângeau cel puţin un minut sau două în timp ce-l apucau pe celălalt de umăr cu mâna stângă, vorbind precipitat. Cerşetorii şi negustorii ambulanţi acţionau în forţă, profitând de afluxul de europeni naivi. Îmbrăcat în galabiya, Wolff era imun, dar străinii erau asaltaţi de infirmi, femei cu sugari năpădiţi de muşte, băieţi şi bărbaţi ce vindeau de toate, de la lame de ras de ocazie până la uriaşe stilouri care, garantat, nu trebuiau umplute cu cerneală decât la şase luni.

Circulaţia era şi mai proastă. Tramvaiele încete, respingătoare, erau mai aglomerate ca oricând;

pasagerii se-agăţau cum puteau de-o stinghie de pe platformă, se îngrămădeau înăuntru în cabină cu vatmanul, ori stăteau cu picioarele încrucișate pe acoperiş. Autobuzele şi taxiurile nu erau nici ele mai grozave: părea să fie mare lipsă de piese pentru vehicule, căci foarte multe dintre automobile aveau parbrizele sparte, cauciucurile dezumflate, iar motoarele scoteau fum; le lipseau farurile sau ştergătoarele de parbriz. Wolff zări două taxiuri – un Morris vechi şi un Packard şi mai vechi – care în cele din urmă nemaifuncţionând erau trase acum de măgari. Singurele maşini decente erau monstruoasele limuzine americane, aparţinând cine ştie cărui paşă bogat sau rarele Austin-uri englezeşti datând de dinainte de război. Amestecându-se cu vehiculele motorizate, într-o concurenţă de moarte, zăreai docarele trase de cai, căruţele cu catâri ale ţăranilor şi animalele – cămile şi capre – care erau alungate din centrul oraşului prin cea mai inaplicabilă lege a statului egiptean.

Şi zgomotul – Wolff uitase zgomotul.

Tramvaiele sunau din clopoţel în permanenţă. În aglomerările traficului, toate maşinile claxonau mereu, iar când nu aveau motiv ca să claxoneze, claxonau din principiu. Ca să nu se lase mai prejos, conducătorii de căruţe şi cămile ţipau cât îi ţinea gura. Multe magazine şi toate cafenelele revărsau muzică arabă de la nişte radiouri ieftine date la maximum. Vânzătorii ambulanţi îşi strigau continuu marfa, iar trecătorii îi alungau. Câinii lătrau şi păsările de pradă ce se roteau deasupra capului scoteau ţipete scurte. Din când în când totul era acoperit de mugetul unui avion.

„Acesta e oraşul meu”, îşi spuse Wolff; „nu mă pot prinde aici”.

Exista cam o duzină de pensiuni pentru turiştii de diferite naţionalităţi: elveţieni, austrieci, germani, danezi şi francezi. Se gândi la ele, dar le respinse, considerându-le prea cunoscute. În cele

din urmă îşi aduse aminte de o casă cu camere de închiriat, ieftină, ţinută de călugăriţele din Bullaq, cartierul portului. Acolo trăgeau mai ales marinarii care veneau pe Nil în ambarcaţiuni cu aburi şi feluci încărcate cu bumbac, cărbune, hârtie şi piatră. Wolff putea fi sigur că n-ar fi jefuit, infectat sau ucis, şi nimănui nu i-ar trece prin minte să-l caute acolo.

Pe măsură ce se îndepărta de cartierul hotelurilor, străzile nu mai erau chiar atât de aglomerate, fără să fie cumva pustii. Nu putea să vadă fluviul propriu-zis, dar uneori zărea printre clădirile înghesuite, pânza triunghiulară, înaltă a unei feluce.

Vila unde se găseau camere de închiriat era o clădire ce se degrada şi aparţinuse cândva unui paşă. Deasupra arcadei de la intrare atârna acum un crucifix din bronz. O călugăriţă îmbrăcată în negru uda un strat de flori în faţa clădirii. Prin arcadă, Wolff zări un hol liniştit şi răcoros. Azi umblase pe jos câteva mile, cărând valizele grele: abia aştepta să se odihnească.

Doi poliţişti egipteni ieşiră din casă.

Wolff cuprinse dintr-o privire fugară curelele late de piele, inevitabilii ochelari de soare şi părul tuns milităreşte şi inima începu să-i bată. Se întoarse cu spatele la poliţişti şi vorbi în franţuzeşte cu călugăriţa din grădină.

— Bună ziua, soră.

Ea se opri din udat, se îndreptă din mijloc şi-i zâmbi:

— Bună ziua.

Era şocant de tânără.

— Doreşti o cameră?

— Nu, nu o cameră. Numai binecuvântarea.

Cei doi poliţişti se apropiară şi Wolff se încordă pregătindu-şi răspunsurile dacă aceştia l-ar fi luat la întrebări, apreciind în ce direcţie s-o apuce dacă ar fi cazul s-o ia la fugă; dar ei trecură mai departe, contrazicându-se pe tema unor curse de cai.

— Domnul să te binecuvânteze, spuse călugăriţa.

Wolff îi mulţumi şi plecă mai departe. Era mai rău decât îşi închipuise. Poliţia căuta *peste tot.* Picioarele lui Wolff erau pline de băşici şi braţele îl dureau de la căratul bagajelor. Era dezamăgit şi un pic indignat căci, lucru ştiut, în acest oraş totul era întâmplător, şi totuşi se părea că organizau o acţiune eficientă numai pentru el. Se întoarse, pornind din nou spre centrul oraşului. Începea să aibă acelaşi sentiment ca în deşert, mergea parcă dintotdeauna fără să ajungă nicăieri.

La o oarecare distanţă zări o siluetă înaltă, familiară: Hussein Fahmy, un vechi coleg de şcoală. Pe moment, Wolff rămase ca paralizat. Hussein l-ar lua fără îndoială la el acasă, poate că s-ar putea încrede în el; dar avea soţie şi trei copii, şi cum le-ar putea spune că unchiul Ahmed venea să stea la ei, dar era secret, nu trebuia să-i pronunţe numele nici măcar în faţa prietenilor... De fapt, cum să explice el însuşi toate astea lui Hussein? Hussein se uită în direcţia lui Wolff şi acesta se întoarse rapid şi traversă strada, dispărând în fugă prin spatele unui tramvai. Odată pe trotuarul opus, o luă iute pe-o alee fără să privească în urmă. Nu, nu putea cere adăpost vechilor colegi de şcoală.

Din alee dădu într-o altă stradă, şi realiză că era în apropierea şcolii germane. Se întrebă dacă mai era deschisă: o mulţime de oameni de naţionalitate germană din Cairo fuseseră internaţi. O apucă spre şcoală, dar zări în faţa clădirii o patrulă de la Field Security care controla actele. Se întoarse rapid şi o luă iar pe drumul pe care venise.

Trebuia să evite străzile.

Se simţea ca un şobolan într-un labirint – pe oriunde o lua, era blocat. Zări un taxi, un Ford mare şi vechi, de sub capota căruia ieşeau aburi. Îi făcu semn să oprească şi sări înăuntru. Dădu şoferului o adresă şi maşina plecă săltând în viteza a treia, se pare singura viteză care funcţiona. Pe

drum s-au oprit de două ori ca să ridice capacul radiatorului care fierbea, iar Wolff se ghemuia pe locul din spate, încercând să-şi ascundă faţa.

Taxiul îl duse în cartierul copt din Cairo, vechiul ghetou creştin.

Îi plăti şoferului şi coborî pe treptele de la intrare. Dădu câteva monede bătrânei care ţinea uriaşa cheie din lemn, şi ea îl lăsă să intre.

Era o insulă de linişte şi întuneric în marea agitată a oraşului Cairo. Wolff îi străbătea pasajele înguste, auzind vag incantaţiile încete din bisericile străvechi. Trecu pe lângă şcoală şi sinagogă, pe lângă beciul unde se presupune că Maria l-a ascuns pe copilul Isus. În cele din urmă intră în cea mai mică din cele cinci biserici.

Tocmai începea slujba. Lângă o strană, Wolff îşi lăsă jos preţioasele valize. Se înclină în faţa icoanelor de pe pereţi, apoi se apropie de altar, îngenunche şi sărută mâna preotului. Se întoarse la strană şi se aşeză.

Corul începu să cânte un pasaj din Scriptură în arabă. Wolff se aşeză pe locul lui. Aici va fi în siguranţă până la căderea întunericului. Apoi va trebui să-şi încerce ultima şansă.

Cha-Cha era un club de noapte, în aer liber, într-o grădină de lângă fluviu. Ca de obicei, era plin până la refuz. Wolff aşteptă la coadă alături de ofiţerii britanici şi prietenele lor, în timp ce, pe fiecare centimetru de spaţiu liber, chelnerii aranjau mese suplimentare. Pe scenă un comic spunea: „Aşteptaţi până ce Rommel ajunge la Shepheard's – asta o să-l oprească".

În cele din urmă Wolff primi o masă şi o sticlă de şampanie. Seara era călduroasă şi reflectoarele necesare pentru scenă înrăutăţeau şi mai mult situaţia. Publicul era gălăgios – erau însetaţi şi se servea numai şampanie, aşa că se îmbătau repede. Începură să strige chemând-o pe steaua spectacolului, Sonja el-Aram.

Mai întâi a trebuit să asculte o grecoaică supraponderală cântând „Te voi vedea în visele mele” şi „Nu am pe nimeni” (ceea ce îi făcu să râdă). Apoi fu anunţată Sonja. Totuşi, întârzie să apară. Pe măsură ce minutele treceau, publicul devenea tot mai zgomotos şi mai nerăbdător. În sfârşit, când se părea că sunt în pragul revoltei, se auzi un răpăit de tobe, luminile de pe scenă se stinseră şi se aşternu liniştea.

Când spotul de lumină se aprinse, Sonja stătea nemişcată în mijlocul scenei, cu braţele întinse spre cer. Purta pantaloni transparenţi şi un corsaj mic din paiete, iar trupul îi era dat cu pudră albă. Începu muzica – tobe şi un fluier – iar ea porni să se mişte.

Wolff sorbea din şampanie şi privea. Era încă cea mai bună.

Îşi răsuci încet coapsele, bătând întâi cu un picior, apoi cu celălalt. Braţele începură să-i tremure, apoi îi zvâcniră umerii şi sânii se legănară; apoi celebrul ei buric se roti hipnotic. Ritmul se înteţi. Ea închise ochii. Fiecare părticică a trupului ei părea că se mişcă independent de restul. Wolff simţi, aşa cum simţea întotdeauna, aşa cum simţea fiecare bărbat din public, că era singur cu ea, că ceea ce făcea era numai pentru el, şi că nu era un spectacol, o frântură din vrăjitoria scenei, ci zvârcolirile ei senzuale erau impuse, le făcea pentru că nu avea încotro, era purtată spre o frenezie sexuală de voluptatea propriului ei trup. Publicul era încordat, tăcut, transpira hipnotizat. Se mişca din ce în ce mai repede, ca transportată. Muzica atinse culmea cu un bubuit. În clipa de linişte ce urmă, Sonja scoase un ţipăt scurt, ascuţit, apoi se lăsă pe spate, cu picioarele îndoite sub ea, cu genunchii îndepărtaţi, până ce capul atinse scândurile scenei. Rămase în această poziţie preţ de o clipă, apoi luminile se stinseră. Publicul se ridică în picioare într-un ropot de aplauze.

Luminile se aprinseră, dar ea nu mai era.

Sonja nu acorda niciodată bisuri.

Wolff se ridică de la locul lui. Îi dădu unui chelner o liră sterlină – salariul pe trei luni pentru majoritatea egiptenilor – ca să-l conducă în spatele scenei. Chelnerul îi arătă uşa de la cabina Sonjei, apoi plecă.

Wolff bătu la uşă.

— Cine e?

Wolff intră.

Stătea pe un taburet, cu un halat de mătase pe ea, şi se demachia. Îl văzu în oglindă şi se răsuci cu faţa la el.

— Bună, Sonja, spuse Wolff.

Se holbă la el. După un timp destul de lung, spuse:

— Afurisitule!

Nu se schimbase.

Era o femeie chipeşă. Părul negru, lucios îi era lung şi bogat; ochii căprui, mari şi uşor bulbucaţi, cu gene dese; pometii înalţi făceau ca faţa să nu-i fie rotundă şi-i dădeau formă; nasul arcuit şi arogant într-un mod graţios, iar gura cărnoasă, cu dinţi albi, perfecţi. Trupul îi era numai curbe netede, dar cum era cu câţiva centimetri mai înaltă decât media, nu arăta plină.

Ochii îi scăpărară mânioşi.

— Ce cauţi aici? Unde ai plecat? Ce ai la faţă?

Wolff lăsă jos valizele şi se aşeză pe divan. Îşi ridică privirea spre ea. Stătea cu mâinile pe şolduri, cu bărbia împinsă înainte şi sânii conturaţi de mătasea verde.

— Eşti frumoasă, îi spuse el.

— Ieşi afară!

O studie atent. O cunoştea prea bine ca să-i placă sau să nu-i placă: făcea parte din trecutul lui, ca un vechi prieten care-ţi rămâne prieten în ciuda greşelilor lui, numai pentru că a fost întotdeauna acolo. Wolff se întrebă ce i se întâmplase Sonjei în anii de când plecase din Cairo. Se măritase, îşi

cumpărase o casă, se îndrăgostise, îşi schimbase impresarul, avea un copil? Se gândise mult în acea după-amiază în biserica răcoroasă şi întunecată, întrebându-se cum s-o abordeze; dar nu ajunsese la nicio concluzie, căci nu era sigur cum se va purta ea cu el. Încă nu era sigur. Părea furioasă şi dispreţuitoare, dar era chiar aşa? Să fie încântător şi nostim, sau agresiv şi neruşinat, sau neajutorat şi rugător?

— Am nevoie de ajutor, spuse el plat.

Faţa ei nu se schimbă.

— Sunt urmărit de britanici, continuă el. Îmi supraveghează casa şi toate hotelurile au primit semnalmentele mele. Nu am unde să dorm. Vreau să mă mut la tine.

— Du-te la dracu', spuse ea.

— Lasă-mă să-ţi spun pentru ce te-am părăsit.

— După doi ani nicio scuză nu mai contează.

— Lasă-mi un minut să-ţi explic. De dragul a... tot.

— Nu-ţi datorez nimic. Îl privi încă un moment, apoi deschise uşa.

El crezu că îl va da pe uşă afară. Îi observă chipul când ea îşi întoarse privirea spre el, ţinând uşa deschisă. Apoi scoase capul afară şi strigă:

— Să-mi aducă cineva ceva de băut.

Wolff se relaxă un pic.

Sonja se întoarse înăuntru şi închise uşa.

— Un minut, îi spuse.

— Ai de gând să stai în picioare ca un gardian ce-şi păzeşte prizonierul? Nu sunt periculos, spuse el zâmbind.

— O, eşti, spuse, dar se duse la taburet şi începu iar să-şi cureţe faţa.

El ezită. Cealaltă problemă care îl frământase în acea lungă după-amiază petrecută în biserică era cum să-i explice de ce o părăsise fără să-şi ia rămas bun şi de ce nu luase deloc legătura cu ea de atunci. Nimic altceva decât adevărul n-ar fi sunat convingător. Deşi nu-i plăcea să-şi împărtăşească

secretul, trebuia să i-l spună, pentru că era disperat şi ea era singura lui speranţă.

— Îţi aminteşti că am fost la Beirut în o mie nouă sute treizeci şi opt?

— Nu.

— Ţi-am adus o brăţară de jad de acolo.

Privirile li se întâlniră în oglindă.

— N-o mai am.

Ştia că minte. Continuă:

— Am fost acolo să mă întâlnesc cu un ofiţer din armata germană pe care-l chema Heinz. Mi-a cerut să lucrez pentru Germania în războiul ce se apropia. Am fost de acord.

Se roti dinspre oglindă, întorcându-se cu faţa spre el, şi Wolff putu citi în ochii ei ceva ce semăna cu speranţa.

— Mi-au spus să mă întorc la Cairo şi să aştept veşti de la ei. Acum doi ani am primit veşti. Voiau să mă duc la Berlin. M-am dus. Am făcut un curs de instruire, apoi am lucrat în Balcani şi în Levant. În februarie m-am întors la Berlin ca să primesc instrucţiuni pentru o nouă sarcină. M-au trimis aici...

— Ce-mi tot spui? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Eşti *spion*?

— Da.

— Nu te cred.

— Ascultă. Ridică un geamantan şi-l deschise. Ăsta e un transmiţător radio, ca să trimită mesaje lui Rommel. Îl închise şi-l deschise pe celălalt. Astea sunt finanţele mele.

Ea se uită uimită la teancurile ordonate de bancnote.

— Dumnezeule! spuse. E o *avere!*

Cineva bătu în uşă. Wolff închise valiza. Intră un chelner aducând o sticlă de şampanie într-o frapieră. Văzându-l pe Wolff, spuse:

— Să mai aduc un pahar?

— Nu, spuse Sonja nerăbdătoare. Du-te.

Chelnerul plecă. Wolff deschise vinul, umplu paharul, îl dădu Sonjei, apoi sorbi lung din sticlă.

— Ascultă, spuse. Armata noastră câştigă lupta în deşert. Îi putem ajuta. Vor să afle date despre puterea englezilor – număr de oameni, diviziile, numele comandanţilor, calitatea armelor, a echipamentelor şi, dacă e posibil, planurile de luptă. Noi suntem aici, în Cairo; putem descoperi aceste lucruri. Apoi, când germanii vor învinge, vom fi eroi.

— Noi?

— Mă poţi ajuta. Şi primul lucru pe care-l poţi face e să-mi asiguri o locuinţă. Îi urăşti pe britanici, nu? Vrei să-i vezi zvârliţi afară de aici?

— Aş face-o pentru oricine în afară de tine.

Sonja îşi termină şampania din pahar şi şi-l umplu din nou.

Wolff îi luă paharul din mână şi-l bău.

— Sonja, dacă ţi-aş fi trimis o ilustrată din Berlin, englezii te-ar fi băgat în închisoare. Nu trebuie să fii supărată, acum când cunoşti motivele. Îşi coborî vocea. Putem învia vechile timpuri. Vom avea mâncare bună şi cea mai bună şampanie, haine noi, petreceri frumoase şi o maşină americană. Vom merge la Berlin, ţi-ai dorit întotdeauna să dansezi la Berlin, vei fi o stea acolo. Germanii sunt un nou *tip* de naţiune – vom conduce lumea, iar tu poţi fi o prinţesă. Vom...

Se opri. Nimic din toate astea n-o atingeau în mod convingător; Era timpul să joace ultima carte.

— Ce mai face Fawzi?

Sonja îşi coborî privirea.

— A plecat, căţeaua.

Wolff lăsă jos paharul, apoi îşi puse amândouă mâinile pe gâtul Sonjei. Ea îşi ridică privirea spre el, fără să se mişte. Apăsând-o cu degetele sub bărbie, el o sili să se ridice.

— Vom găsi o altă Fawzi, spuse el încetişor. Văzu că ochii i se umeziră brusc. Mâinile i se

mişcară pe halatul din mătase, coborându-i pe trup, frământându-i coapsele.

— Sunt singurul care înţelege de ce ai tu nevoie.

Îşi coborî gura până la gura ei, îi apucă buza între dinţi şi muşcă până simţi gustul sângelui.

Sonja închise ochii.

— Te urăsc, gemu ea.

Wolff mergea în răcoarea nopţii pe drumul de edec de lângă Nil, spre casa plutitoare. Inflamaţiile de pe faţă îi dispăruseră, iar intestinele îi reveniseră la normal. Purta un costum alb nou, şi ducea două pungi pline cu alimentele lui preferate.

Zamalek, insula-suburbie, era liniştită şi calmă. Zgomotul răguşit din centrul oraşului se auzea mult atenuat peste întinderea lată de apă. Fluviul calm, mâlos, izbea blând în casele plutitoare aliniate de-a lungul malului. Bărcile, de toate formele şi dimensiunile, viu colorate şi luxos dotate, arătau plăcut în amurgul târziu.

A Sonjei era mai mică şi mai bogat mobilată în comparaţie cu celelalte. O scândură ducea de la drum până la puntea superioară care era liberă în bătaia brizei, dar o copertină cu dungi albe şi verzi o proteja de razele solare. Wolff se urcă pe barcă şi coborî scara spre interior. Era ticsită cu mobile: scaune, divane, mese, dulăpioare pline cu bibelouri. La probă era o bucătărioară. Draperii din catifea maro, care atârnau de la tavan până la podea, despărţeau spaţiul în două, izolând dormitorul. Dincolo de dormitor, în sternul bărcii, era baia.

Sonja stătea pe-o pernă dându-şi cu ojă pe unghiile de la picioare. E fantastic cât de şleampătă poate să arate, gândi Wolff. Purta o rochie murdară din bumbac, era trasă la faţă şi nepieptănată. Într-o jumătate de oră, când va pleca la clubul Cha-Cha, va arăta ca-n vis.

Wolff puse pungile pe o masă şi începu să despacheteze.

— Şampanie franţuzească... marmeladă englezească... cârnaţi nemţeşti... ouă de prepeliţă... somon scoţian...

Uimită, Sonja îşi ridică privirea.

— Nimeni nu poate găsi aşa ceva – suntem în plin război.

Wolff zâmbi.

— În Qulali este un sărman băcan grec care nu-i uită pe clienţii buni.

— E de încredere?

— Nu ştie unde locuiesc – şi în afară de asta, prăvălia lui e singurul loc din Africa de Nord unde găseşti caviar.

Ea traversă încăperea şi căută într-o pungă.

— Caviar!

Scoase capacul borcanului şi începu să mănânce cu degetele.

— N-am mai mâncat caviar de când...

— De când am plecat eu, termină Wolff.

Puse o sticlă de şampanie în răcitor.

— Dacă aştepţi câteva minute, o să bei şi şampanie rece.

— N-am răbdare.

— Niciodată n-ai...

Scoase un ziar în limba engleză dintr-o pungă şi începu să-l parcurgă. Era un ziar lamentabil, plin de comunicate de presă, cu ştirile mai cenzurate decât emisiunile de la BBC pe care le asculta toată lumea, iar reportajele locale erau chiar şi mai proaste – nu era legal să se tipărească cuvântările politicienilor egipteni din opoziţia oficială.

— Tot nimic referitor la mine, spuse Wolff. Îi povestise Sonjei despre evenimentele din Assyut.

— Sunt întotdeauna în urmă cu ştirile, spuse ea cu gura plină de caviar.

— Nu-i asta. Dacă relatează despre omor, sunt obligaţi să spună şi motivele – or, dacă nu le spun, oamenii vor încerca să ghicească. Englezii nu vor ca oamenii să bănuiască faptul că germanii au spioni în Egipt. Nu dă bine.

Ea se duse în dormitor să se schimbe. Îi strigă de după draperie:

— Asta înseamnă că nu te mai caută?

— Nu. L-am întâlnit pe Abdullah la souk. Zice că poliţia egipteană nu e prea interesată, dar un oarecare maior Vandam face presiuni.

Wolff puse jos ziarul, încruntându-se. Ar fi vrut să ştie dacă Vandam era ofiţerul care pătrunsese în Villa les Oliviers. Ar fi dorit să se fi putut uita mai de-aproape la omul acela, dar de pe partea cealaltă a străzii faţa ofiţerului, umbrită de şapca înaltă, nu fusese decât o pată întunecată.

— De unde ştie Abdullah? întrebă Sonja.

— Nu ştiu, ridică Wolff din umeri. Este hoţ, aude diverse lucruri.

Wolff se duse la răcitor şi scoase o sticlă. Nu era destul de rece, dar îi era sete. Turnă în două pahare. Sonja ieşi, îmbrăcată: aşa cum anticipase el, era total transformată, coafura perfectă, faţa palidă, dar savant fardată. Purta o rochie transparentă de culoarea cireşelor şi pantofi asortaţi.

Câteva minute mai târziu se auziră paşi pe scândură şi apoi cineva ciocăni în punte. Sosise taxiul Sonjei. Îşi goli paharul şi plecă. Nu şi-au spus la revedere.

Wolff se duse la bufetul în care-şi ţinea radioul. Scoase romanul englezesc şi coala de hârtie pe care era cheia cifrului. Studie cheia. Azi era 28 mai. Trebuia să adune 28 cu 42 – anul – şi obţinea numărul paginii din roman pe care trebuia s-o folosească pentru codificarea mesajului. Mai era a cincea lună, aşadar fiecare a cincea literă din pagină trebuia eliminată.

Se hotărî să transmită: AM AJUNS. VERIFICARE. CONFIRMAŢI. (HAVE ARRIVED.CHECKING IN. ACKNOWLEDGE.) Pornind de la primul rând al paginii 70, căută litera H. Era a zecea, eliminând fiecare a cincea literă. În codul lui avea să fie, prin urmare, reprezentată de a

zecea literă din alfabet, J. Apoi avea nevoie de un A. În carte, a treia literă după H era un A. A din HAVE va fi deci reprezentată de a treia literă din alfabet, C. Pentru literele rare, ca X, se foloseau metode speciale.

Acest tip de cod era o variantă a unui cod mai vechi, singurul tip de cod care teoretic şi practic nu putea fi descifrat. Ca să decodifice mesajul, cel ce asculta trebuia să aibă atât cartea cât şi cheia.

După ce termină de codificat mesajul, se uită la ceas. Trebuia să transmită la miezul nopţii. Mai avea câteva ore până când urma să încălzească radioul. Îşi mai turnă un pahar de şampanie şi se hotărî să termine caviarul. Găsi o lingură şi luă borcanul. Era gol. Sonja îl mâncase pe tot.

Pista de aterizare era o fâşie de deşert curăţată în grabă de bolovani şi de mărăciniş. Rommel privi în jos la pământul ce-i venea în întâmpinare. Storch, avionul uşor folosit de comandanţii germani pentru scurte călătorii pe câmpul de luptă, cobora ca o muscă, cu roţile la capătul unor picioare frontale lungi şi subţiri. Avionul opri şi Rommel sări jos.

Întâi îl izbi arşiţa, apoi praful. Sus, în văzduh, fusese relativ răcoare; acum se simţea de parcă intrase într-un cuptor. Începu de îndată să transpire. De cum trase aer în piept, un strat subţire de nisip îi înveli buzele şi vârful limbii. O muscă se aşează pe nasul lui mare şi el o alungă cu mâna.

Von Mellenthin, ofiţerul lui Rommel din Serviciul Secret, alergă spre el prin nisip, stârnind nori de praf cu cizmele lui înalte. Părea agitat.

— Kesselring e aici, spuse el.

— *Auch*, *das noch*, spuse Rommel. Asta-i ce-mi lipsea.

Kesselring, zâmbitorul feldmareşal, reprezenta tot ce detesta mai mult în forţele armate germane. Era ofiţer de Stat Major, iar Rommel ura Statul Major; era unul din fondatorii acelei Luftwaffe

care-l lăsase de atâtea ori baltă pe Rommel în războiul deşertului; şi – mai rău ca orice – era un snob. Unul din comentariile lui acide ajunsese până la urechile lui Rommel. Plângându-se că Rommel era grosolan cu ofiţerii din subordine, Kesselring spusese: „Ar putea avea sens să vorbeşti cu el despre asta, dacă n-ar fi un wurttembergez". Wurttemberg era landul provincial unde se născuse Rommel şi remarca pusese în evidenţă prejudecata împotriva căreia Rommel trebuise să lupte în întreaga lui carieră.

Păşi prin nisip până la maşina de comandă, urmat de von Mellenthin.

— Generalul Cruewell a fost capturat, spuse von Mellenthin. A trebuit să-i cer lui Kesselring să-l preia. Şi-a pierdut toată după-amiaza încercând să afle unde sunteţi.

— Din ce în ce mai rău, spuse Rommel cu amărăciune.

Intrară în partea din spate a maşinii de comandă, un camion uriaş. Umbra era binevenită. Kesselring era aplecat deasupra unei hărţi, alungând muştele cu mâna stângă în timp ce cu dreapta trasa o linie. Îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Dragul meu Rommel, slavă Domnului că te-ai întors, spuse el amabil.

Rommel îşi scoase şapca.

— Am purtat o bătălie, mormăi el.

— Mi-am închipuit asta. Ce s-a întâmplat?

Rommel arătă spre hartă.

— Asta-i linia Gazala.

Era un şir de „gherete" fortificate, legate prin câmpuri minate care mergeau de la coasta din Gaza spre sud, prin deşert, pe o distanţă de cincizeci de mile.

— Am executat o învăluire pe la capătul sudic al liniei şi i-am lovit din spate.

— Bună idee. Ce n-a mers?

— Am rămas în pană de benzină şi muniţie.

Rommel se aşeză greoi, simţindu-se deodată foarte obosit.

— Din nou, adăugă el.

Kesselring, în calitate de comandant-şef (în sud) răspundea de aprovizionarea lui Rommel, dar feldmareşalul părea că nu observă critica implicită.

Veni o ordonanţă cu nişte căni de ceai pe o tavă. Rommel sorbi din a lui. Era nisip în ceai.

Kesselring vorbi pe un ton lipsit de importanţă.

— În această după-amiază am trecut prin neobişnuita experienţă de a-mi asuma rolul unuia dintre comandanţii subordonaţi dumneavoastră.

Rommel mârâi. Era sigur că urma cine ştie ce sarcasm. Nu voia să-l înfrunte pe Kesselring acum, voia să se gândească la bătălie.

Kesselring continuă:

— Mi-a fost foarte dificil să mă comport aşa, cu mâinile legate de subordonarea faţă de un cartier general care nu emite niciun ordin şi nu poate fi contactat.

— Eram în inima bătăliei, dând ordinele la faţa locului.

— Cu toate astea, puteaţi păstra legătura.

— Ăsta-i modul de luptă al britanicilor, se răsti Rommel. Generalii stau la câteva mile în spatele liniei, păstrând legătura. Dar eu câştig. Dacă aş fi fost aprovizionat, aş fi fost acum în Cairo.

— Nu vă veţi duce la Cairo, spuse Kesselring tăios. Vă veţi duce la Tobruk. Veţi sta acolo până ce voi lua Malta. Acestea sunt ordinele Führerului.

— Desigur.

Rommel nu avea de gând să redeschidă discuţia; nu încă. Tobruk era obiectivul imediat. Odată luat acel port fortificat, convoaiele din Europa – deşi inadecvate – ar putea veni direct pe linia frontului, eliminând lunga călătorie prin deşert în care se consuma atâta combustibil.

— Şi ca să ajungem la Tobruk, trebuie să spargem linia Gazala.

— Care-i mişcarea următoare?

— Am de gând să mă retrag şi să mă regrupez.

Rommel văzu cum Kesselring îşi ridică sprâncenele: feldmareşalul ştia cât de mult îi displace lui Rommel să se retragă.

— Şi ce va face inamicul?

Kesselring adresă întrebarea lui von Mellenthin, care, ca ofiţer IC răspundea de evaluarea în detaliu a poziţiei duşmanului.

— Ne vor urmări, dar nu imediat, spuse von Mellenthin. Întârzie întotdeauna ca să profite de un avantaj, din fericire. Dar mai devreme sau mai târziu vor încerca o breşă.

— Problema este când şi unde, spuse Rommel.

— Într-adevăr, fu de acord von Mellenthin. Păru să ezite, apoi spuse: În sumarul de azi e ceva ce v-ar putea interesa. Spionul a raportat.

— Spionul? Rommel se încruntă. O, el!

Acum îşi aminti. Zburase la oaza Gialo, în inima deşertului libian, ca să-i dea instrucţiuni finale acelui om înainte să pornească în călătoria lui maraton. Wolff, aşa îl chema. Rommel fusese impresionat de curajul lui, dar fusese pesimist în ceea ce priveşte şansele acestuia.

— De unde chema?

— Din Cairo.

— Aşa, a ajuns deci acolo. Dacă e în stare de aşa ceva, e în stare de orice. Poate că va reuşi să anunţe breşa.

Kesselring interveni brusc:

— Dumnezeule, doar nu vă bazaţi pe spioni acum?

— Nu mă bazez pe nimeni! spuse Rommel. Eu sunt singurul pe care se bazează totul.

— Dumnezeule! Kesselring era, ca întotdeauna, imperturbabil. Informaţiile secrete nu sunt niciodată de cine ştie ce folos, doar ştiţi; iar informaţiile venite de la spioni sunt cele mai rele.

— De acord, spuse Rommel mai calm. Dar am senzaţia că acestea ar putea fi altfel.

— Mă îndoiesc, spuse Kesselring.

4

Elene Fontana îşi privi faţa în oglindă şi îşi spuse:

— Am douăzeci şi trei de ani. Probabil că mă urâţesc.

Se apropie mai mult de oglindă şi se examină cu atenţie, căutând semnele degradării. Tenul îi era perfect. Ochii căprui şi rotunzi îi erau limpezi ca un lac de munte. Nu avea niciun rid. Avea un chip copilăresc, delicat modelat, cu expresia inocentă a unui copil abandonat. Era ca un colecţionar de artă care-şi verifică piesa cea mai valoroasă: se gândea la ea ca la un bun al ei, nu ca la ea însăşi. Zâmbi şi chipul din oglindă îi întoarse zâmbetul. Era un zâmbet abia schiţat, intim, cu o undă răutăcioasă în el: ştia că-l poate umple pe-un bărbat de o sudoare rece. Ridică biletul şi îl citi din nou.

Joi

Dragă Elene,

Mă tem că totul s-a terminat. Soţia mea a aflat. Ne-am împăcat, dar a trebuit să-i promit că nu te voi mai vedea niciodată. Desigur, poţi să stai în apartament, dar nu mai pot plăti chiria. Îmi pare atât de rău că s-a întâmplat aşa – dar presupun că ştiam amândoi că nu putea dura pentru totdeauna. Noroc.

Al tău,
Claud.

„Pur şi simplu”, se gândi ea.

Rupse biletul şi cu el şi sentimentele lui ieftine. Claud era un afacerist gras, jumătate francez, jumătate grec, care avea trei restaurante în Cairo şi

unul în Alexandria. Era cultivat, vesel şi bun, dar când s-a petrecut ruptura, puţin i-a păsat de Elene.

Era al treilea în şase ani.

Începuse cu Charles, agentul de bursă. Elene avea şaptesprezece ani pe atunci, era lefteră, n-avea nicio slujbă şi îi era frică să se întoarcă acasă. Charles o instalase în apartament şi o vizita în fiecare seară de marţi. Îl dăduse afară după ce o oferise fratelui lui ca pe-o farfurie cu fructe de mare. Apoi fusese Johnnie, cel mai drăguţ din cei trei, care voise să divorţeze şi să se însoare cu Elene. Ea refuzase. Acum plecase şi Claud.

Ştiuse de la bun început că era o legătură fără viitor.

Era greşeala ei ca şi a lor că legăturile se sfârşiseră. Motivele evidente – fratele lui Charles, propunerile lui Johnnie, soţia lui Claud – erau simple scuze sau poate catalizatori. Motivul real a fost mereu acelaşi: Elene era nefericită.

Se gândi la perspectiva unei alte legături. Ştia cum va fi. Pentru un timp va trăi din micul depozit pe care îl avea la banca Barclays în Sharl Kasr-el-Nil – reuşea întotdeauna să economisească atunci când avea un bărbat. Apoi va vedea cum contul scade încet şi se va angaja într-o trupă de dans, zvârlindu-şi în sus picioarele şi răsucindu-şi bustul în cine ştie ce bar de noapte timp de câteva zile. Apoi... Se uită în oglindă, trecând prin ea, cu ochii în gol, în timp ce-şi vizualiza cel de al patrulea amant. Poate că va fi un italian, cu ochi scăpărători şi păr lucios, cu manichiura perfectă. S-ar putea să-l întâlnească la barul hotelului Metropolitan, unde beau reporterii. El i-ar vorbi, apoi i-ar oferi ceva de băut. Ea i-ar zâmbi, şi el ar fi pierdut. Şi-ar da întâlnire la cină, a doua zi. Ea ar arăta uluitor când va intra în restaurant la braţul lui. Toţi vor întoarce capul, şi el s-ar simţi mândru.

Ar avea mai multe întâlniri. I-ar oferi cadouri. I-ar face un avans, apoi altul: al treilea ar fi încununat de succes. I-ar face plăcere să facă

dragoste cu el – intimitatea, atingerile, dezmierdările – şi l-ar face să se simtă ca un rege. Ar părăsi-o în zori, dar s-ar întoarce în aceeaşi seară. Nu s-ar mai duce la restaurante împreună – „prea riscant”, ar spune el – dar ar petrece tot mai mult timp în apartament, şi ar începe să-i achite chiria şi notele de plată. Elene ar avea atunci tot ce şi-a dorit: un cămin, bani şi afecţiune. Ar începe să se întrebe pentru ce era atât de nefericită. Ar trece prin iad dacă el ar întârzia cu o jumătate de oră. Ar intra într-o zodie neagră numai dacă ar pomeni de soţia lui. S-ar plânge că nu-i mai face cadouri, dar le-ar accepta cu nonşalanţă când le-ar primi. Bărbatul ar fi iritat, dar n-ar fi în stare s-o părăsească, căci de acum ar aştepta cu nerăbdare sărutările ei date în silă, ar fi lacom după trupul ei perfect; iar ea ar continua să-l facă să se simtă ca un rege în pat. Ar considera conversaţia lui plictisitoare; i-ar cere mai multă pasiune decât ar fi el în stare să dea; apoi ar urma certurile. În cele din urmă ar veni criza. Soţia ar deveni bănuitoare, sau s-ar îmbolnăvi un copil, sau ar trebui să plece într-o călătorie de afaceri pentru şase luni, sau ar rămâne fără bani. Şi Elene ar fi din nou unde se găsea acum: în derivă, singură, compromisă – şi cu un an mai bătrână.

Ochii i se concentrară şi-şi zări iarăşi faţa în oglindă. Faţa era cauza tuturor acestor lucruri. Din cauza feţei ei ducea această viaţă lipsită de sens. Dacă ar fi urâtă, ar tânji mereu după o astfel de viaţă, dar nu i-ar descoperi niciodată pustiul. „Tu mă duci pe calea pierzaniei”, gândi; „tu m-ai înşelat, tu ai pretins că sunt altcineva. Nu eşti faţa mea, eşti o mască. Ar trebui să încetezi să mai trăieşti viaţa mea.”

„Nu sunt o frumoasă din lumea bună din Cairo, sunt o fată din mahalalele Alexandriei.

Nu sunt o femeie independentă din punct de vedere material, sunt aproape o prostituată.

Nu sunt egipteancă, sunt evreică.

Numele meu nu este Elene Fontana, ci Abigail Asnani.

Şi vreau să mă duc acasă."

Tânărul din spatele biroului de la Agenţia evreiască din Cairo era un yarmulke. Cu excepţia unei bărbi micuţe, obrazul îi era neted. Îi ceru numele şi adresa. Uitând de hotărârea de mai înainte, ea îşi dădu numele de Elene Fontana.

Tânărul păru tulburat. Era obişnuită cu asta: majoritatea bărbaţilor se tulburau când le zâmbea.

— Aţi vrea... vreau să spun, vă supăraţi dacă vă întreb pentru ce vreţi să mergeţi în Palestina?

— Sunt evreică, spuse ea scurt. Nu-i putea explica băiatului ăsta viaţa ei. Toţi ai mei sunt morţi. Îmi risipesc viaţa.

Prima parte nu era adevărată, dar a doua era.

— Ce muncă veţi efectua în Palestina?

Nu se gândise la asta.

— Orice.

— E vorba mai ales de muncă agricolă.

— Foarte bine.

Elene îi zâmbi blând. El îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Nu vreau să vă jignesc, dar nu arătaţi ca o muncitoare agricolă.

— Dacă nu aş vrea să-mi schimb viaţa, nu aş vrea să merg în Palestina.

— Da. Se joacă cu stiloul. Ce lucraţi acum?

— Cânt, şi când nu am unde cânta, dansez, şi când nu am unde dansa, servesc la mese.

Era mai mult sau mai puţin adevărat. Le făcuse pe toate într-un moment sau altul, deşi numai dansul îl practicase cu succes, şi nici la asta nu strălucea.

— V-am spus, îmi risipesc viaţa. Pentru ce toate aceste întrebări? Palestina acceptă numai absolvenţi de colegiu?

— Câtuşi de puţin, spuse el. Dar e foarte greu de ajuns acolo. Englezii au impus o cotă, şi toate

locurile sunt ocupate de refugiaţii din calea naziştilor.

— De ce nu mi-aţi spus de la început? spuse ea furioasă.

— Din două motive. Unul, pentru că putem introduce oameni în mod ilegal. Iar celălalt... cere ceva mai mult timp ca să-l explic. Vreţi să aşteptaţi un minut? Trebuie să telefonez cuiva.

Era încă furioasă pe el pentru că îi pusese atâtea întrebări înainte să-i spună că nu mai erau locuri.

— Nu prea cred că are rost să aştept.

— Are, vă promit. E foarte important. Doar un minut-două.

— Foarte bine.

Se duse într-o încăpere din spate ca să telefoneze. Elene aşteptă nerăbdătoare. Ziua devenea tot mai călduroasă şi încăperea era prost ventilată. Se simţea cam ridicolă. Venise aici din impuls, fără să se gândească la emigrare. Lua prea multe decizii în acest fel. Ar fi trebuit să-şi închipuie că-i vor pune o serie de întrebări; ar fi putut să-şi pregătească răspunsurile. Ar fi putut veni îmbrăcată ceva mai puţin elegant.

Tânărul se întoarse.

— E atât de cald, spuse. Hai să mergem de cealaltă parte a străzii şi să bem ceva rece.

Deci ăsta era jocul, gândi ea. Se hotărî să-l dea gata. Îl cântări din priviri, apoi spuse:

— Nu. Sunteţi mult prea tânăr pentru mine.

Arăta grozav de încurcat.

— Vai, vă rog, nu mă înţelegeţi greşit. Vreau să vă întâlniţi cu cineva, asta-i tot.

Se întreba dacă să-l creadă sau nu. Nu avea nimic de pierdut, şi îi era sete.

— Bine.

El îi deschise uşa. Traversară strada, strecurându-se printre căruţele şubrede şi taxiurile rablagite, simţind brusca arşiţă a soarelui. Se strecurară sub o copertină în dungi şi intrară în

răcoarea unei cafenele. Tânărul comandă limonadă; Elene luă gin şi tonic.

— Puteţi să introduceţi ilegal oamenii? întrebă ea.

— Uneori.

El bău jumătate din limonadă într-o singură înghiţitură.

— Unul din motivele pentru care o facem este dacă persoana respectivă este persecutată. De aceea v-am pus unele întrebări.

— Nu sunt persecutată.

— Un alt motiv este dacă persoana a făcut ceva important, într-un fel sau altul, pentru cauză.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să-mi câştig dreptul de a merge în Palestina?

— Ştiţi, s-ar putea ca într-o zi toţi evreii să aibă dreptul să meargă să trăiască acolo. Dar atâta timp cât există nişte cote, trebuie să existe şi nişte criterii.

Era tentată să întrebe: „Cu cine trebuie să mă culc?”. Dar îl judecase o dată greşit în acest sens. În orice caz, se gândi că el intenţiona să o folosească în vreun fel.

— Ce trebuie să fac? întrebă.

El scutură din cap.

— Nu pot face o înţelegere cu dumneavoastră. Evreii egipteni nu pot pătrunde în Palestina, cu excepţia cazurilor speciale, iar dumneavoastră nu sunteţi un caz special. Asta-i tot, în această privinţă.

— Ce tot încercaţi să-mi spuneţi?

— Nu puteţi merge în Palestina, dar puteţi totuşi lupta pentru cauză.

— Exact, la ce v-aţi gândit?

— Primul lucru pe care-l avem de făcut este să-i învingem pe nazişti.

— Bine, mă voi strădui, râse ea.

El n-o băgă în seamă.

— Nu-i iubim prea mult pe englezi, dar orice duşman al Germaniei este prietenul nostru, aşa că

deocamdată – pentru o anumită perioadă de timp – lucrăm împreună cu Serviciul Secret britanic. Cred că îi puteţi ajuta.

— Pentru Dumnezeu! Cum?

Pe masă se aşternu o umbră şi tânărul îşi ridică privirea.

— Ah! spuse el. Apoi se uită iar la Elene. Vreau să vi-l prezint pe prietenul meu, maiorul William Vandam.

Era un bărbat înalt, solid; cu umerii aceia laţi şi picioarele puternice ar fi putut fi un atlet cândva, deşi acum, aprecie Elene, se apropie de patruzeci de ani şi începe să se cam înmoaie. Avea o faţă rotundă, deschisă, încununată de un păr castaniu, sârmos, care părea a fi cârlionţat dacă i s-ar permite să crească doar ceva mai mult decât lungimea reglementară. El le strânse mâna, se aşeză, îşi încrucişă picioarele, aprinse o ţigară şi comandă gin. Avea o expresie severă, de parcă ar fi gândit că viaţa e o afacere tare serioasă şi nu voia ca cineva să înceapă să facă pe nebunul.

Elene gândi că era englezul tipic, englezul glacial.

— Ce vreţi? întrebă tânărul de la Agenţia evreiască.

— Linia Gazala rezistă, dar se încrâncenează treaba acolo.

Glasul lui Vandam fu o surpriză. Ofiţerii englezi vorbeau de obicei cu acea tărăgănare a clasei superioare care, pentru egipteanul de rând, ajunsese să simbolizeze aroganţa. Vandam vorbea precis, dar blând, cu vocale rotunjite şi graseind uşor; Elene avea impresia că era urma unui accent provincial, deşi nu-şi putea aminti cum de ştia asta.

Se hotărî să-l întrebe.

— De unde sunteţi, domnule maior?

— Dorset. De ce întrebaţi?

— Mă întrebam ce accent aveţi?

— Sud-vestul Angliei. Aveţi spirit de observaţie. Credeam că nu am accent.

— Doar o urmă.

El îşi aprinse încă o ţigară. Ea îi privi mâinile. Erau lungi şi subţiri, destul de nepotrivite cu restul trupului; unghiile îi erau îngrijite, iar pielea era albă, exceptând petele închise, de culoarea ambrei, acolo unde ţinea ţigara.

Tânărul îşi luă la revedere

— Îl las pe maiorul Vandam să vă explice totul. Sper că veţi lucra cu el; e foarte important.

Vandam îi strânse mâna şi-i mulţumi, iar tânărul plecă.

— Povestiţi-mi despre dumneavoastră, îi spuse el Elenei.

— Nu, spuse ea. Dumneavoastră povestiţi-mi mie despre *dumneavoastră.*

El îşi ridică o sprânceană, uşor surprins, puţin amuzat şi deodată toată răceala se risipi.

— În regulă, spuse el după o clipă. Cairo este plin de ofiţeri şi tipi care cunosc o sumedenie de secrete. Ne ştiu puterea, ne cunosc punctele slabe şi planurile. Duşmanul vrea să afle acele secrete. Putem fi siguri că în orice clipă nemţii au oameni în Cairo care încearcă să obţină informaţii. Treaba mea e să-i împiedic.

— Atât de simplu.

— E simplu, dar nu şi uşor, aprecie el.

Elene observă că lua în serios tot ce spunea ea. Gândi că asta se datora lipsei lui de umor, dar cu toate astea îi plăcea acest lucru: în general bărbaţii îi tratau conversaţia ca fundalul muzical într-un bar cu cocktailuri, un zgomot destul de plăcut, dar în mare parte lipsit de sens.

El aştepta.

— E rândul dumneavoastră, spuse el.

Deodată, ea voi să-i spună adevărul.

— Sunt cântăreaţă de doi bani şi o dansatoare mediocră, dar uneori găsesc câte un bărbat bogat care să-mi achite notele de plată.

El nu spuse nimic, dar părea ca luat prin surprindere.

— Şocat? întrebă Elene.

— N-ar trebui?

Ea privi în altă parte. Ştia la ce se gândea. Până acum o tratase politicos, ca şi cum ar fi fost femeie respectabilă, una din aceeaşi clasă cu el. Acum îşi dădea seama că greşise. Reacţia lui era absolut previzibilă, dar totuşi simţi un gust amar.

— Oare nu asta fac majoritatea femeilor când se mărită – găsesc un bărbat care să le plătească facturile? spuse ea.

— Da, spuse el grav.

Se uită la el. Fu cuprinsă de impulsul de a fi răutăcioasă.

— Doar că eu le întorc spatele ceva mai repede decât gospodina obişnuită.

Vandam izbucni în râs. Deodată păru un alt bărbat. Îşi zvârli capul pe spate, îşi întinse în lături mâinile şi picioarele, şi toată încordarea din trup se risipi. Când se opri din râs, fu relaxat, doar pentru o clipă. Îşi zâmbiră unul altuia. Momentul trecu, şi el îşi încrucişă din nou picioarele. Urmă o clipă de tăcere. Elene se simţea ca o şcolăriţă care chicotise în timpul lecţiei.

Vandam era din nou serios.

— Problema mea este obţinerea de informaţii, spuse. Nimeni nu-i spune nimic unui englez. Aici interveniţi dumneavoastră. Pentru că sunteţi egipteancă, auziţi acele bârfe şi zvonuri care nu ajung la mine niciodată. Şi pentru că sunteţi evreică, mi le veţi transmite mie. Sper.

— Ce fel de zvonuri?

— Mă interesează oricine manifestă curiozitate faţă de armata britanică.

Se opri. Părea că se întreabă cât de mult să-i spună.

— În mod special... În momentul de faţă caut un bărbat pe nume Alex Wolff. A locuit în Cairo mai de mult şi s-a întors recent. Poate caută un loc

unde să locuiască şi are, probabil, o mulţime de bani. Fără îndoială că pune întrebări referitoare la forţele britanice.

Elene ridică din umeri.

— După toată acea pregătire, mă aşteptam să mi se ceară să fac ceva mult mai spectaculos.

— De exemplu?

— Nu ştiu. Să dansez cu Rommel şi să-i cotrobăi prin buzunare.

Vandam râse din nou. „Aş putea să mă îndrăgostesc de acest râs”, gândi Elene.

— Ei bine, aşa de insignifiant cum este, o veţi face?

— Nu ştiu. „Dar ştiu”, gândi ea; „încerc pur şi simplu să prelungesc întrevederea, pentru că îmi face plăcere”.

Vandam se aplecă mult în faţă.

— Am nevoie de oameni ca dumneavoastră, domnişoară Fontana.

Când îl pronunţă politicos, numele ei sună stupid.

— Aveţi spirit de observaţie, aveţi o acoperire perfectă şi evident, sunteţi inteligentă; vă rog să mă scuzaţi că sunt atât de direct...

— Nu vă scuzaţi, îmi face plăcere, spuse ea. Continuaţi.

— Majoritatea oamenilor mei nu prezintă prea mare încredere. Fac asta pentru bani, în timp ce dumneavoastră aveţi un motiv mai bun...

— Staţi o clipă, îl întrerupse ea. Şi eu vreau bani. Cât plătiţi?

— Depinde de informaţiile pe care le aduceţi.

— Care-i minimum?

— Nimic.

— E ceva mai puţin decât speram.

— Cât doriţi?

— Aţi putea fi un domn, plătindu-mi chiria apartamentului.

Îşi muşcă buzele; spuse aşa, parcă era o târfă ce se tocmeşte.

— Cât?

— Şaptezeci şi cinci pe lună.

Vandam ridică din sprâncene.

— Unde locuiţi? Într-un palat?

— Preţurile au crescut. Nu aţi auzit? Toţi aceşti ofiţeri englezi care caută cu disperare locuinţe...

— *Touché.* Se încruntă, apoi adăugă: Va trebui să fiţi teribil de utilă ca să justificaţi şaptezeci şi cinci pe lună.

— De ce nu faceţi o încercare? spuse Elene, ridicând din umeri.

— Sunteţi un bun negociator. Zâmbi. Foarte bine, e o lună de probă.

Elene încercă să nu arate victorioasă.

— Cum iau legătura cu dumneavoastră?

— Trimiteţi-mi un mesaj.

El scoase un creion şi o bucală de hârtie din buzunarul cămăşii şi începu să scrie.

— Vă dau adresa şi telefonul, la cartierul general şi acasă. De cum îmi daţi de veste, vin la dumneavoastră acasă.

— Foarte bine.

Ea îi scrise adresa, întrebându-se ce va crede maiorul de apartamentul ei.

— Şi dacă sunteţi văzut?

— Are vreo importanţă?

— Aş putea fi întrebată cine sunteţi.

— Da, ar fi mai bine să nu spuneţi adevărul.

Ea zâmbi.

— Voi spune că sunteţi amantul meu.

El privi în altă parte.

— Foarte bine.

— Dar ar fi mai bine să vă jucaţi rolul. Îşi păstră faţa inexpresivă. Trebuie să veniţi cu braţele încărcate de flori şi cutii cu ciocolată.

— Nu ştiu...

— Englezii nu aduc amantelor lor flori şi ciocolată?

Se uită la ea fără să clipească. Ea observă că are ochi cenuşii.

— Nu ştiu, spuse el simplu. Nu am avut niciodată o amantă.

Elene se gândi: „am apreciat corect”. Apoi spuse:

— Atunci aveţi multe de-nvăţat.

— Sunt convins. Mai vreţi un pahar?

„Şi acum mi se dă liber”, – gândi ea. „Prea eşti grozav, domnule maior; ai o anume autocorectitudine şi-ţi place să răspunzi de toate; eşti mult prea sigur. Te-aş prelua eu, să-ţi înţep puţin vanitatea, să te mai dezumfli.”

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Trebuie să plec.

El se ridică în picioare.

— Aştept veşti de la dumneavoastră.

Ea îi strânse mâna şi plecă. Avea senzaţia că n-o urmărea cu privirea în timp ce se îndepărta.

Vandam îşi puse un costum civil pentru recepţia de la Uniunea Anglo-Egipteană. Pe când trăia soţia lui nu s-ar fi dus niciodată la uniune: zicea că e „plebeu”. I-a spus să folosească alt cuvânt, „mitocănesc”, ca să nu pară o snoabă provincială. Ea îi răspunse că este o snoabă provincială, şi să fie atât de amabil să nu-şi mai evidenţieze formaţia clasică.

Vandam o iubise pe atunci şi o iubea şi acum.

Tatăl ei era un om destul de bogat care, în lipsă de ceva mai bun de făcut, devenise diplomat. Nu fusese încântat de perspectiva ca fiica lui să se mărite cu fiul unui poştaş. Nu fusese cu mult mai încântat când aflase că Vandam urmase o şcoală de stat neimportantă (cu bursă) şi universitatea din Londra, şi că era considerat unul din cei mai promiţători din seria lui de ofiţeri de armată. Dar fiica lui era hotărâtă în această privinţă, ca şi în toate celelalte, şi în cele din urmă tatăl acceptase această unire cu bunăvoinţă. Destul de ciudat, în singura ocazie când taţii s-au întâlnit, s-au împăcat foarte bine. Din păcate, mamele s-au urât şi n-au mai urmat şi alte întruniri de familie.

Nimic din toate astea n-a contat prea mult pentru Vandam; şi nici faptul că soţia lui se mânia uşor, că se comporta tiranic şi că nu avea un suflet generos. Angela era graţioasă, plină de demnitate şi frumoasă. Pentru el ea era prototipul feminităţii şi se considera un bărbat norocos.

Contrastul cu Elene Fontana nu putea fi mai izbitor de-atât.

Merse la uniune cu motocicleta. Aceasta, un BSA 350, era foarte practică în Cairo. O putea folosi tot timpul anului, căci vremea era aproape întotdeauna destul de bună; şi se putea strecura prin gâtuirile de trafic care împiedicau maşinile şi taxiurile să înainteze. Dar era o maşină destul de rapidă şi-i dădea un fior secret, o întoarcere la adolescenţă, când râvnise la asemenea motociclete, dar nu-şi putuse cumpăra una. Angela o dispreţuia – ca şi uniunea, era plebeu – dar în această privinţă Vandam o învinsese cu hotărâre.

Când parcă la uniune, se răcorise. Trecând pe lângă club, privi printr-o fereastră şi zări un joc de biliard în toi. Rezistă tentaţiei şi merse mai departe pe alee.

Acceptă un pahar de lichior şi se amestecă în mulţime, dând din cap şi zâmbind, schimbând amabilităţi cu cei pe care îi cunoştea. Era ceai pentru oaspeţii musulmani care beau numai ceai, dar nu se arătaseră prea mulţi din aceştia. Vandam gustă lichiorul şi se întrebă dacă barmanul ar putea fi învăţat să prepare un Martini.

Privi de partea cealaltă a peluzei de iarbă la Clubul ofiţerilor egipteni şi dori să poată trage cu urechea la conversaţia de acolo. Cineva îi pronunţă numele şi întorcându-se o zări pe doctoriţă. Din nou trebui să se gândească înainte de a-şi putea aminti cum o cheamă.

— Doamnă doctor Arbuthnot.

— Am putea să nu fim protocolari aici, spuse ea. Mă cheamă Joan.

— William. Soţul dumneavoastră e aici?

— Nu sunt căsătorită.

— Scuză-mă.

O vedea acum într-o altă lumină. Era singură, iar el era văduv, şi fuseseră văzuţi vorbind în public de trei ori într-o săptămână: de acum, colonia britanică din Cairo i-a şi logodit.

— Eşti chirurg? întrebă el.

Ea zâmbi.

— În vremurile astea nu fac decât să cos şi să cârpesc oamenii – dar, înainte de război am fost, într-adevăr, chirurg.

— Cum ai reuşit? Nu-i uşor pentru o femeie.

— M-am luptat cu ghearele şi cu dinţii.

Continua să zâmbească, dar Vandam detectă un ecou de resentiment pe care şi-l amintea.

— Mi s-a spus că şi dumneata eşti destul de neconvenţional.

Vandam credea despre sine că este extrem de convenţional.

— Cum aşa? întrebă el surprins.

— Îţi creşti singur copilul.

— N-am de ales. Dacă aş fi vrut să-l trimit înapoi în Anglia, n-aş fi avut posibilitatea; nu poţi primi aprobare de traversare dacă nu eşti invalid sau general.

— Dar n-ai vrut.

— Nu.

— Asta am vrut să spun.

— E fiul meu, spuse Vandam. Nu vreau să-l crească altcineva; şi nici el nu vrea.

— Înţeleg. Doar că unii taţi ar considera asta cam... nebărbătesc.

Ridică o sprânceană privind-o şi, spre surprinderea lui, ea roşi.

— Cred că ai dreptate, spuse el. Nu m-am gândit niciodată în acest fel.

— Mi-e ruşine de mine însămi, mi-am vârât nasul unde nu trebuia. Mai vrei un pahar?

Vandam se uită la pahar.

— Cred că va trebui să mă duc înăuntru să caut o băutură adevărată.

— Îţi urez noroc.

Ea îi zâmbi şi plecă.

Vandam merse pe alee spre clădirea clubului. Era o femeie atrăgătoare, curajoasă şi inteligentă, şi o spusese foarte limpede că vrea să-l cunoască mai bine. „De ce dracu' îmi este atât de indiferentă?" se întrebă el. „Toţi oamenii ăştia se gândesc ce pereche potrivită suntem – şi au dreptate".

Intră şi vorbi cu barmanul.

— Gin. Gheaţă. O măslină. Şi câteva picături dintr-un vermut foarte sec.

Luă paharul cu Martini, era destul de bun, şi mai ceru încă două. Se gândi iar la femeia aceea pe nume Elene. Erau o mie ca ea în Cairo – grecoaice, evreice, siriene, palestiniene precum şi egiptence. Erau dansatoare atât cât le trebuia ca să atragă atenţia unui *roué* bogat. Majoritatea îşi întreţineau iluzia că se vor mărita şi vor fi duse într-o casă mare în Alexandria sau la Paris sau la Surrey, şi vor fi dezamăgite.

Aveau toate feţe brune şi delicate, un trup mlădios cu picioare zvelte şi sâni obraznici, dar Vandam era tentat să creadă că Elene era deosebită. Zâmbetul ei era devastator. Gândul că ar merge în Palestina să muncească la o fermă era, la prima vedere, ridicol; dar încercase, şi când dăduse greş acceptase să lucreze pentru Vandam. Pe de altă parte, să povestească ce se vorbea pe stradă, era un mod uşor să câştige bani, la fel să fii întreţinută. Probabil că era la fel ca toate celelalte dansatoare; de altfel, pe Vandam nu-l interesa acel soi de femei.

Paharele de Martini începeau să-şi facă efectul şi se temu ca n-ar reuşi să fie atât de politicos cât s-ar cuveni atunci când vor intra doamnele, aşa că achită nota şi ieşi.

Se duse la cartierul general ca să afle ultimele ştiri. Părea că ziua s-a încheiat într-o oarecare abţinere, după pierderi grele suferite de fiecare parte – ceva mai mult de partea britanică. Era al naibii de demoralizant, gândi Vandam: am avut o bază sigură, aprovizionare bună, arme superioare şi efectiv mai mare; am plănuit atent şi am luptat cu grijă şi, al dracului să fie, n-am câştigat niciodată nimic. Se duse acasă.

Gaafar pregătise miel cu orez. Vandam mai bău un pahar la cină. Billy îi povestea în timp ce mânca. Astăzi la geografie vorbiseră despre cultivarea grâului în Canada. Lui Vandam i-ar fi plăcut ca la şcoală să-l înveţe câte ceva despre ţara în care trăia.

După ce Billy se duse la culcare, Vandam rămase singur în salon, fumând, gândindu-se la Joan Arbuthnot, la Alex Wolff şi la Erwin Rommel. În felul lor, toţi îl ameninţau. Când afară se lăsă noaptea, încăperea i se păru claustrofobă. Vandam îşi umplu portţigaretul şi ieşi.

Oraşul era tot atât de viu ca în oricare oră a zilei. Pe străzi erau o mulţime de soldaţi, unii foarte beţi. Erau oameni duri care văzuseră luptele în deşert şi îndураseră nisipul şi căldura, bombardamentele şi obuzele, şi adesea găseau că băştinaşii, aceşti „wogs”, erau mai puţin recunoscători decât ar fi trebuit. Când un negustor dădea restul mai puţin sau proprietarul unui restaurant încărca nota sau un barman refuza să-i servească pe cei beţi, soldaţii îşi aminteau că-şi văzuseră prietenii zvârliţi în aer în apărarea Egiptului şi începeau să se bată şi să spargă ferestrele şi să zdrobească totul în jur. Vandam înţelegea. Pentru ce egiptenii nu erau recunoscători – nu prea le păsa dacă îi opresau englezii sau germanii – şi totuşi nu-i era milă de negustorii din Cairo care făceau o adevărată avere pe seama războiului.

Mergea alene, cu ţigara în mână, bucurându-se de aerul răcoros al nopţii, privind în prăvălioarele

cu faţadele deschise, refuzând să cumpere o cămaşă de bumbac, confecţionată pe măsură, în timp ce-aştepta, o poşetă de piele pentru o doamnă sau un exemplar la mâna a doua dintr-o revistă numită *Scusy Snips*. Îl amuză un vânzător ambulant, care în partea stângă a jachetei avea fotografii licenţioase, iar în dreapta crucifixe. Văzu un grup de soldaţi prăpădindu-se de râs, urmărindu-i pe doi poliţişti egipteni care patrulau pe stradă ţinându-se de mână.

Intră într-un bar. În afara cluburilor britanice era mai înţelept să eviţi ginul, aşa că îşi comandă uzo, băutura din anason care se tulbură în combinaţie cu apa. La ora zece barul se închise, conform înţelegerii mutuale dintre guvernul musulman şi comandantul *trouble-fête* al poliţiei militare. La plecare, vederea lui Vandam era uşor tulbure.

Se îndreptă spre oraşul vechi. Trecând pe lângă o placardă pe care scria INTERZIS SOLDAŢILOR, intră în Birka. Pe străzile şi aleile înguste, femeile stăteau pe trepte sau se aplecau de la ferestre, fumând şi aşteptându-şi clienţii, sporovăind cu poliţia militară. Unele îi vorbiră lui Vandam, oferindu-şi trupul în engleză, franceză sau italiană. Pătrunse pe o mică alee, traversă o curte pustie şi intră pe o uşă nemarcată.

Urcă pe scară şi bătu la o uşă de la primul etaj. Îi deschise o egipteancă de vârstă mijlocie. Îi plăti cinci lire sterline şi intră.

Se aşeză pe-o pernă în încăperea mare, slab luminată şi mobilată cu un lux veştejit. Îşi descheie gulerul cămăşii. O tânără în şalvari îi dădu narghileaua. Trase de câteva ori adânc, până în plămâni, fumul de haşiş. În curând fu cuprins de-un sentiment plăcut, letargic. Se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate şi privi în jur. În umbra camerei mai erau încă patru bărbaţi. Doi dintre ei erau paşă – bogaţi proprietari de pământ arabi; stăteau împreună pe-un divan şi vorbeau încet, sporadic. Al treilea, deja adormit de haşiş, părea

englez şi probabil că era ofiţer ca şi Vandam. Cel de al patrulea stătea într-un colţ şi vorbea cu una din fete. Vandam auzi frânturi de conversaţie şi înţelese că bărbatul voia s-o ia pe fată acasă, şi discutau preţul. Bărbatul îi părea vag cunoscut, dar Vandam, beat acum, nu-şi putea pune memoria în funcţiune ca să-şi amintească cine era.

Una din fete veni şi-l luă pe Vandam de mână. Îl conduse într-un alcov şi trase perdeaua. Îşi scoase corsajul. Avea sâni micuţi, cafenii. Vandam îi mângâie obrazul. La lumina lumânărilor, chipul ei se schimba mereu, părând când bătrână, când foarte tânără, zgripţuroaică sau teribil de drăguţă. Într-un moment arătă ca Joan Arbuthnot. Dar în cele din urmă, când o pătrunse, luă chipul lui Elene.

5

Alex Wolff purta fes şi galabiya. Stătea la treizeci de yarzi de poarta Statului Major General – vindea evantaie de hârtie care se rupeau după două minute de întrebuinţare.

Vânătoarea încetase. De cel puţin o săptămână nu-i mai văzuse pe englezi efectuând un control inopinat al actelor de identitate. Tipul ăla, Vandam, nu putea să continue presiunile la infinit.

Wolff se dusese la Statul Major de îndată ce se simţise destul de în siguranţă. Faptul că ajunsese la Cairo fusese un triumf; dar era inutil dacă nu putea să exploateze această poziţie pentru a obţine informaţiile pe care le voia Rommel – şi repede. Îşi aminti scurta lui întrevedere cu Rommel la Gialo. Vulpea deşertului nu arăta deloc a vulpe. Era un bărbat micuţ, inepuizabil, cu chip de ţăran agresiv: nas mare, gura întoarsă în jos, bărbia despicată, o cicatrice pe obrazul stâng; părul îi era tuns atât de scurt încât nu i se zărea niciun fir sub cozorocul şepcii. Spusese: „Efective, nume de divizii, pe câmpul de luptă şi în rezervă, starea instruirii. Număr de tancuri, pe câmpul de luptă şi în rezervă, situaţia reparaţiilor. Aprovizionarea cu muniţie, alimente şi combustibil. Personalitatea şi atitudinile ofiţerilor superiori. Intenţii strategice şi tactice. Se spune că eşti bun, Wolff. Ar fi bine să fie adevărat”.

Era mai uşor de spus decât de făcut.

Wolff putea strânge destule informaţii doar plimbându-se prin oraş. Putea observa uniformele soldaţilor în permisie şi asculta ce-şi spuneau, iar asta i-ar indica ce trupe au fost în cutare loc şi când aveau să se întoarcă. Uneori vreun sergent ar menţiona date statistice privind morţii şi răniţii,

sau efectul devastator al tunurilor de 88 de milimetri – desemnate ca arme antiaeriene – pe care nemţii le fixaseră pe tancuri. O dată auzise un mecanic al armatei plângându-se că treizeci şi nouă din cele cincizeci de tancuri noi care sosiseră în ajun aveau nevoie de reparaţii majore înainte să intre în luptă. Toate astea erau informaţii utile care puteau fi trimise la Berlin, unde analiştii Serviciului Secret le-ar putea combina cu alte frânturi, alcătuind un tablou cuprinzător. Dar nu era ceea ce voia Rommel.

Undeva în interiorul Statului Major General erau hârtii pe care scria ceva în genul: „După ce se odihneşte şi-şi reface rezervele, Divizia A, cu 100 de tancuri şi muniţie completă, va pleca mâine din Cairo pentru a se alătura diviziei B la oaza C în vederea contraatacului de la vest de D din sâmbăta viitoare, în zori”.

Acele hârtii le voia Wolff.

De aceea vindea evantaie în faţa Statului Major.

Ca să-şi organizeze Statul Major, englezii rechiziţionaseră mai multe din casele mari – majoritatea stăpânite de câte un paşă – din Garden City (Wolff era recunoscător că Villa les Oliviers scăpase din plasă). Clădirile erau înconjurate cu gard din sârmă ghimpată. Persoanele în uniformă erau rapid trecute dincolo de poartă, dar civilii erau opriţi şi chestionaţi îndelung în timp ce santinelele telefonau ca să verifice acreditările.

Mai erau şi alte cartiere generale în alte clădiri din oraş – de exemplu, hotelul Semiramis adăpostea ceva numit Trupele britanice din Egipt – dar aici era Marele Cartier General pentru Orientul Mijlociu, aici era puterea. Wolff petrecuse o groază de timp la şcoala de spionaj a Abwehrului învăţând cum să recunoască uniformele, semnele de identificare a regimentelor şi chipurile sutelor de ofiţeri britanici superiori. Aici, după trecerea câtorva dimineţi, observase sosind maşinile mari ale ofiţerilor şi trăsese cu ochiul pe fereastră şi

văzuse colonei, generali, amirali, şefi de escadron şi chiar pe comandantul şef, sir Claude Auchinleck însuşi. Toţi arătau cam ciudat şi fu puţin nedumerit până ce îşi dădu seama că fotografiile pe care şi le întipărise în minte erau în alb şi negru, iar acum îi vedea pentru prima dată color.

Membrii Statului Major mergeau cu maşina, dar aghiotanţii lor mergeau pe jos. În fiecare dimineaţă căpitanii şi maiorii soseau pe jos, ducându-şi micuţele lor serviete. Către prânz – după obişnuita conferinţă de dimineaţă, presupunea Wolff – unii dintre ei plecau, ducându-şi servietele.

În fiecare zi Wolff urmărea pe unul dintre aghiotanţi. Majoritatea aghiotanţilor lucrau la Statul Major şi actele lor secrete erau încuiate în birou la sfârşitul zilei. Iar aceşti câţiva trebuiau să fie la Statul Major la conferinţa de dimineaţă, dar îşi aveau birourile în alte părţi ale oraşului; şi trebuiau să-şi poarte hârtiile cu instrucţiuni între un birou şi altul. Unul dintre ei s-a dus la Semiramis. Doi s-au dus la cazarma din Nasr-el-Nil. Un al patrulea s-a dus într-o clădire fără niciun însemn din Shari Suleiman Pasha.

Wolff voia să aibă acces la acele serviete.

Azi va face o urmărire de antrenament.

În timp ce sta în arşiţa soarelui, aşteptându-i pe aghiotanţi să iasă, se gândi la noaptea ce trecuse şi sub mustaţa de curând crescută, colţurile gurii îi schiţară un zâmbet abia perceptibil. Îi promisese Sonjei că-i va găsi o altă Fawzi. Noaptea trecută se dusese la Birka şi agăţase o fată la stabilimentul lui Madame Fahmy. Nu era o Fawzi – fata *aceea* fusese o adevărată entuziastă – dar pe moment era o bună înlocuitoare. Se bucuraseră de ea pe rând, apoi împreună; apoi jucaseră jocurile acelea excitante, stranii, ale Sonjei... Fusese o noapte lungă.

Când aghiotanții ieşiră, Wolff îi urmă pe cei doi care mergeau la cazarmă.

Un minut mai târziu, Abdullah ieşi dintr-o cafenea şi-şi potrivi pasul alături de el.

— Ăia doi? întrebă Abdullah.

— Ăia doi.

Abdullah era un bărbat gras, cu un dinte de metal. Era unul din cei mai bogaţi oameni din Cairo, dar spre deosebire de majoritatea arabilor bogaţi nu îi imita pe europeni. Purta sandale, straie murdare şi fes. Părul unsuros îi cădea în cârlionţi în jurul urechilor, iar unghiile îi erau negre. Averea nu i se trăgea nici de la pământ, ca a paşilor, şi nici din comerţ, ca a grecilor. O dobândise prin crimă.

Abdullah era hoţ.

Lui Wolff îi plăcea. Era viclean, necinstit, crud, generos şi întotdeauna pus pe râs: pentru Wolff întruchipa viciile şi virtuţile de veacuri ale Orientului Mijlociu. De treizeci de ani armata lui de copii, nepoţi şi nepoate, veri şi veri de-ai doilea jefuiau casele şi scotoceau buzunarele din Cairo. Avea tentacule pretutindeni: vindea angro haşiş, avea influenţă asupra politicienilor şi deţinea jumătate din casele din Birka, inclusiv pe cea a lui Madame Fahmy. Locuia într-o casă mare, dărăpănată, din Oraşul Vechi, împreună cu cele patru neveste ale lui.

Îi urmară pe cei doi ofiţeri în centrul modern al oraşului.

— Vrei numai o servietă sau pe amândouă? întrebă Abdullah.

Wolff se gândi. Una, era un furt întâmplător; două, semăna cu un furt organizat.

— Una, spuse.

— Care?

— N-are importanţă.

Când descoperise că Villa les Oliviers nu mai era sigură, Wolff se gândise o clipă să-i ceară ajutor lui Abdullah. Dar se hotărâse să n-o facă. Fără îndoială că Abdullah îl putea ascunde pe Wolff undeva –probabil într-un bordel – pentru un timp mai mult sau mai puţin nedefinit. Dar de

îndată ce l-ar fi ascuns, ar fi început negocierile ca să-l vândă englezilor. Abdullah împărţea lumea în două: familia lui şi restul. Era total loial familiei lui şi avea deplină încredere în membrii ei; ar înşela pe oricine altcineva şi se aştepta ca ceilalţi să încerce să-l înşele pe el. Orice afacere era încheiată pe bazele unei suspiciuni reciproce. Wolff descoperi că asta mergea surprinzător de bine.

Ajunseră la un colţ aglomerat. Cei doi ofiţeri traversară şoseaua, strecurându-se printre maşini. Wolff era gata să-i urmeze, când Abdullah îşi puse o mână pe braţul lui, oprindu-l.

— O vom face aici, spuse Abdullah.

Wolff privi de jur-împrejur, observând clădirile, trotuarul, intersecţia şi vânzătorii ambulanţi. Zâmbi uşor şi dădu din cap.

— E perfect, spuse.

Au făcut-o a doua zi.

Abdullah alesese într-adevăr locul perfect pentru confruntare. În acel loc, o stradă laterală aglomerată se intersecta cu o şosea. Pe colţ era o cafenea cu mese afară, reducând trotuarul la jumătate din lăţimea lui. În faţa cafenelei, pe partea şoselei, era o staţie de autobuz. Ideea de a sta la coadă în aşteptarea autobuzului nu prinsese niciodată la Cairo, în ciuda celor şaizeci de ani de dominare britanică, aşa că cei care aşteptau se îngrămădeau pur şi simplu pe trotuarul şi aşa aglomerat. Pe strada laterală era ceva mai liber căci, deşi cafeneaua avea şi acolo mese, nu era nicio staţie de autobuz. Abdullah observase acest mic neajuns şi-l remediase punând doi acrobaţi să dea un spectacol în locul acela.

Wolff şedea la masa de pe colţ, de unde putea supraveghea atât şoseaua, cât şi strada laterală, şi-şi făcea griji gândind că lucrurile s-ar putea să nu iasă tocmai bine.

S-ar putea ca ofiţerii să nu se întoarcă la cazarmă azi.

S-ar putea să o apuce pe-un alt drum.

S-ar putea să nu aibă servietele cu ei.

Poliţia ar putea să sosească prea repede şi să-i aresteze pe toţi cei de la faţa locului.

Băiatul ar putea fi înhăţat de ofiţeri şi interogat.

Wolff ar putea fi înhăţat de ofiţeri şi interogat.

Abdullah ar putea decide că-şi poate câştiga banii cu mai puţină bătaie de cap contactându-l pur şi simplu pe maiorul Vandam şi spunându-i că-l poate aresta pe Alex Wolff la cafeneaua Nasif, azi, la ora prânzului.

Lui Wolff îi era frică de închisoare. Mai mult decât frică, groază. Numai gândindu-se la asta îl scăldau sudori reci sub soarele fierbinte al amiezii. Ar putea trăi fără mâncare bună, vin şi fete, dacă ar avea pustiul, vast şi sălbatic al deşertului ca să-l consoleze; şi ar putea uita libertatea deşertului ca să trăiască într-un oraş aglomerat; dar nu le putea pierde pe amândouă. Nu mărturisise niciodată nimănui asta: era coşmarul lui secret. Ideea să trăiască într-o celulă mică, lipsită de culoare, printre scursorile pământului (şi toţi bărbaţi), să mănânce mâncare proastă, fără să vadă niciodată cerul albastru sau Nilul nesfârşit sau câmpiile întinse... îl cuprindea brusc panica numai când se gândea la asta. Alungă din minte gândul. Nu avea să se întâmple.

La unsprezece şi patruzeci şi cinci statura uriaşă, şleampătă, a lui Abdullah, trecu legănându-se pe lângă cafenea. Faţa îi era inexpresivă, dar ochii lui mici şi negri scrutau de jur-împrejur, verificându-şi aranjamentele. Traversă şoseaua şi dispăru din vedere.

La douăsprezece şi cinci minute, Wolff zări două chipie militare înotând prin masa de capete din depărtare.

Se aşeză pe marginea scaunului.

Ofiţerii se apropiară. Îşi duceau servietele.

De cealaltă parte a străzii o maşină parcată îşi porni motorul care mergea în gol.

Un autobuz opri în staţie, şi Wolff se gândi: „Nu-i posibil ca Abdullah să fi aranjat *asta:* e un noroc, un premiu”.

Ofiţerii erau la cinci yarzi de Wolff.

Maşina de pe cealaltă parte a străzii porni pe neaşteptate. Era un uriaş Packard negru, cu motor puternic şi arcuri line americane. Traversă şoseaua ca un elefant ameninţător, cu motorul scrâşnind în viteză redusă, indiferent la circulaţia din jur şi se îndreptă spre strada laterală, claxonând neîncetat. La colţ, numai la doi-trei metri de Wolff, se izbi de partea din faţă a unui taxi, un Fiat vechi.

Cei doi ofiţeri se opriră lângă masa lui Wolff şi priviră la accident.

Şoferul taxiului, un tânăr arab cu fes şi cămaşă occidentală, sări afară din maşină.

Un tânăr grec în costum de mohair ţâşni din Packard.

Arabul îi spuse grecului că e fiu de porc.

Grecul îi spuse arabului că este un fund de cămilă bolnavă.

Arabul îl pălmui pe grec, iar grecul îi dădu un pumn în nas arabului.

Oamenii care coborau din autobuz, ca şi cei ce intenţionaseră să se urce, se apropiară.

După colţ, acrobatul care stătea pe capul colegului său se întoarse ca să privească lupta, păru că-şi pierde echilibrul şi se prăbuşi peste public.

Un băieţel trecu în fugă pe lângă masa lui Wolff. Acesta se ridică în picioare, arătă spre băiat şi strigă din răsputeri:

— Hoţul, opriţi hoţul!

Băiatul dispăru. Wolff se duse după el, şi patru persoane care stăteau lângă Wolff săriră, încercând să pună mâna pe băiat. Copilul alergă printre cei doi ofiţeri care priveau bătaia de pe şosea. Wolff şi

cei ce săriseră să-l ajute intrară în ofiţeri, trântindu-i pe amândoi la pământ. Mai multe persoane începură să strige: Hoţul, opriţi hoţul! Deşi majoritatea oamenilor habar nu avea cine era hoţul. Unii dintre cei nou veniţi crezură că trebuie să fie unul din şoferii care se băteau. Mulţimea din staţia de autobuz, publicul acrobatului şi cei mai mulţi din cei din cafenea se repeziră şi începură să atace pe unul sau pe altul din şoferi – arabii presupunând că grecul era cel vinovat şi toţi ceilalţi presupunând că arabul era vinovat. Câţiva bărbaţi care aveau bastoane – majoritatea oamenilor purtau bastoane – începură să se împingă în mulţime, lovind la întâmplare peste capete, încercând să potolească lupta, încercare complet lipsită de efect. Cineva ridică un scaun de la cafenea şi-l zvârli în mulţime. Din fericire, ţintise prea departe şi trecu prin parbrizul Packardului. Oricum, chelnerii, oamenii de la bucătărie şi proprietarul cafenelei se repeziră afară şi începură să atace pe oricine se împiedica sau se aşeza pe mobilierul lor. Fiecare zbiera la toţi ceilalţi în cinci limbi. Maşinile în trecere se opreau ca să privească învălmăşeala, circulaţia se blocă în trei direcţii şi fiecare maşină staţionată claxona. Un câine se eliberă din lesă şi începu să muşte oamenii de picioare într-o aţâţare frenetică. Toată lumea din autobuz coborî. Mulţimea gălăgioasă creştea de la o secundă la alta. Şoferii care se opriseră ca să se distreze regretară, căci atunci când luptătorii le înconjurară maşinile, n-au mai putut pleca (pentru că toţi ceilalţi se opriseră la rândul lor) şi au trebuit să-şi încuie uşile şi să-şi ridice ferestrele în timp ce bărbaţi, femei şi copii, arabi, greci, sirieni, evrei, australieni şi scoţieni săreau pe maşinile lor, se băteau pe capote, aterizau pe aripi şi sângerau, pătându-le vopseaua. Cineva se prăbuşi prin vitrina croitoriei de alături şi-o capră înspăimântată intră în goană în prăvălia de suveniruri aflată de cealaltă parte a cafenelei şi

porni să răstoarne toate măsuţele încărcate cu porţelanuri, ceramică şi sticlărie. De nu se ştie unde se ivi un maimuţoi – călărise probabil pe capră, într-un soi de distracţie stradală – şi goni sprinten peste capetele mulţimii din stradă, dispărând în direcţia Alexandriei. Un cal scăpă din hamuri şi o luă la fugă de-a lungul străzii printre şirurile de maşini şi căruţe. De la o fereastră de deasupra cafenelei, o femeie răsturnă o găleată cu apă murdară peste grămada de oameni. Nimeni nu observă.

În cele din urmă sosi poliţia.

Când oamenii auziră fluierele, brusc ghionturile, îmbrâncelile şi insultele care erau la originea atâtor înfruntări personale, apărură cu mult mai puţin importante. Toţi dădeau o adevărată bătălie ca s-apuce să fugă înainte de-a începe arestările. Mulţimea scăzu rapid. Wolff, care se-ncăierase la începutul bătăliei, se ridică şi se duse tacticos de cealaltă parte a şoselei ca să privească deznodământul. Între timp, şase oameni fuseseră încătuşaţi şi totul era gata, nu se mai bătea nimeni, cu excepţia unei bătrâne în negru şi-a unui cerşetor cu un singur picior, care se înghionteau fără vlagă unul pe altul în şanţ. Proprietarul cafenelei, croitorul şi negustorul de suveniruri îşi frângeau mâinile şi învinovăţeau poliţia că nu venise mai repede, în timp ce-n minte îşi dublau şi triplau pagubele gândindu-se la asigurări.

Şoferul autobuzului îşi fracturase braţul, dar toate celelalte răni se reduceau la tăieturi şi vânătăi.

Era un singur deces: capra fusese muşcată de câine şi ca urmare fuseseră nevoiţi s-o sacrifice.

Când poliţia încercă să mişte cele două maşini ciocnite, descoperiră, că-n timpul luptei, copiii străzii ridicaseră cu cricul părţile din spate ale ambelor vehicule şi le furaseră cauciucurile.

De asemenea dispăruseră şi toate becurile din autobuz.

Precum şi una din servietele armatei britanice.

Alex Wolff era încântat de el însuşi în timp ce străbătea sprinten aleile vechiului Cairo. Cu o săptămână-n urmă sarcina de a scoate secretele de la Statul Major părea aproape imposibilă. Or, acum părea că reuşise. Ideea de a-l pune pe Abdullah să aranjeze o încăierare fusese strălucită. Se întreba ce-ar putea fi în servietă.

Casa lui Abdullah arăta ca toate celelalte cocioabe dărăpănate. Faţada ei crăpată şi scorojită era spartă ici şi colo, fără nicio noimă, de ferestruici cu formă aberantă. Intrarea era o simplă arcadă joasă lipsită de uşă, dincolo de care începea un coridor întunecat. Wolff se aplecă pe sub arcadă, trecu prin coridor şi urcă o scară în spirală, din piatră. Ajuns în capul scărilor împinse o draperie şi intră în camera de zi a lui Abdullah.

Încăperea era ca şi stăpânul ei – murdară, confortabilă şi bogată. Trei copii mici şi-un căţeluş se fugăreau în jurul sofalelor scumpe şi al meselor cu intarsii. Într-o nişă, lângă o fereastră, o bătrână lucra la o tapiserie. O altă femeie se retrase iute din cameră când intră Wolff: aici nu era o separare strictă, conform legii musulmane a sexelor, aşa cum fusese în casa copilăriei lui Wolff. În mijlocul încăperii, pe o pernă brodată, stătea Abdullah, cu picioarele încrucişate, ţinând un copil în poală. Îşi ridică privirea spre Wolff şi zâmbi cu toată gura.

— Prietene, ce mai succes am avut!

Wolff se aşeză pe podea în faţa lui.

— A fost minunat, spuse el. Eşti un vrăjitor.

— Ce mai tărăboi! Şi autobuzul care a sosit tocmai la ţanc – şi maimuţoiul care fugea...

Wolff privi mai atent la ceea ce făcea Abdullah. Lângă el, pe podea, era o grămadă de portofele, poşete, genţi şi ceasuri. În timp ce vorbea, ridică un portofel din piele frumos lucrat. Scoase un teanc de bancnote egiptene, câteva timbre poştale şi un creionaş de aur, şi le puse undeva sub

veşmintele lui largi. Apoi lăsă portofelul jos, ridică o poşetă şi începu să scotocească înăuntru.

Wolff înţelese de unde erau.

— Pungaş bătrân! Ţi-ai trimis băieţii în mulţime să scuture buzunarele.

Abdullah râânji, arătându-şi dintele de metal.

— Să ai atâta bătaie de cap şi să furi numai o servietă...

— Dar ai servieta?

— Desigur.

Wolff se relaxă. Abdullah nu făcu nicio mişcare ca să scoată la iveală servieta.

— De ce nu mi-o dai? îi spuse Wolff.

— Imediat, spuse Abdullah. Dar tot nu făcu nimic. După o clipă spuse:

— Urma să-mi mai plăteşti încă cincizeci de lire sterline la predare.

Wolff numără bancnotele şi acestea dispărură sub straiele murdare. Abdullah se aplecă în faţă, ţinând bebeluşul la piept cu o mână, iar pe cealaltă o vârî sub perna pe care stătea şi trase afară servieta.

Wolff o luă şi o examină. Încuietoarea fusese spartă. Se supără: fără îndoială, şi în duplicitate exista o limită. Se sili să vorbească şi să fie calm:

— Ai deschis-o deja.

Abdullah ridică din umeri.

— *Maaleesh,* spuse el.

Era un cuvânt convenţional, ambiguu, care însemna „Îmi pare rău", cât şi „Ce dacă?"

Wolff oftă. Fusese prea mult timp în Europa; uitase cum se fac lucrurile acasă.

Deschise servieta. Înăuntru era un teanc de zece sau douăsprezece coli de hârtie dactilografiate în rânduri strânse, în limba engleză. Când începu să citească, cineva puse o ceşcuţă de cafea lângă el. El aruncă o privire şi văzu o fată tânără şi frumoasă. Îi spuse lui Abdullah:

— Fiica ta?

Abdullah râse.

— Soţia mea.

Wolff se mai uită o dată la fată, părea să aibă cam paisprezece ani. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra hârtiilor.

O citi pe prima, apoi răsfoi restul cu un scepticism tot mai mare, venindu-i tot mai greu să creadă ceva după cele văzute.

Puse foile jos.

— Dumnezeule! şopti el şi începu să râdă.

Furase un set complet din meniurile popotei pentru luna iunie.

Vandam îi spuse colonelului Bogge:

— Am emis o notă prin care reamintesc ofiţerilor că nu au voie să poarte prin oraş documentele de la Statul Major decât în împrejurări excepţionale.

Bogge stătea în spatele biroului său uriaş, lustruind mingea roşie de cricket cu batista.

— Bună idee, spuse el. Ţine-i treji!

Vandam continuă:

— Unul din informatorii mei, fata cea nouă despre care v-am vorbit...

— Târfa.

— Da.

Vandam rezistă impulsului de a-i spune lui Bogge că „târfă” nu era tocmai cuvântul potrivit pentru Elene.

— A auzit vorbindu-se că învălmăşeala a fost organizată de Abdullah.

— Cine-i ăsta?

— E regele hoţilor egipteni, şi se întâmplă să fie şi unul din informatori, deşi să-mi vândă mie informaţii este cea mai insignifiantă din numeroasele lui afaceri.

— Şi în ce scop a fost organizată această dezordine?

— Furt.

— Înţeleg, spuse Bogge dubitativ.

— S-au furat o mulţime de lucruri, dar trebuie să considerăm şi posibilitatea că principalul obiect al acţiunii a fost servieta.

— O conspiraţie! spuse Bogge cu o notă de scepticism amuzat. Dar la ce i-ar trebui acestui Abdullah meniurile de la cantină?

Bogge râse.

— N-avea de unde să ştie ce conţine servieta. Poate că pur şi simplu a presupus că erau acte secrete.

— Repet întrebarea, spuse Bogge cu aerul unui tată care-şi dăscăleşte răbdător fiul. La ce i-ar trebui acte secrete?

— Poate că a fost pus să facă asta.

— De către cine?

— Alex Wolff.

— Cine?

— Cuţitarul de la Assyut.

— Ei, nu, maiorule, credeam că s-a isprăvit cu asta.

Telefonul lui Bogge sună şi el îl ridică. Vandam profită de ocazie ca să se mai calmeze. Adevărul despre Bogge, se gândi Vandam, era că probabil nu credea câtuşi de puţin în el însuşi, că nu avea deloc încredere în propria lui judecată şi, lipsindu-i încrederea să ia decizii reale, mima bărbăţia hotărâtă, punctând într-un mod rapid ca să-şi ofere iluzia că este totuşi inteligent. Fără îndoială că Bogge habar n-avea dacă furtul servietei era sau nu semnificativ. Putea asculta ce-avea de spus Vandam şi apoi să se hotărască; dar îi era teamă de asta. Nu se putea angaja într-o discuţie fructuoasă cu un subordonat, căci îşi cheltuia toată energia intelectuală căutând modalităţi să te atragă în capcana unei contradicţii sau să te prindă cu o greşeală sau să reverse dispreţul asupra ideilor tale; şi, pe când, în acest fel, îşi rotunjea bine iluzia propriei superiorităţi, decizia era deja luată, de bine de rău şi mai mult sau mai puţin accidental, în focul schimbului de replici.

Bogge spunea:

— Desigur, domnule. Mă voi ocupa de asta imediat.

Vandam se întreba cum se descurca cu superiorii.

Colonelul închise telefonul şi ceru lămuriri:

— Aşa, deci. Unde eram?

— Ucigaşul din Assyut este încă liber, spuse Vandam. Poate fi semnificativ faptul că, puţin după sosirea lui în Cairo, se fură servieta unui ofiţer de la Statul Major.

— Servieta ce conţinea meniurile pentru cantină.

Iar ne întoarcem aici, gândi Vandam şi spuse cât putu mai amabil:

— Noi, cei de la Serviciul Secret, nu credem în coincidenţe, nu?

— Nu-mi ţine predici, puştiule. Chiar dacă ai avea dreptate – şi sunt sigur că nu ai – ce altceva am putea face decât să emitem nota pe care ai trimis-o?

— Ei bine, am vorbit cu Abdullah. Neagă că l-ar cunoaşte pe Alex Wolff, dar cred că minte.

— Dacă e hoţ, pentru ce nu pui poliţia egipteană pe urmele lui?

„Şi la ce ar servi asta?” îşi spuse Vandam.

— Ştiu totul despre el. Nu-l pot aresta pentru că sunt prea numeroşi ofiţerii superiori care fac o mulţime de bani din mitele date de el. Dar îl putem aduce să-l interogăm, să-l facem să transpire un pic. E lipsit de loialitate, va schimba tabăra pe dată.

— Serviciul Secret al Statului Major nu „aduce” oamenii şi nu-i face să transpire, domnule maior.

— Însă Serviciul de securitate al frontului sau chiar poliţia militară poate asta.

Bogge zâmbi.

— Dacă m-aş duce la Serviciul de securitate al frontului cu povestea unui hoţ arab care fură

meniurile cantinei, aş fi scos afară din birou în hohote de râs.

— Dar...

— Am discutat destul despre asta, domnule maior – prea mult, de fapt.

— Dar, pentru Dumnezeu...

Bogge ridică glasul:

— Nu cred că dezordinea a fost organizată, nu cred că Abdullah a intenţionat să fure servieta şi nu cred că Wolff este spion nazist. E clar?

— Dar, nu vreau decât...

— E *clar?*

— Da, domnule.

— Bine. Eşti liber.

Vandam ieşi.

6

Sunt un băieţel. Tata mi-a spus câţi ani am, dar am uitat. Îl voi întreba iar cu prima ocazie când vine din nou acasă. Locul unde se duce se cheamă Sudan. Sudan este foarte departe.

Merg la şcoală. Învăţ Coranul. Coranul este o carte sfântă. De asemenea învăţ să scriu şi să citesc. Cititul e uşor, dar e greu să scrii fără să încurci lucrurile. Uneori culeg bumbac sau duc animalele la adăpat.

Mama şi bunica au grijă de mine. Bunica e o persoană celebră. Practic oameni din toată lumea vin s-o vadă când sunt bolnavi. Le dă medicamente făcute din ierburi.

Mie îmi dă melasă. Îmi place amestecată cu lapte covăsit. Stau în vârful cuptorului din bucătărie şi ea îmi spune poveşti. Povestirea mea preferată este balada lui Zahran, eroul din Denshway. De câte ori o povesteşte, spune că Denshway e prin apropiere. Probabil că îmbătrâneşte şi începe să uite căci Denshway este foarte departe. Am fost odată acolo cu Abdel şi drumul ne-a luat o dimineaţă întreagă.

Denshway e locul în care englezii împuşcau porumbei, când unul din gloanţele lor a dat foc unui hambar. Toţi bărbaţii din sat au venit în fugă să vadă cine a pornit incendiul. Unul dintre soldaţi s-a înspăimântat când i-a văzut pe toţi bărbaţii voinici din sat alergând spre el, aşa că a tras în ei. A fost o luptă între soldaţi şi săteni. Nimeni n-a câştigat lupta, dar soldatul care trăsese asupra hambarului a fost ucis. Curând au venit şi alţi soldaţi şi i-au arestat pe toţi bărbaţii din sat.

Soldaţii au făcut din lemn un obiect căruia i-au spus spânzurătoare. Nu ştiu ce este o

spânzurătoare, dar este folosită ca să spânzuri oameni. Nu ştiu ce se întâmplă cu oamenii atunci când sunt spânzuraţi. Câţiva săteni au fost spânzuraţi, iar ceilalţi au fost biciuiţi. Ştiu ce este biciuirea. Este lucrul cel mai rău de pe lume, chiar mai rău decât să fii spânzurat, aşa cred.

Zahran a fost spânzurat primul, căci el a luptat cel mai crâncen împotriva soldaţilor. S-a dus la spânzurătoare cu capul sus, mândru că-l omorâse pe omul ce dăduse foc hambarului.

Aş dori să fiu Zahran.

N-am văzut niciodată un soldat britanic, dar ştiu că-i urăsc.

Numele meu e Anwar el-Sadat şi voi deveni un erou.

Sadat îşi mângâie mustaţa cu degetele. Îi plăcea. Avea numai douăzeci şi doi de ani şi, în uniforma lui de căpitan, arăta niţel cam prea tânăr: mustaţa îl făcea să pară mai în vârstă. Avea nevoie de întreaga autoritate ce o putea dobândi, căci ceea ce avea să propună era – ca întotdeauna – uşor absurd. La aceste mici întruniri îi era greu să vorbească şi să acţioneze de parcă mâna aceea de capete înfierbântate prezente în încăpere aveau într-adevăr să-i alunge pe englezi din Egipt chiar într-una din acele zile.

Când începu să vorbească îşi îngroşă intenţionat vocea.

— Am sperat cu toţii că Rommel îi va înfrânge pe englezi în deşert, eliberând astfel ţara noastră.

Privi de jur-împrejurul încăperii: un truc bun, atât la întrunirile restrânse, cât şi la cele mai mari, căci fiecare credea că Sadat îi vorbea lui personal.

— Avem nişte veşti foarte proaste. Hitler a fost de acord să dea Egiptul italienilor.

Sadat exagera: nu era o ştire, era un zvon. Mai mult, majoritatea celor prezenţi ştia că este un zvon. Cu toate acestea, melodrama era la ordinea zilei, şi răspunseră cu murmure furioase.

Sadat continuă:

— Propun ca Mişcarea Ofiţerilor Liberi să negocieze un tratat cu Germania, în baza căruia vom organiza la Cairo o răscoală împotriva englezilor, iar ei vor garanta independenţa şi suveranitatea Egiptului după înfrângerea britanicilor.

În timp ce vorbea, ridicolul situaţiei îl izbi din nou: iată-l, un băiat de ţăran abia plecat de la ţară, vorbind unei jumătăţi de duzină de subalterni nemulţumiţi, despre negocieri cu Reich-ul german. Şi totuşi, cine altcineva să reprezinte poporul egiptean? Englezii erau cotropitori, Parlamentul era o marionetă, iar regele un străin.

Mai era încă un motiv al acestei propuneri, unul ce nu va fi discutat aici şi pe care Sadat nu l-ar admite nici în sinea lui decât la miez de noapte: Abdel Nasser fusese trimis în Sudan cu unitatea pe care o conducea, iar absenţa lui îi dădea lui Sadat o şansă să câştige pentru el poziţia de lider al mişcării rebele.

Îşi înlătură din minte acest gând, căci era ignobil. Trebuia să-i determine pe ceilalţi să fie de acord cu propunerea, apoi să aprobe mijloacele prin care să fie dusă la bun sfârşit.

Primul vorbi Kemel.

— Dar ne vor lua germanii în serios? întrebă el.

Sadat dădu din cap, de parcă şi el ar fi crezut că este o observaţie importantă. În realitate, el şi Kemel se înţeleseseră dinainte să pună această întrebare, căci era un mijloc de diversiune. Adevărata întrebare era dacă se putea avea încredere în germani că vor respecta vreo înţelegere încheiată cu un grup de rebeli neoficiali. Sadat *nu* vroia ca la întrunire să se discute asta. Puţin probabil ca nemţii să-şi respecte partea din înţelegere; dar dacă egiptenii se ridicau împotriva englezilor, şi apoi erau trădaţi de germani, ar înţelege că nimic nu e mai bun ca independenţa – şi poate că vor vrea să fie conduşi de omul ce

organizase revolta. Realităţi politice atât de dure nu erau pentru întruniri ca aceasta; erau prea complicate, prea speculative. Kemel era singurul cu care Sadat putea discuta tacticile. Kemel era poliţist, detectiv în cadrul forţelor din Cairo, un bărbat viclean, precaut; poate că activitatea în poliţie îl făcuse cinic.

Ceilalţi începură să discute dacă planul va reuşi. Sadat nu interveni în discuţie. Lasă-i să vorbească, îşi spuse el; asta e ceea ce le place într-adevăr. Când venea momentul să acţioneze, îl lăsau baltă.

În timp ce ei discutau, Sadat îşi aminti de revoluţia eşuată din vara precedentă. Începuse cu şeicul din al-Azhar, care predicase: „Noi nu avem nimic de-a face cu războiul”. Apoi, Parlamentul egiptean, într-o rară dovadă de independenţă, adoptase politica: „Salvaţi Egiptul de pârjolul războiului”. Până atunci armata egipteană luptase în deşert umăr la umăr cu armata britanică, dar acum britanicii le-au ordonat egiptenilor să lase jos armele şi să se retragă. Egiptenii au fost bucuroşi să se retragă, dar n-au vrut să fie dezarmaţi. Sadat a văzut în asta o ocazie trimisă de pronia cerească pentru a aţâţa zâzania. El şi alţi tineri ofiţeri au refuzat să predea armele şi-au plănuit să mărşăluiască împotriva oraşului Cairo. Spre marea dezamăgire a lui Sadat, britanicii au dat imediat înapoi şi le-au permis să-şi păstreze armele. Sadat a continuat să-ncerce să stârnească scânteia rebeliunii într-o flacără a revoluţiei, dar englezii i-au dejucat planul cedând. Marşul împotriva oraşului Cairo a fost un fiasco: unitatea lui Sadat s-a prezentat la punctul de adunare, dar n-a mai venit nimeni altcineva. Şi-au spălat vehiculele, s-au aşezat, au aşteptat un timp, apoi s-au întors la tabără.

Şase luni mai târziu, Sadat a suferit un alt eşec. De data aceasta atenţia lui s-a concentrat asupra grasului şi licenţiosului rege turc al Egiptului. Britanicii i-au dat un ultimatum regelui Faruk: ori

dădea instrucţiuni primului ministru să formeze un nou guvern, pro-britanic, ori abdica. Sub presiuni, regele l-a convocat pe Mustafa el-Nahas şi i-a poruncii să formeze un nou guvern. Sadat nu era regalist, dar era oportunist: dădu o proclamaţie spunând că asta era o violare a suveranităţii Egiptului şi tinerii ofiţeri s-au dus la palat ca să-l salute pe rege în semn de protest. Din nou Sadat încercă să împingă rebeliunea mai departe. Planul său era să înconjoare palatul sub pretextul apărării regelui. Din nou, a fost singurul care s-a arătat.

În ambele ocazii fusese amar dezamăgit. Şi gata să abandoneze întreaga cauză rebelă; egiptenii n-aveau decât să se ducă la dracu' în legea lor, îşi spunea el, în momentele celei mai negre disperări. Totuşi acele momente au trecut, căci nu putea uita dreptatea cauzei şi ştia că-i destul de deştept ca s-o servească bine.

— Dar nu avem niciun mijloc să-i contactăm pe germani.

Cel ce vorbea era Imam, unul dintre piloţi. Sadat era încântat că discutau deja *cum* să facă şi nu *dacă* să facă.

Kemel avea răspunsul la această întrebare.

— Am putea trimite mesajul cu avionul.

— Da!

Imam era tânăr şi înflăcărat.

— Unul dintre noi s-ar putea înălţa într-un zbor de rutină, şi apoi abate de la cursă şi ateriza în spatele liniilor germane.

Unul dintre piloţii mai în vârstă spuse:

— La întoarcere ar trebui se dea socoteală pentru abatere...

— Ar putea să nu se mai întoarcă, spuse Imam, iar chipul îi luă o expresie îndurerată cu aceeaşi repeziciune cu care se animase înainte.

Sadat spuse calm:

— S-ar putea întoarce cu Rommel.

Ochii lui Imam se aprinseră iarăşi şi Sadat înţelese că tânărul pilot se vedea mărşăluind alături

de Rommel spre Cairo, în fruntea unei armate de eliberare. Sadat hotărî că Imam va fi cel ce va duce mesajul.

— Să ne înţelegem asupra textului mesajului, spuse în mod democratic Sadat. Nimeni nu observă că de fapt nu se luase o hotărâre limpede: anume *dacă* să se trimită mesajul.

— Cred că trebuie să subliniem patru puncte. Unu: suntem egipteni oneşti care avem o organizaţie în cadrul armatei. Doi: ca şi voi, luptăm împotriva englezilor. Trei: avem posibilitatea să recrutăm o armată rebelă care să lupte de partea voastră. Patru: vom organiza o revoltă împotriva englezilor la Cairo, dacă în schimb ne garantaţi independenţa şi suveranitatea Egiptului după înfrângerea englezilor.

Sadat făcu o pauză. Încruntându-se, adăugă:

— Poate că ar trebui să le oferim o dovadă a bunei noastre credinţe.

Urmă o tăcere. Kemel avea răspunsul şi la această întrebare, dar ar fi mai bine dacă ar veni de la unul din ceilalţi.

Imam a fost la înălţimea situaţiei.

— O dată cu mesajul am putea trimite unele informaţii militare utile.

Kemel vru să pară c-ar fi împotriva ideii.

— Ce fel de informaţii putem obţine *noi*? Nu-mi imaginez...

— Fotografii aeriene ale poziţiilor britanice.

— Cum aşa?

— Le putem face într-un zbor de rutină, cu un aparat obişnuit.

Kemel păru că se îndoieşte.

— Cum rămâne cu developatul filmului?

— Nu-i nevoie, spuse Imam emoţional. Putem să trimitem filmul.

— Numai un film?

— Câte vrem.

— Cred că Imam are dreptate, spuse Sadat.

Din nou discutau aspectele practice ale unei idei în locul riscurilor ei. Mai rămânea un singur hop de sărit. Sadat ştia dintr-o tristă experienţă că aceşti rebeli erau grozav de viteji până sosea momentul când, într-adevăr, trebuiau să scoată capul din ţărână.

— Mai rămâne doar o problemă: care din noi va pilota avionul.

În timp ce vorbea, privi de jur-împrejurul camerei şi, în cele din urmă, privirea lui se opri asupra lui Imam.

După o clipă de ezitare, Imam se ridică în picioare.

Ochii lui Sadat fulgerară triumfător.

Trei zile mai târziu, Kemel parcurse pe jos cele trei mile din centrul oraşului până în suburbia unde locuia Sadat. În calitate de inspector detectiv, Kemel avea la dispoziţie o maşină oficială oricând dorea, dar rareori folosea vreuna pentru a merge la întrunirile rebelilor, din motive de securitate. După toate probabilităţile, colegii lui din poliţie ar simpatiza cu Mişcarea Ofiţerilor Liberi; totuşi, nu se grăbea să-i pună la încercare.

Kemel era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât Sadat, totuşi atitudinea lui faţă de bărbatul mai tânăr era aproape ca faţă de un erou adulat. Kemel împărtăşea cinismul lui Sadat, înţelegerea lui realistă a pârghiilor puterii politice; dar Sadat avea ceva în plus, şi asta era un idealism arzător care îi dădea o energie nelimitată şi speranţă neîngrădită.

Kemel se întreba cum să-i spună vestea.

Mesajul către Rommel fusese dactilografiat, semnat de Sadat şi de toţi ceilalţi conducători ai Ofiţerilor Liberi cu excepţia lui Nasser, care era absent. Fusese sigilat într-un plic mare cafeniu. Fotografiile aeriene ale poziţiilor britanice fuseseră luate. Imam decolase în Gladiator, Baghdadi urmându-l într-un al doilea avion. Au coborât în

deşert ca să-l ia pe Kemel, care-i dăduse lui Imam plicul cafeniu şi se urcase apoi în avionul lui Baghdadi. Faţa lui Imam strălucea de un soi de idealism tineresc.

— Cum să-i spun lui Sadat? se gândi Kemel.

Era prima dată când Kemel zbura cu avionul. Deşertul atât de lipsit de trăsături la nivelul solului, devenise un nesfârşit mozaic de forme şi modele: petice de pietriş, pete de vegetaţie şi ondulate dealuri vulcanice.

— O să-ţi fie frig, spuse Baghdadi. Kemel crezu că glumeşte – deşertul era ca un cuptor – dar pe măsură ce micuţul avion urca, temperatura scădea constant, şi curând începu să tremure în cămaşa lui din bumbac.

După un timp, ambele avioane întoarseră spre est, şi Baghdadi vorbi la radioul său, comunicând la bază că Imam se abătuse de la traseu şi nu răspundea la apelurile radio. După cum se aşteptau, cei de la bază îi spuseră lui Baghdadi să-l urmeze pe Imam. Această mică pantomimă era necesară pentru ca Baghdadi, care trebuia să se întoarcă, să nu fie bănuit.

Zburară deasupra unui campament de armată. Kemel zări tancuri, camioane, tunuri de câmp, jeep-uri. Un grup de soldaţi făcură cu mâna: probabil că sunt englezi, gândi Kemel. Ambele avioane urcară. Chiar în faţă văzură semnele unei bătălii: nori groşi de praf, explozii şi focuri de arme. Întoarseră ca să treacă la sud de câmpul de luptă.

— Am zburat deasupra unei baze britanice, apoi un câmp de luptă – urmează baza germană, gândi Kemel

În faţă, avionul lui Imam pierdea din înălţime. În loc să-l urmeze, Baghdadi se mai înălţă puţin – Kemel avu impresia că Gladiatorul era aproape de plafonul de zbor – şi apoi se desprinse din formaţie, îndreptându-se spre sud. Privind afară din avion spre dreapta, Kemel văzu ce văzuseră

piloţii: o mică tabără şi-o bandă curată, marcată ca pistă de aterizare.

Apropiindu-se de casa lui Sadat, Kemel îşi aminti cât de fericit se simţise acolo sus pe cer, deasupra deşertului, când a înţeles că erau în spatele liniilor germane, iar tratatul era aproape în mâinile lui Rommel.

Bătu în uşă. Tot nu ştia cum să-i spună lui Sadat.

Era o obişnuită casă de familie, ceva mai sărăcăcioasă decât casa lui Kemel. Sadat veni imediat la uşă. Era îmbrăcat într-o galabiya şi fuma pipă. Se uită la faţa lui Kemel şi spuse de îndată:

— A ieşit rău.

— Da.

Kemel intră. Se duseră în cămăruţa pe care Sadat o folosea drept cameră de lucru. Înăuntru era un birou, un raft cu cărţi şi câteva perne pe podeaua neacoperită. Pe birou, deasupra unui teanc de hârtii, era un pistol militar.

Se aşezară. Kemel spuse:

— Am găsit o tabără germană cu o pistă de aterizare. Imam a coborât. Apoi germanii au început să tragă asupra avionului său. Era un avion englezesc, ştii – nu ne-am gândit niciodată la asta.

— Dar fără îndoială că-şi puteau da seama că nu este ostil, spuse Sadat. Nu a tras, nu a lansat bombe...

— A continuat să coboare, spuse Kemel. Îşi balansa aripile şi cred că a încercat să-i contacteze prin radio; în orice caz ei nu au încetat focul. Coada avionului a fost lovită.

— Vai, Dumnezeule!

— Părea să coboare foarte rapid. Nemţii au încetat focul. A reuşit totuşi să aterizeze pe roţi. Avionul părea că saltă. Nu cred că Imam îl mai putea controla. Precis nu putea încetini. A ieşit de pe suprafaţa dură şi a intrat într-un petic de nisip; aripa portantă a izbit pământul şi s-a rupt; vârful s-a înfundat şi a brăzdat nisipul, apoi fuzelajul a căzut pe aripa ruptă.

Sadat îl privea pe Kemel, alb la faţă şi aproape nemişcat, iar pipa i se răcea în mână. Kemel revăzu în minte avionul zăcând frânt în nisip, maşina de pompieri germană şi ambulanţa grăbindu-se pe pistă către el, urmate de zece sau cincisprezece soldaţi. Nu va uita niciodată cum, ca un boboc ce-şi desface petalele, burta avionului a explodat spre cer, într-un vârtej de flăcări roşii şi galbene.

— A făcut explozie, îi spuse lui Sadat.

— Şi Imam?

— E imposibil să fi supravieţuit unui asemenea incendiu.

— Va trebui să încercăm din nou, spuse Sadat. Trebuie să găsim altă cale să trimitem un mesaj.

Kemel se holbă la el şi înţelese că tonul lui aspru era prefăcut. Sadat încercă să-şi aprindă pipa, dar mâna în care ţinea chibritul îi tremura prea tare. Kemel privi mai atent şi văzu că Sadat avea lacrimi în ochi.

— Bietul băiat, şopti Sadat.

7

Wolff era iar de unde plecase: știa unde se află secretele, dar nu putea ajunge la ele.

Ar putea fura încă o servietă aşa cum o luase pe prima, dar asta ar începe să le apară englezilor ca o conspiraţie. S-ar putea gândi la o altă modalitate de a fura o servietă, dar chiar şi aşa ar putea conduce la o întărire a securităţii. În plus, o servietă furată când şi când nu era suficient pentru scopul lui: trebuia să aibă acces regulat, neîntrerupt, la documentele secrete.

De aceea rădea părul de pe pubisul Sonjei.

Părul îi era negru şi gros şi creştea foarte repede. Pentru că şi-l rădea regulat putea să poarte pantalonii transparenţi fără obişnuita bandă grea, cu paiete în partea de sus. Plusul de libertate fizică – şi zvonul persistent şi precis că nu purta nimic pe sub pantaloni – contribuiseră să facă din ea cea mai importantă dansatoare din buric a momentului.

Wolff înmuie pămătuful în bol şi începu să-i dea cu spumă.

Stătea întinsă pe pat, cu spatele sprijinit pe un teanc de perne, privindu-l bănuitoare. Nu se prea da în vânt după asta, ultima lui perversiune. Se gândea că n-o să-i placă.

Dar Wolff ştia mai bine.

Ştia cum îi funcţionează mintea, şi îi cunoştea trupul mai bine decât şi-l cunoştea ea însăşi, şi vroia ceva de la ea.

O lovi cu pămătuful moale şi spuse:

— M-am gândit la o altă modalitate de a ajunge la acele serviete.

— Ce?

Nu-i răspunse imediat. Puse jos pămătuful şi luă briciul. Îi încercă tăişul cu degetul mare şi apoi se

uită la ea. Îl privea cu îngrozită fascinaţie. El se apropie aplecându-se, îi mai îndepărtă puţin picioarele, îi puse briciul pe piele şi îl trase în sus cu o mişcare uşoară, atentă.

— Am de gând să mă împrietenesc cu un ofiţer britanic, spuse el.

Ea nu-i răspunse: îl asculta numai pe jumătate. El şterse briciul pe un prosop. Atinse cu un deget de la mâna stângă porţiunea rasă, trăgând în jos ca să întindă pielea, apoi apropie briciul.

— Apoi o să-l aduc pe ofiţer aici, spuse el.

— O, nu, spuse Sonja.

O atinse cu tăişul briciului şi răzui blând în sus.

Ea începu să respire mai puternic.

Şterse briciul şi o atinse din nou o dată, de două ori, de trei ori.

— O să găsesc o modalitate să-l fac să-şi aducă servieta.

Îşi puse degetul pe cel mai sensibil punct şi rase în jurul lui. Ea închise ochii.

El turnă apă fierbinte dintr-un ibric într-un bol aflat jos pe podea. Înmuie o bucată de flanel în apă şi o stoarse.

— Apoi o să scotocesc prin servietă cât timp ofiţerul e în pat cu tine.

Apăsă flanela fierbinte pe pielea rasă.

Dădu un ţipăt ascuţit ca un animal încolţit.

— Ah, Dumnezeule!

Wolff lăsă să-i cadă halatul de baie şi rămase gol, în picioare. Luă o sticlă cu ulei pentru piele, turnă un pic în palma mâinii drepte şi îngenunche pe pat lângă Sonja; apoi îi masă pubisul.

— N-o să fac asta, spuse ea începând să se răsucească.

El mai adăugă ulei, masând-o în toate pliurile şi adânciturile. Cu mâna stângă o ţinea de gât, fixând-o jos.

— O s-o faci.

Degetele lui pricepute scormoneau şi strângeau, devenind mai puţin blânde.

— Nu, spuse ea.

— Da, spuse el.

Ea îşi scutura capul dintr-o parte în alta. Trupul i se ondula, neajutorat în strânsoarea plăcerii intense. Începu să tremure, şi în cele din urmă spuse:

— Oh! Ah! Ah! Ah! Ah! Ah!

Apoi se relaxă.

Dar Wolff nu vroia s-o lase să se oprească. Continuă să-i maseze pielea netedă, fără păr, în timp ce cu mâna stângă îi ciupea sfârcurile maronii. Neputându-i rezista, ea începu iar să se mişte.

Deschise ochii şi văzu că şi el era excitat.

— Ticălosule, înfige-mi-o, spuse ea.

El rânji. Simţul puterii era ca un drog. Se întinse deasupra ei şi ezită, nehotărât.

— Repede, spuse ea.

— O s-o faci?

— Repede!

Trupul lui îl atinse pe al ei, apoi se opri din nou.

— O s-o faci?

— Da! Te rog!

— Aaah, Wolff respiră şi coborî înăuntru.

După aceea, bineînţeles, ea încercă să revină asupra promisiunii.

— O promisiune ca asta nu contează, spuse ea.

Wolff ieşi din camera de baie înfăşurat într-un prosop mare. O privi. Stătea întinsă pe pat, goală încă, mâncând bomboane de ciocolată dintr-o cutie. Erau momente când aproape că ţinea la ea.

— O promisiune rămâne o promisiune, spuse el.

— Tu ai promis că vei găsi o altă Fawzi. Era bosumflată. Întotdeauna era aşa după ce făcea dragoste.

— Am adus-o pe fata aia de la Madame Fahmy, spuse Wolff.

— N-a fost o altă Fawzi. Fawzi nu cerea zece lire de fiecare dată şi nu pleca acasă dimineaţa.

— Bine. Mai caut.

— Nu mi-ai promis să *cauţi,* ai promis să *găseşti.*

Wolff se duse în cealaltă cameră şi scoase o sticlă de şampanie din răcitor. Luă două pahare şi se întoarse cu ele în dormitor.

— Vrei un pic?

— Nu, spuse ea. Da.

Turnă şi-i întinse un pahar. Ea bău un pic şi mai luă o ciocolată.

— Pentru necunoscutul ofiţer britanic care este pe cale să aibă cea mai frumoasă surpriză din viața lui, spuse Wolff.

— N-am să mă culc cu un englez, spuse Sonja. Miros urât şi au pielea ca melcii şi-i urăsc.

— De-aia o vei face – pentru că îi urăşti. Imaginează-ţi numai: în timp ce te regulează şi se gândeşte cât e de norocos, eu îi voi citi documentele secrete.

Wolff începu să se îmbrace. Îşi puse o cămaşă ce fusese făcută de comandă într-una din micile croitorii din Oraşul Vechi – o cămaşă de uniformă britanică, cu însemnele de căpitan pe umeri.

— Ce ai pe tine? întrebă Sonja.

— Uniformă de ofiţer britanic. Doar ştii că nu stau de vorbă cu străinii.

— Ai de gând să te prefaci că eşti englez?

— Sud-african, cred.

— Dar dacă te dai de gol?

— Probabil că voi fi împuşcat ca spion, spuse el.

Ea se uită în altă parte.

Wolff spuse:

— Dacă găsesc unul care să meargă, o să-l aduc la Cha-Cha.

Îşi vârî mâna în interiorul cămăşii şi scoase cuţitul de la subsuoară. Se apropie de ea şi-i atinse umărul gol cu vârful.

— Dacă mă laşi baltă, îţi tai buziţele.

Ea îl privi în faţă. Nu spuse nimic, dar în ochi i se citea frica.

Wolff ieşi.

Hotelul Shepheard's era aglomerat. Întotdeauna era aşa.

Wolff plăti taxiul, îşi croi drum prin grămada de dragomani şi telali, urcă scările şi intră în salon. Era plin de oameni: negustori levantini care ţineau zgomotoase întruniri de afaceri, europeni care sembulzeau la oficiul poştal şi la bancă, fete egiptence în straiele lor ieftine şi ofiţeri britanici – hotelul era interzis gradelor inferioare. Wolff păşi printre două femei din bronz, depăşind mărimea naturală, ce susţineau felinarele şi intră în hol. O mică orchestră îşi etala repertoriul heteroclit în timp ce alte mulţimi de oameni, majoritatea europeni de această dată, strigau necontenit chelnerii. Trecând pe lângă divane şi mesele cu tăblie de marmură, Wolff îşi croi drum spre barul de la celălalt capăt al sălii.

Aici era ceva mai multă linişte. Femeile nu aveau acces şi a bea zdravăn era cuvântul de ordine al zilei. Aici era locul unde putea întâlni un ofiţer singuratic.

Wolff se aşeză la bar. Tocmai vroia să comande şampanie, dar îşi aminti de deghizare şi comandă whisky şi apă.

Fusese foarte atent cu îmbrăcămintea. Pantofii maro, foarte lustruiţi, aveau modelul regulamentar pentru ofiţeri; şosetele kaki erau întoarse exact unde trebuie; pantalonii scurţi şi largi, de culoare cafenie, aveau o dungă impecabilă; cămaşa de camuflaj, cu însemnele de căpitan, era purtată peste pantaloni, nu vârâtă în ei; chipiul plat era doar uşor înclinat.

Era puţin îngrijorat în privinţa accentului. Îşi avea explicaţia pregătită – mergea pe povestea spusă căpitanului Newman, la Assyut, cum că fusese crescut în Africa de Sud, în zona unde se vorbea olandeza – dar dacă ofiţerul pe care-l agăţa era sud-african? Wolff nu putea distinge destul de

bine accentele britanice ca să recunoască un sud-african.

Era şi mai îngrijorat în ceea ce priveşte cunoştinţele lui despre armată. Căuta un ofiţer de la Cartierul General, astfel încât să pretindă că el însuşi era de la BTE – trupele britanice din Egipt – care erau separate şi independente. Din păcate, cam atât ştia despre asta. Nu era prea sigur ce făceau BTE şi cum erau organizate, şi nu putea menţiona măcar un singur nume de ofiţer. Îşi închipui o conversaţie:

— Ce mai face bătrânul Buffy Jenkins?

— Bătrânul Buffy? Nu prea îl văd pe la departamentul meu.

— Nu-l prea vezi? Dar el dirijează spectacolul! Vorbim despre acelaşi BTE?

Apoi iar:

— Dar Simon Frobisher?

— Ei, neschimbat, doar ştii.

— Stai o clipă – cineva mi-a spus că s-a întors acasă. Da, sunt sigur că da – cum de nu ştii?

Apoi acuzaţiile, chemarea poliţiei militare, lupta, şi în final închisoarea.

Închisoarea era singurul lucru care îl înspăimânta cu adevărat pe Wolff. Alungă din minte gândul ăsta şi mai comandă un whisky.

Un colonel ce transpira abundent intră şi se aşeză la bar lângă scaunul lui Wolff. Strigă barmanului:

— *Ezma*!

Asta însemna „Ascultă!” dar toţi englezii credeau că înseamnă „Chelner”. Colonelul se uită la Wolff.

Wolff dădu politicos din cap şi spuse:

— *Sir.*

— Scoate-ţi chipiul la bar, căpitane, spuse colonelul. Unde ţi-e capul?

Wolff îşi scoase chipiul, blestemându-se în gând pentru această greşeală. Colonelul comandă bere. Wolff privi în altă parte.

La bar erau cincisprezece sau douăzeci de ofiţeri, dar nu recunoscu pe niciunul. Căuta pe oricare din cei opt aghiotanţi care plecau de la Cartierul General în fiecare zi la amiază ducându-şi servietele cu ei. Memorase feţele fiecăruia şi-i putea recunoaşte pe dată. Fusese deja la hotelul Metropolitan şi la Turf Club fără succes şi intenţiona ca după ce-ar aştepta o jumătate de oră la Shepheard's să încerce la Clubul ofiţerilor, la Clubul Sportiv Gezira şi chiar la Uniunea Anglo-Egipteană. Dacă ar eşua în această seară, mâine va încerca iar: era sigur că mai devreme sau mai târziu va da peste unul din ei.

Apoi totul va depinde de îndemânarea lui.

Îşi făcuse planul bazându-se pe asta. Uniforma îl făcea de-al lor, demn de încredere şi prieten. Ca majoritatea soldaţilor, erau probabil singuri într-o ţară străină şi înfometaţi de sex. Sonja, fără îndoială, era o femeie foarte tentantă, şi un simplu ofiţer britanic nu era destul de blindat împotriva trucurilor unei seducătoare orientale.

Şi oricum, dacă era atât de ghinionist încât să agaţe un aghiotant destul de deştept ca să reziste tentaţiei, putea să renunţe la el şi să caute altul.

Spera să nu dureze atât de mult.

De fapt mai dură numai cinci minute.

Maiorul care intră era un bărbat micuţ, foarte slab, şi cu aproximativ zece ani mai în vârstă decât Wolff. Pe obraji avea vinişoare roşii, semn al unui băutor serios. Avea ochi albaştri bulbucaţi şi păr lins, de culoarea nisipului.

În fiecare zi pleca de la Cartierul General şi se ducea la o clădire fără firmă din Shari Suleiman Pasha – purtându-şi servieta.

Inima lui Wolff se opri o clipă.

Maiorul veni la bar, îşi scoase chipiul şi spuse:

— *Ezma!* Scotch. Fără gheaţă. Dă-i zor.

Se întoarse către Wolff.

— Afurisită vreme, spuse el pe ton de conversaţie.

— Nu-i aşa mereu, domnule? spuse Wolff.

— Pe naiba, aşa-i. Sunt Smith, de la Cartierul General.

— Îmi pare bine, domnule, spuse Wolff. Ştia că, din moment ce Smith pleca în fiecare zi de la Cartierul General, îndreptându-se către altă clădire, maiorul nu putea să aparţină cu adevărat Cartierului General; şi se întrebă în treacăt de ce minţea în această privinţă. Înlătură pentru moment acest gând şi spuse:

— Sunt Slavenburg de la BTE.

— Minunat. Încă un rând?

Iată; ca să intre în conversaţie cu un ofiţer se dovedea chiar mai uşor decât se aşteptase.

— Amabil din partea dumneavoastră, domnule, spuse Wolff.

— Las-o mai moale cu *domnule.* Fără chestii de-astea la bar!

Desigur. Altă greşeală.

— Ce să fie?

— Whisky cu apă, vă rog.

— Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş lua apă. Se spune că vine direct din Nil.

— Sunt obişnuit, zâmbi Wolff.

— N-ai dureri de burtă? Probabil că eşti singurul alb din Egipt care nu suferă de asta.

— Născut în Africa, locuit la Cairo timp de zece ani.

Wolff intră în stilul abreviat de a vorbi al lui Smith. Ar fi trebuit să mă fac actor, îşi spuse.

— Africa, deci? Mă gândeam eu că ai puţin accent.

— Tată olandez, mamă englezoaică. Am avut o fermă în Africa de Sud.

Smith părea plin de solicitudine.

— E greu pentru tatăl dumitale cu fritzii mişunând prin toată Olanda.

Wolff nu se gândise la asta.

— A murit când eram copil, spuse el.

— Neplăcut. Smith îşi goli paharul.

— La fel? îi propuse Wolff.

— Mulţumesc.

Wolff mai comandă de băut. Smith îi oferi o ţigară: Wolff refuză.

Smith se plânse de mâncarea proastă, de barurile care rămâneau fără băutură, de chiria apartamentului şi de grosolănia chelnerilor arabi. Wolff fu tentat să-i explice că mâncarea era proastă pentru că Smith se crampona de mâncarea englezească în locul celei egiptene, că băutura era puţină din cauza războiului european, că rata chiriilor crescuse astronomic din cauza miilor de străini ca Smith care invadaseră oraşul, iar chelnerii erau grosolani pentru că el era prea leneş şi arogant ca să înveţe câteva expresii de curtoazie în limba lor. În loc să-i explice toate astea, îşi muşcă limba şi dădu din cap în semn de simpatie.

În toiul acestei liste de nemulţumiri, Wolff privi peste umărul lui Smith şi văzu intrând în bar şase poliţişti militari.

Smith observă că şi-a schimbat expresia fetei şi spuse:

— Ce e? Ai văzut o stafie?

În patrula MP era un poliţist aparţinând armatei terestre, unul din marină, purtând pantaloni albi, un australian, un neo-zeelandez, un sud-african şi un Gurkha cu turban. Wolff simţi o dorinţă nebună să fugă. Ce-l vor întreba? Şi el ce va spune?

Smith se uită în jur, îi zări pe poliţiştii militari şi spuse:

— Obişnuita patrulă de noapte – în căutare de ofiţeri beţi şi spioni germani. E un bar pentru ofiţeri, n-or să ne deranjeze. Ce-i cu dumneata – ai încălcat regulamentul, sau ce?

— Nu, nu. Wolff improviză în grabă. Tipul de la marină semăna cu unul pe care l-am cunoscut şi care a fost omorât la Halfaya.

Continuă să se uite la patrulă. Păreau foarte preocupaţi cu căştile lor de oţel şi pistoalele puse în locuri. Vor cere actele?

Smith îi uitase.

— Cât despre servitori... Afurisiţi oameni. Sunt al naibii de sigur că al meu a pus apă în gin. Dar o să-l descopăr eu. Am umplut o sticlă goală de gin cu uzo – ştii, licoarea aia care se tulbură când adaugi apă. Aştept până încearcă să-l dilueze. Va trebui să cumpere o sticlă întreagă şi să se prefacă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ha, ha! Aşa-i trebuie!

Ofiţerul care răspundea de patrulă se duse la colonelul care-i spusese lui Wolff să-şi scoată chipiul.

— Totul e în ordine, *sir?* întrebă poliţistul.

— Nimic până acum, răspunse colonelul.

— Ce-i cu dumneata? îi spuse Smith lui Wolff. Adică, tresele alea sunt chiar ale dumitale?

— Desigur, spuse Wolff. O picătură de transpiraţie îi căzu în ochi şi el o şterse cu un gest prea rapid.

— N-am vrut să te jignesc, spuse Smith. Dar, ştii, cum Shepheard's este interzis gradelor inferioare, nu-i un lucru rar ca subalternii să-şi coasă câteva trese pe cămaşă numai ca să intre aici.

Wolff îşi veni în fire.

— Uitaţi ce, domnule, dacă vreţi să verificaţi...

— Nu, nu, nu, se grăbi Smith să spună.

— Asemănarea a fost aproape un şoc.

— Desigur, înţeleg. Hai să mai luăm un pahar. *Ezma!*

Poliţistul militar care vorbise cu colonelul privi îndelung de jur-împrejurul încăperii. Banda de pe braţ arăta că este adjunctul comandantului poliţiei militare. Se uită la Wolff. Wolff se întrebă dacă omul îşi aminteşte descrierea ucigaşului de la Assyut. Precis că nu. În orice caz, nu căutau un ofiţer britanic care să corespundă descrierii. Şi Wolff îşi lăsase mustaţă ca să încurce descrierea. Se străduí să se uite în ochii ofiţerului, apoi lăsă

privirea să-i alunece indiferentă în altă parte. Îşi luă paharul, fiind sigur că omul îl privea încă.

Apoi se auzi un bocănit de cizme şi patrula ieşi.

Făcând un efort, Wolff se stăpâni să nu tremure de uşurare. Ridică paharul cu o mână sigură şi spuse:

— Noroc.

Băură. Smith spuse:

— Cunoşti locurile. Ce poate să facă un tip seara, altceva decât să bea la Shepheard's?

Wolff se prefăcu o vreme că se gândeşte.

— Ai văzut vreo dansatoare din buric?

Smith se strâmbă dezgustat.

— O dată. O arăboaică grasă ce-şi răsucea şoldurile.

— Ah! Atunci ar trebui să vezi ce înseamnă cu adevărat.

— Ar trebui?

— Adevăratul dans din buric e cel mai erotic lucru pe care l-ai văzut vreodată.

În ochii lui Smith apăru o licărire ciudată.

— Chiar aşa?

Wolff gândi: Maior Smith, eşti chiar ce-mi trebuie. Spuse:

— Sonja e cea mai bună. Trebuie să încerci s-o vezi.

Smith dădu din cap.

— Probabil c-am s-o fac.

— De fapt, cochetam cu ideea să mă duc şi eu la clubul Cha-Cha. Ai ceva împotrivă să mergem?

— Să bem un pahar mai întâi, spuse Smith.

Privindu-l pe Smith dând de duşcă băutura, Wolff se gândi că maiorul era, cel puţin la suprafaţă, un om foarte coruptibil. Părea plictisit, lipsit de voinţă, şi alcoolic. Presupunând că e un heterosexual normal, Sonja l-ar seduce uşor. (Pe dracu', se gândi, ea ar face mai bine să-şi facă treaba). Apoi ar trebui să descopere dacă în servietă are ceva mai folositor decât meniurile. În final vor trebui să găsească o modalitate să scoată

secretele de la el. Erau prea mulţi de poate şi prea puţin timp.

Nu putea merge decât pas cu pas, şi primul pas era să pună stăpânire pe Smith.

Îşi terminară băuturile şi plecară la Cha-Cha. N-au putut găsi un taxi aşa că au luat o gharry, o trăsură deschisă, trasă de un cal. Birjarul îşi biciuia nemilos mârţoaga.

— Tipul e cam aspru cu animalul, spuse Smith.

— Nu-i aşa? spuse Wolff gândind: „Să vezi ce le facem cămilelor”.

Clubul era aglomerat şi era iar zăpuşeală. Wolff a trebuit să mituiască un chelner ca să obţină o masă.

Numărul Sonjei începu de îndată ce s-au aşezat. Smith o urmărea pe Sonja în timp ce Wolff îl urmărea pe el. În câteva minute, maiorul începu să vorbească vrute şi nevrute.

— Bună, nu-i aşa? spuse Wolff.

— Fantastică, răspunse Smith, fără să se uite împrejur.

— De fapt, o cunosc oarecum, spuse Wolff. Să-i cer ca după număr să ni se alăture?

De această dată Smith îşi dezlipi privirea de la ea.

— Dumnezeule! spuse el. Ai vrea?

Ritmul se acceleră. Sonja privi dincolo de aglomeraţia din club. Sute de bărbaţi îşi înfruptau cu lăcomie ochii din trupul ei magnific. Îşi închise ochii.

Mişcările veneau automat: senzaţiile o copleşeau. În imaginaţie văzu marea de chipuri rapace care se holbau la ea. Îşi simţi sânii tremurând şi buricul se roti, iar şoldurile se răsuciră tresărind, şi era ca şi cum altcineva îi făcea toate astea, de parcă toţi bărbaţii înfometaţi din public îi manipulau trupul. Se mişcă tot mai repede şi mai repede. Nu era niciun artificiu în dansul ei, nu mai era; o făcea pentru ea însăşi. Nici măcar nu urma muzica – aceasta o urma pe ea.

Valuri de excitare îi trecură pe deasupra. Stăpâni aţâţarea, dansând, până când se găsi în pragul extazului, ştiind că nu avea decât să se azvârle şi ar zbura. Ezită. Îşi desfăcu braţele. În răpăit de tobe, muzica ajunse la punctul culminant. Ea scoase un strigăt de frustrare şi se lăsă pe spate, cu picioarele îndoite sub ea, cu coapsele desfăcute către public, până ce atinse cu capul scena. Apoi lumina se stinse.

Întotdeauna se-ntâmpla aşa.

În furtuna aplauzelor se ridica şi traversa scena întunecată către culise. Se ducea repede în cabina ei, cu capul plecat, fără să privească la nimeni. N-avea nevoie de cuvintele nici de zâmbetele lor. Nu înţelegeau. Nimeni nu ştia ce-nsemna pentru ea, prin ce trecea în fiecare noapte când dansa.

Îşi scoase pantofii, pantalonii transparenţi şi corsajul cu paiete şi-şi puse un halat din mătase. Se aşeză în faţa oglinzii ca să-şi şteargă fardul. O făcea întotdeauna imediat, căci fardul dăuna pielii. Trebuia să aibă grijă de trupul ei. Faţa şi gâtul îşi recăpătau aspectul cărnos. Ar trebui să nu mai mănânce ciocolată. Trecuse deja binişor de vârsta la care femeile încep să se îngraşe. Vârsta ei era un alt secret pe care publicul nu trebuie să-l descopere niciodată. Avea aproape vârsta tatălui său când murise. Tata...

Fusese un bărbat solid şi arogant, ale cărui realizări nu-i îndreptăţiseră niciodată speranţele. Sonja şi părinţii ei dormiseră împreună în patul îngust şi tare al unui apartament din Cairo. Niciodată nu se mai simţise atât de bine şi în siguranţă ca în acele zile. Se lipea de spatele lat al tatălui. Îşi amintea mirosul lui atât de aproape şi de familiar. Apoi, după ce adormea, era un alt miros ce-o aţâţa peste măsură. Întinşi unul lângă altul, mama şi tata începeau să se mişte în întuneric, şi Sonja se mişca o dată cu ei. De câteva ori mama şi-a dat seama ce se întâmplă. Atunci tata a bătut-o. Apoi, a treia oară, au pus-o să doarmă pe podea.

Îi putea doar auzi, dar nu mai împărţea plăcerea: i s-a părut atât de crud. O învinovăţi pe mama ei. Tata vroia să împărtăşească plăcerea cu ea, era sigură; ştiuse tot timpul ce făcea ea. Întinsă pe podea, cuprinsă de frig, exclusă, ascultând, încercă se li se alăture de la distanţă, dar n-a mers. Nimic n-a mai mers de atunci, până când a venit Alex Wolff...

Nu i-a vorbit niciodată lui Wolff despre acel pat îngust din apartament, dar într-un anumit fel el a înţeles. El avea un adevărat instinct pentru nevoile intime pe care oamenii niciodată nu le recunoşteau. El şi fata numită Fawzi recreaseră pentru Sonja scena din copilărie, şi mersese.

Wolff n-a făcut-o din bunătate, ştia. Făcea asemenea lucruri ca să se poată folosi de oameni. Acum vroia s-o folosească pentru a-i spiona pe englezi. Ea ar face aproape orice ca să-i alunge pe englezi – orice, dar nu să se culce cu ei...

Se auzi o bătaie în uşa cabinei. Strigă:

— Intră!

Intră unul din chelneri aducându-i un bilet. Dădu din cap în semn că e liber şi desfăcu bucala de hârtie. Mesajul suna simplu: „Masa 41. Alex”.

Boţi hârtia şi o lăsă să alunece pe podea. Deci găsise unul. Repede. Instinctul lui pentru slăbiciunea omenească funcţiona iarăşi.

Îl înţelegea pentru că era ca el. Şi ea se folosea de oameni – deşi mai puţin inteligent ca el. Îl folosea chiar şi pe el. Avea stil, gust, prieteni în lumea bună şi bani; şi într-o zi o va duce la Berlin. Una era să fii o stea în Egipt, şi cu totul alta în Europa. Vroia să danseze pentru bătrânii generali aristocraţi şi pentru chipeşii tineri din Storm Troopers; vroia să seducă bărbaţi puternici şi frumoase fete albe; vroia să fie regina cabaretului în cel mai decadent oraş din lume. Wolff va fi paşaportul ei. Da, se folosea de el.

Probabil că-i neobişnuit, gândi ea, ca doi oameni să fie atât de apropiaţi şi totuşi să se

iubească atât de puţin unul pe celălalt.

Chiar i-ar tăia buziţele.

Se înfioră, nu se mai gândi la asta şi începu să se îmbrace. Îşi puse o rochie de seară albă, cu mâneci largi şi decolteu adânc. Linia decolteului îi dădea la iveală sânii, iar fusta îi subţia şoldurile. Încălță nişte sandale albe, cu toc înalt. La încheietura mâinii îşi puse o brăţară grea din aur, iar la gât un lanţ de aur cu un medalion ca o lacrimă ce se adăpostea în şanţul sânilor. Englezului o să-i placă. Aveau aceleaşi gusturi afurisite.

Îşi mai aruncă o ultimă privire în oglindă şi ieşi.

O zonă de tăcere o însoţi cât traversă clubul. Oamenii încetau să mai vorbească atunci când se apropia, iar apoi după ce trecuse, începeau să vorbească despre ea. Se simţea ca şi cum i-ar invita la un viol în masă. Pe scenă era altceva: era despărţită de ei printr-un perete invizibil. Aici jos, o puteau atinge, şi toţi vroiau s-o facă. Nu au făcut-o niciodată, dar pericolul îi dădea fiori.

Ajunse la masa 41 şi amândoi bărbaţii se ridicară în picioare.

— Sonja, draga mea, eşti minunată, ca întotdeauna, spuse Wolff.

Primi complimentul înclinând din cap.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe maiorul Smith.

Sonja îi strânse mâna. Era un bărbat slab, fără bărbie, cu o mustaţă blondă şi mâini urâte, osoase. O privi ca pe-un desert extravagant care tocmai îi fusese pus în faţă.

— Încântat, absolut încântat, spuse Smith.

Se aşezară. Wolff turnă şampanie. Smith spuse:

— Dansul dumneavoastră a fost splendid, domnişoară, pur şi simplu splendid. Foarte... artistic.

— Mulţumesc.

Se întinse peste masă şi-i mângâie mâna.

— Sunteţi foarte atrăgătoare.

„Iar tu eşti un prost”, îşi spuse ea. Prinse o privire de avertisment din partea lui Wolff: ştia ce-i în mintea ei.

— Sunteţi foarte amabil, domnule maior, spuse ea.

Wolff era nervos, îşi dădea seama. Nu era sigur dacă va face ce vroia el. De fapt nu se hotărâse încă.

— L-am cunoscut pe tatăl Sonjei, sărmanul de el.

Era o minciună, şi Sonja ştia de ce o spune. Vroia să-i aducă aminte.

Tatăl ei fusese hoţ de ocazie. Când avea de lucru, lucra, când nu avea de lucru, fura. Într-o zi a încercat să smulgă poşeta unei europence în Shari el-Kubri. Cei ce o însoţeau pe femeie au vrut să-l înşface pe tatăl Sonjei şi în busculadă femeia a fost lovită şi a căzut, scrântindu-şi încheietura mâinii. Era o persoană importantă, şi tatăl Sonjei a fost biciuit pentru ofensa adusă. Murise în timp ce era biciuit.

Desigur, în principiu asta n-ar fi trebuit să-l ucidă. Probabil că avusese inima slabă. Englezului care aplica legea nu-i păsa. Omul comisese delictul, i se dăduse pedeapsa meritată şi pedeapsa îl omorâse: un băştinaş mai puţin. Sonja, care avea doisprezece ani, era distrusă. De atunci îi urâse pe englezi cu toată fiinţa ei.

Hitler avea ideea cea bună, dar ţinta era greşită, credea ea. Nu slăbiciunea rasială a evreilor infecta lumea – ci a britanicilor. În Egipt evreii erau mai mult sau mai puţin ca toţi ceilalţi: unii bogaţi, alţii săraci, unii buni, alţii răi. Dar englezii erau cu toţii la fel de aroganţi, lacomi şi vicioşi. Râse amar de modul nobil în care englezii încercaseră să apere Polonia de opresiunea germană, în timp ce ei înşişi continuau să oprime Egiptul.

Totuşi, din anumite motive, germanii luptau împotriva englezilor şi asta era suficient ca s-o facă pe Sonja filo-germană.

Vroia ca Hitler să înfrângă, să umilească şi să ruineze Marea Britanie.

Va face orice-i stă în putinţă ca să-i ajute.

Va seduce chiar şi un englez.

Se aplecă în faţă.

— Domnule maior, spuse ea, sunteţi un bărbat *foarte* atrăgător.

Wolff se relaxă vizibil.

Smith fu uimit. Ochii păreau că-i sunt gata să-i iasă din orbite.

— Dumnezeule! spuse el. Chiar credeţi asta?

— Da, cred, domnule maior.

— Ştiţi, aş vrea să-mi spuneţi Sandy.

Wolff se ridică.

— Mă tem că trebuie să vă părăsesc. Sonja, pot să te conduc acasă?

Smith spuse:

— Cred că poţi lăsa asta în seama mea, căpitane.

— Da, domnule.

— Adică, dacă Sonja...

Sonja bătu din pleoape.

— Desigur, Sandy.

— Îmi pare rău că sparg petrecerea, dar am început-o devreme.

— E-n regulă, îi spuse Smith. Vezi-ţi de drum.

Pe când Wolff pleca, un chelner aduse cina. Era o masă europeană – friptură şi cartofi – şi Sonja ciuguli din ea în timp ce Smith îi vorbea. Îi povesti despre succesele lui în echipa de cricket a şcolii. Se pare că nu mai făcuse nimic spectaculos de atunci. Era tare plictisitor.

Sonja se gândea mereu la biciuire.

El bău constant tot timpul cinei. Când plecară, se clătina puţin. Ea îi dădu braţul, mai mult spre folosul lui. Merseră pe jos până la casa plutitoare prin aerul răcoros al nopţii. Smith privi în sus la cer şi spuse:

— Stelele... frumoase.

Vorbea cam împleticit.

Se opriră la casa plutitoare.

— Arată drăguţ, spuse Smith.

— E destul de plăcută, spuse Sonja. Vrei s-o vezi pe dinăuntru?

— Grozav.

Îl conduse peste podişcă, pe punte şi apoi coborâră scările.

Cu ochii mari Smith privi de jur-împrejur.

— Trebuie să spun că e foarte luxoasă.

— Vrei să bei ceva?

— Foarte mult.

Sonjei îi displăcea felul în care el spunea tot timpul „foarte”. Îl eluda pe r şi pronunţa „foate”.

— Şampanie sau ceva mai tare?

— Un strop de whisky ar fi foarte bine.

— Ia loc.

Îi dădu paharul şi se aşeză aproape de el. El îi atinse umărul, o sărută pe obraz şi îi prinse brutal sânul. Ea se cutremură. Luă asta drept un semn de pasiune, şi strânse mai tare.

Îl trase peste ea. Era foarte stângaci: coatele şi genunchii o tot împungeau. Îşi vârî mâna sub fusta ei.

— Vai, Sandy, eşti atât de puternic, spuse ea.

Sonja se uită peste umărul lui şi zări faţa lui Wolff. Era pe punte, în genunchi şi privea prin chepeng, râzând în tăcere.

8

William Vandam începea să creadă cu disperare că nu-l va prinde niciodată pe Alex Wolff. Trecuseră aproape trei săptămâni de la crima din Assyut şi Vandam nu se apropiase câtuşi de puţin de vânat. Pe măsură ce timpul trecea, urma se răcea tot mai mult. Aproape că-şi dorea să mai fie un furt de servietă, încât să ştie cel puţin ce urmărea Wolff.

Ştia că începea să fie cam obsedat de acest om. Se scula noaptea, pe la trei dimineaţa, când trecea efectul băuturii, şi-şi făcea griji până în zori. Ceea ce îl neliniştea era *stilul* lui Wolff: modul în care se furişase în Egipt, caracterul neaşteptat în care fusese ucis caporalul Cox, uşurinţa cu care Wolff se topise în mulţime. Vandam recapitulase iar şi iar aceste lucruri, întrebându-se tot timpul de ce găsea acest caz atât de fascinant.

Nu făcuse niciun progres real, dar strânsese nişte informaţii, iar informaţiile îi alimentaseră obsesia – o alimentaseră nu aşa precum hrana pe om, satisfăcându-l, ci aşa cum combustibilul alimentează focul, făcându-l să ardă mai puternic.

Villa les Oliviers era proprietatea unui oarecare Ahmed Rahmha. Familia Rahmha era o bogată familie egipteană. Ahmed moştenise casa de la tatăl său, Gamal Rahmha, avocat. Unii din locotenenţii lui Vandam descoperise înregistrarea căsătoriei între Gamal Rahniha şi o oarecare Eva Wolff, văduva lui Hans Wolff, amândoi de naţionalitate germană; şi apoi actele de adopţiune prin care copilul lui Hans şi al Evei devenea fiul legitim al lui Gamal Rahmha...

Astfel Ahmed Rahmha se dovedea a fi german, şi asta explica de ce obţinuse acte egiptene legale

pe numele de Alex Wolff.

De asemenea, în registru mai era un testament care îi acorda lui Ahmed, sau Alex, o parte din averea lui Gamal, plus casa.

Întrevederile cu toţi supravieţuitorii din familia Rahmha nu au dus nicăieri. Ahmed dispăruse cu doi ani în urmă, şi de atunci nu se mai auzise nimic de el. Cel ce stătuse de vorbă cu ei avusese impresia că fiul adoptiv al familiei nu era prea mult regretat.

Vandam era convins că atunci când dispăruse, Ahmed se dusese în Germania.

Mai era o ramură a familiei Rahmha, dar erau nomazi, şi nimeni nu ştia unde ar putea fi găsiţi. Fără îndoială, se gândea Vandam, ei îl ajutaseră într-un fel pe Wolff în recenta întoarcere în Egipt.

Vandam înţelese acum. Wolff nu putuse veni în ţară prin Alexandria. În porturi măsurile de securitate erau severe: intrarea lui ar fi fost observată, ar fi fost cercetat şi mai devreme sau mai târziu investigaţiile ar fi dat la iveală antecedentele lui germane, şi ca urmare ar fi fost internat. Venind dinspre sud, sperase să treacă neobservat şi să-şi reia fostul statut de egiptean născut şi crescut în Egipt. Fusese un adevărat noroc pentru englezi că Wolff intrase în bucluc la Assyut.

Vandam avea impresia că ăsta fusese ultimul noroc pe care-l avuseseră.

Stătea în biroul lui, fumând ţigară după ţigară, şi-şi făcea griji din cauza lui Wolff.

Tipul nu era un amărât colecţionar de zvonuri şi de vorbe. Nu se mulţumea, ca alţi agenţi, să trimită rapoarte bazate pe numărul de soldaţi zăriţi pe stradă şi pe lipsa de piese pentru motorizate. Furtul servietei dovedea că vâna informaţii de primă mână şi că era capabil să găsească mijloace ingenioase ca să le dobândească. Dacă rămânea destul timp în libertate, până la urmă va reuşi.

Vandam măsura încăperea - de la cuier la birou, în jurul biroului ca să se uite pe fereastră, ocolea apoi celălalt capăt al biroului, şi revenea iar la cuier.

Spionul avea şi el problemele lui. Trebuia să satisfacă într-un fel curiozitatea vecinilor, dând explicaţii despre propria-i persoană, să-şi ascundă undeva transmiţătorul, să se deplaseze prin oraş şi să culeagă informaţii. Ar putea rămâne fără bani, i s-ar putea strica radioul, l-ar putea trăda informatorul sau cineva i-ar putea descoperi întâmplător secretul. Într-un fel sau altul, urmele spionului trebuiau să apară.

Cu cât era mai inteligent, cu atât va dura mai mult.

Vandam era convins că Abdullah, hoţul, era în cârdăşie cu Wolff. După ce Bogge refuzase să-l aresteze pe Abdullah, Vandam oferise o importantă sumă de bani pentru informaţii privind locul unde se găseşte Wolff. Abdullah pretindea în continuare că nu ştie nimic despre cineva cu numele de Wolff, dar flacăra lăcomiei îi licărise în ochi.

S-ar putea ca Abdullah să nu ştie unde poate fi găsit Wolff – Wolff era, fără îndoială, destul de precaut ca să se ferească de-un om de-o necinste notorie – dar poate că l-ar putea găsi. Vandam explicase clar că oferta era încă în picioare. De asemenea, era posibil ca având informaţia, Abdullah să se ducă la Wolff, să-i spună de oferta lui Vandam, şi să încerce să obţină mai mult.

Vandam măsura de la un capăt la altul încăperea.

Ceva în legătură cu *stilul.* Modul în care s-a furişat în ţară; omorul cu cuţitul, dispariţia; şi... mai era ceva pe lângă toate astea. Ceva ce-i era cunoscut lui Vandam, ceva citit într-un raport sau aflat de la un instructaj. Wolff ar putea să fie chiar cineva pe care Vandam îl cunoscuse, cu mult timp în urmă, dar pe care nu şi-l putea aminti. Stilul.

Sună telefonul.

Ridică receptorul:

— Maiorul Vandam.

— Alo, aici maiorul Calder de la biroul casieriei.

Vandam se încordă.

— Da?

— Acum câteva săptămâni ne-aţi trimis o notă să urmărim apariţia unor lire false. Ei bine, am găsit câteva.

Asta era – asta era urma.

— Bine, spuse Vandam.

— De fapt, destul de multe, continuă vocea.

— Trebuie să le văd cât mai curând posibil, spuse Vandam.

— Sunt pe drum. Trimit pe cineva – trebuie să sosească în curând.

— Ştiţi cine le-a plătit?

— De fapt, n-a fost un singur lot, dar am obţinut câteva nume pentru dumneavoastră.

— Minunat. Vă sun după ce văd bancnotele. Aţi spus Calder?

— Da. Ofiţerul îşi dădu numărul de telefon. Atunci, vorbim mai târziu.

Vandam închise. Lire sterline false – se potrivea: asta ar putea fi breşa. Lirele nu mai erau moneda oficială în Egipt. În mod oficial, Egiptul se presupunea că este o ţară suverană. Cu toate acestea, lirele sterline puteau fi oricând schimbate cu bani egipteni la casieria generală britanică. În consecinţă, cei ce făceau multe afaceri cu străinii primeau de obicei să fie plătiţi în lire sterline.

Vandam deschise uşa şi strigă pe coridor:

— Jakes!

— *Sir!* îi răspunse Jakes, strigând la fel de tare.

— Adu-mi dosarul cu bancnote false.

— Da, domnule!

Vandam intră în biroul de alături şi vorbi cu secretarul lui.

— Aştept un pachet de la casierie. Adu-mi-l de îndată ce soseşte, te rog.

— Da, domnule.

Vandam se întoarse în birou. Jakes apăru o clipă mai târziu aducând un dosar. Cel mai în vârstă din echipa lui Vandam, Jakes, era un tânăr zelos, demn de încredere, care urma întocmai ordinele, atâta timp cât dădeau rezultate, după care îşi folosea propria iniţiativă. Era chiar mai înalt decât Vandam, slab, cu părul negru, şi o privire destul de lugubră. Relaţiile lui cu Vandam nu erau chiar protocolare. Jakes era foarte scrupulos în ceea ce priveşte salutul şi formulele de adresare, dar acţiunile le discutau de la egal la egal, şi-n mod curent folosea un limbaj cât se poate de liber. Jakes avea relaţii foarte bune şi aproape sigur va avansa în grad mult mai departe decât Vandam.

Vandam aprinse lampa de birou şi spuse:

— Arată-mi fotografia unei bancnote false în stilul naziştilor.

Jakes lăsă jos dosarul şi-l răsfoi. Extrase un teanc de fotografii lucioase şi le împrăştie pe birou. Fiecare reprezenta faţa şi dosul unei bancnote, ceva mai mari decât dimensiunile reale.

Jakes le sortă.

— Bancnote de cinci, zece şi douăzeci de lire sterline.

Săgeţi negre indicau pe fotografie greşelile prin care puteau fi identificate falsurile.

Sursa informaţiilor erau banii contrafăcuţi luaţi de la spionii germani capturaţi în Anglia.

Jakes spuse:

— Ai crede c-ar trebui să ştie că nu-i indicat să le dea spionilor bani falşi.

Vandam îi răspunse fără să-şi ridice privirea de pe imagini:

— Spionajul e o afacere costisitoare şi majoritatea banilor se pierd în vânt. Pentru ce să cumpere valută britanica din Elveţia când o pot fabrica singuri? Un spion are acte false, şi poate la fel de bine să aibă şi bani falşi. În plus, dacă intră în circulaţie, au şi un efect negativ asupra

economiei britanice. Duc la inflaţie, ca atunci când guvernul imprimă bani ca să-şi acopere datoriile.

— Totuşi, ai zice că de-acum ar fi trebuit să-şi dea seama că punem laba pe ei.

— O, dar când îi prindem, avem grijă ca nemţii să nu *ştie* că i-am prins.

— Oricum, sper că spionii noştri nu folosesc mărci false.

— Nu-mi vine să cred. Noi luăm serviciul de informaţii mai în serios decât ei. Aş vrea să pot spune acelaşi lucru şi despre tactica de luptă cu tancurile.

Secretarul lui Vandam ciocăni la uşă, apoi intră. Era un caporal în vârstă de douăzeci de ani care purta ochelari.

— Pachetul de la casierie, domnule.

— Bravo! spuse Vandam.

— Dacă vreţi să semnaţi recipisa, domnule.

Vandam semnă şi rupse plicul. Conţinea câteva bancnote de o sută de lire sterline.

— Să fiu al naibii! spuse Jakes.

— Mi-au spus că sunt multe, spuse. Vandam. Adu-ne câte o lupă, caporale.

— Da, domnule.

Vandam puse o bancnotă din plic alături de una din fotografie şi căută să identifice erorile.

N-a avut nevoie de lupă.

— Priveşte, Jak.es.

Jakes se uită.

Bancnota prezenta aceeaşi greşeală ca aceea din fotografie.

— Asta-i, domnule, spuse Jakes.

— Bani nemţeşti, fabricaţi în Germania, spuse Vandam. Acum suntem pe urmele lui.

Locotenent-colonelul Reggie Bogge ştia că maiorul Vandam e un tânăr deştept, cu acel tip de şiretenie ce se găseşte uneori printre cei din clasele muncitoare; dar maiorul nu era deloc pe placul lui Bogge.

În acea seară, Bogge juca biliard cu generalul de brigadă Povey, directorul Serviciului Secret Militar, la Gezira Sporting Club. Generalul era şiret, şi nu-l prea agrea pe Bogge, dar Bogge îşi imagina că ştie cum să-l ia.

Jucau pe un şiling punctul şi generalul începu.

În timp ce jucau, Bogge spuse:

— Sper că nu vă supără să vorbim despre treburi la club, domnule?

— Câtuşi de puţin.

— Asta doar pentru că se pare că nu prea am şansa să pot pleca de la birou în timpul zilei.

— Despre ce-i vorba? îi tăie generalul vorba.

Bogge băgă în pungă o bilă roşie şi alinie una roz.

— Sunt foarte sigur că în Cairo acţionează un spion foarte serios.

Rată bila roz.

Generalul se aplecă deasupra mesei.

— Continuă.

Bogge privi spatele lat al generalului. Era nevoie de puţină delicateţe. Fără îndoială că şeful departamentului era responsabil de succesul departamentului, căci numai un departament bine condus înregistrează succese, aşa cum toată lumea ştie; cu toate acestea, trebuia să dai dovadă de subtilitate în ceea ce priveşte modul în care dobândeşti credit. Începu:

— Vă amintiţi că în urmă cu câteva săptămâni a fost asasinat un caporal la Assyut?

— Vag.

— Am avut o presimțire, şi de atunci am mers pe această pistă. Săptămâna trecută, într-o busculadă pe stradă, a fost umflată servieta unui aghiotant de la Statul Major. Nimic remarcabil, desigur, dar le-am pus cap la cap.

Generalul băgă în pungă bila albă.

— Drace, spuse. Rândul dumitale.

— Am cerut celor de la casieria generală să caute bani englezeşti falşi. Şi iată, minune! Au

găsit. Le-am cerut băieţilor mei să-i examineze. S-a dovedit că sunt fabricaţi în Germania.

— Aha!

Bogge băgă în pungă bila roşie, una albastră, apoi o altă bilă roşie şi ră din nou pe cea roz.

— Cred că m-ai lăsat mult în urmă, spuse generalul, scrutând printre gene masa. E vreo şansă să dai de urma individului cu ajutorul banilor?

— E o posibilitate. Ne-am angajat deja pe acest drum.

— Dă-mi suportul acela, vrei?

— Desigur.

Generalul puse suportul pe masă şi-şi potrivi lovitura.

Bogge spuse:

— S-a sugerat că am putea da instrucţiuni celor de la casierie să primească în continuare bancnotele false în eventualitatea că putem dobândi noi indicii.

Sugestia îi aparţinuse lui Vandam şi Bogge o respinsese. Vandam protestase – ceva ce începea să devină obositor de familiar – şi Bogge trebuise să-l pună la punct. Dar nu se ştie niciodată şi, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, Bogge vroia să poată spune că îşi consultase superiorii.

Generalul se îndreptă de mijloc şi se gândi.

— Asta depinde de câţi bani sunt în joc, nu?

— Până acum, mai multe sute de lire sterline.

— Mulţi.

— Am impresia că de fapt nu-i necesar să continuăm să acceptăm banii falşi, domnule.

— Foarte bine.

Generalul băgă în pungă ultima bilă roşie şi atacă pe cele colorate.

Bogge marcă scorul. Generalul conducea, dar Bogge obţinuse lucrul pentru care venise.

— Cine se ocupă de chestia asta cu spionul? întrebă generalul.

— Ăăă, în principal, mă ocup eu însumi...

— Da, dar pe care dintre maiori îl foloseşti?

— Vandam, de fapt.

— A, Vandam. Nu-i băiat rău.

Lui Bogge nu-i plăcea întorsătura luată de conversaţie. Generalul nu înţelegea cât trebuie să fii de atent cu cei de teapa lui Vandam; dă-le un deget şi-ţi înhaţă toată mâna. Armata *să promoveze* aceşti oameni mai sus de statutul lor! Coşmarul lui Bogge era să se trezească primind ordine de la un fiu de poştaş cu accent din Dorset.

— Vandam a cam prins o slăbiciune pentru băştinaşi, din păcate; dar cum spuneţi, e destul de bun, în sensul că munceşte sârguincios.

— Da. Generalul se delecta cu o lovitură bună, vârând în pungă culorile una după alta. A urmat aceeaşi şcoală cu mine. Douăzeci de ani mai târziu, desigur.

Bogge zâmbi.

— Dar el a fost bursier, totuşi. Nu-i aşa, domnule?

— Da, spuse generalul. Ca şi mine. Şi vârî în pungă bila neagră.

— Se pare că aţi câştigat, domnule, spuse Bogge.

Directorul clubului Cha-Cha spuse că mai mult de jumătate din clienţii lui îşi achitau notele în lire sterline, că nu era posibil să stabilească cine şi în ce monedă plătea şi chiar dacă ar putea, nu cunoştea decât numele câtorva clienţi obişnuiţi ai clubului.

Casierul şef de la Shepheard's spuse ceva similar.

La fel şi doi şoferi de taxi, proprietarii a două baruri pentru soldaţi, şi Madame Fahmy, proprietara bordelului.

Vandam se aştepta cam la aceeaşi poveste şi din partea următorului de pe listă, un negustor pe nume Mikis Aristopoulos.

Aristopoulos schimbase o sumă importantă de lire sterline, în majoritate false, şi Vandam crezu că prăvălia lui trebuie să fie mare, dar nu era. Aristopoulos avea o băcănie mică. Mirosea a mirodenii şi cafea, dar pe rafturi nu era cine ştie ce. Aristopoulos însuşi era un grec scund, de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, cu un zâmbet larg care-i dezvelea dinţii albi. Purta un şorţ în dungi peste pantalonii din bumbac şi cămașa albă.

— Bună dimineaţa, domnule. Cu ce să vă servesc? spuse el.

— Se pare că nu prea ai ce vinde, spuse Vandam.

Aristopoulos zâmbi.

— Dacă vreţi ceva deosebit, s-ar putea să am în depozit. Aţi mai cumpărat de aici, domnule?

Deci acesta era sistemul: delicatesele în încăperea din spate, numai pentru clienţii obişnuiţi. Asta însemna că ar putea să-şi cunoască clientela. De asemenea, suma de bani falşi pe care-i schimbase reprezenta probabil o comandă mare, pe care şi-ar aminti-o.

— Nu mă aflu aici ca să cumpăr. Acum două zile ai dus o sută şi patruzeci şi şapte de lire la casieria britanică şi i-ai schimbai în monedă egipteană.

Aristopoulos se încruntă şi păru încurcat.

— Da...

— O sută şi douăzeci şi şapte de lire erau contrafăcuţi – falşi – nu erau buni.

Aristopoulos zâmbi, îşi desfăcu larg braţele şi ridică din umeri.

— Îmi pare rău pentru casier. Am luat banii de la englezi, i-am înapoiat englezilor... Ce pot face?

— Poţi merge la închisoare pentru că ai pus în circulaţie bani falşi.

Aristopoulos încetă să mai zâmbească.

— Vă rog. Nu-i drept. De unde să ştiu?

— Banii ţi-au fost toţi plătiţi de o singură persoană?

— Nu ştiu...

— Gândeşte-te! spuse tăios Vandam. Ţi-a plătit cineva – o sută douăzeci şi şapte de lire?

— A... da! Da! Brusc Aristopoulos păru îndurerat. Un client foarte respectabil. O sută douăzeci şi şase de lire şi zece şilingi.

— Numele lui?

Vandam îşi ţinu respiraţia.

— Domnul Wolff...

— Ahhh!

— Sunt şocat. Domnul Wolff este un client foarte bun de mai mulţi ani, şi n-am avut niciodată necazuri cu plata, niciodată.

— Ascultă, spuse Vandam, i-ai livrat marfa la domiciliu?

— Nu.

— La dracu'!

— Ne-am oferit să i-o livrăm acasă, ca de obicei, dar de această dată domnul Wolff...

— De obicei o livraţi acasă?

— Da, dar de această dată...

— Care-i adresa?

— Staţi să văd. Vila les Olliviers, Garden City.

De necaz, Vandam izbi cu pumnul în tejghea. Aristopoulos păru puţin speriat.

— Totuşi, n-ai mai livrat acolo în ultimul timp, spuse Vandam.

— Nu, de la întoarcerea domnului Wolff. Domnule, îmi pare foarte rău că banii aceia falşi au trecut prin mâinile mele nevinovate. Poale că putem aranja ceva...?

— Poate, spuse gânditor Vandam.

— Să bem o cafea împreună.

Vandam încuviinţă dând din cap. Aristopoulos îl conduse în camera din spate. Rafturile erau foarte bine dotate cu sticle şi cutii de conserve, majoritatea de import. Vandam observă caviar rusesc, conserve de şuncă americane şi gem englezesc. Aristopoulos turnă o cafea groasă, tare, în nişte ceşcuţe. Zâmbea din nou.

— Aceste mici neajunsuri se pot întotdeauna rezolva între prieteni, spuse Aristopoulos.

Au băut cafea.

— Poate că în semn de prietenie v-aş putea oferi ceva din magazin, spuse Aristopoulos. Am un mic stoc de vin franţuzesc...

— Nu, nu...

— De obicei pot găsi whisky scoţian când toţi din Cairo au rămas în pană...

— Nu mă interesează *acest* soi de aranjament, spuse nerăbdător Vandam.

— Ah! făcu Aristopoulos. Era foarte convins că Vandam aştepta o mită.

— Vreau să-l găsesc pe Wolff, continuă Vandam. Trebuie să aflu unde locuieşte acum. Spuneai că e un client regulat? Ce fel de marfă cumpără?

— Multă şampanie. De asemenea caviar. Cafea, destul de multă. Băuturi străine. Alune sărate, cârnaţi cu usturoi, caise în coniac...

— Hm.

Vandam absorbea lacom aceste informaţii incidentale. Ce fel de spion era ăsta care-şi cheltuia fondurile pe delicatese de import? Răspunsul: unul care nu era foarte serios. Dar Wolff *era* serios. Era o chestiune de stil.

— Mă întreb, cam cât de curând ar urma să revină? întrebă Vandam.

— De cum rămâne fără şampanie.

— Foarte bine. Când vine, trebuie să aflu unde locuieşte.

— Dar, domnule, dacă refuză iar să mă lase să-i duc marfa acasă...?

— Tocmai la asta mă gândesc. Îţi voi da un ajutor.

Lui Aristopoulos nu-i plăcea această idee.

— Vreau să vă ajut, domnule, dar afacerea mea este particulară...

— N-ai de ales, spuse Vandam. Ori mă ajuţi, ori mergi la închisoare.

— Cum să lucreze un ofiţer englez aici, în prăvălia mea?

— A, n-o să fie un ofiţer englez.

Ar bătea la ochi şi l-ar alunga, probabil, pe Wolff, îşi spuse Vandam şi zâmbi.

— Cred că ştiu persoana ideală pentru asta.

În acea seară după cină, Vandam se duse acasă la Elene, ducând un buchet uriaş de flori şi simţindu-se ca un idiot.

Locuia într-o casă cu apartamente de închiriat, plăcută şi spaţioasă, în apropiere de Place de l'Opéra. O portăreasă nubiană îl îndrumă pe Vandam la etajul doi. Urcă pe scara de marmură în spirală din centrul clădirii şi ciocăni la uşa apartamentului 3A.

Nu îl aştepta, şi brusc îi trecu prin minte că ar putea fi cu un bărbat.

Aşteptă nerăbdător pe coridor, întrebându-se cum ar putea arăta în propria ei casă. Nu mai fusese aici. Poate că era plecată. Fără îndoială că era foarte ocupată serile...

Uşa se deschise.

Purta o rochie galbenă din bumbac cu fustă largă, foarte simplă, dar destul de subţire ca să se vadă prin ea. Culoarea contrasta foarte plăcut cu pielea ei uşor maronie. Se uită o clipă la el cu ochii larg deschişi, apoi îl recunoscu şi-i oferi zâmbetul ei maliţios.

— Ei, hello! spuse ea.

— Bună seara.

Făcu un pas înainte şi-l sărută pe obraz.

— Intră.

Intră şi ea închise uşa.

— Nu mă aşteptam la sărut, spuse el.

— Face parte din joc. Permite-mi să te scap de deghizament.

Îi dădu florile. Avea impresia că era tachinat.

— Intră acolo până pun florile în apă, spuse ea.

Urmă direcţia indicată de degetul ei şi intră în camera de zi. Privi de jur-împrejur. Încăperea era confortabilă până la limita senzualului. Era decorată în roz şi auriu, mobilată cu sofale adânci şi-o masă de stejar deschis la culoare. Era o cameră de colţ, cu ferestre pe două laturi, iar acum soarele serii lumina înăuntru făcând ca totul să strălucească uşor. Pe podea era un covor gros de blană cafenie, care părea a fi o blană de urs. Vandam se aplecă şi-o atinse: era blană naturală. Deodată avu viziunea Elenei stând goală pe blană, zvârcolindu-se. Clipi din ochi şi privi în altă parte. Pe locul de lângă el era o carte pe care probabil că o citea când bătuse el la uşă. O ridică şi se aşeză. Locul mai păstra căldura trupului ei. Cartea se numea *Stambul Train.* Părea să fie cu crime şi detectivi. Pe peretele din faţa lui era un tablou destul de modern, reprezentând un bal de societate: toate doamnele erau în splendide rochii de seară, iar bărbaţii – goi. Vandam se duse şi se aşeză pe canapeaua de sub tablou, astfel încât să nu trebuiască să se uite la el. Îl considera ciudat.

Ea veni cu florile puse într-o vază şi mirosul de glicină umplu încăperea.

— Vrei ceva de băut?

— Poţi să-mi prepari un Martini?

— Da. Fumează dacă vrei.

— Mulţumesc.

Ştia să fie ospitalieră, se gândi Vandam. Presupunea că trebuie să ştie, având în vedere modul cum îşi câştiga existenţa. Scoase ţigările.

— Mi-era teamă că eşti plecată.

— Nu în această seară.

Era ceva ciudat în glasul ei când spuse asta, dar Vandam nu-şi dădu seama ce anume. O privi cum prepară Martini-ul în shaker. Avusese intenţia ca întrevederea să se desfăşoare în termeni de afaceri, dar nu era în stare s-o conducă în acest fel, căci de fapt ea avea iniţiativa. Se simţi ca un iubit clandestin.

— Îţi place genul ăsta? întrebă el arătând cărţile.

— În ultimul timp am citit cărţi de senzaţie.

— De ce?

— Ca să descopăr cum se comportă un spion.

— N-aş fi crezut că...

Văzu că ea zâmbea iarăşi şi înţelese că era din nou tachinat.

— Nu ştiu niciodată când eşti serioasă.

— Foarte rar.

Îi întinse paharul şi se aşeză la celălalt capăt al canapelei. Se uită spre el peste marginea paharului.

— Pentru spionaj!

Sorbi din Martini. Era perfect. Ca şi ea. Soarele molatic îi făcea pielea să lucească uşor. Braţele şi picioarele îi apăreau netede şi moi. Se gândi că în pat trebuie să fie ca şi afară din pat: relaxată, amuzantă şi desfătătoare în totul. La dracu'! Şi data trecută avusese acelaşi efect asupra lui, şi se refugiase într-una din rarele lui beţii după care terminase într-un bordel.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— Spionaj.

Ea râse: nu se ştie cum, dar se pare că ştia că minte.

— Trebuie că-ţi place foarte mult, spuse.

Vandam se gândi: cum de reuşeşte? Tachinându-l îl ţinea mereu în dezechilibru, şi capacitatea ei de-a pătrunde în gândurile lui, faţa nevinovată şi membrele ei lungi şi cafenii...

— Prinderea spionilor poate fi o treabă satisfăcătoare, dar nu-mi place, spuse el.

— Ce se întâmplă când îi prinzi?

— Îi spânzură, de obicei.

— Ah!

Reuşise şi el s-o dezechilibreze. Ea se cutremură.

— De obicei, în vreme de război, cei ce pierd mor.

— De-aia nu-ţi place – pentru că-i spânzură?

— Nu. Nu-mi place pentru că nu-i prind întotdeauna.

— Eşti mândru că ai o inimă de piatră?

— Nu cred că am o inimă de piatră. Încercăm să omorâm mai mulţi de-ai lor decât omoară ei dintre ai noştri.

„Cum de-am ajuns să mă apăr?” se întrebă el.

Elene se ridică să-i mai toarne un pahar. O privi traversând camera. Se mişca plină de graţie – ca o pisică, îşi spuse; nu, ca un pisoiaş. Îi privi spatele când se opri ca să ia shakerul şi se întrebă ce avea pe sub rochia galbenă. Îi observă mâinile când îi turnă băutura: erau zvelte şi puternice. Ea nu-şi mai turnă încă un Martini.

Se întreba din ce mediu provine. Spuse:

— Părinţii tăi trăiesc?

— Nu, spuse ea abrupt.

— Îmi pare rău, spuse el. Ştia că minte.

— Pentru ce m-ai întrebat?

— Pură curiozitate. Te rog să mă ierţi.

Ea se aplecă şi-i atinse uşor braţul, trecându-şi degetele pe pielea lui, o mângâiere blândă ca o briză.

— Te scuzi prea mult.

Privi în altă parte, ezitând parcă; şi apoi, părând că cedează unui impuls, începu să-i povestească viaţa ei.

Fusese fiica cea mai mare într-o familie cu cinci copii, ajunsă la disperare de atâta sărăcie. Părinţii ei erau oameni cultivaţi şi iubitori.

— Tata m-a învăţat engleza iar mama m-a învăţat să port îmbrăcăminte curată, spuse ea – dar tatăl, croitor, era ultraortodox şi se înstrăinase de restul comunităţii evreieşti din Alexandria, după o dispută doctrinală cu hahamul ritual. Când Elene avea cincisprezece ani, tatăl ei începu să orbească. Nu mai putea lucra – dar nici nu voia să ceară sau să accepte ajutorul de la evreii „ce se lepădau de credinţă” din Alexandria. Elene intră cameristă internă într-o familie de englezi şi-şi trimitea

salariul familiei. Din acest punct înainte, povestea ei era aceea care se repetase, Vandam o ştia prea bine, iar şi iar în ultima sută de ani, în casele claselor britanice conducătoare: se îndrăgosti de fiul stăpânului, şi el o seduse. Avusese noroc că fuseseră descoperiţi înainte de a rămâne însărcinată. Fiul fusese trimis la universitate, iar Elenei i se dăduse salariul şi fusese concediată. Îi era groază să se întoarcă acasă şi să-i mărturisească tatălui că fusese dată afară pentru preacurvie – şi pe deasupra cu un ne-evreu. A trăit din salariul primit la concediere, continuând să trimită acasă săptămânal aceeaşi sumă de bani, până când rămase fără bani. Apoi un afacerist desfrânat, pe care îl cunoscuse în acea casă, o instalase într-un apartament şi astfel se îmbarcă în truda vieţii. Curând după asta, tatăl ei află cum trăia şi-şi determină familia să intre în *shiva* pentru ea.

— Ce e shiva? întrebă Vandam.

— Doliu.

De atunci nu mai avusese ştiri de la ei, cu excepţia unui mesaj de la o prietenă care îi spunea că mama ei murise.

— Îl urăşti pe tatăl tău? întrebă Vandam.

Ea ridică din umeri.

— Cred că până la urmă s-a sfârşit destul de bine. Îşi întinse braţele arătând apartamentul.

— Dar eşti fericită?

Ea îl privi. De două ori păru gata să vorbească, dar apoi nu mai spuse nimic. În cele din urmă privi în altă parte. Vandam înţelese că regreta impulsul care o făcuse să-i spună povestea vieţii ei. Elene schimbă subiectul.

— Ce te-a adus aici în seara asta, domnule maior?

Vandam îşi adună gândurile. Fusese atât de interesat de ea – privindu-i mâinile şi ochii în timp ce vorbea despre trecut – încât pentru o clipă îşi uitase scopul.

— Continui să-l caut pe Alex Wolff, începu el. Nu l-am găsit, dar am dat de băcanul lui.

— Cum ai făcut-o?

Se hotărî să nu-i spună. Era mai bine ca nimeni în afară de cei de la Serviciul Secret să nu ştie că spionii germani erau trădaţi de banii lor falşi.

— E o poveste lungă, spuse el. Important e că vreau să pun pe cineva de încredere la prăvălie în caz că se întoarce.

— Pe mine.

— Aşa mă gândeam.

— Deci, când intră în prăvălie, îl lovesc în cap cu un sac de zahăr şi păzesc trupul inconştient până ce apari dumneata.

Vandam râse.

— Cred că ai face-o, spuse el. Mi te şi pot imagina sărind peste tejghea.

Îşi dădu seama cât de mult se relaxa şi se hotărî să-şi adune gândurile înainte de-a se face de râs.

— Serios, ce am de făcut? întrebă ea.

— Serios, trebuie să descoperi unde locuieşte.

— Cum?

— Nu ştiu sigur. Vandam ezită. Mă gândeam că poate te-ai putea împrieteni cu el. Eşti o femeie foarte atrăgătoare – îmi închipui că ţi-ar fi uşor.

— Ce înţelegi prin să mă „împrietenesc”?

— Tu hotărăşti. Atâta timp cât îi afli adresa.

— Înţeleg.

Deodată dispoziţia ei se schimbă, iar în glas îi apăru o notă de amărăciune. Schimbarea îl uimi pe Vandam: era prea iute pentru el şi n-o putea urmări. E sigur că o femeie ca Elene nu trebuia să se simtă ofensată de sugestia lui?

— Pentru ce nu pui unul din soldaţii dumitale să-l urmărească până acasă?

— Pot s-o fac, dacă nu reuşeşti să-i câştigi încrederea. Necazul e că s-ar putea ca să-şi dea seama că a fost urmărit şi să scape de „codiţă” – apoi nu ar mai reveni niciodată la băcănie, şi noi ne-am pierde avantajul. Dar dacă îl poți convinge,

să zicem, să te invite la el acasă la cină, noi am obţine informaţia de care avem nevoie fără să ne amestecăm direct. Desigur, s-ar putea să nu meargă. Amândouă alternativele sunt riscante. Dar prefer procedeul mai subtil.

— Îmi dau seama.

Sigur că-şi dădea seama, gândi Vandam; toată chestia era limpede ca lumina zilei. Ce dracu' era cu ea? Era o femeie ciudată: ba încântată de sine, ba furioasă pe ea însăşi.

Pentru prima dată îi trecu prin minte că ar putea refuza să facă ce-i cerea el. Spuse nervos:

— O să mă ajuţi?

Elene se ridică şi-i umplu iar paharul, dar de data asta îşi luă şi ea un pahar. Era foarte încordată, dar era evident că nu voia să-i spună de ce. Femeile în această dispoziţie îl iritaseră întotdeauna pe Vandam. Ar fi al dracului de neplăcut dacă refuză să colaboreze.

— Presupun că nu-i cu mult mai rău decât ceea ce am făcut toată viaţa, spuse ea în cele din urmă.

— Asta m-am gândit şi eu, spuse Vandam răsuflând uşurat.

Ea îi aruncă o privire foarte întunecată.

— Începi de mâine, îi spuse.

Vandam îi dădu un petic de hârtie cu adresa prăvăliei. Ea îl luă fără să se uite la el.

— Prăvălia îi aparţine lui Mikis Aristopoulos, adăugă el.

— Cât crezi că va dura?

— Nu ştiu. Se ridică. O să iau legătura cu tine regulat, la câteva zile, să fiu sigur că totul e în ordine – dar să mă contactezi de îndată ce îşi face apariţia, da?

— Da.

Vandam îşi aminti ceva.

— Apropo, băcanul crede că îl urmărim pe Wolff pentru falsificare de bani. Nu-i spune nimic de spionaj.

— N-o să-i spun.

Schimbarea de dispoziţie continua. Nu se mai bucurau unul de prezenţa celuilalt.

— Te las cu romanele de senzaţie.

Elene se ridică.

— Te conduc.

Merseră până ia uşă. Când Vandam ieşi, chiriaşul din apartamentul de alături se apropia pe coridor. În subconştient, Vandam se gândise la acest moment toată seara şi acum făcu exact ceea ce era hotărât să nu facă. O apucă pe Elene de braţ, se aplecă şi o sărută pe gură.

Buzele ei îi răspunseră repede. El se retrase. Vecinul trecu pe lângă ei. Vandam se uită la Elene. Vecinul descuie uşa, intră în apartament şi închise uşa în urma lui. Vandam eliberă braţul Elenei.

— Eşti un bun actor, spuse ea.

— Da. La revedere.

Se întoarse şi porni cu paşi repezi pe coridor. Ar fi trebuit să fie încântat de ceea ce făcuse în acea seară, dar se simţea de parcă ar fi făcut ceva de care să te ruşinezi. Auzi în spate cum se trânteşte uşa apartamentului ei.

Elene se sprijini de uşă, închise şi-l blestemă pe William Vandam.

Intrase în viaţa ei, plin de curtoazie britanică, şi i-a cerut să facă un nou fel de muncă şi să-l ajute să câştige războiul; dar până la urmă i-a spus să facă iar pe târfa.

Crezuse cu adevărat că el îi va schimba viaţa. Adio afacerişti bogaţi, adio legături trecătoare, adio dans sau servit pe la mese. Avea o slujbă de preţ, ceva în care credea, ceva ce conta. Şi acum se dovedea că era acelaşi vechi joc.

Timp de şapte ani trăise pe seama chipului şi trupului ei, dar acum voia să se oprească.

Intră în camera de zi să-şi ia ceva de băut. Paharul lui era încă pe masă, golit pe jumătate. Îl duse la buze. Băutura era caldă şi amară.

La început nu-i plăcuse Vandam: părea un bărbat ţeapăn, solemn, posac. Apoi îşi schimbase

impresia. Când crezuse oare pentru prima dată că dincolo de exteriorul rigid ar putea fi un bărbat cu totul diferit? Îşi aminti: când râsese. Râsul acela o intriga.

Râsese iar în seara asta când ea îi spusese că-l va lovi pe Wolff în cap cu sacul de zahăr. Adânc, în străfundurile sale, zărea un filon bogat de veselie, şi când i se da cep hohotul de râs deborda şi, o clipă, punea stăpânire pe întreaga lui personalitate. Bănuia că este un bărbat cu mare poftă de viaţă – o poftă pe care şi-o stăpânea ferm, prea ferm. Asta o îndemna pe Elene să vrea să-i intre pe sub piele, să-l facă să fie el însuşi, de aceea îl tachina şi încerca să-l facă să râdă iarăşi.

De aceea îl şi sărutase.

Fusese ciudat de fericită să-l aibă în casa ei, să stea pe canapeaua ei, fumând şi discutând. Chiar se gândise cât de plăcut ar fi să se culce cu acest bărbat puternic şi inocent, să-i arate lucruri la care nici nu visase vreodată. De ce îl plăcea? Poate pentru că o trata ca pe-o persoană, nu ca pe-o fufiţă. Ştia că el nu-i va mângâia niciodată fundul spunându-i: Nu-ţi mai bate căpşorul tău drăgălaş...

Şi el stricase totul. Pentru ce o tulbura atât chestia asta cu Wolff? Încă o scenă de nesinceră seducere n-o să-i facă niciun rău. Vandam o spusese, mai mult sau mai puţin. Şi spunând-o, dovedise că o considera târfă. De aceea era atât de furioasă. Vroia să o stimeze, dar când îi spusese să se „împrietenească” cu Wolff, înţelesese că niciodată nu-i va dobândi stima. Oricum toată chestia era o nebunie: relaţia între o femeie ca ea şi un ofiţer englez era predestinată să se termine ca toate relaţiile Elenei – manipulare pe de-o parte, dependenţă pe de alta, şi respect nicăieri. Vandam ar considera-o întotdeauna o târfă. O clipă crezuse că el ar putea fi altfel decât toţi ceilalţi, dar se înşelase.

Şi se gândi: „Dar pentru ce îmi pasă atât de mult?”

La miezul nopţii, Vandam stătea în întuneric la fereastra din dormitor, fumând şi privind Nilul scăldat în lumina lunii, când o amintire din copilărie îi răsări, pe deplin formată, în minte.

Are unsprezece ani, e nevinovat din punct de vedere sexual, e încă un copil din punct de vedere fizic. E în casa din cărămidă cenuşie, cu terasă, unde locuise întotdeauna. Casa are o cameră de baie cu apă încălzită de focul cu cărbuni din bucătăria de dedesubt. I s-a spus că prin asta familia lui era foarte norocoasă şi nu trebuie să se laude cu acest lucru; într-adevăr, când merge la noua lui şcoală, şcoala elegantă din Bournemouth, trebuie să se prefacă a crede că e absolut normal să ai o cameră de baie şi apă caldă la robinet. Camera de baie are şi un W.C. Mama e înăuntru şi-i face baie surorii lui, care are şapte ani, dar nu le deranjează dacă intră să facă pipi, o mai făcuse înainte, iar cealaltă toaletă e departe în grădină şi trebuie să meargă prin frig. Însă uitase că făcea baie şi verişoara lui. Ea are opt ani. Intră în camera de baie. Sora lui e aşezată în cadă. Verişoara e în picioare, aproape să iasă. Mama ţine un prosop. El se uită la verişoara lui.

E goală, desigur. E prima dată când vede goală o altă fată decât pe sora lui. Trupul verişoarei lui e cam plinuţ, iar pielea îi e roşie de căldura apei. E cea mai plăcută privelişte pe care a văzut-o vreodată. Stă în uşa camerei de baie privind-o fără să-şi ascundă interesul şi admiraţia.

Nici n-a văzut când a sosit lovitura. Palma mare a mamei părea că vine din gol. Mama ştie să lovească şi ăsta e unul din cele mai reuşite eforturi ale ei. Doare al naibii, dar şocul e chiar mai rău decât durerea. Cel mai rău e însă că acel sentiment cald care-l năpădise fusese spart ca geamul unei ferestre.

— Ieşi! ţipă mama, şi el plecă, jignit şi umilit.

Vandam îşi aminti toate acestea în timp ce stătea singur şi contempla noaptea egipteană şi se gândea, aşa cum se gândise şi atunci când se întâmplase: „De ce a făcut ea asta?”

9

În acea oră a dimineţii, pardoseala din dale a moscheii era rece sub tălpile goale ale lui Wolff. Cei câţiva credincioşi care se rugau acolo se pierdeau în vastitatea sălii cu coloane. Era linişte, un sentiment de pace şi o slabă lumină cenuşie. O frântură din lumina soarelui pătrunse printr-una din fantele înguste ale zidului şi, în acel moment, muezinul începu să strige:

Allahu akbar! Allahu akbar! Allahu akbar! Allahu akbar!

Wolff se întoarse cu faţa spre Mecca.

Purta un strai lung şi turban, iar în mână ţinea nişte simple sandale arabe. Nu ştia exact de ce o făcea. Era un credincios adevărat numai în teorie. Fusese circumcis conform doctrinei islamice şi mersese în pelerinaj la Mecca; dar bea alcool şi mânca porc, nu plătea niciodată taxa zakat, nu respecta niciodată postul Ramadanului şi nu se ruga în fiecare zi, ca să nu mai vorbim de cinci ori pe zi. Dar din când în când simţea nevoia să se cufunde, doar pentru câteva minute, în ritualul familiar, mecanic, al tatălui său vitreg. Atunci, aşa cum făcuse şi azi, se scula cât mai era încă întuneric, se îmbrăca în straiele tradiţionale, şi mergea pe străzile reci şi tăcute ale oraşului, până la moscheea unde se ducea tatăl lui. Efectua spălarea rituală în curtea din faţă şi intra în moschee la timp pentru primele rugăciuni ale zilei ce începea.

Îşi atinse urechile cu mâinile, apoi îşi împreună mâinile în faţă, palma stângă, în cea dreaptă. Se înclină, apoi îngenunche. Atingând cu fruntea podeaua la momentul cuvenit, recită el-fatha:

„În numele lui Dumnezeu, cel iertător şi înţelegător. Slăvit fie Domnul, stăpânul lumii, cel iertător şi înţelegător, prinţ al Judecăţii de Apoi; pe Tine te slujim şi la Tine ne rugăm de ajutor; du-ne pe calea cea dreaptă, calea celor cărora le-ai arătat mila Ta, asupra cărora nu se abate nicio urgie, şi care nu se abat din drum.”

Se uită peste umărul drept, apoi peste stângul, ca să-i salute pe cei doi îngeri care înregistrau faptele lui, pe cele bune şi pe cele rele.

Când privi peste umărul stâng, îl zări pe Abdullah.

Hoţul zâmbi larg fără să-şi întrerupă rugăciunea, arătându-şi dintele de metal.

Wolff se ridică şi ieşi. Afară se opri ca să-şi încalţe sandalele şi Abdullah veni după el legănându-se. Îşi dădură mâna.

— Eşti un credincios devotat, ca şi mine, spuse Abdullah. Ştiam că mai devreme sau mai târziu vei veni la moscheea tatălui tău.

— Mă căutai?

— Mulţi te caută.

Se îndepărtară împreună de moschee.

— Ştiind că eşti un adevărat credincios, nu te-am putut trăda englezilor, nici chiar pentru o sumă atât de mare, spuse Abdullah. Aşa că i-am spus maiorului Vandam că nu cunosc pe nimeni cu numele de Alex Wolff sau Ahmed Rahmha.

Wolff se opri brusc. Deci continuau să-l vâneze. Începuse să se simtă în siguranţă – prea curând. Îl luă de braţ pe Abdullah şi-l conduse într-o cafenea arabă. Se aşezară.

— Îmi ştie numele arab, spuse Wolff.

— Ştie totul despre tine – cu excepţia locului unde te poate găsi.

Wolff se simţea neliniştit, dar şi foarte curios.

— Cum e maiorul ăsta? întrebă el.

Abdullah ridică din umeri.

— Englez. Lipsit de subtilitate. Lipsit de maniere. Pantaloni scurţi kaki şi faţa de culoarea

pătlăgelei roşii.

— Poţi spune mai mult de atât.

Abdullah dădu din cap.

— Omul ăsta e răbdător şi hotărât. Dacă aş fi în locul tău, m-aş teme de el.

Lui Wolff i se făcu deodată frică.

— Ce a făcut? întrebă el.

— A descoperit totul despre familia ta. A vorbii cu toţi fraţii tăi. Au spus că nu ştiu nimic de tine.

Proprietarul cafenelei le aduse fiecăruia o porţie cu piure din boabe de fava şi o lipie. Wolff rupse din lipie şi înmuie în mâncare. Muştele începură să se-adune în jurul castroanelor. Niciunul nu le băgă în seamă.

Abdullah vorbi cu gura plină:

— Vandam oferă o sută de lire pentru adresa la. Ha! De parcă noi l-am trăda pe unul de-al nostru pentru bani.

Wolff înghiţi.

— Chiar dacă mi-ai şti adresa.

Abdullah ridică din umeri.

— Ar fi o nimica toată s-o aflu.

— Ştiu, spuse Wolff. Aşa că ţi-o voi spune, ca semn al încrederii în prietenia noastră. Locuiesc la hotelul Shepheard's.

Abdullah păru jignit.

— Prietene, ştiu că nu e adevărat. E primul loc unde ar căuta englezii...

— M-ai înţeles greşit, zâmbi Wolff. Nu sunt printre oaspeţi. Lucrez la bucătărie, spăl vesela, şi la sfârşitul zilei mă culc pe duşumea împreună cu încă vreo duzină şi dorm acolo.

— Ce viclean! rânji Abdullah. Îi plăcea ideea şi era încântat să deţină această informaţie. Te ascunzi chiar sub nasul lor.

— Ştiu că vei păstra secretul, spuse Wolff. Şi ca semn al recunoştinţei pentru prietenia ta, sper să accepţi de la mine un dar de o sută de lire.

— Dar nu-i nevoie...

— Insist.

Abdullah oftă şi cedă fără tragere de inimă:

— Bine.

— Îţi voi trimite banii acasă.

Abdullah şterse castronul gol cu ultimul dumicat de pâine.

— Trebuie să te las acum, spuse el. Permite-mi să plătesc eu micul dejun.

— Mulţumesc.

— Ah! Dar am venit fără bani. Mii de scuze...

— Nu-i nimic, spuse Wolff. *Alallah* – Mergi cu Dumnezeu. Abdullah răspunse cum se obişnuia:

— *Allah yisallimak,* Domnul să te aibă în pază. Ieşi.

Wolff comandă o cafea şi se gândi la Abdullah. Hoţul l-ar trăda pe Wolff pentru mai puţin de o sută de lire, fără îndoială. Ceea ce îl împiedicase s-o facă până acum era faptul că nu ştia adresa lui Wolff. Se străduia încercând s-o afle – de aceea venise la moschee. Acum va încerca să verifice povestea cu bucătăria hotelului Shepheard's. S-ar putea să nu fie prea uşor pentru că, desigur, nimeni nu va recunoaşte că angajaţii dorm pe duşumeaua bucătăriei – Wolff nici nu era sigur că era adevărat – dar trebuia să admită că mai devreme sau mai târziu Abdullah va descoperi minciuna. Povestea nu era altceva decât o măsură tactică de amânare; ca şi mita. Oricum, când Abdullah va descoperi în cele din urmă că Wolff locuieşte în casa plutitoare a Sonjei, probabil va veni la Wolff să-i ceară mai mulţi bani în loc să se ducă la Vandam.

Situaţia era sub control – pentru moment.

Wolff lăsă banii pe masă şi plecă.

Oraşul se trezise la viaţă. Circulaţia pe străzi era deja aglomerată, trotuarele pline de vânzători ambulanţi şi de cerşetori, aerul îmbibat de mirosuri plăcute şi neplăcute. Wolff se îndreptă spre poşta centrală ca să dea un telefon. Sună la Marele Cartier General şi-l ceru pe maiorul Smith.

— Sunt şaptesprezece, îi spuse operatorul. Nu-i ştiţi prenumele?

— Sandy.

— Deci maiorul Alexander Smith. Nu-i aici, deocamdată. Să-i transmit vreun mesaj?

Wolff ştia că maiorul nu era la Cartierul General – era prea devreme.

— Mesajul este: Azi la ora douăsprezece la Zamalek. Vreţi să-l semnaţi: S. Aţi notat?

— Da, dar dacă vreţi să-mi spuneţi numele com...

Wolff închise. Plecă de la poştă şi se duse la Zamalek.

De când Sonja îl sedusese, maiorul îi trimisese duzini de trandafiri, o cutie cu bomboane de ciocolată, o scrisoare de dragoste şi două mesaje predate direct prin mesager în care îi cerea o altă întâlnire. Wolff îi interzisese să-i răspundă. De acum Smith se întreba dacă o va mai vedea vreodată. Wolff era absolut sigur că Sonja era prima femeie frumoasă cu care se culcase maiorul. După câteva zile de aşteptare, maiorul va dori cu disperare s-o revadă, şi s-ar repezi la orice ocazie.

În drum spre casă Wolff cumpără un ziar; porcăriile obişnuite. Când ajunse la casa plutitoare, Sonja mai dormea încă. Ca s-o trezească aruncă în ea cu ziarul făcut sul. Gemu şi se întoarse pe partea cealaltă.

Wolff o lăsă şi trecu dincolo de draperie, în camera de zi. În celălalt capăt, la prova bărcii, era amenajată o bucătărioară.

Aici găseai un dulap destul de mare pentru mături şi celelalte obiecte necesare curăţeniei. Wolff îl deschise. Putea intra în el dacă îşi îndoia genunchii şi-şi pleca în jos capul. Zăvorul dulapului putea fi închis numai din afară. Căută prin sertarele din bucătărie şi găsi un cuţit cu lama elastică. Se gândea că ar putea să manevreze închizătoarea din interiorul dulapului, înfigând cuţitul prin crăpătura uşii şi apăsându-l uşor pe bolţul care ţinea arcul. Intră în dulap, închise uşa şi încercă. Mergea.

Totuşi, nu putea vedea prin uşorul uşii.

Luă un cui şi un fier de călcat şi bătu cuiul în lemnul subţire al uşii la nivelul ochilor. Folosi o furculiţă ca să lărgească gaura. Intră iar în dulap şi închise uşa. Îşi aşeză ochiul în dreptul găurii.

Văzu draperia dându-se la o parte şi Sonja intră în bucătărie. Privi în jur, surprinsă că Wolff nu e înăuntru. Ridică din umeri, apoi îşi ridică cămaşa de noapte şi se scărpină pe pântece. Wolff se abţinu să nu izbucnească în râs. Veni în bucătărie, luă un ibric şi se întoarse spre robinet.

Wolff vârî cuţitul în crăpătura uşii şi acţionă zăvorul. Deschise uşa, ieşi şi spuse:

— Bună dimineaţa.

Sonja ţipă.

Wolff râse.

Aruncă ibricul spre el şi Wolff se feri.

— E-o ascunzătoare bună, aşa-i? spuse el.

— M-ai speriat, afurisitule, spuse ea.

El ridică ibricul şi i-l întinse.

— Fă cafeaua, îi spuse.

Wolff puse cuţitul în dulap, închise uşa şi se duse să se aşeze.

— Pentru ce îţi trebuie o ascunzătoare? întrebă Sonja.

— Să mă uit la tine şi la maiorul Smith. E tare nostim – arată ca un turturel înamorat.

— Când vine?

— Azi la douăsprezece.

— O, nu. De ce atât de devreme?

— Ascultă. Dacă are ceva de preţ în servieta aia, atunci cu siguranţă că nu are voie să umble de colo-colo prin oraş cu ea în mână. Trebuie s-o ducă direct la birou şi s-o încuie în safe. Să nu-i dăm timp s-o facă – totul ar fi inutil dacă nu-şi aduce servieta. Vrem să vină aici, în grabă, direct de la Cartierul General. De fapt, dacă vine târziu şi fără servietă, încuiem şi ne prefacem că nu eşti acasă – atunci va şti că data viitoare trebuie să sosească mai repede.

— Ai plănuit totul.

Wolff râse.

— Ai face mai bine să te pregăteşti. Vreau să arăţi irezistibilă.

— Întotdeauna sunt irezistibilă.

Sonja se duse în dormitor.

Strigă în urma ei:

— Spală-te pe cap.

Nu primi niciun răspuns.

Wolff se uită la ceas. Timpul parcă zbura. Făcu ocolul casei, ascunzând urmele şederii sale: pantofii, briciul, peria de dinţi, fesul. Sonja urcă pe punte îmbrăcată într-un halat ca să-şi usuce părul la soare. Wolff pregăti cafeaua şi-i duse şi ei o ceaşcă. Îşi bău cafeaua, apoi îşi spălă ceaşca şi o puse bine. Scoase o sticlă de şampanie, o puse într-o frapieră şi o duse lângă pat, împreună cu două pahare. Se gândi să schimbe cearceafurile, dar până la urmă se hotărî să o facă după vizita lui Smith, nu înainte. Sonja veni jos de pe punte. Îşi turnă parfum pe coapse şi între sâni. Wolff aruncă o ultimă privire de jur-împrejur. Se aşeză pe divan lângă un hublou ca să supravegheze drumul de edec.

Maiorul Smith apăru doar cu câteva minute după ora douăsprezece. Se grăbea, temându-se parcă să nu fi întârziat. Purta cămaşa de uniformă, şortul kaki, şosetele şi sandalele, dar îşi scosese chipiul de ofiţer. Transpira din cauza soarelui de amiază.

Avea servieta.

Wolff rânji satisfăcut.

— Iată-l! strigă Wolff. Eşti gata?

— Nu.

Încerca să-l sperie. Trebuia să fie gata. Wolff se vârî în dulap, închise uşa şi-şi lipi ochiul de gaură.

Auzi paşii lui Smith pe scândură, apoi pe punte. Maiorul strigă:

— Alo?

Sonja nu-i răspunse.

Privind prin gaură, Wolff îl văzu pe Smith coborând scările şi pătrunzând în interiorul casei plutitoare.

— E cineva?

Smith se uită spre draperiile care împărţeau camera. Glasul îi era plin de speranţa dorinţei.

— Sonja?

Draperia se dădu la o parte. Sonja era acolo, cu braţele ridicate să ţină draperia. Îşi ridicase părul într-o piramidă complicată, aşa cum făcea pentru spectacol. Purta şalvarii din voal subţire, dar de la această distanţă trupul i se vedea prin material. De la talie în sus era goală, cu excepţia unui colier în jurul gâtului. Sânii ei cafenii erau plini şi rotunzi. Pe sfârcuri îşi dăduse cu ruj.

Wolff îşi zise: „Bravo!”

Maiorul Smith se holbă la ea. Era pur şi simplu înnebunit.

— O, iubito! O, Doamne! O, sufletul meu!

Wolff se sili să nu râdă.

Smith lăsă să-i cadă servieta şi se duse spre ea. În timp ce o îmbrăţişa, ea se dădu un pas înapoi şi închise draperia în spatele ei.

Wolff deschise uşa dulapului şi ieşi.

Servieta zăcea pe podea de această parte a draperiei. Wolff îngenunche, ridicându-şi galabiya, şi întoarse servieta. Încercă încuietorile. Servieta era încuiată.

— *Lieber Gott,* şopti Wolff.

Se uită în jurul lui. Avea nevoie de un ac, o clamă de prins hârtii, un ac de cusut, ceva cu care să deschidă încuietorile. Deplasându-se rapid, se duse în bucătărie şi deschise cu grijă un sertar. Ţepuşă pentru frigărui, prea groasă; un fir dintr-o perie de sârmă, prea subţire; cuţit pentru legume, prea lat... Într-o farfurioară de lângă chiuvetă a găsit una din clamele de păr ale Sonjei.

Reveni la servietă şi vârî capătul clamei în gaura pentru cheie a uneia din încuietori. O răsuci şi-o

întoarse cu pricepere: întâmpină un fel de rezistenţă ca de arc, şi apăsă mai tare.

Clama se rupse.

Wolff blestemă iar în barbă.

Din reflex se uită la ceas. Ultima dată Smith o regulase pe Sonja în aproximativ cinci minute. Ar fi trebuit să-i spun Sonjei să o lungească, se gândi Wolff.

Luă cuţitul flexibil pe care îl folosise ca să deschidă uşa dulapului din interior. Îl strecură uşor în una din încuietorile servietei. Când apăsă, cuţitul se îndoi.

Ar fi putut să spargă încuietorile în câteva secunde, dar nu voia, căci astfel Smith ar fi ştiut că i-a fost deschisă servieta. Lui Wolff nu îi era frică de Smith, dar voia ca maiorul să rămână neştiutor în privinţa motivului real al seducerii sale; dacă în servietă era material valoros, Wolff voia să o deschidă regulat.

Dar dacă nu putea deschide servieta, Smith ar fi mereu inutil.

Ce s-ar întâmpla dacă ar sparge încuietorile? Smith ar termina cu Sonja, şi-ar pune pantalonii, şi-ar lua servieta şi ar realiza că a fost deschisă. Ar acuza-o pe Sonja. Casa plutitoare ar fi în aer dacă Wolff nu l-ar omorî pe Smith. Care ar fi consecinţele omorârii lui Smith? Un alt militar britanic ucis, de această dată la Cairo. Ar urma o vânătoare îndrăcită. Ar fi în stare să pună omorul în legătură cu Wolff? Spusese Smith cuiva despre Sonja? Cine îi văzuse împreună la clubul Cha-Cha? Investigaţiile englezilor ar descoperi casa plutitoare?

Ar fi riscant – dar cel mai rău ar fi că Wolff ar rămâne fără o sursă de informaţii, din nou la zero.

În acest timp ai lui duceau un război în deşert şi aveau nevoie de informaţii.

Wolff stătea în tăcere în mijlocul camerei de zi, storcându-şi mintea. În subconştient se gândise la ceva care-i dădea răspunsul şi acum îi fugise din

minte. De cealaltă partea a draperiei, Sonja gemea şi mormăia. Wolff se întrebă dacă Smith îşi scosese deja pantalonii...

Dacă-şi scosese pantalonii, asta era.

Trebuie că avea cheia de la servietă în buzunar.

Wolff trase cu ochiul printre draperii. Smith şi Sonja erau culcaţi pe pat. Ea stătea pe spate, cu ochii închişi. El stătea întins lângă ea, proptit într-un col, atingând-o. Ea îşi arcuia spatele de parcă i-ar fi plăcut. În timp ce Wolff îi privea, Smith se rostogoli pe jumătate peste ea, şi-şi îngropă faţa între sâni.

Smith avea încă şortul pe el.

Wolff îşi vârî capul printre draperii şi îşi flutură braţul, încercând să atragă atenţia Sonjei. „Uită-le la mine, femeie!" spuse el în gând. Smith îşi mişcă faţa de la un sân la altul. Sonja deschise ochii, privi în creştetul capului lui Smith, îi mângâie părul dat cu briantină, şi întâlni privirea lui Wolff.

— Scoate-i pantalonii, îi spuse el din buze.

Ea se încruntă, iară să înţeleagă.

Wolff păşi prin draperie şi mimă gestul să-şi scoată pantalonii.

Faţa Sonjei se lumină când înţelese.

Wolff se înapoie de cealaltă parte a draperiei, o închise în tăcere, lăsând doar o mică deschizătură prin care să privească.

Văzu mâna Sonjei coborând spre pantalonii lui Smith şi începând să se lupte cu nasturii de la şliţ. Smith gemu. Sonja îşi înălţă ochii spre tavan în semn de dispreţ la adresa pasiunii lui pline de credulitate. Wolff se gândi: „Sper că are atâta minte încât să arunce pantalonii în direcţia asta."

După un minut, Smith nu mai avu răbdare – era prea stângace – se rostogoli de pe ea, se ridică şi-şi scoase singur pantalonii. Îi lăsă să cadă la capătul patului şi se întoarse la Sonja.

Capătul patului era la aproximativ un metru şi jumătate de draperie.

Wolff se lăsă pe podea, se întinse pe burtă. Despărţi draperiile cu mâinile şi se târî uşor, ca indienii.

Îl auzi pe Smith spunând: „Doamne, eşti atât de frumoasă!”

Wolff ajunse la pantaloni. Cu o mână îi întoarse până ce zări un buzunar. Îşi vârî mâna în buzunar şi pipăi după cheie.

Buzunarul era gol.

Dinspre pat se auzi mişcare. Smith murmură ceva.

— Nu, nu te mişca, spuse Sonja.

„Bravo”, îşi spuse Wolff.

Întoarse pantalonii până găsi celălalt buzunar. Pipăi. Şi acela era gol.

Ar putea fi şi alte buzunare. Wolff deveni nerăbdător. Pipăi pantalonii, căutând ceva dur, ceva metalic. Nu era nimic. Ridică pantalonii...

Sub ei zăcea o legătură cu chei.

Wolff respiră uşurat.

Cheile alunecaseră probabil din buzunar când Smith lăsase pantalonii să cadă pe podea.

Wolff luă cheile şi pantalonii şi începu să se târâie înapoi, de cealaltă parte a draperiilor.

Apoi auzi paşi pe punte.

— Dumnezeule, ce-i asta? spuse Smith cu glas ascuţit.

— Sst! spuse Sonja. Poştaşul. Spune-mi dacă îţi place...

— O, da.

Wolff ieşi prin draperie şi privi în sus. Poştaşul punea o scrisoare pe prima treaptă, prin chepeng. Spre groaza lui Wolff, poştaşul îl zări şi strigă:

— *Sabah el-kheir* – bună dimineaţa!

Wolff îşi duse degetul la buze în semn de tăcere, îşi culcă obrazul pe palmă, mimând somnul, apoi arătă cu degetul spre dormitor.

— Scuzaţi-mă! şopti poştaşul.

Wolff îi făcu semn să plece.

Din dormitor nu venea niciun sunet.

Să fi devenit Smith bănuitor din cauza salutului poştaşului?

Probabil că nu, decise Wolff, un poştaş ar putea foarte bine să strige bună dimineaţa chiar dacă n-ar vedea pe nimeni, căci chepengul deschis arăta că este cineva acasă.

Zgomotele iubirii reîncepură în camera de alături şi Wolff respiră mult mai uşurat.

Căută printre chei, o găsi pe cea mai mică şi o încercă în încuietoarea servietei.

Mergea.

Deschise şi cealaltă încuietoare. Înăuntru era un teanc de hârtii într-un dosar din carton rigid. Wolff îşi spuse: „Fără meniuri, te rog.” Deschise dosarul şi se uită la coala de deasupra.

Citi:

OPERAŢIUNEA ABERDEEN

1. Forţele aliate vor organiza un contraatac important în zorii zilei de 5 iunie.
2. Atacul va străpunge în două...

Wolff îşi ridică privirea din hârtii.

— Dumnezeule! îşi spuse. Asta-i!

Ascultă. Zgomotele din dormitor se înteţiseră. Auzi arcurile patului şi i se păru că până şi barca începea să se legene uşor. Nu mai avea prea mult timp.

Raportul pe care îl deţinea Smith era detaliat. Wolff nu ştia cu exactitate cum funcţionau verigile de comandă ale englezilor, dar presupunea că bătăliile erau planificate în detaliu de generalul Ritchie din Cartierul General din deşert şi apoi trimise Marelui Cartier General din Cairo pentru a fi aprobate de Auchinleck. Planurile pentru luptele mai importante erau probabil discutate la conferinţele de dimineaţă, la care, evident, Smith lua parte într-o anumită calitate. Wolff se întreba din nou ce departament era adăpostit în clădirea

fără niciun însemn din Shari Suleiman Pasha unde Smith se întorcea în fiecare după-amiază; apoi alungă acest gând. Trebuia să-şi ia note.

Începu să caute primprejur nişte hârtii şi un creion, spunându-şi: „Ar fi trebuit s-o fac din timp”. Găsi un carneţel şi un creion într-un sertar. Se aşeză lângă servietă şi citi mai departe.

Principalele forţe aliate erau împresurate într-o zonă pe care o numeau Cauldron. Contraatacul din 5 iunie urma să facă o breşă. Urma să înceapă la 05,20 printr-un bombardament a patru regimente de artilerie împotriva înălţimii Aslagh, pe flancul estic al lui Rommel. Artileria trebuia să reducă rezistenţa pregătind avangarda de atac pentru trupele de infanterie ale Brigăzii 10 indiene. Când italienii ar sparge linia pe înălţimea Aslagh, tancurile Brigăzii 22 blindate ar năvăli prin spărtură şi ar captura Sidi Muftah, în timp ce Brigada 9 indiană ar veni din urmă şi ar consolida poziţia.

Între timp brigada de tancuri a Armatei 32, sprijinită de infanterie, ar ataca flancul nordic al lui Rommel pe înălţimea Sidra.

Când ajunse la sfârşitul raportului, Wolff îşi dădu seama că fusese atât de absorbit încât auzise, fără să bage însă în seamă, sunetul scos de maiorul Smith când atinsese orgasmul. Acum patul scârţâi şi o pereche de picioare atinse podeaua.

Wolff se încordă.

— Scumpule, toarnă nişte şampanie, spuse Sonja.

— Doar o clipă...

— Vreau acum.

— Mă simt cam ridicol fără pantaloni.

— Îmi placi aşa dezbrăcat, spuse Sonja. Bea un pahar cu mine înainte să te îmbraci.

— Dorinţa ta e ordin pentru mine.

Wolff se relaxă. Se comportă ca o târfă, dar face ce vreau eu!

Se uită în grabă peste restul de documente, hotărât să nu se lase prins tocmai acum: Smith era o găselniţă minunată, şi ar fi o tragedie să ucidă gâsca după primul ou de aur. Notă că atacul va fi dat cu patru sute de tancuri, trei sute treizeci în flancul de est şi numai şaptezeci în nord; că generalii Messervy şi Briggs aveau să stabilească un cartier general comun; şi că Auchinleck solicita – cam cu ţâfnă, pare-se – o recunoaştere serioasă şi o strânsă colaborare între infanterie şi tancuri.

În timp ce scria se auzi zgomotul unui dop. Îşi linse buzele, gândind: „Mi-ar prinde bine un pic”. Se întreba cât timp îi trebuia lui Smith ca să bea un pahar de şampanie. Se hotărî să nu rişte.

Puse hârtiile la loc în dosar şi dosarul în servietă, închise şi încuie servieta cu cheia. Puse legătura de chei într-unul din buzunarele pantalonilor. Se ridică şi trase cu ochiul printre draperii.

Smith stătea pe pat în lenjeria lui de la armată cu un pahar într-o mână şi o ţigară în cealaltă, părând mulţumit de el. Probabil că ţigările fuseseră în buzunarul cămăşii; ar fi fost tare neplăcut dacă ar fi fost în şort.

Wolff era în câmpul vizual al lui Smith. Îşi retrase faţa din despicătura draperiei şi aşteptă. O auzi pe Sonja spunând;

— Mai toarnă-mi unul, te rog.

Se uită iar prin despicătura draperiei. Smith îi luă paharul şi se întoarse spre sticlă. Acum era cu spatele la Wolff. Wolff împinse pantalonii printre draperii şi-i aşeză pe podea. Sonja îl văzu şi-şi ridică sprâncenele în semn de avertisment. Wolff îşi retrase braţul. Smith întinse Sonjei paharul.

Wolff intră în dulap, închise uşa şi se aşeză comod jos. Se întreba cât va trebui să aştepte ca să plece Smith. Nu-i păsa: jubila. Dăduse de aur.

Trecu o jumătate de oră până ce îl văzu prin gaură pe Smith venind în camera de zi, din nou

îmbrăcat. De acum Wolff se simţea tare amorţit. Sonja veni după Smith, spunând:

— Trebuie să pleci aşa repede?

— Mă tem că da, spuse el. E o oră foarte nepotrivită pentru mine, ştii? Ezită. Ca să fiu absolut sincer, nu ar trebui să duc servieta asta după mine. Mi-a fost al dracului de greu să fiu aici la prânz. Ştii, de la Cartierul General trebuie să mă duc direct la biroul meu. Azi n-am făcut aşa – îmi era îngrozitor de teamă că nu te-aş mai găsi dacă aş veni mai târziu. Le-am spus celor de la birou că iau prânzul la Cartierul General şi tipilor de la C.G. că mănânc la birou. În orice caz, data viitoare mă voi duce la birou, voi încuia servieta şi apoi vin aici – dacă-ţi convine şi ţie, păpuşica mea.

„Pentru Dumnezeu", Sonja, spune ceva! spuse Wolff în gând.

— Vai, Sandy, proprietăreasa mea vine în fiecare după-amiază să facă curat – n-am fi singuri, spuse Sonja.

Smith se încruntă.

— Drace! Va trebui să ne întâlnim seara.

— Dar trebuie să lucrez – şi după ce-mi fac numărul trebuie să stau la club şi să vorbesc cu clienţii. Şi n-aş putea sta la masa ta în fiecare seară: s-ar naşte bârfe.

În dulap era foarte cald şi lipsă de aer. Wolff transpira din abundenţă.

— N-ai putea să-i spui femeii să nu vină? întrebă Smith.

— Dar, scumpule, nu pot face singură curăţenie – n-aş şti cum.

Wolff o văzu zâmbind, apoi luând mâna lui Smith şi punând-o între picioarele ei.

— Vai, Sandy, spune că vei veni la prânz!

Era peste puterile lui Smith.

— Bineînţeles că voi veni, iubito.

Se sărutară şi în sfârşit Smith plecă. Wolff ascultă paşii traversând puntea şi coborând pe scândura de acces, apoi ieşi din dulap.

Sonja îl urmări cu un licăr maliţios în priviri în timp ce-şi dezmorţea membrele ce-l dureau.

— Te doare? întrebă ea cu o simpatie ironică.

— A meritat, spuse Wolff. Ai fost minunată.

— Ai obţinut ce-ai vrut?

— Mai mult decât am visat.

Wolff tăie pâine şi cârnaţi pentru prânz, în timp ce Sonja făcea o baie. După prânz luă romanul englezesc şi cheia codului şi-şi schiţă semnalul către Rommel. Sonja se duse la hipodrom cu o grămadă de prieteni egipteni: Wolff îi dădu cincizeci de lire ca să parieze.

Seara ea se duse la clubul Cha-Cha, iar Wolff rămase acasă, bău whisky şi citi poezie arabă. Când se apropie miezul nopţii potrivi radioul.

Exact la ora 24 bătu în clape semnul lui de identificare: Sfinx.

Peste câteva secunde, postul de ascultare din deşert al lui Rommel, sau Horch Company, răspunse. Wolff trimise o serie de V-uri ca să le permită să facă acordul exact, apoi întrebă cât de intens este semnalul. În mijlocul propoziţiei făcu o greşeală, şi emise o serie de E-uri – pentru eroare – înainte de a începe iar. Ei i-au răspuns că semnalul are intensitate maximă şi transmiseră C – continuă. El transmise un KA pentru a indica începutul mesajului; apoi, codificat, începu: „Operaţiunea Aberdeen...”

La sfârşit adăugă AR pentru Terminat mesajul şi K pentru Gata. Ei răspunseră printr-o serie de R, care însemna: mesajul a fost primit şi înţeles.

Wolff strânse radioul, cartea şi cheia codului, apoi îşi mai turnă ceva de băut.

Una peste alta, îşi spuse el, reuşise incredibil de bine.

10

Transmisia de la spion era doar unul din cele douăzeci sau treizeci de rapoarte aflate pe biroul lui von Mellenthin, ofiţerul de contrainformaţii al lui Rommel, la ora şapte, în dimineaţa zilei de 4 iunie. Mai erau alte câteva rapoarte de la unităţi de ascultare: infanteria fusese auzită vorbind cu tancurile *au clair;* cartierele generale de pe front emiseseră instrucţiuni în coduri inferioare care fuseseră descifrate în timpul nopţii; erau şi alte comunicări radio ale inamicului care, deşi nedescifrabile, ofereau indicii asupra intenţiilor prin simpla lor localizare şi frecvenţă. Pe lângă identificările radio erau şi rapoartele ofiţerilor de contrainformaţii de pe front care obţineau indicii pe baza armelor capturate, uniformelor inamicilor morţi, interogatoriilor prizonierilor sau scrutării deşertului, pentru a-i *vedea* pe cei cu care luptau. Mai era şi recunoaşterea aeriană, un raport de situaţie de la un expert în ordine de luptă, şi un rezumat – aproape inutil – al evaluării curente făcute la Berlin asupra intenţiilor şi puterii inamicului.

Ca toţi ofiţerii de contrainformaţii de pe câmpul de luptă, von Mellenthin dispreţuia rapoartele spionilor. Bazate pe zvonuri diplomatice, poveşti din presă sau simple presupuneri, erau eronate cam în aceeaşi măsură în care erau şi corecte, ceea ce le făcea practic de nefolosit.

Dar trebuia să recunoască, acesta *părea* diferit.

Un spion obişnuit ar fi raportat: „Brigăzii 9 indiene i s-a spus că va participa la o bătălie importantă în curând” sau: „Aliaţii plănuiesc o ieşire din Cauldron la începutul lui iunie” sau: „Se zvoneşte că Auchinleck va fi înlocuit în postul de

comandant şef.” Dar în acest raport nu era nimic imprecis.

Spionul, al cărui semn de identificare era Sfinx, îşi începea mesajul cu „Operaţiunea Aberdeen”. Indica data atacului, brigăzile implicate şi rolurile lor specifice, locurile în care vor interveni şi gândirea tactică a celor ce alcătuiseră planul.

Von Mellenthin nu era convins, dar era interesat.

În timp ce termometrul din cortul său depăşea gradaţia de 100° F, îşi începu obişnuita rundă a discuţiilor de dimineaţă. Vorbi personal, prin telefon sau – mai rar – prin radio, cu ofiţerii de contrainformaţii de la divizii, cu ofiţerul de legătură de la Luftwaffe pentru recunoaştere aeriană, omul de legătură de la Compania Horch şi câţiva din cei mai buni ofiţeri de contrainformaţii de la brigăzi. Le pomeni tuturor de Brigăzile 9 şi 10 indiene, de Brigada 22 blindate şi de Brigada de tancuri a Armatei 32. Le atrase atenţia să le verifice. De asemenea, le spuse să fie atenţi la orice pregătiri de luptă în zonele de unde, conform spionului, ar veni contralovitura. De asemenea, să fie atenţi la observaţiile efectuate de inamic: dacă spionul avea dreptate, s-ar constata şi o creştere a activităţilor aliaţilor în recunoaşterea aeriană a poziţiilor pe care plănuiau să le atace, adică înălţimile Aslagh şi Sidra, şi Sidi Muftah. S-ar putea înregistra bombardarea intensă a acelor poziţii, în scopul de a le slăbi, deşi asta ar însemna să se dea de gol prea făţiş încât orice comandant ar rezista tentaţiei. Ar putea fi o diminuare a bombardamentelor, un bluff, şi ăsta ar fi de asemenea un semn.

Totodată aceste convorbiri permiteau ofiţerilor de contrainformaţii din teren să-şi actualizeze rapoartele din timpul nopţii. Când termina, von Mellenthin îşi întocmea propriul *său* raport către Rommel, şi-l ducea la postul mobil de comandă. Îl discuta cu şeful Statului Major, care îl prezenta apoi lui Rommel.

Discuţia de dimineaţă era scurtă, căci Rommel luase deciziile majore şi dăduse ordinele pentru acea zi încă din seara precedentă. În afară de asta, dimineaţa, Rommel nu era într-o dispoziţie meditativă: voia acţiune. Străbătea deşertul, mergând de la o poziţie a frontului la alta, în maşină sau în avionul Storch, dând noi ordine, glumind cu oamenii şi asumându-şi comanda ambuscadelor – şi totuşi, deşi se expunea permanent focului inamic, nu fusese rănit din 1914. Azi, von Mellenthin îl însoţi, profitând de ocazie ca să-şi facă o imagine proprie despre situaţia de pe linia frontului şi să evalueze personal ofiţerii de contrainformaţii care-i trimiteau materialul brut: unii erau excesiv de precauţi, omiţând toate datele neconfirmate, alţii exagerau ca să atragă întăriri şi aprovizionări suplimentare pentru unităţile lor.

La începutul serii, când în sfârşit termometrul indica o uşoară scădere a temperaturii, urmau alte rapoarte şi convorbiri. Von Mellenthin examină cu mare atenţie puzderia de detalii, în căutare de informaţii referitoare la contraatacul pronosticat de Sfinx.

Divizia italiană care ocupa înălţimea Aslagh raporta o creştere a activităţii aeriene a inamicului. Von Mellenthin îi întrebă dacă era vorba de bombardamente sau de zboruri de recunoaştere, şi ei îi spuseră că erau zboruri de recunoaştere: bombardamentele încetaseră, practic.

Luftwaffe raportă activitate în *no mans land, care ar putea să fie sau să nu fie un post avansat, marcând un punct de adunare.*

Era şi o intercepţie trunchiată a unui mesaj radio într-un cifru inferior în care brigada indescifrabil indiană cerea lămuriri urgente privind indescifrabil (ordine?) de dimineaţă cu referire specială la timpul prevăzut pentru bombardamentul de artilerie a indescifrabil. Von Mellenthin ştia că în

tactica britanică bombardamentul de artilerie precede în general un atac.

Dovezile începeau să se adune.

Von Mellenthin îşi verifică indexul pentru Brigada de tancuri a Armatei 32 şi constată că aceasta fusese de curând mutată la înălţimea Rigel – o poziţie logică pentru a ataca înălţimea Sidra.

Sarcina unui ofiţer de contrainformaţii e imposibilă: să prezică mişcările inamicului pe baza unor informaţii inadecvate. Examină semnalele, îşi utiliză intuiţia şi se hotărî să rişte.

Von Mellenthin se hotărî să meargă pe mâna Sfinxului.

La ora 18,30 îşi duse raportul la postul de comandă mobil. Rommel era acolo împreună cu şeful de Stat Major, colonelul Bayerlein, şi cu Kesselring. Stăteau în jurul unei mese de campanie şi se uitau la harta operaţiunilor. Mai la o parte stătea un locotenent pregătit să ia notiţe.

Rommel îşi scosese chipiul şi capul uriaş şi chel părea prea mare pentru trupul lui mic. Arăta obosit şi slăbit. Von Mellenthin ştia că suferea de tulburări de stomac şi că nu putea mânca zile întregi.

Faţa lui de obicei grasă îşi pierduse fleicile şi urechile îi erau mai vizibile ca oricând. Dar ochii negri şi înguşti îi străluceau de entuziasm şi speranţa victoriei.

Von Mellenthin bătu din călcâie şi îşi prezentă în mod oficial raportul, apoi îşi explică concluziile pe hartă. După ce termină, Kesselring spuse:

— Şi spuneţi că toate astea se bazează pe raportul unui spion?

— Nu, domnule feldmareşal, spuse von Mellenthin ferm. Sunt indicii care îl confirmă.

— Se pot găsi indicii care confirmă orice, spuse Kesselring. Cu coada ochiului, von Mellenthin văzu că Rommel se enervează.

Kesselring continuă:

— Doar nu putem să plănuim bătălia pe informaţiile unui amărât de agent din Cairo.

— Eu înclin să dau crezare acestui raport, spuse Rommel.

Von Mellenthin se uită atent la cei doi. Erau într-un curios raport de putere, curios adică pentru armată, unde ierarhiile erau în mod normal atât de clare. Kesselring era şef al comandamentului din sud şi îl depăşea în grad pe Rommel, dar Rommel, printr-un capriciu al lui Hitler, nu primea ordinele de la el. Fiecare îşi avea patronul la Berlin – Kesselring, care era omul din Luftwaffe, era favoritul lui Goering, iar Rommel îşi făcuse o publicitate atât de bună, încât putea conta pe sprijinul lui Goebbels. Kesselring era popular printre italieni, în timp ce Rommel îi insulta întotdeauna. În ultimă instanţă, Kesselring era mai puternic, căci ca feldmareşal avea acces direct la Hitler, în timp ce Rommel trebuia să-l abordeze prin intermediul lui Jodl; dar aceasta era o carte pe care Kesselring nu-şi putea permite s-o joace prea des. Aşadar cei doi se certau; şi deşi Rommel avea ultimul cuvânt aici, în deşert, în Europa – von Mellenthin o ştia – Kesselring manevra ca să se descotorosească de el.

Rommel se întoarse spre hartă.

— Deci, să fim pregătiţi pentru un atac prin două puncte. Să considerăm mai întâi punctul mai slab, cel nordic. Înălţimea Sidra e ocupată de Divizia 21 Panzere cu tunuri antitanc. Aici, pe drumul de înaintare al englezilor, este un câmp minat. Panzerele îi vor momi pe englezi în câmpul minat şi-i vor distruge cu tunurile antitanc. Dacă spionul are dreptate şi englezii aruncă numai şaptezeci de tancuri în acest asalt, Divizia 21 ar rezolva repede conturile cu ei şi ar fi liberă pentru altă acţiune mai târziu, în aceeaşi zi.

Coborî arătătorul gros mai jos pe hartă.

— Acum să luăm în considerare al doilea punct, pe flancul nostru estic. Aici este armata italiană.

Atacul urmează să fie dus de o brigadă indiană. După cum îi cunosc pe indieni şi ştiindu-i şi pe italienii noştri, presupun că atacul va reuşi. De aceea ordon o ripostă viguroasă.

Unu: italienii vor contraataca dinspre vest. Doi: Panzerele, după ce resping cel de al doilea front de atac de pe înălţimea Sidra, se vor întoarce şi-i vor ataca pe indieni dinspre nord. Trei: în această noapte tehnicienii noştri vor curăţa o porţiune din câmpul minat de la Bir el-Harmat, astfel încât Divizia 15 Panzere să poată face o mişcare spre sud, să treacă prin acea porţiune şi să-i atace pe englezi din spate.

Ascultând şi privind, von Mellenthin dădu din cap apreciativ. Era un plan tipic pentru Rommel, incluzând schimbarea rapidă a forţelor pentru a obţine efectul maxim, o mişcare de învăluire şi apariţia surprinzătoare a unei divizii puternice acolo unde aceasta era cel mai puţin aşteptată, în spatele inamicului. Dacă mergea, brigăzile aliate care efectuau atacul ar fi încercuite, izolate şi nimicite.

Dacă mergea.

Dacă spionul avea dreptate.

Kesselring îi spuse lui Rommel:

— Cred că aţi putea face o mare greşeală.

— E dreptul dumneavoastră, îi răspunse calm Rommel.

Von Mellenthin nu era calm. Dacă ieşea prost, la Berlin s-ar afla repede despre încrederea nejustificată a lui Rommel în informaţiile incorecte; iar von Mellenthin ar fi învinuit că a furnizat aceste informaţii. Atitudinea lui Rommel faţă de subordonaţii care îl înşelau era feroce.

Rommel se uită la locotenentul care lua note.

— Deci, acestea sunt ordinele pentru mâine. Privi sfidător spre Kesselring.

Von Mellenthin îşi vârî mâinile în buzunar şi-şi încrucişă degetele.

Von Mellenthin îşi aminti acel moment când, şaisprezece zile mai târziu, el şi Rommel priveau răsăritul soarelui deasupra Tobrukului.

Stăteau împreună pe povârniş, la nord-est de El Adem, aşteptând ca bătălia să înceapă. Rommel purta ochelarii pe care îi luase de la generalul O'Connor când fusese capturat, ochelarii care deveniseră un fel de marcă pentru el. Era în mare formă: ochii îi străluceau plini de viaţă şi de încredere. Aproape că îi puteai auzi ticăitul de ceasornic al creierului în timp ce trecea în revistă peisajul şi calcula mersul posibil al luptei.

— Spionul a avut dreptate, spuse von Mellenthin.

Rommel zâmbi.

— Exact asta gândeam şi eu.

Contraatacul forţelor aliate din 5 iunie s-a petrecut exact aşa cum se prevăzuse, iar defensiva lui Rommel funcţionase atât de bine, încât se transformase într-un contraatac. Trei din cele patru brigăzi aliate implicate în luptă fuseseră nimicite şi patru regimente de artilerie fuseseră capturate. Rommel şi-a folosit acest avantaj necruţător. Pe 14 iunie fusese străpunsă linia Gazala iar azi, 20 iunie, urmau să asedieze garnizoana de coastă, vitală, din Tobruk.

Von Mellenthin începu să tremure. Uimitor cât putea fi de frig în deşert în zori, la ora cinci.

Privi cerul.

Atacul începu la cinci şi douăzeci şi cinci de minute.

Un sunet ca un tunet îndepărtat crescu într-un muget asurzitor când se apropiară Stukas-urile. Prima formaţie zbură pe deasupra, coborî spre poziţiile britanice şi-şi aruncă bombele. Se ridică un uriaş nor de praf şi fum, şi în acest moment întreaga artilerie a lui Rommel deschise focul cu un răpăit simultan care-ţi spărgea timpanele. Un alt val de Stukas-uri zbură pe deasupra, apoi un altul: erau sute de bombardiere.

— Fantastic. Kesselring a făcut o treabă grozavă, într-adevăr, spuse von Mellenthin.

Nu era cel mai potrivit lucru ce trebuia spus. Rommel replică aspru:

— Kesselring n-are niciun merit: azi dirijăm planurile noi înşine.

Chiar şi aşa, se gândi von Mellenthin, Luftwaffe dădea un spectacol reuşit; dar nu o spuse.

Tobruk era o fortăreaţă concentrică. Garnizoana în sine era în interiorul unui oraş, iar oraşul era în inima unei zone mai largi deţinute de britanici, înconjurată cu sârmă pe un perimetru de treizeci şi cinci de mile şi având din loc în loc puncte de rezistenţă. Nemţii trebuiau să treacă mai întâi de sârmă, apoi să pătrundă în oraş şi abia după aceea să ia garnizoana.

Un nor de fum portocaliu se înălţă în mijlocul câmpului de luptă.

— E un semnal de la tehnicienii de asalt care cer artileriei să-şi prelungească bătaia tunurilor, spuse von Mellenthin.

Rommel dădu din cap.

— Bine. Progresăm.

Von Mellenthin fu brusc cuprins de optimism. În Tobruk era captură bună: petrol, dinamită, corturi, camioane – încă de pe acum mai mult de jumătate din mijloacele de transport ale lui Rommel consta din vehicule capturate de la britanici – şi alimente. Von Mellenthin zâmbi şi spuse:

— Peşte proaspăt la cină?

Rommel înţelese cum gândea.

— Ficat, spuse el. Cartofi prăjiţi. Pâine proaspătă.

— Şi un pat adevărat, cu pernă umplută cu puf.

— Într-o casă cu pereţi din piatră ca să fie răcoare şi să alunge insectele.

Veni un curier cu o comunicare. Von Mellenthin o luă şi o citi.

Când vorbi, încercă să nu-şi trădeze emoţia care-l cuprinsese:

— Au tăiat sârma la punctul de întărire şaizeci şi nouă. Grupul Menny atacă cu infanteria Corpului african.

— Asta-i, spuse Rommel. Am deschis o breşă. Să mergem.

Era zece şi jumătate dimineaţa când locotenent-colonelul Reggie Bogge îşi vârî capul pe uşa biroului lui Vandam şi spuse:

— Tobruk este sub asediu.

Părea lipsit de sens să mai lucreze. Vandam continuă mecanic, citi rapoartele informatorilor, analiză cazul unui locotenent leneş care avea dreptul la promovare dar nu o merita, încercând să găsească o nouă abordare a cazului Alex Wolff; dar totul părea iremediabil, lipsit de importanţă. Ştirile deveniră tot mai deprimante pe măsură ce ziua înainta. Nemţii au depăşit sârma înconjurătoare; au trecut de şanţul antitanc; au traversat câmpul minat din interior; au ajuns la întretăierea strategică de drumuri, cunoscută sub numele de Răscrucea regelui.

La şapte, Vandam se duse acasă să cineze cu Billy. Nu-i putea spune băiatului despre Tobruk: ştirea nu trebuia difuzată deocamdată.

În timp ce-şi mâncau pulpa de miel, Billy spuse că profesorul de engleză, un tânăr bolnav de plămâni care nu putuse intra în armată, vorbea neîncetat despre cât de mult i-ar fi plăcut să se ducă în deşert şi să le tragă o chelfăneală nemţălăilor.

— Eu totuşi nu-l cred, spuse Billy. Tu îl crezi?

— Bănuiesc că spune adevărul, spuse Vandam. Pur şi simplu se simte vinovat.

Billy era la vârsta contrazicerii.

— Vinovat? Nu se poate simţi *vinovat* – nu-i vina lui.

— În subconştient, poate.

— E vreo diferenţă?

„Singur m-am vârât în asta”, îşi spuse Vandam. Se gândi o clipă, apoi spuse:

— Dacă faci ceva rău şi ştii că-i rău şi-ţi pare rău pentru asta şi ştii că-ţi pare rău, asta înseamnă vină conştientă. Domnul Simkisson nu a făcut niciun rău, dar se simte *totuşi* jenat din cauza asta, fără să ştie de ce se simte jenat. Asta e vină subconştientă. Se simte mai bine dacă vorbeşte despre cât de mult vrea să lupte.

— A, spuse Billy.

Vandam nu ştia dacă băiatul înţelesese sau nu.

Billy se duse la culcare luând o carte nouă. Zicea că e o „tec”, adică o poveste cu detectivi. Se numea *Moarte pe Nil.*

Vandam se întoarse la Marele Cartier General. Veştile erau tot proaste. 21 Panzere intrase în oraşul Tobruk şi trăgea de pe chei în câteva vapoare britanice care încercau, cu întârziere, să fugă în largul mării. Mai multe vase fuseseră scufundate. Vandam se gândi la oamenii care formau un echipaj, la tonele de oţel preţios care alcătuiau vasul, la instruirea marinarilor, la transformarea echipajului într-o echipă; şi acum oamenii erau morţi, vasul scufundat, efortul risipit.

Îşi petrecu noaptea la popota ofiţerilor, aşteptând veşti. Bău tot timpul şi fumă atât de mult, încât se alese cu o durere de cap. Buletinele soseau periodic de la Camera operativă. În timpul nopţii, Ritchie, în calitate de comandant al Armatei 8, a hotărât să abandoneze frontiera şi să se retragă la Mersa Matruh. Se spunea că atunci când a auzit această ştire, Auchinleck, comandantul şef, a ieşit din încăpere cu o faţă neagră precum norul purtător de tunet.

Către zori, Vandam se trezi gândindu-se la părinţii săi. Unele din porturile de pe coasta sudică a Angliei suferiseră tot atât de mult ca şi Londra din cauza bombardamentelor, dar părinţii săi erau mai în interior, într-un sat din districtul Dorset. Tatăl său era diriginte la un micuţ oficiu de cartare

a scrisorilor. Vandam se uită la ceas: acum în Anglia era probabil patru dimineaţa, bătrânul îşi punea clamele pentru bicicletă, se suia pe bicicletă şi se ducea la lucru pe întuneric. La şaizeci de ani avea constituţia unui adolescent de la ţară. Mama lui Vandam, foarte bisericoasă, interzicea fumatul, băutura şi orice fel de comportare libertină, un termen pe care ea îl folosea pentru a desemna orice, de la căsătoriile pripite până la a asculta radioul. Regimul părea că-i convine soţului ei, dar ea era mereu suferindă.

În cele din urmă băutura, oboseala şi plictiseala îl aruncară pe Vandam într-un somn greu. Visă că era în garnizoana din Tobruk împreună cu Billy, Elene şi mama lui. Alerga de jur-împrejur ca să închidă toate ferestrele. Afară, nemţii – care se transformaseră în pompieri – sprijineau scări de ziduri şi se urcau pe ele. Pe neaşteptate, mama lui Vandam se opri din număratul bancnotelor false, deschise o fereastră, şi, arătând spre Elene, strigă: „Femeia pierdută!” Rommel intră pe fereastră, purtând o cască de pompier şi îndreptă un furtun spre Billy. Forţa jetului îl împinse pe băiat peste un parapet şi căzu în mare. Vandam ştia că-i vina lui, dar nu-şi dădea seama unde greşise. Începu să plângă amarnic. Se trezi.

Se simţi uşurat când realiză că de fapt nu plângea cu adevărat. Visul îi lăsă un copleşitor sentiment de disperare. Îşi aprinse o ţigară. Avea un gust respingător.

Răsări soarele. Vandam făcu înconjurul popotei şi stinse luminile doar ca să facă ceva. Un bucătar pentru micul dejun veni aducând un ibric cu cafea. În timp ce Vandam îşi bea cafeaua, intră un căpitan cu un alt buletin. Rămase în picioare în mijlocul popotei aşteptând să se facă linişte.

— Generalul Klopper i-a predat lui Rommel garnizoana Tobruk în zorii acestei zile, spuse el.

Vandam părăsi popota şi străbătu pe jos străzile oraşului îndreptându-se spre casă, în apropierea

Nilului. Se simţea neputincios şi inutil, stând aici în Cairo ca să prindă un spion în timp ce acolo, în deşert, ţara lui pierdea războiul. Îi trecu prin minte că Alex Wolff ar putea avea ceva în comun cu recentele serii de victorii ale lui Rommel; dar alungă acest gând ca fiind tras de păr. Era atât de deprimat, încât se întrebă dacă lucrurile puteau merge şi mai rău, şi îşi dădu seama că, desigur, puteau. Când ajunse acasă se duse să se culce.

Partea a doua
MERSA MATRUH

11

Grecului îi plăcea să pipăie.

Lui Elene nu-i plăceau bărbaţii care pipăiau. Nu avea nimic împotriva dorinţei directe, pe faţă, era chiar atrasă de aşa ceva. În schimb îi repugna pipăiala furişă, vinovată, chipurile într-o doară.

După ce petrecuse două ore în prăvălie, ajunsese să-i displacă Mikis Aristopoulos. După două săptămâni era gata să-l sugrume.

Prăvălia în sine îi plăcea. Îi plăceau mirosul mirodeniilor şi şirurile de cutii din carton sau metal, viu colorate, de pe rafturile din camera din spate. Munca era uşoară şi monotonă, dar timpul trecea destul de repede. Îi uluia pe clienţi cu repeziciunea cu care făcea socoteala în minte. Din când în când cumpăra câte o delicatesă mai ciudată, de import, şi o lua acasă s-o încerce: un borcănel cu pastă de ficat, o sticlă de Bovril, un baton de Hershey, o cutie de fasole prăjită. Iar pentru ea era o noutate să facă o muncă obişnuită, plictisitoare, de opt ore pe zi.

Dar patronul era un chin. Profita de orice ocazie ca să-i atingă braţul, umărul sau coapsa; de fiecare dată când trecea pe lângă ea, în spatele tejghelei sau în camera din fund, se freca de sânii sau de fundul ei. La început a crezut că era o întâmplare, căci nu părea genul ăsta: avea douăzeci şi ceva de ani, arăta bine şi avea un zâmbet larg care lăsa să i se vadă dinţii albi. Probabil că luase tăcerea ei drept acceptare. Ar trebui să-l pună puţin la punct.

N-avea nevoie de asta. Emoţiile îi erau şi aşa prea confuze. Îl plăcea şi-l ura în același timp pe Vandam care îi vorbea ca unui egal, pentru ca apoi s-o trateze ca pe-o târfă; trebuia să-l seducă pe Alex Wolff, pe care nu îl întâlnise niciodată; şi era

pipăită de Mikis Aristopoulos, pentru care nu simţea altceva decât dispreţ.

„Toţi se folosesc de mine”, se gândi; „asta-i povestea vieţii mele”.

Se întreba cum arată Wolff. Lui Vandam îi venea uşor să-i spună să se împrietenească cu el, de parcă ar exista un buton pe care apeşi şi ea devine pe loc irezistibilă. În realitate, depindea foarte mult de bărbat. Unii bărbaţi o plăceau imediat. Cu alţii trebuia să se străduiască. Uneori era imposibil. În cazul lui Wolff, o parte din ea spera ca lucrul ăsta să fie imposibil. Cealaltă parte din ea îşi amintea că Wolff era spion al nemţilor, iar Rommel se apropia pe zi ce trece, şi dacă naziştii ajungeau vreodată la Cairo...

Aristopoulos aduse o cutie cu paste făinoase din camera din spate. Elene se uită la ceas: era aproape ora de plecat acasă. Aristopoulos lăsă jos cutia şi o deschise. În timp ce se întorcea, strecurându-se pe lângă ea, îşi puse mâinile pe sub braţele ei şi-i atinse sânii. Ea se dădu la o parte. Auzi pe cineva intrând în prăvălie. Îşi spuse:

„O să-i dau grecului o lecţie.” În timp ce acesta intră în camera din spate, strigă după el în arabă:

— Dacă mă mai atingi o dată îţi tai coaiele!

Clientul izbucni în râs. Ea se întoarse şi-l privi. Era european, dar probabil că înţelegea araba, gândi ea.

— Bună ziua, îi spuse Elene.

El se uită spre camera din spate şi strigă:

— Ce ai făcut, Aristopoulos, ţap bătrân ce eşti?

Aristopoulos îşi vârî capul prin uşă.

— Bună ziua, domnule. Asta e nepoata mea, Elene.

Pe chip i se citea stânjeneala şi încă ceva ce Elene nu putu descifra. Dispăru iar în depozit.

— Nepoată! spuse clientul, privind-o pe Elene. Frumoasă poveste!

Era un bărbat solid, de vreo treizeci de ani, cu părul negru, pielea smeadă şi ochi negri. Avea un

nas mare, coroiat, care putea fi tot atât de bine tipic arab sau tipic aristocrat-european. Buzele îi erau subţiri, iar când zâmbea i se vedeau dinţii mici şi uniformi – ca de pisică, gândi Elene. Cunoştea semnele bogăţiei şi le vedea la acest client: cămaşă de mătase, ceas de aur, pantaloni din bumbac făcuţi pe comandă, cu o curea din piele de crocodil, pantofi lucraţi manual şi o colonie bărbătească discretă.

— Cu ce vă pot servi? spuse Elene.

El o privi de parcă ar fi cântărit mai multe posibile răspunsuri, apoi spuse:

— Să începem cu nişte marmeladă englezească.

— Da. Marmelada era în camera din spate. Se duse acolo să aducă borcanul.

— El e! şuieră Aristopoulos.

— Ce vrei să spui? întrebă ea cu glas normal. Era încă furioasă pe el.

— Tipul cu banii falşi – domnul Wolff – el e!

— Dumnezeule! Pe moment uitase pentru ce se afla aici. Panica lui Aristopoulos o contamină şi pe ea, şi mintea i se goli. Ce să-i spun? Ce trebuie să fac?

— Nu ştiu – dă-i marmelada – nu ştiu...

— Da, marmelada, aşa-i...

Luă un borcan de marmeladă Cooper de pe un raft şi reveni în prăvălie. Se sili să-i zâmbească lui Wolff în timp ce punea borcanul pe tejghea.

— Ce altceva?

— Două livre de cafea neagră, fin măcinată.

Wolff o urmări cu privirea în timp ce-i cântărea cafeaua şi o măcina. Brusc îi fu frică de el. Nu era ca Charles, Johnny şi Claud, bărbaţii care o întreţinuseră. Aceştia fuseseră blânzi, prietenoşi, vinovaţi şi docili. Wolff părea echilibrat şi sigur de sine: greu de amăgit şi imposibil de contracarat; aşa i se păru.

— Altceva?

— O cutie cu şuncă.

Elene se mişca prin prăvălie, găsea ce vroia el şi punea mărfurile pe tejghea. Privirea lui o urmărea pretutindeni.

„Trebuie să-i vorbesc”, îşi spuse Elene. „Nu pot s-o ţin mereu cu *altceva?* Trebuie să mă împrietenesc cu el.”

— Altceva? spuse ea.

— O jumătate de ladă de şampanie.

Cutia din carton care conţinea şase sticle pline era grea. O trase din camera din spate.

— Îmi imaginez că vreţi să vi se livreze la domiciliu, spuse ea. Încercă să sune cât mai formal. Răsufla cam greu din cauza efortului făcut ca să tragă cutia şi spera ca asta să-i acopere nervozitatea.

Wolff parcă privea prin ea cu ochii lui negri.

— Să livraţi la domiciliu? Nu, mulţumesc.

Ea se uită la cutia grea.

— Sper că locuiţi prin apropiere.

— Destul de aproape.

— Trebuie că sunteţi foarte puternic.

— Destul de puternic.

— Avem un comisionar de încredere...

— Nu, spuse el hotărât.

Ea dădu din cap.

— Cum doriţi.

Nu prea se aşteptase să meargă, dar era totuşi dezamăgită.

— Altceva?

— Cred că asta-i tot.

Elene începu să facă socoteala. Wolff spuse:

— Probabil că lui Aristopoulos îi merge bine, dacă şi-a angajat un ajutor.

— Cinci lire doisprezece şilingi şi şase pence, n-aţi spune asta dacă aţi şti cât mă plăteşte, cinci lire treisprezece şilingi şi şase, şase lire...

— Nu-ţi place slujba?

Elene îl privi direct în faţă.

— Aş face *orice* ca să scap de aici.

— La ce te gândeşti? Pricepea foarte repede.

Ea ridică din umeri, şi se întoarse la adunare. În cele din urmă spuse:

— Treisprezece lire zece şilingi şi patru pence.

— De unde ştii că plătesc în lire?

Gândea *într-adevăr* repede. Elene se temu că se trădase. Simţi că începe să roşească. Avu o inspiraţie şi spuse:

— Sunteţi ofiţer britanic, nu?

El râse în hohote auzind asta. Scoase un teanc de bancnote şi îi întinse paisprezece lire sterline. Ea îi dădu restul în monede egiptene. În acest timp îşi spunea în gând: „Ce mai pot face? Ce mai pot spune?" Începu să-i împacheteze cumpărăturile într-o pungă din hârtie maronie.

— Daţi o petrecere? Îmi plac grozav petrecerile, spuse ea.

— Ce te face să întrebi?

— Şampania.

— A! Ei, viaţa însăşi este o îndelungată petrecere.

„Am dat greş. Acum o să plece şi probabil că n-o să se mai întoarcă nu ştiu câte săptămâni, poate niciodată; l-am văzut, i-am vorbit şi acum trebuie să-l las să plece şi să dispară în oraş", se gândi ea.

Ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar în loc de asta avea un sentiment de abjectă nereuşită.

El îşi puse cutia cu sticle de şampanie pe umărul stâng, şi luă sacoşa cu cumpărături în mâna dreaptă.

— La revedere, spuse.

— La revedere.

La uşă se întoarse.

— Ne întâlnim la restaurantul Oasis, miercuri, la şapte şi jumătate.

— Bine! spuse ea jubilând. Dar el plecase deja.

Le-a trebuit aproape toată dimineaţa ca să ajungă la dealul lui Isus. Jakes stătea în faţă lângă şofer; Vandam şi Bogge stăteau în spate. Vandam exulta. O companie australiană cucerise dealul în

timpul nopţii şi capturase – aproape intact – un post de ascultare radio german. Era prima veste bună pe care Vandam o auzea de mai multe luni.

Jakes se întoarse şi strigă, acoperind zgomotul motorului:

— Se pare că australienii au atacat desculţi ca să-i ia prin surprindere. Majoritatea italienilor au fost făcuţi prizonieri în pijamale.

Vandam auzise aceeaşi poveste.

— Cu toate acestea germanii nu dormeau, spuse el. A fost un spectacol dur.

Au luat-o pe şoseaua spre Alexandria, apoi pe drumul de coastă spre El Alamein, unde au cotit pe un drum prin deşert, marcat cu butoaie. Aproape tot traficul era în direcţia opusă, retrăgându-se. Nimeni nu ştia ce se întâmplă. Opriră la un post de alimentare ca să ia benzină şi Bogge a trebuit să-l ocărască pe ofiţerul care răspundea de acesta ca să obţină o indicaţie.

Şoferul se interesă de drumul spre deal.

— Sticla, spuse scurt ofiţerul.

Căile create de şi pentru armată erau numite sticla, cizma, luna, steaua, simboluri care erau decupate pe butoaiele şi canistrele goale de-a lungul drumurilor. În timpul nopţii în butoaie erau puse luminiţe ca să ilumineze simbolurile.

Bogge îl întrebă pe ofiţer:

— Ce se întâmplă aici? Pare-se că toţi se-ntorc spre est.

— Nimeni nu-mi spune nimic, răspunse ofiţerul.

Primiră o ceaşcă de ceai şi un sandviş cu carne de vacă de la camionul NAAFI. Când au plecat, au trecut printr-un câmp, unde avusese loc de curând o bătălie, presărat cu tancuri arse şi distruse; un detaşament special aduna la întâmplare cadavrele. Butoaiele dispărură, dar şoferul le ajunse iar la celălalt capăt al câmpiei de nisip.

La amiază au dat de deal. Nu departe de acolo se desfăşura o bătălie: auzeau tunurile şi vedeau norii de praf ridicându-se spre vest. Vandam îşi

dădu seama că niciodată nu mai fusese atât de aproape de o bătălie. Impresia generală era de murdărie, panică şi confuzie. Se prezentară la postul de comandă mobil şi fură îndrumaţi spre maşinile radio capturate de la nemţi.

Cei de la serviciul de informaţii de pe câmpul de luptă lucrau deja. Prizonierii erau interogaţi într-un cort mic, pe rând câte unul, în timp ce ceilalţi aşteptau în soarele arzător. Experţi în materialele şi armamentul inamicului cercetau armele şi vehiculele, notând numărul seriei de fabricaţie. De asemenea erau prezenţi şi specialiştii în descifrarea lungimilor de undă şi a codurilor. Mica echipă a lui Bogge trebuia să stabilească cât de mult aflaseră nemţii despre mişcările viitoare ale aliaţilor.

Fiecare luă o maşină. Ca majoritatea celor de la Serviciul Secret, Vandam ştia o brumă de germană. Cunoştea vreo două sute de cuvinte, în majoritate termeni militari, astfel încât, deşi nu putea să facă diferenţa între o scrisoare de dragoste şi o listă de la spălătorie, putea citi ordinele şi rapoartele militare.

Trebuia examinat o grămadă de material: postul capturat era un premiu important pentru serviciul de informaţii. Majoritatea materialului trebuia pus în cutii, transportat la Cairo şi cernut pe îndelete de o echipă complexă. Azi trebuia să facă o trecere în revistă preliminară.

Vehiculul lui Vandam era o adevărată harababură. Nemţii începuseră să distrugă hârtiile, când şi-au dat seama că bătălia era pierdută. Cutiile fuseseră golite şi chiar avusese loc un mic incendiu, dar distrugerea fusese rapid împiedicată. Pe capacul unei cutii erau urme de sânge: cineva murise apărându-şi secretele.

Vandam se apucă de treabă. Desigur, încercaseră să distrugă hârtiile importante, aşa că începu cu vraful pe jumătate ars. Erau o mulţime de semnale radio ale aliaţilor, interceptate şi, în unele cazuri, decodate. Majoritatea erau de rutină – majoritatea

lucrurilor sunt o chestiune de rutină – dar pe măsură ce lucra, Vandam îşi dădea seama că serviciul de intercepţie radio al nemţilor culegea îngrozitor de multe informaţii utile. Erau mai buni decât îşi închipuise Vandam – iar securitatea transmisiilor radio ale aliaţilor era foarte slabă.

La fundul teancului pe jumătate ars se afla o carte, un roman în limba engleză. Vandam se încruntă. Deschise cartea şi citi primul rând: „Noaptea trecută am visat că m-am întors la Manderley”. Cartea se numea *Rebecca* şi era scrisă de Daphne du Maurier. Titlul îi era vag cunoscut. Vandam se gândi că poate o citise soţia lui. Părea să fie despre o tânără femeie care locuieşte într-un conac englezesc.

Vandam se scărpină în cap. În cel mai bun caz se putea spune că e o lectură ciudată pentru cei din Corpul african.

— Şi de ce în limba engleză?

Ar fi putut fi luată de la un soldat englez făcut prizonier, dar Vandam considera asta puţin probabil: după câte ştia din experienţă, soldaţii citeau cărţi pornografice, poveşti cu detectivi duri şi Biblia. Nu ştia de ce, dar nu şi-i putea imagina pe vulpile deşertului interesaţi de problemele stăpânei de la Manderley.

Nu, cartea era aici cu un scop. Ce scop? Vandam nu se putea gândi decât la o singură posibilitate: era baza unui cod.

Codul-carte era o variaţie a codului cu unică întrebuinţare, imprimat pe carnetul de însemnări. Acest cod avea litere şi cifre tipărite la întâmplare în cinci grupe de caractere. Fiecare carnet era făcut numai în două exemplare: unul pentru cel ce trimitea semnalele şi celălalt pentru cel ce le primea. Fiecare foaie din carnet era folosită pentru un singur mesaj, apoi era ruptă şi distrusă. Pentru că fiecare foaie era folosită o singură dată, codul nu putea fi descifrat. Codul bazat pe o carte folosea paginile tipărite în acelaşi fel, exceptând

faptul că paginile nu trebuiau neapărat distruse după folosire.

Cartea oferea un mare avantaj faţă de carnetul de însemnări. Carnetul era fără greş folosit în scopul codificării, în timp ce o carte părea cât se poate de inocentă. Pe câmpul de luptă asta nu are importanţă, dar are pentru un agent infiltrat în spatele liniilor inamice.

Asta ar putea să explice şi faptul că romanul era în limba engleză. Soldaţii germani şi-ar trimite mesaje unul altuia în limba germană, dar un spion în teritoriul britanic trebuie să aibă o carte în limba engleză.

Vandam cercetă cartea mai îndeaproape. Preţul fusese scris cu creionul pe coperta din spate, apoi şters cu guma. Vandam îl ridică în lumină, încercând să citească urma lăsată de creion pe hârtie. Descifră 50, urmat de câteva litere. Era *eic?* Putea fi *erc* sau *esc.* Era *esc,* îşi dădu el seama – cincizeci de escudos. Cartea fusese cumpărată în Portugalia. Portugalia era teritoriu neutru, având atât ambasadă germană cât şi britanică, şi era un centru al spionajului la nivel inferior.

Imediat ce ajunge la Cairo va trimite un mesaj reprezentantului Serviciului Secret din Lisabona. Ar putea verifica la librăriile cu cărţi în limba engleză din Portugalia – nu pot fi prea multe – şi încerca să afle unde a fost cumpărată cartea şi, dacă e posibil, de către cine.

Trebuie să fi fost cumpărate cel puţin două exemplare, şi un librar şi-ar putea aminti o asemenea vânzare, întrebarea importantă era unde se găsea celălalt exemplar? Vandam era foarte sigur că se găsea în Cairo, şi se gândi că ştia cine îl foloseşte.

Hotărî că e mai bine să-i arate locotenent-colonelului Bogge ce găsise. Luă cartea şi ieşi din maşină.

Bogge venea în căutarea lui.

Vandam se uită la el. Era alb la faţă şi enervat până în pragul isteriei. Călca cu paşi mari în nisipul fin, ţinând în mână o foaie de hârtie.

„Ce dracu' l-a apucat?" gândi Vandam.

— De fapt, ce tot faci toată ziua? ţipă Bogge.

Vandam nu spuse nimic. Bogge îi întinse foaia de hârtie. Vandam se uită la ea.

Era un semnal radio codificat, cu decodificarea scrisă între rândurile codului. Era datat 3 iunie, miezul nopţii. Emiţătorul, folosea semnul de identificare Sfinx. Mesajul, după preliminariile obişnuite privind intensitatea semnalului, purta titulatura OPERAŢIUNEA ABERDEEN.

Vandam rămase trăsnit. Operaţiunea Aberdeen avusese loc pe 5 iunie şi germanii primiseră o informaţie despre ea pe 3 iunie.

— Dumnezeule Atotputernic, ăsta-i un dezastru! exclamă Vandam.

— Fără-ndoială, al dracului dezastru! zbieră Bogge. Asta înseamnă că Rommel primeşte detaliile complete ale atacurilor noastre înainte să-nceapă, ale dracului!

Vandam citi şi restul transmisiei. „Detalii complete", acesta era cuvântul. Mesajul numea brigăzile implicate, planificarea în timp a diverselor etape ale atacului şi strategia generală.

— Nu-i de mirare că Rommel câştigă, bombăni Vandam.

— Nu mai face glume de-astea afurisite! scrâşni Bogge.

Jakes îşi făcu apariţia lângă Vandam, însoţit de-un colonel din brigada australiană care cucerise dealul, şi-i spuse lui Vandam:

— Scuzaţi-mă, domnule.

Vandam spuse scurt:

— Nu acum, Jakes.

— Stai aici, Jakes, contramandă Bogge. Asta te priveşte şi pe dumneata.

Vandam îi întinse lui Jakes foaia de hârtie. Se simţea de parcă cineva l-ar fi trăsnit în moalele

capului. Informaţia era atât de bună, încât trebuia să provină de la Marele Cartier General.

— Ei drăcia dracului! spuse încet Jakes.

— Trebuie că primesc chestia asta de la un ofiţer englez, vă daţi seama, nu? spuse Bogge.

— Da, răspunse Vandam.

— Cum adică, *da?* Securitatea personalului – asta-i afurisita dumitale de răspundere!

— Îmi dau seama, domnule.

— Îţi dai seama şi de faptul că o scurgere de această importanţă va trebui raportată comandantului şef?

Colonelul australian care nu înţelegea nivelul catastrofei era stânjenit să vadă un ofiţer făcut cu ou şi cu oţet în public.

— Să lăsăm învinuirile pe mai târziu, Bogge, spuse el. Mă îndoiesc că vina este a cuiva anume. În primul rând trebuie să descoperi cât de mare este prejudiciul şi să faci un raport preliminar superiorilor.

Era clar că Bogge nu-şi vărsase încă focul, dar era depăşit în grad. Îşi înăbuşi furia cu un efort vizibil şi spuse:

— Bine, continuă, Vandam.

Bogge se îndepărtă călcând apăsat, iar colonelul plecă în cealaltă direcţie.

Vandam se aşeză pe scara maşinii. Îşi aprinse o ţigară; mâna îi tremura. Ştirea părea tot mai rea pe măsură ce o analiza mai bine.

Alex Wolff nu numai că pătrunsese în Cairo scăpând din plasa lui Vandam, dar dobândise şi accesul la secrete de înalt nivel.

„Cine e acest om?” se tot întreba Vandam.

În numai câteva zile îşi alesese ţinta, îşi stabilise terenul de lucru şi apoi mituise, şantajase sau corupsese ţinta pentru a-l face să trădeze.

Cine era ţinta? Cine îi dădea lui Wolff informaţiile? Literalmente, sute de oameni deţineau aceste informaţii: generalii, aghiotanţii lor, secretarii care băteau la maşină mesajele

scrise, cei care codificau mesajele radio, ofiţerii care duceau mesajele verbale, toţi membrii Serviciului Secret, toţi oamenii de legătură între diversele servicii...

Vandam presupunea că într-un mod oarecare Wolff găsise printre aceste sute de oameni unul care să fie gata să-şi trădeze ţara pentru bani, sau din convingeri politice, ori sub presiunea şantajului. Desigur, era posibil ca Wolff să nu aibă nimic comun cu treaba asta dar lui Vandam nu-i prea venea să creadă, căci un trădător avea nevoie de un canal de comunicare cu inamicul, iar Wolff avea un asemenea canal şi era greu de crezut că ar putea fi doi ca Wolff în Cairo.

Jakes stătea în picioare lângă Vandam, părând năucit. Vandam spuse:

— Informaţia nu numai că ajunge, dar Rommel o şi foloseşte. Dacă îţi aminteşti lupta din cinci iunie...

— Da, îmi amintesc, spuse Jakes. A fost un masacru.

„Şi asta din vina mea”, gândi Vandam. Bogge avusese dreptate în privinţa asta: treaba lui Vandam era să împiedice scurgerea secretelor, iar când secretele erau date în vileag, Vandam purta răspunderea.

Un singur om nu putea câştiga războiul, dar războiul putea fi pierdut de un singur om. Vandam nu voia să fie el acel om.

— Prea bine, Jakes, ai auzit ce-a spus Bogge. Să continuăm.

Jakes pocni din degete.

— Am uitat pentru ce venisem: sunteţi chemat la telefonul de campanie. E Marele Cartier General. Se pare că e o egipteancă în biroul dumneavoastră care insistă să vă vorbească şi refuză să plece. Zice că are un mesaj urgent şi nu este dispusă să accepte un „nu” drept răspuns.

„Elene”, se gândi Vandam.

Poate că a stabilit contactul cu Wolff. Precis că da – de ce altceva ar fi atât de disperată să vorbească cu Vandam? Vandam alergă la postul de comandă mobil, iar Jakes abia se ţinu după el.

Maiorul care răspundea de comunicaţii îi întinse receptorul.

— Scurteaz-o, Vandam, ne folosim de obiectul ăsta.

Vandam înghiţise destule afronturi pentru o singură zi.

Smulse telefonul, se proţăpi în faţa maiorului şi spuse răspicat:

— Îl voi folosi atât cât am nevoie. Se întoarse cu spatele la maior şi spuse în receptor: Alo!

— William?

— Elene! Voia să-i spună cât de plăcut era să-i audă glasul, dar în loc de asta întrebă: Ce s-a întâmplat?

— A venit la prăvălie.

— L-ai văzut! Ai obţinut adresa?

— Nu – dar am întâlnire cu el.

— Bravo! Vandam era copleşit de o încântare sălbatică – îl va prinde pe ticălos. Unde şi când?

— Mâine seară, la şapte şi jumătate, la restaurantul Oasis.

Vandam luă un creion şi un petic de hârtie.

— Restaurantul Oasis, şapte şi jumătate, repetă el. Voi fi acolo.

— Bine.

— Elene...

— Da?

— Nici nu-ţi pot spune cât îţi sunt de recunoscător. Îţi mulţumesc.

— Pe mâine.

— La revedere.

Vandam lăsă jos receptorul.

Bogge era în spatele lui, împreună cu maiorul care răspundea de comunicaţii.

— Ce dracu’ ai în cap de foloseşti telefonul de campanie ca să-ţi dai întâlnire cu afurisita ta de

prietenă? spuse Bogge.

Vandam îi zâmbi radios.

— Nu era prietena mea, era o informatoare, spuse el. A stabilit contactul cu spionul. Mă aştept să-l arestez mâine seară.

12

Wolff o privea pe Sonja mâncând. Ficatul era în sânge, rozaliu şi moale, întocmai cum îi plăcea ei. Mânca lacomă, ca de obicei. Wolff se gândi cât de asemănători erau ei doi. Erau competenţi în munca pe care o făceau, profesionişti şi încununaţi de succes. Amândoi trăiau în umbra unui şoc din copilărie: moartea tatălui ei, a doua căsătorie a mamei lui care intrase astfel într-o familie arabă. Niciunul dintre ei nu se aflase în pragul căsătoriei pentru că se iubeau prea mult pe ei înşişi ca să mai iubească o altă persoană. Se apropiaseră nu din iubire, nici măcar din afecţiune, ci dintr-o lubricitate egal împărtăşită. Pentru amândoi, lucrul cel mai important în viaţă era satisfacerea poftelor. Ştiau amândoi că Wolff îşi asuma un risc mic, dar inutil, mâncând într-un restaurant, dar amândoi simţeau că merită acest risc, căci viaţa n-ar prea merita trăită fără mâncare bună.

Ea îşi termină ficatul şi chelnerul aduse îngheţată ca desert. Îi era întotdeauna foarte foame după reprezentaţia de la clubul Cha-Cha. Nu era de mirare: folosea o mare cantitate de energie în numărul său. Dar când în cele din urmă se va lăsa de dans, se va îngrăşa. Wolff şi-o imagină peste douăzeci de ani: cu trei rânduri de guşi şi un piept imens, părul aspru şi cărunt, va avea platfus şi va gâfâi după ce va urca scările.

— De ce zâmbeşti? întrebă Sonja.

— Mi te imaginam bătrână, purtând o rochie neagră fără nicio formă, şi văl.

— N-o să fiu aşa. Voi fi foarte bogată şi voi trăi într-un palat înconjurată de fete şi bărbaţi tineri, toţi goi, dornici să-mi satisfacă cel mai mic capriciu. Dar tu?

Wolff zâmbi.

— Cred că voi fi ambasadorul lui Hitler în Egipt şi voi purta o uniformă SS la moschee.

— Va trebui să-ţi scoţi cizmele.

— Te voi vizita la palatul tău?

— Da, te rog – îmbrăcat în uniformă.

— Va trebui să-mi scot cizmele în prezenţa ta?

— Nu. Totul, în afară de cizme.

Wolff râse. Sonja era într-o rară stare de bună dispoziţie. Făcu semn chelnerului şi ceru cafea, lichior şi nota. Îi spuse Sonjei:

— Am o veste bună. Am păstrat-o pentru la urmă. Cred că am găsit o altă Fawzi.

Ea rămase brusc nemişcată, privindu-l intens.

— Cine e? întrebă ea încet.

— Ieri am fost la băcănie. Aristopoulos şi-a adus nepoata să lucreze cu el.

— O vânzătoare.

— E o adevărată frumuseţe. Are o faţă plăcută, nevinovată şi un zâmbet uşor viclean.

— Câţi ani are?

— Greu de spus. În jur de douăzeci, cred. Are un trup atât de feciorelnic.

Sonja se linse pe buze.

— Şi crezi că va...?

— Aşa cred. Arde de nerăbdare să plece de la Aristopoulos, şi practic mi s-a zvârlit în braţe.

— Când?

— Iau cina cu ea mâine seară.

— O aduci acasă?

— Poate. Trebuie mai întâi s-o miros. E atât de perfectă, nu vreau să stric totul zorind-o.

— Adică, vrei s-o ai tu mai întâi.

— Dacă e nevoie.

— Crezi că-i virgină?

— Posibil.

— Dacă e...

— Atunci ţi-o păstrez ţie. Ai fost atât de drăguţă cu maiorul Smith, încât meriţi un premiu.

Wolff se lăsă pe spate şi o studie pe Sonja. Faţa ei era o mască a lăcomiei sexuale în timp ce anticipa coruperea unei fiinţe frumoase şi nevinovate. Wolff sorbi din lichior. O căldură i se răspândi în stomac. Se simţea bine: îmbuibat cu mâncare şi vin, misiunea care-i mergea remarcabil de bine şi o nouă aventură sexuală la orizont.

Sosi nota şi o achită cu bancnote englezeşti.

Era un restaurant micuţ, dar prosper. Ibrahim îl conducea, iar fratele lui se ocupa de bucătărie. Învăţaseră meseria într-un hotel franţuzesc în Tunisia, ţara lor natală; şi când tatăl lor a murit, ei au vândut oile şi au venit la Cairo să-şi caute norocul. Filozofia lui Ibrahim era simplă: nu cunoşteau decât bucătăria franco-arabă, aşa că asta ofereau. Poate că ar fi reuşit să atragă mai mulţi clienţi dacă meniul din vitrină a fi oferit spaghette bolognaise sau roast beef şi budincă Yorkshire; dar acei clienţi nu ar fi revenit şi Ibrahim îşi avea şi el mândria lui.

Formula merse. Îşi câştigau un trai bun, mai mulţi bani decât văzuse vreodată tatăl lor. Războiul înviorase şi mai mult afacerea. Dar bogăţia nu-l făcuse pe Ibrahim neglijent.

În urmă cu două zile luase cafeaua cu un prieten care era casier la Hotelul Metropolitan. Prietenul îi spusese cum casieria generală britanică refuzase să-i schimbe patru bancnote englezeşti care fuseseră plătite la barul hotelului. După spusele englezilor, bancnotele erau false. Partea necinstită a lucrurilor era că englezii confiscaseră banii.

Lui Ibrahim n-avea să i se întâmple aşa ceva.

Cam jumătate din clienţii lui erau britanici şi mulţi plăteau în lire sterline. De când auzise vestea verificase atent fiecare liră sterlină înainte s-o pună în sertar. Prietenul de la Metropolitan îi spusese cum să recunoască falsurile.

Asta era tipic pentru englezi. Nu au făcut un anunţ public ca să-i ajute pe oamenii de afaceri din

Cairo să evite să fie înşelaţi. Pur şi simplu stăteau la pândă şi confiscau banii contrafăcuţi. Oamenii de afaceri din Cairo erau obişnuiţi cu acest fel de tratament şi îşi strângeau rândurile. Asta dădea roade bune.

Când Ibrahim primi bancnotele false de la europeanul înalt care cina cu celebra dansatoare din buric, nu prea ştia ce avea să facă. Bancnotele foşneau, păreau toate noi şi prezentau aceleaşi erori. Ibrahim le cercetă de două ori comparându-le cu o bancnotă bună din sertar: nu încăpea nicio îndoială. Să-i explice, poate, discret, clientului despre ce era vorba? Omul s-ar putea simţi ofensat, sau măcar ar pretinde asta; şi ar pleca probabil fără să plătească. Nota de plată era foarte ridicată – luase cele mai scumpe feluri de mâncare, plus vin din import – şi Ibrahim nu voia să rişte o asemenea pagubă.

Putea să cheme poliţia, hotărî el. Ei l-ar împiedica pe client să fugă şi l-ar ajuta pe Ibrahim să-l convingă să plătească sau măcar să lase un cec.

Dar care poliţie? Poliţia egipteană ar spune probabil că nu-i de competenţa ei, le-ar trebui o oră să ajungă aici şi apoi ar cere mită. Clientul era probabil englez – de ce ar avea lire sterline, dacă n-ar fi? – şi probabil ofiţer, iar banii pe care îi falsificase erau bani englezeşti. Ibrahim hotărî să cheme poliţia militară.

Se apropie de masa lor aducând sticla de lichior. Le zâmbi.

— Monsieur, madame, sper că v-a plăcut cina.

— A fost excelentă, spuse bărbatul. Vorbea ca un ofiţer britanic.

Ibrahim se întoarse spre femeie.

— Este o onoare să o servesc pe cea mai mare dansatoare din lume.

Ea dădu din cap cu un gest regesc.

Ibrahim spuse:

— Sper să acceptaţi un pahar de lichior, cu complimentele casei.

— Foarte amabil, spuse bărbatul.

Ibrahim le mai turnă lichior şi se îndepărtă înclinându-se. Asta îi va face să mai stea încă puţin, îşi zise el. Ieşi prin uşa din spate şi se duse la un vecin care avea telefon.

Dacă aş avea un restaurant, aş face asemenea lucruri. Cele două pahare de lichior îl costau foarte puţin pe proprietar, comparativ cu nota de plată a lui Wolff, dar gestul era foarte eficient, făcându-l pe client să se simtă dorit. Wolff cochetase adesea cu ideea de a deschide un restaurant, dar era un vis amăgitor: ştia că asta presupunea prea multă muncă.

Şi Sonjei îl plăcu această atenţie specială. De-a dreptul strălucea sub influenţa combinată a flateriei şi a băuturii. La noapte în pat o să sforăie ca un porc.

Patronul dispăruse preţ de câteva minute apoi se întoarse. Wolff îl văzu cu coada ochiului şoptind ceva unui chelner. Bănui că vorbeau despre Sonja. Wolff simţi o înţepătură de gelozie. Existau în Cairo locuri unde, datorită costumului lui bun şi bacşişurilor grase, era cunoscut pe nume şi primit ca un rege; dar crezuse că e înţelept să nu meargă în locuri unde ar putea fi recunoscut, nu atâta timp cât englezii îl vânau. Acum se întreba dacă îşi putea permite să-şi mai slăbească puţin vigilenţa.

Sonja căscă. Era timpul s-o ducă la culcare. Wolff făcu semn unui chelner şi spuse:

— Te rog, adu şalul doamnei.

Omul plecă, se opri să-i spună ceva patronului, apoi îşi continuă drumul spre garderobă.

Un clopoţel de alarmă sună slab, departe, undeva în subconştientul lui Wolff.

Se jucă cu o lingură aşteptând şalul Sonjei. Sonja mai mâncă un pateu. Patronul străbătu

restaurantul, ieşi pe uşa principală şi apoi intră iar. Se apropie de masa lor şi spuse:

— Să vă chem un taxi?

Wolff se uită la Sonja.

— N-aş zice nu.

— Nu mi-ar displăcea o gură de aer, spuse Wolff. Să mergem puţin pe jos şi oprim unul în drum.

— Bine.

Wolff îl privi pe patron.

— Nu-i nevoie de taxi.

— Foarte bine, domnule.

Chelnerul aduse şalul Sonjei. Patronul continua să se uite spre uşă. Wolff mai auzi un clopoţel de alarmă, mai tare de această dată.

— E vreo problemă? îl întrebă pe patron.

Omul păru foarte tulburat.

— Trebuie să menţionez o problemă extrem de delicată, domnule.

Wolff începu să se enerveze.

— Ei bine, ce-i omule? Vrem să plecăm acasă.

Se auzi un vehicul oprind zgomotos în faţa restaurantului.

Wolff îl apucă pe patron de rever.

— Ce se petrece aici?

— Banii cu care v-aţi achitat nota, domnule, nu sunt buni.

— Nu primeşti lire sterline? Atunci pentru ce...

— Nu-i asta, domnule. Banii sunt falşi.

Uşa restaurantului fu zvârlită de perete şi trei poliţişti militari păşiră înăuntru.

Wolff se holbă la ei cu gura căscată. Se întâmpla totul atât de repede că nu-şi putea recăpăta respiraţia... Poliţia militară. Bani falşi. I se făcu brusc frică. S-ar putea să fie închis. Imbecilii ăia de la Berlin îi dăduseră bani falşi, era atât de *stupid,* voia să-l apuce pe Canaris de gât şi să i-l răsucească...

Scutură din cap. Nu era momentul să se înfurie acum. Trebuia să rămână calm şi să încerce să

scape din bucluc.

Poliţiştii veniră la masă. Doi erau englezi, iar al treilea era australian. Purtau ghete grele şi căşti din oţel, şi fiecare avea un pistol mic într-un toc prins de talie. Unul dintre englezi întrebă:

— Ăsta-i tipul?

— O clipă, spuse Wolff şi fu uluit cât de calm şi politicos îi suna glasul. Patronul tocmai mi-a spus că banii mei nu sunt buni. Nu cred asta, dar sunt gata să-i fac pe plac şi sunt convins că putem ajunge la o înţelegere care să-l mulţumească. Îi aruncă patronului o privire încărcată de reproş. Nu era deloc nevoie să chemi poliţia.

Poliţistul superior în grad spuse:

— Manipularea banilor falşi e un delict.

— Dacă o faci cu bună ştiinţă, spuse Wolff. Este un delict să pui în circulaţie bani falşi *cu bună ştiinţă.*

Ascultându-și glasul calm şi convingător, încrederea lui Wolff crescu.

— Iată ce propun eu. Am la mine cecul şi nişte bani egipteni. Scriu un cec ca să acopăr nota de plată şi banii egipteni îi folosesc pentru bacşiş. Mâine voi duce banii presupuşi falşi la casieria generală ca să-i examineze şi dacă sunt într-adevăr falşi îi voi preda.

Wolff zâmbi celor ce-l înconjurau.

— Îmi imaginez că asta ar satisface pe toată lumea.

Patronul spuse:

— Aş prefera să plătiţi totul în numerar, domnule.

Wolff ar fi vrut să-i dea una peste față.

— Se poate. Am eu destui bani egipteni, spuse Sonja.

„Slavă Domnului!” gândi Wolff.

Sonja îşi deschise poşeta.

— Indiferent, domnule, tot vă rog să mă urmaţi, spuse poliţistul.

Inima lui Wolff îngheţă din nou:

— Pentru ce?

— Va trebui să vă punem câteva întrebări.

— Perfect. Pentru ce nu veniţi la mine mâine dimineaţă? Locuiesc...

— Va trebui să veniţi cu mine, acum. Aşa am primit ordin.

— De la cine?

— Comandantul adjunct al poliţiei militare.

— Foarte bine, spuse Wolff.

Se ridică în picioare. Simţea cum frica îi pompează o putere disperată în braţe.

— Dar fie dumneata, fie comandantul va da de mare bucluc de dimineaţă.

Apoi apucă masa şi o aruncă spre poliţist.

Plănuise şi calculase mişcarea în câteva secunde. Era o măsuţă rotundă din lemn masiv. Marginea îl lovi pe poliţist în şaua nasului şi când acesta căzu pe spate, masa ateriză peste el.

Masa şi poliţistul erau în stânga lui Wolff. În dreapta lui se afla patronul. Sonja era în faţă, încă aşezată pe scaun, iar ceilalţi doi poliţişti erau de-o parte şi de alta a Sonjei, retraşi uşor în spate.

Wolff îl înhăţă pe patron şi îl împinse într-unul din poliţişti. Spera să treacă pe lângă amândoi şi să fugă. N-a mers. Poliţiştii militari erau selectaţi pentru statura lor, capacitate de luptă şi brutalitate, şi erau obişnuiţi să aibă de-a face cu soldaţi căliţi în deşert şi care se încăierau beţi. Australianul primi lovitura, se clătină puţin pe spate, dar nu căzu. Wolff îl lovi în genunchi şi-i trase iar un pumn în plină figură; apoi celălalt poliţist, cel de-al doilea englez, îl împinse pe patron la o parte şi-l izbi pe Wolff în picior.

Wolff ateriză greoi. Pieptul şi obrazul atinseră pardoseala cu dale. Faţa îl duru, fu o clipă ameţit şi văzu stele. Fu din nou lovit, dintr-o parte; durerea îl făcu să tresalte convulsiv şi se rostogoli din calea loviturii. Poliţistul sări pe el, izbindu-l în cap. Wolff se luptă să-l dea pe tip jos de pe el. Altcineva se aşeză pe picioarele lui Wolf. Apoi

Wolff zări deasupra lui şi în spatele poliţistului englez ce-i sta pe piept chipul Sonjei schimonosit de furie. Prin minte îi fulgeră gândul că ea îşi amintea de o altă bătaie care fusese administrată de soldaţii englezi. Apoi zări cum înălţa în aer scaunul pe care stătuse până atunci. Poliţistul de pe pieptul lui Wolff o zări, se întoarse, privi în sus şi ridică braţul ca să se ferească de lovitură. Ea lăsă în jos scaunul cu toată puterea. Un colţ al scaunului îl lovi pe poliţist peste gură şi acesta scoase un ţipăt de durere, în timp ce sângele îi ţâşni din buză.

Australianul dădu drumul piciorului lui Wolff şi o înşfăcă pe Sonja pe la spate, imobilizându-i braţele. Wolff îşi încordă trupul şi-l zvârli pe englezul rănit, apoi ţâşni în picioare.

Vârî mâna în interiorul cămăşii şi scoase cuţitul.

Australianul o azvârli pe Sonja la o parte, înaintă un pas, zări cuţitul şi se opri. Poliţistul şi Wolff se priviră o clipă în ochi. Wolff zări privirea celuilalt căutând într-o parte, apoi în cealaltă, cercetându-şi partenerii zăcând pe podea. Mâna australianului se îndreptă spre tocul pistolului.

Wolff se întoarse şi se năpusti spre uşă. Unul din ochi i se închidea: nu putea vedea bine. Uşa era închisă. Vru să apuce clanţa, dar nu reuşi. Îi venea să ţipe. Găsi clanţa şi deschise larg uşa, izbind-o de perete cu zgomot. Afară răsună o împuşcătură.

Vandam conducea motocicleta pe străzi cu o viteză periculoasă. Scosese masca de camuflaj de la far – la urma urmei, nimeni în Cairo nu lua în serios camuflajul – şi gonea cu degetul pe claxon. Străzile erau încă destul de aglomerate, cu taxiuri, trăsurici, camioane militare, măgari şi cămile. Trotuarele erau pline de lume, iar în prăvălii străluceau becurile electrice, lămpile de petrol şi lumânările. Vandam gonea nepăsător prin trafic, ignorând claxoanele înnebunite ale maşinilor,

pumnii ridicaţi ai birjarilor şi fluierul unui poliţist egiptean.

Comandantul adjunct al poliţiei militare îl sunase la telefon acasă.

— Ei, Vandam, nu tu ai aruncat bomba cu banii ăia nostimi? Tocmai am primit un telefon de la un restaurant unde un european încearcă să plătească cu...

— *Unde?*

Adjunctul îi dădu adresa şi Vandam ieşi în fugă din casă.

Coti după un colţ, punând călcâiul în praful drumului ca să susţină tracţiunea. Îi trecuse prin minte că, dată fiind cantitatea atât de mare de bani falşi puşi în circulaţie, o parte din aceştia au intrat şi în mâinile altor europeni, iar omul din restaurant ar putea foarte bine să fie o victimă nevinovată. Spera să nu fie aşa. Voia cu disperare să pună mâna pe Alex Wolff. Wolff se dovedise mai inteligent decât el şi îl umilise, iar acum, având acces la secrete şi legătură directă cu Rommel, ameninţa să provoace căderea Egiptului; dar nu era numai asta. Vandam era mistuit de curiozitate în privinţa lui Wolff. Voia să-l vadă şi să-l atingă, să afle cum se mişcă şi cum vorbeşte. Era inteligent, sau numai norocos? Curajos sau nebun? Hotărât sau încăpăţânat? Avea o faţă chipeşă şi zâmbet cald, sau ochi mici şi rotunzi şi zâmbet onctuos? Va lupta sau se va preda în linişte? Vandam voia să ştie. Şi, mai presus de orice, Vandam voia să-l ia de gât şi să-l târască la închisoare, să-l lege cu lanţuri de zid, să încuie uşa şi să arunce cheia.

Făcu o mişcare laterală ca să evite o hârtoapă, apoi dădu drumul la frână şi năvăli în trombă pe-o stradă liniştită. Adresa era afară din centrul oraşului, către Oraşul Vechi: Vandam cunoştea strada, dar nu şi restaurantul. Mai dădu două colţuri şi aproape lovi un bătrân care călărea un asin, în timp ce nevasta lui mergea pe jos în urmă-i. Găsi strada pe care o căuta.

Era îngustă şi întunecată, cu clădiri înalte de ambele părţi. La nivelul parterului erau faţadele câtorva prăvălii şi intrări în locuinţe. Vandam trase alături de doi puşti care se jucau în şanţ şi spuse numele restaurantului. Îi arătară un loc vag, în josul străzii.

Vandam porni pe stradă oprindu-se să se uite oriunde observa o fereastră luminată. Era cam pe la jumătatea străzii când auzi un *poc!* uşor înăbuşit, venind de la o armă de foc mică, şi zgomot de sticlă spartă. Capul îi zvâcni în direcţia zgomotului. Lumina de la o fereastră spartă făcu să scânteieze cioburile de sticlă care aterizau, şi-n timp ce privea, un bărbat înalt ieşi în goană pe uşă.

Probabil că era Wolff.

Alerga în direcţie opusă.

Vandam simţi un val de ferocitate. Apăsă pe acceleraţie şi porni cu zgomot după omul care fugea. Când trecu pe lângă restaurant, un poliţist ieşi şi trase trei focuri de armă. Ritmul fugarului nu slăbi.

Vandam îl prinse în raza farului. Alerga voiniceşte, regulat, braţele şi picioarele mişcându-i-se ritmic. Când lumina îl învălui, privi peste umăr fără să-şi frâneze alergarea şi Vandam zări un nas coroiat, o bărbie puternică şi o mustaţă deasupra gurii deschise care gâfâia.

Vandam l-ar fi putut împuşca, dar ofiţerii de la Marele Cartier General nu purtau armă.

Motocicleta câştigă viteză. Când erau aproape la acelaşi nivel, Wolff coti pe neaşteptate după un colţ. Vandam frână derapând cu roata din spate şi aplecă motocicleta în direcţia opusă derapării ca să-şi păstreze echilibrul. Se opri, ţâşni în afară şi se repezi iar pe urmele fugarului.

Văzu spatele lui Wolff dispărând într-o alee îngustă. Fără să încetinească, Vandam dădu colţul şi intră pe alee. Motocicleta ţâşni în gol. Lui Vandam i se întoarse stomacul pe dos. Conul alb al farului nu lumina nimic. Crezu că se prăbuşeşte

într-o groapă. Scoase involuntar un strigăt de frică. Roata din spate lovi ceva. Roata din faţă coborî mai jos, şi mai jos, apoi se lovi de ceva. Farul lumină nişte trepte. Motocicleta se cabră, apoi ateriză iar. Vandam se luptă cu disperare să menţină roata din faţă dreaptă. Motocicleta coborî treptele într-o serie de izbituri care-i zdruncinau şira spinării şi, cu fiecare izbitură, Vandam era convins că va pierde controlul şi se va zdrobi. Îl văzu pe Wolff la capătul scărilor, continuând să alerge.

Vandam ajunse la picioarele scării şi se simţi incredibil de norocos. Îl zări pe Wolff dând un alt colţ şi-l urmă. Erau într-un labirint de alei. Wolff urcă în fugă o scară scurtă.

Vandam îşi spuse: „Isuse, nu”.

Nu avea de ales. Acceleră şi se îndreptă direct către trepte. O clipă înainte să lovească prima treaptă ridică din răsputeri ghidonul. Roata din faţă se ridică. Motocicleta atinse treptele, se curbă ca o sălbăticiune şi încercă să-l arunce. El se apucă zdravăn. Motocicleta sări nebuneşte în aer. Vandam se luptă cu ea. Ajunse sus.

Se trezi într-un pasaj lung cu ziduri înalte, albe, pe ambele părţi. Wolff continua să fie în faţa lui, alergând. Vandam se gândi că l-ar putea prinde înainte ca Wolff să ajungă la capătul pasajului. Se avântă înainte.

Wolff privi în urmă, alergă mai departe şi privi iar în urmă. Vandam îşi dădu seama că ritmul începea să-i slăbească. Nu mai înainta constant şi ritmic: mâinile i se bălăngăneau pe amândouă părţile şi alerga cu furie. Zărindu-i chipul, Vandam îşi dădu seama că era încordat de efort.

Wolff se avântă mărind viteza, dar nu era destul. Vandam îl ajunse, îl depăşi puţin apoi frână brusc şi răsuci ghidonul. Roata din spate derapă, iar cea din faţă lovi zidul. Vandam sări jos în timp ce motocicleta cădea pe pământ. Ateriză pe picioare, cu faţa la Wolff. Farul spart aruncă o rază de

lumină în bezna pasajului. N-avea niciun sens ca Wolff să se întoarcă şi să fugă în cealaltă direcţie, căci Vandam era proaspăt şi putea să-l prindă cu uşurinţă. Fără să se oprească din avânt, Wolff sări peste motocicletă, trupul lui traversând dâra de lumină a farului ca un cuţit care taie o flacără şi se prăbuşi peste Vandam. Acesta, încă nesigur, se împletici pe spate şi căzu. Wolff se clătină şi mai făcu un pas înainte. Vandam întinse orbeşte mâinile în întuneric, dădu de glezna lui Wolff, apucă şi smuci. Wolff se prăbuşi la pământ.

Farul spart arunca un pic de lumină în restul aleii. Motorul se oprise şi, în liniştea din jur, Vandam putea auzi respiraţia lui Wolff, furioasă şi răguşită. Îi simţea mirosul: un miros de băutură şi transpiraţie şi frică. Dar nu-i putea vedea faţa.

A fost o fracţiune de secundă când amândoi au zăcut la pământ, unul epuizat, iar celălalt, pe moment, uimit. Apoi săriră amândoi în picioare. Vandam se aruncă asupra lui Wolff şi se încleştară.

Wolff era puternic. Vandam încercă să-i imobilizeze braţele, dar nu putu să-l ţină. Îi dădu pe neaşteptate drumul şi-i azvârli un pumn. Ajunse undeva într-un punct moale şi Wolff spuse: „Aaah!” Vandam lovi din nou, de această dată ţintind faţa; dar Wolff se feri şi pumnul nimeri în gol. Pe neaşteptate, în mâna lui Wolff apăru ceva ce luci în lumina slabă.

Vandam îşi spuse: „Un cuţit!”

Lama fulgeră către gâtul lui. Din reflex el sări în spate. Simţi o durere sfâşietoare în lungul obrazului. Îşi duse mâna la faţă. Simţi un şuvoi de sânge fierbinte. Durerea deveni deodată de nesuportat. Apăsă pe rană şi degetele atinseră ceva tare. Îşi dădu seama că-şi simţea propriii dinţi şi că lama cuţitului tăiase direct prin carnea obrazului; apoi simţi că alunecă în jos şi-l auzi pe Wolff fugind şi totul se întunecă.

13

Wolff scoase o batistă din buzunarul pantalonului şi şterse sângele de pe lama cuţitului. În lumina slabă cercetă lama şi o mai şterse o dată. Mergea, lustruind viguros oţelul subţire. Se opri şi se gândi: „Ce fac? E curat de-acum”. Aruncă batista şi puse la loc cuţitul în teaca de la subsuoară. Ieşi din alee, îşi îndreptă ţinuta şi o apucă spre Oraşul Vechi.

Îşi imagină o celulă de închisoare. Era lungă de şase picioare şi lată de patru, iar jumătate din ea era ocupată de pat. Sub pat se afla oala de noapte. Pereţii erau dintr-o piatră netedă şi cenuşie. Un bec cu lumină slabă atârna de-un fir din tavan. La unul din capetele celulei era o uşă.

În celălalt capăt era o ferestruică pătrată, chiar deasupra nivelului ochilor: prin ea se putea vedea cerul albastru şi strălucitor. Îşi imagină că se scula dimineaţa şi vedea toate astea, şi-şi amintea că era aici de un an şi că va mai sta aici încă nouă ani. Folosea oala de noapte apoi se spăla pe mâini în ligheanul metalic din colţ. Nu avea săpun. O farfurie cu porridge rece îi era împinsă prin crăpătura practicată în uşă. Apucă lingura şi luă o gură de porridge, dar îi fu imposibil să înghită căci plângea.

Îşi scutură capul ca să-l golească de viziunile de coşmar. Se gândi: „Am scăpat, nu? *Am scăpat”*. Îşi dădu seama că oamenii de pe stradă îl priveau când treceau pe lângă el. Zări o oglindă într-o vitrină şi se examină în ea. Părul vâlvoi, o parte a feţei umflată şi plină de vânătăi, mâneca ruptă, iar pe guler sânge. Mai gâfâia încă din cauza efortului alergării şi al luptei. Se gândi: „Par periculos”. Merse mai departe şi o coti după primul colţ ca s-o

ia pe un drum ocolit pentru a evita străzile importante.

Imbecilii ăia de la Berlin îi dăduseră bani falşi! Nu-i de mirare că fuseseră atât de generoşi – îi tipăreau ei înşişi. Era o asemenea neghiobie, încât se întrebă dacă nu ar putea fi mai mult decât asta. Abwehr-ul era condus de militari, nu de Partidul Nazist; şeful lui, Canaris, nu era chiar cel mai credincios susţinător al lui Hitler.

„Când mă întorc la Berlin o să aibă loc o epurare serioasă...”

Cum îl afectase asta pe el aici, în Cairo? Cheltuise repede din bani. Bancnotele false intraseră în circulaţie. Băncile detectaseră bancnotele contrafăcute – nu, nu băncile, casieria generală. În orice caz, cineva începuse să refuze banii şi se dusese vorba despre asta în tot oraşul. Patronul restaurantului observase că banii lui Wolff erau falşi şi chemase poliţia militară. Wolff rânji ironic când îşi aminti cât de flatat fusese de lichiorul suplimentar oferit de patron – nu fusese decât un şiretlic ca să-l ţină pe loc până la sosirea poliţiei militare.

Se gândi la omul de pe motocicletă. Trebuie să fie un ticălos foarte hotărât ca să călărească motocicleta pe aleile alea, iar apoi în sus şi-n jos pe trepte. Wolff bănuia că nu avea nicio armă: dacă ar fi avut, fără îndoială că ar fi folosit-o. Nu avea nici cască de metal, aşa că probabil nu făcea parte din poliţia militară. Cineva de la Serviciul Secret, poate? Chiar maiorul Vandam?

Wolff spera să fie aşa.

„L-am tăiat pe tip”, îşi spuse. „Foarte rău probabil. Mă întreb unde? La faţă?”

„Sper că a fost Vandam.”

Reveni cu gândul la problema imediată. O aveau pe Sonja. Le va spune că de-abia îl cunoştea – va născoci o poveste despre un agaţament rapid la clubul Cha-Cha. N-o vor putea ţine prea mult timp, căci era o stea celebră, un fel de erou printre

egipteni şi detenţia ei ar provoca multe neplăceri. Aşa că-i vor da drumul foarte curând. Cu toate acestea, va trebui să le dea adresa, ceea ce însemna că Wolff nu se putea întoarce la casa plutitoare, nu încă. Dar era epuizat, plin de vânătăi şi cu părul vâlvoi; trebuia să se cureţe şi să se odihnească timp de câteva ore undeva.

Îşi spuse: „Am mai fost în situaţia asta – rătăcind prin oraş, obosit şi plin de vânătăi, fără să am unde să mă duc”.

De data asta va trebui să se înapoieze la Abdullah.

Se îndreptă spre Oraşul Vechi, ştiind tot timpul în străfundul sufletului că Abdullah era tot ce-i mai rămăsese; şi acum iată-l doar la câţiva paşi de casa hoţului. Se strecură sub portal, parcurse un pasaj scurt şi întunecat şi urcă scările de piatră în formă de melc până la casa lui Abdullah.

Abdullah stătea pe podea împreună cu un alt bărbat, între ei se afla o narghilea, iar aerul era îmbibat de mirosul haşişului. Abdullah îşi înălţă privirea spre Wolff şi zâmbi alene, somnoros. Vorbi în arabă.

— Iată-l pe prietenul meu Ahmed, numit şi Alex Wolff. Fii binevenit, Ahmed-Alex.

Wolff se aşează pe podea alături de ei. Şi-i salută în arabă.

Abdullah spuse:

— Fratele meu Yasef, aici de faţă, ar vrea să-ţi spună o ghicitoare, ceva ce ne-a mirat pe el şi pe mine în ultimele ore, încă de când am început să tragem din narghilea, şi pentru că veni vorba...

Abdullah întinse pipa şi Wolff trase puternic, umplându-şi plămânii.

Yasef spuse:

— Ahmed-Alex, prieten al fratelui meu, fii binevenit. Pentru ce ne spun englezii nouă wog?

Yasef şi Abdullah fură cuprinşi de râs. Wolff îşi dădu seama că erau de-acum sub influenta haşişului: fumaseră probabil toată seara. Trase din

nou din narghilea şi apoi o împinse spre Yasef. Era un preparat puternic. Abdullah avea întotdeauna din cel mai bun. Wolff spuse:

— Din întâmplare, cunosc răspunsul. Egiptenilor care lucrau la Canalul Suez li s-au dat nişte cămăşi speciale, ca să arate că aveau dreptul să se afle pe o proprietate britanică. Lucrau în slujba guvernului, aşa că pe spatele cămăşilor lor erau imprimate literele *W.O.G.S.*[2]

Yasef şi Abdullah chicotiră din nou. Abdullah spuse:

— Prietenul meu Ahmed-Alex e deştept. Este tot atât de deştept ca un arab, sau aproape, căci este aproape arab. Este singurul european care a profitat de mine, Abdullah.

— Cred că asta nu-i adevărat, spuse Wolff, alunecând în stilul lor de-a vorbi. N-aş încerca niciodată să-l întrec în viclenie pe prietenul meu Abdullah, căci cine îl poate înşela pe diavol?

Yasef zâmbi şi dădu din cap apreciind această vorbă de duh.

Abdullah spuse:

— Ascultă, frate al meu, şi eu îţi voi spune.

Se încruntă adunându-şi gândurile încetinite de droguri.

— Ahmed-Alex mi-a cerut să fur ceva pentru el. În acest fel eu aveam riscul, iar el răsplata. Desigur, nu m-a păcălit atât de simplu. Am furat obiectul – era o servietă – şi desigur intenţionam să-mi opresc conţinutul pentru mine, din moment ce hoţul are dreptul la veniturile provenite din delict, după legea Domnului. De aceea aş fi putut să-l înşel, nu-i aşa?

— Într-adevăr, spuse Yasef, deşi nu-mi amintesc pasajul din Sfânta Scriptură în care se spune că hoţul este îndreptăţit la beneficiile crimei lui. Cu toate acestea...

— Poate că nu, spuse Abdullah. Despre ce vorbeam?

Wolff, care era încă mai mult sau mai puţin în toate minţile, îi spuse:

— M-ai fi putut înşela pentru că ai deschis servieta.

— Chiar aşa! Dar aşteaptă. În servietă nu era nimic de valoare, aşa că Ahmed-Alex m-a păcălit pe mine. Dar aşteaptă! I-am cerut să-mi plătească pentru serviciul făcut; de aceea eu am primit o sută de lire sterline, iar el nu a primit nimic.

Yasef se încruntă.

— Atunci, tu ai profitat de pe urma lui.

— Nu. Abdullah scutură trist din cap. M-a plătit cu bancnote false.

Yasef se uită fix la Abdullah. Abdullah se uită la el. Izbucniră amândoi în râs. Se băteau reciproc pe umeri, bocăneau cu picioarele pe podea şi se răsuceau pe perne, râzând până ce ochii li se umplură cu lacrimi.

Wolff se sili să zâmbească. Era exact povestea nostimă care-i atrăgea pe afaceriştii arabi, cu lanţul ei de înşelăciuni reciproce. Abdullah avea s-o povestească mulţi ani de acum înainte. Dar lui Wolff îi transmise un fior rece. Deci Abdullah ştia şi el de banii falsificaţi. Câţi alţii mai ştiau? Wolff avea sentimentul că hăitaşii formaseră un cerc în jurul lui, astfel încât oriîncotro ar fi fugit dădea peste unul din ei, iar cercul devenea tot mai strâns cu fiece zi.

Abdullah păru că abia acum observă aspectul lui Wolff. Deveni brusc foarte preocupat.

— Ce ţi s-a întâmplat? Ai fost jefuit?

Luă un clopoţel din argint şi sună. Aproape pe dată, din camera alăturată veni o femeie pe jumătate adormită.

— Adu nişte apă caldă, îi spuse Abdullah. Spală rănile prietenului meu. Dă-i cămaşa mea europeană. Adu un pieptene. Adu cafea. Repede!

Într-o casă europeană Wolff ar fi protestat că femeia a fost trezită după miezul nopţii ca să-l servească pe el; dar aici un asemenea protest ar fi

însemnat o lipsă de curtoazie. Femeile existau ca să-i slujească pe bărbaţi, şi n-ar fi nici mirate nici deranjate de pretenţiile peremptorii ale lui Abdullah.

Wolff explică:

— Englezii au încercat să mă aresteze şi am fost obligat să lupt cu ei înainte de-a putea fugi. Din păcate, cred că acum ştiu unde locuiesc şi asta-i o problemă.

— Ah! Abdullah trase din narghilea şi o trecu mai departe. Wolff începu să simtă efectul haşişului: era relaxat, gândea încet, se simţea uşor somnoros. Timpul încetini. Două din soţiile lui Abdullah se agitară în jurul lui, spălându-i faţa şi pieptănându-i părul. Găsi aceste îngrijiri cu adevărat foarte plăcute.

Abdullah parcă aţipi un moment, apoi deschise ochii şi spuse:

— Trebuie să stai aici. Casa mea îţi aparţine. O să te ascund de englezi.

— Eşti un adevărat prieten, spuse Wolff.

„E ciudat”, se gândi Wolff. Plănuise să-i plătească lui Abdullah ca să-l ascundă. Apoi se dovedi că Abdullah ştia că banii sunt falşi şi Wolff se întreba ce altceva ar putea să facă. Şi uite, Abdullah avea să-l ascundă pe degeaba. Un adevărat prieten. Ciudat era însă că Abdullah nu era un adevărat prieten. În lumea lui Abdullah nu existau prieteni adevăraţi: era familia, pentru care ar face orice, şi restul, pentru care nu ar face nimic. „Cum de am câştigat eu acest tratament special?” gândi Wolff somnoros.

Clopoţelul de alarmă sună din nou. Se sili să gândească: nu era prea uşor după haşiş. „Ia-o pe îndelete”, îşi spuse el. „Abdullah îmi cere să rămân aici. De ce? Pentru că sunt la ananghie. Pentru că sunt prietenul lui. Pentru că l-am păcălit.”

„Pentru că l-am păcălit.” Povestea asta nu se terminase. Abdullah va vrea să adauge încă o înşelăciune la lanţ. Cum? Trădându-l pe Wolff

englezilor. Asta era. De îndată ce Wolff adoarme, Abdullah va trimite un mesaj maiorului Vandam. Wolff ar fi ridicat. Britanicii i-ar plăti lui Abdullah pentru informaţie, şi istoria ar putea fi în sfârșit povestită în favoarea lui Abdullah.

„Drace!”

O soţie aduse o cămaşă albă europeană. Wolff se ridică şi-şi scoase cămaşa sfâşiată şi pătată de sânge. Soţia îşi feri ochii de la pieptul lui gol.

Abdullah spuse:

— Nu are încă nevoie de ea. Dă-i-o de dimineaţă.

Wolff luă cămaşa de la femeie şi o îmbrăcă.

Abdullah spuse:

— Poate că nu-i demn de tine să dormi în casa unui arab, prietene Ahmed?

Wolff spuse:

— Englezii au un proverb: cine mănâncă cu diavolul trebuie să aibă o lingură lungă.

Abdullah rânji arătându-şi dintele de metal. Înţelese că Wolff îi ghicise planul.

— Aproape arab, spuse el.

— La revedere, prieteni, spuse Wolff.

— Pe curând, răspunse Abdullah.

Wolff ieşi în noaptea rece, întrebându-se unde să se ducă.

La spital, o soră îngheţă jumătate din faţa lui Vandam cu un anestezic local, apoi doamna doctor Arbuthnot îi cusu obrazul cu mâinile ei lungi, sensibile, experte. Puse un pansament de protecţie şi-l fixă cu o faşă lungă, înfăşurată în jurul capului.

— Trebuie că arăt ca un personaj din desene animate, unul pe care îl dor dinţii, spuse el.

Ea era gravă. Nu prea avea simţul umorului. Spuse:

— N-o să mai fii atât de voios după ce trece anestezicul. O să te doară foarte tare faţa. O să-ţi dau ceva contra durerii.

— Nu, mulţumesc, spuse Vandam.

— Nu face pe durul, maiorule, spuse ea. O să regreţi.

Vandam se uită la ea, în halatul alb de spital şi pantofii evident fără toc, şi se întrebă cum de o găsise vreodată cât de cât atrăgătoare. Era destul de plăcută, chiar drăguţă, dar era rece, superioară şi antiseptică. Nu ca...

Nu ca Elene.

— Un calmant mă adoarme, îi spuse el.

— Ceva cât se poate de potrivit, spuse ea. Dacă dormi, putem fi siguri că suturile nu vor fi deranjate timp de câteva ore.

— Aş vrea, dar am de făcut ceva important care nu poate fi amânat.

— Nu poţi *lucra.* De fapt nici n-ar trebui să umbli. Trebuie să vorbeşti cât mai puţin. Eşti slăbit pentru că ai pierdut sânge, iar o rană ca aceasta e un traumatism mintal şi fizic în acelaşi timp – în câteva ore vei avea impresia că te pierzi, că aluneci, vei avea ameţeală, greaţă, te vei simţi epuizat şi confuz.

— O să mă simt şi mai rău dacă nemţii cuceresc Cairo, spuse el. Se ridică.

Doamna doctor Arbuthnot păru supărată. Vandam se gândi cât de bine i se potrivea să fie în situaţia de-a le spune oamenilor ce să facă. Nu era prea sigură cum trebuie să reacţioneze faţă de o nesupunere evidentă.

— Eşti un prost, spuse ea.

— Fără îndoială. Pot mânca?

— Nu. Ia glucoză dizolvată în apă caldă.

„Aş putea să încerc în gin cald”, îşi spuse el în gând. Dădu din cap. Era rece şi sec.

Jakes aştepta în faţa spitalului cu o maşină.

— Ştiam că n-o să vă poată ţine prea mult, domnule, spuse el. Să vă duc acasă?

— Nu. Ceasul lui Vandam se oprise. Cât e ceasul?

— Două şi cinci.

— Presupun că Wolff nu cina singur.

— Nu, domnule. Persoana care îl însoţea este sub arest la MCG.

— Condu-mă acolo.

— Sunteți sigur...

— Da.

Maşina porni. Vandam spuse:

— Ai raportat pe scară ierarhică?

— Despre evenimentele din seara asta? Nu, domnule.

— Bine. Poate să aştepte până mâine.

Vandam nu spuse ceea ce amândoi ştiau: că departamentul, şi aşa într-un con de umbră, va fi în dizgraţie făţişă pentru că-l lăsaseră pe Wolff să dobândească informaţii şi pentru că l-au scăpat printre degete.

— Presupun că Wolff lua masa cu o femeie, spuse Vandam.

— Nici că se poate mai femeie, dacă pot spune aşa, domnule. O specialitate. Pe nume Sonja.

— Dansatoarea?

— Chiar ea.

Merseră un timp în tăcere. Wolff avea sânge rece, îşi spuse Vandam ca, între două furturi de secrete militare, să iasă la restaurant cu cea mai celebră dansatoare din Egipt. Ei bine, acum nu mai era atât de calm. Într-un fel era un ghinion: fiind avertizat de acest incident că englezii erau pe urmele lui, va fi mult mai atent de acum încolo. Nu-i speria niciodată, prinde-i.

Ajunseră la MCG şi coborâră din maşină. Vandam se interesă:

— Ce-aţi făcut cu ea de când a sosit?

— Tratamentul fără-nici-un-tratament, spuse Jakes. O celulă goală, fără mâncare, nimic de băut, nicio întrebare.

— Bine.

Totuşi, era păcat că i se dăduse timp să-şi adune gândurile. Vandam ştia de la interogatoriile prizonierilor de război că cele mai bune rezultate se obţineau imediat după capturare, când

prizonierului încă îi e frică să nu fie omorât. Mai târziu, după ce a fost purtat de colo-colo şi i s-a dat să mănânce şi să bea, începu să se gândească la el însuşi ca la un prizonier, nu ca la un soldat, şi-şi aminti că are noi drepturi şi îndatoriri; şi atunci reuşi mai bine să-şi ţină gura. Vandam ar fi trebuit s-o interogheze pe Sonja imediat după încăierarea din restaurant. Cum asta nu a fost posibil, cel mai bun lucru era să fie izolată şi să nu i se dea nicio informaţie până la sosirea lui.

Jakes merse înainte pe coridor spre camera de interogatoriu. Vandam privi prin vizor. Era o încăpere pătrată, fără ferestre, dar strălucind în lumina electrică. Erau o masă, două scaune drepte şi o scrumieră. Într-o parte era un separeu fără uşă unde se afla o toaletă.

Sonja stătea pe unul din scaune cu faţa spre uşă. Jakes avea dreptate, gândi Vandam: era o specialitate. Cu toate acestea, nu era câtuşi de puţin *drăguţă.* Era cam ca o amazoană, cu trupul ei copt, voluptuos şi trăsăturile puternice, bine proporţionate. Femeile tinere din Egipt au în general o graţie zveltă, cu picioare lungi, semănând cu o căprioară. Sonja era mai degrabă ca o... Vandam se încruntă, apoi gândi: o tigroaică. Purta o rochie lungă, de-un galben strălucitor, care lui Vandam i se părea ţipătoare, dar la clubul Cha-Cha era foarte *à la mode.* O privi preţ de-un minut-două. Stătea nemişcată, fără să se agite, fără să arunce priviri nervoase în jurul celulei goale, fără să fumeze sau să-şi roadă unghiile. „O să fie o nucă greu de spart”, îşi spuse Vandam. Apoi expresia feţei ei frumoase se schimbă şi se ridică în picioare, începând să măsoare încăperea, iar Vandam gândi: „Nu chiar atât de tare”.

Deschise uşa şi intră.

Se aşeză la masă fără să vorbească. În felul acesta ea rămase în picioare, ceea ce era un dezavantaj psihologic pentru o femeie. „Am marcat primul punct în favoarea mea”, îşi spuse

Vandam. Îl auzi în spate pe Jakes intrând şi închizând uşa. Îşi ridică privirea spre Sonja.

— Stai jos.

Ea rămase în picioare zgâindu-se la el, şi un zâmbet i se întinse încet pe toată faţa. Arătă spre bandaje.

— El ţi-a făcut asta? întrebă ea.

Al doilea punct era în favoarea ei.

— Stai jos.

— Mulţumesc. Se aşeză.

— Cine e „el”?

— Alex Wolff, tipul pe care *ai încercat* să-l învingi în seara asta.

— Şi cine e Alex Wolff?

— Un client bogat de la clubul Cha-Cha.

— De cât timp îl cunoşti?

Ea se uită la ceas.

— De cinci ore.

— Ce relaţii ai cu el?

— Am ieşit împreună, spuse ea ridicând din umeri.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Ca de obicei. După număr, un chelner mi-a adus un mesaj prin care eram invitată să iau loc la masa domnului Wolff.

— Care?

— Care masă?

— Care *chelner?*

— Nu-mi amintesc.

— Continuă.

— Domnul Wolff mi-a oferit un pahar de şampanie şi m-a invitat să cinăm împreună. Am acceptat, am mers la un restaurant, iar restul îl cunoaşteţi.

— Stai de obicei la masa clienţilor după număr?

— Da, e un obicei.

— Ieşi de obicei să iei cina cu ei?

— Uneori.

— Pentru ce ai acceptat de această dată?

— Domnul Wolff părea un bărbat deosebit.

Se uită iar la bandajul lui Vandam şi zâmbi răutăcios.

— A fost un bărbat deosebit.

— Care e numele dumitale complet?

— Sonja el-Aram.

— Adresa?

— *Jihan*, Zamalek. E o casă plutitoare.

— Vârsta?

— Ce lipsă de curtoazie.

— Vârsta?

— Refuz să răspund.

— Eşti pe teren minat...

— Nu, *dumneata* eşti pe teren minat.

Deodată, îl uimi pe Vandam lăsând să-i răbufnească sentimentele, şi acesta îşi dădu seama că în tot acest răstimp Sonja îşi înăbuşise furia. Îşi vârî un deget în faţa lui.

— Cel puţin zece oameni i-au văzul pe taurii dumitale în uniformă arestându-mă în restaurant. Până mâine la prânz jumătate din Cairo va afla că englezii au trimis-o pe Sonja la închisoare. Dacă mâine seară nu apar la clubul Cha-Cha, va avea loc o răscoală. Poporul meu va incendia oraşul. Va trebui să aduceţi trupe din deşert ca să faceţi faţă. Şi dacă ies de aici cu o singură vânătaie sau zgârietură, o voi arăta mâine de pe scenă şi rezultatul va fi acelaşi. Nu, domnule, nu eu sunt pe teren minat.

Tot timpul tiradei Vandam o privi inexpresiv, apoi vorbi ca şi cum Sonja nu spusese nimic deosebit. Trebuia să ignore cele spuse de ea, căci Sonja avea dreptate şi n-o putea nega.

— Să recapitulăm, spuse el blând. Afirmi că l-ai întâlnii pe Wolff la Cha-Cha...

— Nu, întrerupse ea. N-o să recapitulez. Voi coopera cu dumneata şi voi răspunde la întrebări, dar nu permit să fiu interogată.

Ea se ridică în picioare, îşi răsuci scaunul şi se aşează cu spatele la Vandam.

Vandam se uită o clipă la ceafa ei. Îl manevrase într-adevăr cu iscusinţă. Era furios pe el însuşi că permisese să se întâmple aşa ceva, dar această furie era amestecată cu o undă de admiraţie pentru ea, pentru modul în care o făcuse. Deodată se ridică şi părăsi încăperea. Jakes îl urmă.

Afară, pe coridor, Jakes întrebă:

— Ce părere aveţi?

— Va trebui să-i dăm drumul.

Jakes se duse să dea instrucţiunile. În timp ce aştepta, Vandam se gândea la Sonja. Se întreba de unde îşi trăgea puterea ca să-l înfrunte. Indiferent dacă povestea ei era adevărată sau falsă, ar fi trebuit să-i fie frică, să se simtă confuză, intimidată şi deosebit de docilă. Era adevărat că celebritatea îi asigura oarecare protecţie dar, când îl ameninţase cu celebritatea ei ar fi trebuit să exagereze, să fie nesigură şi uşor disperată, o celulă de izolare înfricoşează în mod normal pe oricine – în special pe cei celebri, căci brusca excomunicare din lumea strălucitoare cu care sunt obişnuiţi îi face să se întrebe şi mai mult ca de obicei dacă această lume strălucitoare poate fi reală.

Ce îi dădea putere? Recapitulă în gând conversaţia. Întrebarea la care reacţionase furios fusese cea referitoare la vârstă. Evident, talentul o făcuse să treacă peste vârsta la care dansatoarele de duzină se retrag, aşa că probabil trăia cu teama trecerii anilor. Niciun indiciu în asta. În rest, fusese calmă, lipsită de expresie şi neutră, exceptând acel zâmbet în faţa rănii lui. Apoi, la sfârşii, explodase, dar chiar şi atunci îşi folosise furia, nu se lăsase stăpânită de ea. Evocă în minte chipul ei când era cuprinsă de furie împotriva lui. Ce văzuse pe acel chip? Nu era numai mânie. Nici teamă.

Apoi îşi dădu seama. Fusese ură.

Îl ura. Dar Vandam nu însemna nimic pentru ea, nimic altceva decât un ofiţer britanic. Deci îi ura pe englezi. Şi această ură îi dădea puterea.

Vandam fu brusc copleşit de oboseală. Se aşeză greoi pe o bancă de pe coridor. De unde să-şi ia *el* puterea? Era uşor să fii puternic dacă erai nebun, şi în ura Sonjei fusese un dram de nebunie. El nu avea un asemenea refugiu. Calm, raţional, cântări ce era în joc. Şi-i imagină pe nazişti mărşăluind în Cairo; Gestapoul pe străzi; evreii egipteni mânaţi în lagărele de concentrare; propaganda fascistă de la radio...

Oamenii ca Sonja privesc Egiptul sub stăpânirea britanică şi au impresia că naziştii au şi sosit. Nu era adevărat, dar dacă încercai o clipă să-i vezi pe britanici prin ochii Sonjei, asta avea o oarecare plauzibilitate; naziştii spuneau că evreii sunt subumani, iar britanicii spuneau că negrii sunt ca nişte copii; în Germania nu exista libertatea presei, dar nu exista nici în Egipt; iar englezii aveau, ca şi nemţii, poliţie politică. Înainte de război, Vandam auzise uneori, la popota ofiţerilor, laude referitoare la politica lui Hitler: îl detestau nu pentru că era fascist, ci pentru că fusese caporal în armată şi zugrav în viaţa civilă. Existau brute pretutindeni şi uneori acestea ajungeau la putere, şi după asta trebuia să lupţi cu ele.

Era o filosofie mai raţională ca a Sonjei, dar nu era inspiratoare.

Anestezicul începea să-şi piardă efectul. Simţea o durere ca o linie ascuţită, bine definită de-a curmezişul obrazului, ca o arsură proaspătă. Realiză că îl durea şi capul. Spera ca Jakes să întârzie mai mult timp ca să pună la punct eliberarea Sonjei, astfel încât să mai poată sta un pic pe bancă.

Se gândi la Billy. Nu vroia ca băiatul să ia micul dejun fără el. „Poate c-o să rămân treaz până dimineaţă, îl duc la şcoală şi după aia mă întorc acasă şi mă culc”, se gândi Vandam. Cum ar fi viaţa lui Billy sub nazişti? Îl vor învăţa să-i dispreţuiască pe arabi. Actualii lui profesori nu erau mai mari admiratori ai culturii africane, dar

cel puţin Vandam putea încerca să-l facă pe fiul lui să înţeleagă că oamenii care erau diferiţi nu erau neapărat proşti. Ce s-ar întâmpla în clasa unei şcoli naziste când ar ridica mâna şi ar întreba: „Mă scuzaţi, domnule, dar tata spune că un englez prost nu este mai deştept decât un arab prost!”

Se gândi la Elene. Acum era o femeie întreţinută, dar cel puţin îşi putea alege amanţii şi dacă nu-i convenea ce voiau aceştia să facă în pat, îi putea alunga. În bordelul unui lagăr de concentrare nu ar avea această posibilitate... Se cutremură.

„Da. Nu suntem tocmai admirabili, mai ales în colonii, dar naziştii sunt mai răi, indiferent că egiptenii o ştiu sau nu. Merită să lupţi. În Anglia buna-cuviinţă face paşi înceţi; în Germania face un uriaş pas înapoi. Gândeşte-te la cei pe care îi iubeşti, şi totul devine mai limpede. Trage-ţi puterea din asta. Mai rămâi un timp treaz. Ridică-te.”

Se ridică.

Jakes se întoarse.

— E anglofobă, spuse Vandam.

— Mă scuzaţi?

— Sonja. Îi urăşte pe britanici. Nu cred că Wolff a fost un partener întâmplător. Să mergem.

Au ieşit împreună din clădire. Afară era încă întuneric.

— Domnule, sunteţi foarte obosit... spuse Jakes.

— Da. Sunt foarte obosit. Dar încă gândesc corect, Jakes. Du-mă la sediul central al poliţiei.

— Domnule...

Demarară. Vandam îi întinse lui Jakes portţigaretul şi bricheta şi acesta conduse cu o singură mână în timp ce-i aprindea o ţigară. Vandam trăgea cu greu din ţigară: putea ţine ţigara între buze şi respira fumul, dar nu putea trage din ea suficient de tare ca să şi-o aprindă. Jakes îi întinse ţigara aprinsă. Vandam îşi spuse: „Mi-ar plăcea un Martini alături de ţigară”.

Jakes opri maşina în faţa sediului central al poliţiei.

— Vrem să vorbim cu şeful detectivilor, sau cum îi zic ei, spuse Vandam.

— Nu cred să fie aici la ora asta...

— Nu. Fă rost de adresă. O să-l trezim.

Jakes intră în clădire. Vandam se uita în faţă prin parbriz. Se crăpa de ziuă. Stelele păliseră, iar cerul era mai mult cenuşiu decât negru. Se zăreau câţiva oameni. Văzu un om care conducea doi măgari încărcaţi cu legume, probabil se ducea la piaţă. Muezinii nu chemaseră încă la prima rugăciune a zilei.

Jakes se întoarse.

— Gezira, spuse în timp ce ambreia şi pornea.

Vandam se gândi la Jakes. Cineva îi spusese că Jakes are un teribil simţ al umorului. Vandam îl găsise întotdeauna plăcut şi vesel, dar nu văzuse niciodată vreo dovadă de umor adevărat. „Sunt chiar atât de tiran”, îşi spuse Vandam, „încât oamenilor mei le este teamă să facă o glumă în prezenţa mea? Nimeni nu mă face să râd”, se gândi el.

Cu excepţia Elenei.

— Jakes, niciodată nu mi-ai spus şi *mie* o glumă.

— Poftim?

— Se spune că ai un teribil simţ al umorului, dar mie nu-mi spui niciodată glume.

— Nu, domnule.

— Vrei să fii o clipă sincer şi să-mi explici de ce?

Urmă o pauză, apoi Jakes spuse:

— Persoana dumneavoastră nu invită la asta, domnule.

Vandam dădu din cap. De unde să ştie cât de mult îi place să-şi zvârle capul pe spate şi să izbucnească în hohote de râs?

— Ai spus-o cu mult tact, Jakes. Subiectul e închis.

„Afacerea Wolff mă apasă”, îşi spuse. „Mă întreb dacă am fost vreodată bun în meserie, şi dacă de fapt sunt bun la ceva. Şi mă doare obrazul.”

Traversară podul spre insulă. Din cenuşiu-murdar, cerul deveni trandafiriu.

— Aş vrea să vă spun, domnule, că, să mă scuzaţi, sunteţi pe departe cel mai bun ofiţer superior pe care l-am avut.

— Ah! Vandam era luat prin surprindere. Dumnezeule! Bine, mulţumesc, Jakes. Mulţumesc.

— N-aveţi pentru ce, domnule. Am ajuns.

Opri maşina în faţa unei căsuţe drăguţe, cu un singur nivel, cu o grădină bine întreţinută. Vandam bănuia că şeful detectivilor se descurca destul de bine din mitele primite, dar nu excesiv de bine. Poate că era un om precaut: semn bun.

Străbătură poteca şi ciocăniră la uşă. După câteva minute, la o fereastră se ivi un cap şi cineva vorbi în arabă.

Jakes îşi luă glasul de sergent major:

— Serviciul Secret al Armatei – deschide afurisita aia de uşă!

După un minut, un arab micuţ, frumos deschise continuând să-şi încheie cureaua la pantaloni. Întrebă în engleză:

— Ce se întâmplă?

Vandam preluă conducerea.

— O urgenţă. Vrei să ne laşi să intrăm?

— Desigur.

Detectivul se dădu la o parte şi ei intrară. Îi conduse într-un living mic.

— Ce s-a întâmplat?

Părea speriat şi Vandam îşi spuse: „Cine n-ar fi? Să ţi se bată la uşă în toiul nopţii...”

— Nu ai de ce să te sperii, dar vrem să organizezi o supraveghere, şi avem nevoie de asta imediat, spuse Vandam.

— Desigur. Vă rog, luaţi loc.

Detectivul luă un carnet şi un creion.

— Cine e subiectul supravegherii?

— Sonja el-Aram.

— Dansatoarea?

— Da. Vreau să-i supraveghezi casa douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Locuieşte pe o casă plutitoare numită *Jihan* în Zamalek.

În timp ce detectivul îşi nota detaliile, Vandam îşi dorea să nu fi fost nevoit să folosească poliţia egipteană pentru treaba asta. La urma urmei nu avea de ales: într-o ţară africană era imposibil să foloseşti pentru supraveghere oameni cu piele albă, vorbitori de limba engleză, care bat la ochi.

— Care e natura delictului? întrebă detectivul.

„N-o să-ţi spun *ţie*”, gândi Vandam. Apoi spuse:

— Credem că este asociată cu cineva care pune în circulaţie lire sterline false.

— Deci vreţi să ştiţi cine vine şi pleacă, dacă poartă bagaje, dacă au loc întruniri la bord...

— Da. Şi ne interesează în mod deosebit un om. Alex Wolff, cel suspectat de omorul prin înjunghiere de la Assyut; trebuie că ai deja descrierea lui.

— Bineînțeles. Rapoarte zilnice?

— Da, numai că, dacă este cumva zărit Wolff, vreau să ştiu imediat. În timpul zilei îl poţi căuta pe căpitanul Jakes de la MCG. Dă-i numerele de telefon de acasă, Jakes.

— Cunosc aceste case plutitoare, spuse detectivul. Calea de edec e unul din locurile populare pentru plimbarea de seară, mai ales pentru îndrăgostiţi.

— Aşa-i, spuse Jakes.

Vandam ridică o sprânceană spre Jakes.

Detectivul continuă:

— Poate că e un loc bun pentru un cerşetor. Nimeni nu vede vreodată un cerşetor. Noaptea... ei bine, sunt boschetele. Şi ele populare printre îndrăgostiţi.

— Aşa e, Jakes? întrebă Vandam.

— N-am cum să ştiu, domnule.

Jakes înţelese că era împuns şi zâmbi. Dădu detectivului o bucată de hârtie pe care scrisese numerele de telefon.

Un băieţel îmbrăcat în pijama intră în cameră, frecându-se la ochi. Avea cam cinci-şase ani. Privi somnoros de jur-împrejur, apoi se duse la detectiv.

— Fiul meu, spuse mândru detectivul.

— Cred că te putem lăsa acum, spuse Vandam. Sau poate vrei să te lăsăm în oraş?

— Nu, mulţumesc. Am maşină şi aş vrea să-mi pun haina, cravata şi să mă pieptăn.

— Foarte bine, dar grăbeşte-te.

Vandam se ridică în picioare. Deodată nu mai putu să vadă clar. Pleoapele parcă i se închideau involuntar, şi totuşi ştia că are ochii deschişi. Simţi că-şi pierde echilibrul. Apoi Jakes fu în spatele lui şi-l apucă de braţ.

— E-n regulă, domnule?

Îşi recăpăta încet vederea.

— E bine acum, spuse.

— Aţi fost rănit tare urât, observă detectivul compătimitor.

Se duseră la uşă. Detectivul spuse:

— Domnilor, fiţi siguri că mă voi ocupa personal de această supraveghere. N-o să ajungă niciun şoarece la bordul acelei case fără să aflaţi dumneavoastră.

Încă îl mai ţinea strâns lângă el pe băieţel, pe care-l mută acum pe coapsa stângă şi-i întinse mâna lui Vandam.

— La revedere, rosti strângându-i mâna. Apropo, sunt maiorul Vandam.

Detectivul făcu o mică plecăciune.

— Inspectorul şef Kemel, la dispoziţia dumneavoastră, domnule.

14

Sonja medita. Când se întorsese acasă spre zori, aproape că se aşteptase ca Wolff să fie aici, dar găsise locul rece şi gol. Nu ştia prea bine ce simţea. La început, când o arestaseră, nu simţise decât furie împotriva lui Wolff pentru că fugise şi o lăsase la discreţia criminalilor britanici. Fiind singură, femeie şi complice în acţiunea de spionaj a lui Wolff, era îngrozită de ce i-ar putea face. Credea că Wolff ar fi trebuit să rămână şi să aibă grijă de ea. Apoi îşi dădu seama că asta nu ar fi fost înţelept. Abandonând-o, abătuse atenţia de la ea. Era greu de înghiţit, dar era cel mai bine. Stând singură în cămăruţa goală de la M.C.G. îşi întorsese mânia dinspre Wolff îndreptând-o asupra englezilor.

Îi sfidase şi ei dăduseră înapoi.

În acel moment nu fusese sigură că bărbatul care o interogase era maiorul Vandam, dar mai târziu, când fusese eliberată, funcţionarul îi scăpase numele. Zâmbi din nou amintindu-şi bandajul grotesc de pe faţa lui Vandam. Probabil că Wolff l-a tăiat cu cuţitul. Ar fi trebuit să-l omoare. Dar oricum, ce mai noapte, ce mai noapte minunată!

Se întreba unde e Wolff. Trebuie că s-a dus undeva în oraş să-şi piardă urma. Va ieşi la suprafaţă când va socoti că malul e curat. Ea nu putea face nimic. I-ar fi plăcut să-l aibă aici, să împărtăşească triumful.

Îşi puse cămaşa de noapte. Ştia că ar trebui să meargă la culcare, dar nu-i era somn. Poate că un pahar i-ar ajuta. Găsi o sticlă de whisky, îşi turnă într-un pahar şi adăugă apă. Pe când îl gusta, auzi paşi pe scândura care ducea la punte. Fără să se gândească, strigă:

— Ahmed...?

Apoi îşi dădu seama că nu era pasul lui, era prea uşor şi iute. Stătea în josul scării, îmbrăcată în cămaşa de noapte, cu paharul în mână. Chepengul era ridicat şi un chip arab se ivi în dreptul lui, privind în jos.

— Sonja?

— Da...

— Cred că aşteptai pe altcineva.

Bărbatul coborî scara. Sonja îl privea, gândindu-se: „Şi acum ce urmează?”

Bărbatul rămase în picioare în faţa ei. Era un bărbat mărunţel, cu o faţă frumoasă şi mişcări iuţi, simple. Purta haine europeneşti: pantaloni de culoare închisă, pantofi negri, lustruiţi, şi o cămaşă albă cu mâneci scurte.

— Sunt inspectorul şef Kemel şi mă simt onorat să te cunosc, spuse acesta, întinzându-i mâna.

Sonja se întoarse, merse spre divan şi se aşeză. Credea că rezolvase cu poliţia. Acum egiptenii voiau să intre şi ei în acţiune. Probabil că până la urmă se va sfârşi cu o mită, se încurajă singură. Sorbi din băutură, uitându-se la Kemel. În cele din urmă se interesă:

— Ce vrei?

Kemel se aşează neinvitat.

— Mă interesează prietenul tău, Alex Wolff.

— Nu e prietenul meu.

Kemel nu băgă în seamă asta.

— Englezii mi-au spus două lucruri despre domnul Wolff: unu, că a înjunghiat un soldat la Assyut; doi, că a încercat să pună în circulaţie bancnote englezeşti false într-un restaurant din Cairo. Povestea este niţel cam ciudată. Ce căuta la Assyut? Pentru ce l-a omorât pe soldat? Şi de unde are banii falşi?

— Nu ştiu nimic despre omul ăsta, spuse Sonja, sperând că Alex nu se va întoarce acasă tocmai atunci.

— Eu ştiu, totuşi, spuse Kemel. Am alte informaţii pe care englezii ar putea sau nu să le aibă. Ştiu cine este Alex Wolff. Tatăl lui vitreg a fost avocat aici, în Cairo. Mama a fost nemţoaică. Mai ştiu că Wolff este un naţionalist. Ştiu că a fost amantul tău. Şi ştiu că şi tu eşti naţionalistă.

Pe Sonja o luă cu frig. Rămase nemişcată, cu băutura neatinsă, privindu-l pe vicleanul detectiv cum îşi desfăşoară dovezile împotrivă-i. Nu spuse nimic.

Kemel continuă:

— De unde a luat banii falşi? Nu din Egipt. Nu cred că în Egipt să fie un tipograf capabil să facă treaba asta; şi dacă ar fi, cred că ar face bani egipteni. De aceea, banii au venit din Europa. Aşa, iar Wolff, cunoscut şi ca Ahmed Rahmha, a dispărut discret în urmă cu câţiva ani. Unde s-a dus? Europa? S-a întors – via Assyut. De ce? Voia să se furişeze în ţară neobservat? Poate că s-a asociat cu o bandă de falsificatori englezi şi s-a întors acum cu partea lui de profit; dar nu cred, căci nu este un om sărac şi niciun criminal. Aşadar, e un mister.

„Ştie”, îşi spuse Sonja, „Bunule Dumnezeu, ştie”.

— Englezii mi-au cerut să supraveghez această casă plutitoare şi să le spun cine vine şi pleacă de aici. Speră ca Wolff să vină aici; şi apoi îl vor aresta; şi atunci vor avea răspunsurile. Numai dacă nu rezolv eu enigma mai întâi.

„Să supravegheze barca! N-ar mai putea să se întoarcă niciodată. Dar – dar pentru ce îmi spune Kemel toate astea?” se gândi Sonja.

— Cheia cred că se află în persoana lui Wolff; el este în acelaşi timp german şi egiptean.

Kemel se ridică şi traversă încăperea ca să se aşeze alături de Sonja şi o privi drept în faţă.

— Cred că luptă în acest război. Cred că luptă pentru Germania şi pentru Egipt. Cred că banii falşi provin din Germania. Cred că Wolff e spion.

Sonja se gândi: „Dar nu ştii unde să-l găseşti. De-aia eşti aici.”

Kemel se uita fix la ea. Ea privi într-o parte, temându-se că detectivul i-ar putea citi gândurile pe chip.

— Dacă este spion, îl pot prinde. Sau îl pot salva, spuse Kemel.

Sonja îşi întoarse capul spre el şi-l privi.

— Ce vrea să însemne asta?

— Vreau să-l întâlnesc. În secret.

— Dar pentru ce?

Kemel zâmbi cu zâmbetul lui viclean, atotcunoscător.

— Sonja, nu eşti singura care doreşte ca Egiptul să fie liber. Suntem mulţi. Vrem să-i vedem pe englezi înfrânţi, şi nu ne prea pasă cine îi înfrânge. Vrem să colaborăm cu nemţii. Vrem să luăm legătura cu ei. Vrem să vorbim cu Rommel.

— Şi crezi că Ahmed vă poate ajuta?

— Dacă este spion, trebuie să aibă un mijloc ca să transmită mesaje nemţilor.

Mintea Sonjei era ca într-un vârtej. Din acuzator, Kemel devenise un aliat al conspiratorilor – dacă nu cumva era o cursă. Nu ştia dacă să aibă încredere în el sau nu. N-a avut suficient timp ca să se gândească la asta. Nu ştia ce să spună, aşa că nu spuse nimic.

Kemel insistă cu blândeţe:

— Îmi poţi aranja o întâlnire?

Îi era imposibil să ia o asemenea hotărâre sub presiunea momentului.

— Nu, spuse ea.

— Aminteşte-ţi că barca e supravegheată, spuse el. Rapoartele vor veni întâi la mine înainte să-i fie trimise maiorului Vandam. Dacă e vreo şansă, doar o şansă, ca să poţi să aranjezi întâlnirea, eu în schimb pot să mă asigur că rapoartele care ajung la Vandam vor fi cu grijă redactate astfel încât să nu conţină nimic... stânjenitor.

Sonja uitase de supraveghere. Când Wolff se va întoarce – şi se va întoarce mai devreme sau mai târziu – omul de veghe va raporta şi Vandam va afla, dacă nu va avea Kemel grijă. Asta schimba totul. Nu avea de ales.

— Îţi voi aranja o întâlnire, spuse ea.

— Bine. Sună la sediul central al poliţiei şi lasă un mesaj spunând că Sirhan vrea să mă vadă. Când primesc mesajul, iau legătura cu tine ca să fixăm ziua şi ora.

— Foarte bine.

Kemel se duse până la scară, apoi se întoarse.

— Apropo.

Scoase un portofel din buzunarul pantalonilor şi extrase o fotografie mică. I-o întinse Sonjei. Era o fotografie a ei.

— Vrei să-mi dai un autograf pentru soţia mea? E o mare admiratoare a ta.

Îi întinse un stilou.

— O cheamă Hesther.

Sonja scrise: „Pentru Hesther cu cele mai bune urări, Sonja". Îi întinse fotografia, gândind: „E incredibil".

— Mulţumesc foarte mult. Va fi încântată.

„Incredibil."

— Te voi anunţa de îndată ce pot, spuse Sonja.

— Mulţumesc.

Kemel îi întinse mâna. De această dată Sonja i-o strânse. Kemel urcă scările şi plecă, închizând trapa în urma lui.

Sonja se relaxă. Nu se ştie cum, dar se descurcase bine. Încă nu era total convinsă de sinceritatea lui Kemel; dar dacă era într-adevăr o capcană, ea n-o putea zări.

Se simţea obosită. Termină whisky-ul din pahar apoi trecu de cealaltă parte a draperiilor, în dormitor. Era tot în cămaşa de noapte şi îi era foarte frig. Se duse la pat şi trase cuverturile. Auzi o bătaie uşoară. Inima i se opri o clipă. Se răsuci ca să privească spre hubloul din cealaltă parte a

bărcii, cel care dădea spre râu. În spatele geamului era un cap.

Ţipă.

Chipul dispăru.

Îşi dădu seama că fusese Wolff.

Urcă în fugă scările şi ieşi pe punte. Uitându-se peste bord, îl văzu în apă. Părea să fie gol. Se căţără pe latura bărcii, sprijinindu-se cu mâinile de hublouri. Ea se aplecă, îl apucă de braţ şi-l trase pe punte. Rămase o clipă acolo în patru labe, privind în susul şi-n josul ţărmului ca un şoarece de apă înfricoşat, apoi o zbughi prin trapă. Ea îl urmă.

Rămase în picioare pe covor, tremurând şi şiroind de apă. *Era* gol. Sonja întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Pregăteşte-mi baia, spuse el.

Sonja trecu prin dormitor în camera de baie. Era o cadă mică prevăzută cu un boiler. Răsuci robinetul şi aruncă un pumn de cristale parfumate în apă. Wolff se urcă în cadă şi lăsă apa să crească în jurul lui.

— Ce s-a întâmplat? repetă Sonja.

El îşi stăpâni tremuratul.

— N-am vrut să risc şi să vin pe drumul de edec, aşa că mi-am scos hainele şi am înotat. M-am uitat înăuntru şi l-am văzut pe tipul ăla cu tine – presupun că era un alt poliţist.

— Da.

— Aşa că a trebuit să aştept în apă până a plecat.

Ea râse.

— Bietul de tine.

— Nu-i nostim deloc. Dumnezeule, ce frig îmi e. Blestematul de Abwehr mi-a dat bani măsluiţi. Cineva o să fie strâns de gât pentru asta când mă voi întoarce în Germania.

— Pentru ce au făcut asta?

— Nu ştiu dacă este incompetenţă sau lipsă de loialitate. Canaris a cam scăldat-o întotdeauna faţă de Hitler. Închide apa, vrei?

Începu să-şi spele mâlul râului de pe picioare.

— Va trebui să foloseşti din banii tăi, spuse ea.

— Nu pot ajunge la ei. Poţi să fii sigură că băncile au instrucţiuni să cheme poliţia de îndată ce mă arăt la faţă. Aş putea plăti notele ocazionale prin cec, dar chiar şi asta îi poate ajuta să dea de urma mea. Aş putea vinde o parte din acţiuni şi dividende, sau chiar vila, dar din nou banii trebuie să-mi parvină printr-o bancă...

„Aşa că va trebui să foloseşti banii mei" îşi spuse Sonja. „Oricum, nu-i vei cere; pur şi simplu îi vei lua." Puse gândul de-o parte să-l mai cântărească.

— Detectivul acela pune barca sub supraveghere – în urma indicaţiilor lui Vandam.

Wolff râni.

— Deci era Vandam.

— Tu l-ai tăiat?

— Da, dar n-am fost sigur unde. Era întuneric.

— La faţă. Are un bandaj uriaş.

Wolff râse zgomotos.

— Aş vrea să-l pot vedea.

Deveni serios şi întrebă:

— Te-a chestionat?

— Da.

— Ce i-ai spus?

— Că de-abia te cunosc.

— Bravo!

O privi apreciativ şi ea înţelese că era mulţumit şi un pic mirat că nu-şi pierduse capul.

— Te-a crezut? întrebă el.

— Probabil că nu, din moment ce a ordonat această supraveghere.

Wolff se încruntă.

— Va fi neplăcut. Nu pot să înot de fiecare dată când vreau să vin acasă...

— Nu-ţi face griji, spuse Sonja. Am aranjat.

— Ai aranjat *tu?*

Nu era chiar aşa, Sonja ştia, dar suna bine.

— Detectivul e unul de-ai noştri, explică ea.

— Un naţionalist?

— Da. Vrea să se folosească de radioul tău.

— De unde ştie că am un radio?

În glasul lui Wolff era o notă ameninţătoare.

— Nu ştie, spuse calm Sonja. Din cele ce i le-au spus englezii a dedus că eşti spion; şi-a presupus că un spion are un mijloc de comunicare cu nemţii. Naţionaliştii vor să-i trimită un mesaj lui Rommel.

Wolff dădu negativ din cap.

— Nu m-aş implica.

Nu voia ca el să revină asupra unei înţelegeri încheiate de ea.

— Trebuie să te implici, spuse ea tăios.

— Bănuiesc că da, spuse el epuizat.

Ea simţi un ciudat sentiment de putere. I se părea că preia controlul. Găsea că e ameţitor.

— Se apropie, spuse Wolff. Nu mai vreau şi alte surprize ca cea din noaptea trecută. Aş vrea să părăsesc această barcă, dar nu ştiu unde să mă duc. Abdullah ştie că banii mei nu sunt buni de nimic – ar vrea să mă predea englezilor. La dracu'!

— Vei fi în siguranţă aici, atâta timp cât îl manevrezi pe detectiv.

— N-am de ales.

Ea se aşeză pe marginea căzii, uitându-se la trupul lui gol. Wolff părea... nu înfrânt, însă măcar încolţit. Chipul îi era încordat, iar în glas avea o uşoară undă de panică. Îşi închipui că pentru prima dată Wolff îşi punea întrebarea dacă va putea rezista până la sosirea lui Rommel. Şi, tot pentru prima dată, depindea de ea. Avea nevoie de banii ei, avea nevoie de casa ei. Noaptea trecută depinsese de tăcerea *ei* la interogatoriu şi – acum o credea şi el – fusese salvat de înţelegerea *ei* cu detectivul naţionalist. Aluneca în puterea *ei.* Acest gând o miră puţin. Se simţi tare.

— Mă întreb dacă să-mi respect întâlnirea cu fata aia, Elene, în seara asta, spuse Wolff.

— De ce nu? Nu are nimic de-a face cu englezii. Ai agăţat-o într-o prăvălie!

— Poate. Pur şi simplu am sentimentul că-i mai sigur să mă dau la fund. Nu ştiu.

— Nu, spuse Sonja hotărâtă. O vreau.

O privi mijindu-şi ochii. Sonja se întrebă dacă Wolff cântăreşte ce are de făcut sau se gândeşte la nou-dobândita ei putere de voinţă.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Trebuie numai să iau nişte precauţii.

Cedase. Îşi încercase puterile împotriva lui şi câştigase. Asta îi dădu un fior. Un scurt frison.

— Continuă să-mi fie frig, spuse Wolff. Mai pune apă caldă.

— Nu.

Fără să-şi scoală cămaşa de noapte, Sonja intră în cadă.

Se aşeză în faţa lui cu picioarele desfăcute, cu genunchii înghesuiţi în pereţii căzii înguste. Îşi ridică poalele ude ale cămăşii de noapte până la nivelul taliei.

— Mănâncă-mă, spuse ea.

El se supuse.

Vandam era bine dispus. Era la restaurantul Oasis, sorbind dintr-un Martini rece, iar Jakes se afla alături de el. Dormise ziua întreagă şi se trezise ca bătut, dar gata să-şi ia revanşa. Se dusese la spital unde doctorul Arbuthnot îi spusese că era nebun că se sculase şi umbla de colo-colo, dar un nebun norocos, căci rana i se vindeca. Îi schimbase pansamentul cu unul mai mic, mai plat, care nu trebuia să fie fixat cu un bandaj în jurul capului. Era şapte şi un sfert şi peste câteva minute avea să-l prindă pe Alex Wolff.

Vandam şi Jakes erau în partea din fund a restaurantului, într-un loc de unde puteau să vadă totul. Mesele cele mai apropiate de intrare erau ocupate de doi sergenţi voinici care mâncau pui fripţi, plătiţi de Serviciul Secret. Afară, într-o maşină fără însemnele obişnuite, care era parcată de cealaltă parte a străzii, se găseau doi poliţişti

militari îmbrăcaţi civil, cu pistoalele în buzunarele sacourilor. Capcana era pusă: nu lipsea decât momeala. Elene trebuia să vină dintr-o clipă-n alta.

Dimineaţa, la micul dejun, Billy a fost şocat de bandaj. Vandam i-a cerut băiatului să se jure că va păstra secretul, apoi îi spusese adevărul:

— M-am luptat cu un spion german. A avut un cuţit. A fugit, dar cred că s-ar putea să-l prind în seara asta.

Era o încălcare a măsurilor de siguranţă dar, la dracu', băiatul trebuia să ştie pentru ce fusese rănit tatăl său. După ce a aflat povestea, Billy n-a mai fost neliniştit, ci cuprins de emoţie. Gaafar fusese impresionat şi era înclinat să se mişte încet şi să vorbească în şoaptă, de parcă ar fi avut un deces în familie.

Cât despre Jakes, constată că intimitatea impulsivă din noaptea trecută nu lăsase nicio urmă. Reveniseră la relaţia lor formală: Jakes primea ordine, îi spunea domnule, şi nu-şi expunea părerea fără să i se ceară. Era foarte bine aşa, îşi spuse Vandam; aşa cum mergeau lucrurile, formau o echipă bună, pentru ce să facă schimbări?

Se uită la ceas. Era şapte şi jumătate. Mai aprinse o ţigară. În orice clipă Alex Wolff putea intra pe uşă. Vandam era sigur că l-ar recunoaşte pe Wolff – un european înalt, cu nas coroiat, păr şaten şi ochi căprui, un bărbat puternic, în plină formă – dar nu va face nicio mişcare până ce nu va veni Elene şi nu se va aşeza lângă el. Atunci Vandam şi Jakes vor intra în scenă. Dacă Wolff le scapă, cei doi sergenţi ar bloca uşa şi în puţin probabila eventualitate că trece şi de ei, poliţiştii de afară îl vor împuşca.

Şapte şi treizeci şi cinci de minute. Vandam abia aştepta interogatoriul lui Wolff. Ce mai înfruntare a voinţelor va fi. Dar Vandam va câştiga, căci va avea toate avantajele. Îl va studia pe Wolff, îi va găsi punctele slabe şi apoi va exercita presiuni până ce prizonierul se va frânge.

Şapte treizeci şi nouă de minute. Wolff întârzia. Evident, era posibil să nu vină deloc. Doamne fereşte. Vandam se cutremură când îşi aminti cu câtă trufie îi spusese lui Bogge:

— Mă aştept să-l arestez în această seară.

Secţia lui Vandam le mirosea tuturor urât în acest moment, şi numai arestarea rapidă a lui Wolff le-ar permite să adie iarăşi a apă de trandafiri. Dar să presupunem că după spaima din noaptea trecută Wolff hotărâse să se dea la fund pentru un timp, indiferent unde era acest fund? Nu ştia de ce, dar Vandam simţea că datul la fund nu era stilul lui Wolff. Spera că nu.

La şapte patruzeci uşa restaurantului se deschise şi intră Elene. Vandam îl auzi pe Jakes fluierând încetişor. Arăta uluitor. Purta o rochie din mătase de culoare crem. Croiala simplă atrăgea atenţia asupra siluetei ei zvelte, iar culoarea şi textura îi flatau pielea netedă şi bronzată. Vandam simţi brusc dorinţa s-o mângâie.

Elene privi de jur-împrejur, evident căutându-l pe Wolff în restaurant, fără să-l găsească. Privirea ei întâlni privirea lui Vandam şi trecu mai departe fără ezitare. Chelnerul şef se apropie şi ea îi spuse ceva. El o invită la o masă pentru două persoane, din apropierea uşii.

Vandam prinse privirea unuia din sergenţi şi înclină uşor capul în direcţia Elenei. Sergentul făcu un semn imperceptibil de înţelegere şi-şi verifică ceasul.

Unde era Wolff?

Vandam îşi aprinse o ţigară şi începu să se neliniştească. Presupusese că Wolff, fiind un gentleman, va sosi ceva mai devreme; iar Elene va întârzia puţin. Conform acestui scenariu arestarea ar fi avut loc în momentul în care se aşeza ea. Merge prost, gândi, merge al dracului de prost.

Un chelner aduse ceva de băut Elenei. Era şapte şi patruzeci şi cinci de minute. Ea se uită în

direcţia lui Vandam şi ridică uşor, discret, din umerii ei zvelţi.

Uşa restaurantului se deschise. Vandam îngheţă cu ţigara la jumătatea drumului spre buze, apoi se relaxă, dezamăgit: era doar un băieţel. Băiatul întinse chelnerului o bucată de hârtie apoi ieşi.

Vandam se hotărî să mai comande un rând.

Îl văzu pe chelner îndreptându-se spre masa Elenei şi întinzându-i bucata de hârtie.

Vandam se încruntă. Ce era asta? O scuză de la Wolff, spunând că nu poate veni la întâlnire? Pe chipul Elenei apăru o expresie de uşoară uimire. Se uită spre Vandam şi ridică iar uşor din umeri.

Vandam se întreba dacă să se ducă la ea şi s-o întrebe ce se întâmplă – dar asta ar strica toată ambuscada, căci dacă Wolff ar intra în timp ce el vorbeşte cu Elene? Wolff s-ar putea întoarce din uşă şi fugi, trebuind să scape doar de poliţiştii militari, adică de doi oameni în loc de şase. Vandam îi şopti lui Jakes:

— Aşteaptă.

Elene îşi luă poşeta de pe scaunul de lângă ea şi se ridică. Se mai uită o dată la Vandam, apoi se întoarse. Vandam crezu că se duce la toaletă. Dar ea se duse la uşă şi o deschise.

Vandam şi Jakes săriră în picioare în aceeaşi clipă. Unul din sergenţi se ridică pe jumătate uitându-se la Vandam şi Vandam îi făcu semn să se aşeze: n-avea sens s-o aresteze pe Elene. Vandam şi Jakes străbătură în grabă restaurantul, îndreptându-se spre uşă.

Când trecură pe lângă sergenţi, Vandam spuse:

— Urmaţi-mă!

Ieşiră în stradă. Vandam privi de jur-împrejur. Lângă zid era un cerşetor orb care întindea o farfurie crăpată cu câţiva piaştri în ea. Trei soldaţi îmbrăcaţi în uniformă se poticneau pe trotuar deja beţi, ţinându-se pe după umeri, cântând un cântec vulgar. Un grup de egipteni se întâlniseră tocmai în faţa restaurantului şi-şi strângeau viguros mâna.

Un vânzător ambulant îi oferi lui Vandam lame de ras ieftine. Câţiva metri mai încolo, Elene se urca într-un taxi.

Vandam o luă la fugă.

Uşa taxiului se trânti şi maşina demară. De cealaltă parte a străzii, maşina poliţiei militare mugi, ţâşni înainte şi se izbi de un autobuz.

Vandam ajunse taxiul şi sări pe capotă. Maşina se răsuci pe neaşteptate şi Vandam nu se mai putu ţine, atinse şoseaua şi căzu.

Se ridică în picioare, faţa îl durea îngrozitor: rana sângera din nou şi simţea căldura lipicioasă pe sub bandaj. Jakes şi cei doi sergenţi se adunară în jurul lui. De cealaltă parte a drumului poliţiştii militari se certau cu şoferul autobuzului.

Taxiul dispăruse.

15

Elene era îngrozită. Totul ieşise rău. Wolff urma să fie arestat în restaurant, şi iată-l aici, în taxi împreună cu ea, zâmbind lugubru. Elene stătea nemişcată, cu mintea golită.

— Cine era? întrebă Wolff, continuând să zâmbească.

Elene nu se putea gândi. Se uită la Wolff, se uită iar în spate şi spuse:

— Ce?

— Bărbatul care a fugit după noi. A sărit pe capotă. Nu l-am putut vedea bine, dar cred că era european. Cine era?

Elene îşi alungă frica. *E William Vandam şi trebuia să te aresteze.* Trebuia să inventeze o poveste. Pentru ce ar urmări-o cineva afară din restaurant şi ar încerca să pătrundă în taxiul ei?

— E... nu-l cunosc. Era în restaurant.

Elene se simţi deodată inspirată.

— M-a sâcâit. Eram singură. Tu eşti de vină, ai întârziat.

— Îmi pare rău, spuse el repede.

Elene avu un acces de încredere după ce Wolff îi înghiţi atât de uşor povestea.

— Şi ce căutăm în taxi? întrebă ea. Ce înseamnă toate astea? Pentru ce nu suntem la o masă să luăm cina?

Ea sesiză o notă plângăcioasă în propria voce şi îi displăcu.

— Am avut o idee minunată. Wolff zâmbi şi Elene îşi înfrână un fior. Mergem într-un picnic. În portbagaj e un coş.

Nu ştia dacă să-l creadă. Pentru ce altceva recursese la trucul acela de la restaurant, trimiţând un puşti cu mesajul „Vino afară-A.W.”, dacă nu

bănuia o cursă? Ce-o să facă acum, o s-o ducă în deşert şi o s-o omoare cu cuţitul? Avu brusc tentaţia să sară din maşina care rula cu viteză, închise ochii şi se sili să se gândească cu calm. Dacă bănuia o cursă, de ce mai venise? Nu, era ceva mai complicat. Se părea că o crezuse în privinţa bărbatului de pe capotă – dar nu putea fi sigură pe ce se întâmplă dincolo de zâmbetul lui.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Câteva mile afară din oraş, într-un locşor de pe malul râului, unde putem privi apusul soarelui. Va fi o seară plăcută.

— Nu vreau să merg.

— Ce s-a întâmplat?

— De-abia te cunosc.

— Nu fi proastă. Şoferul va fi cu noi tot timpul – şi sunt un gentleman.

— Vreau să cobor.

— Te rog, nu.

O atinse uşor pe braţ.

— Am somon afumat, un pui rece şi o sticlă de şampanie. M-am săturat de restaurante.

Elene se gândi. Îl putea părăsi acum şi ar fi în siguranţă – nu l-ar mai vedea niciodată. Asta şi voia, să scape de acest bărbat pentru totdeauna. Se gândi: „Dar sunt singura speranţă a lui Vandam. Ce-mi pasă de Vandam? Voi fi fericită să nu-l mai văd niciodată, şi să mă întorc la viaţa liniştită dinainte...”

Viaţa dinainte...

Îşi dădu seama că *îi păsa* de Vandam; cel puţin atât cât să-i displacă gândul să-l lase baltă. *Trebuia* să rămână cu Wolff, să-l cultive, să-l facă să-i dea o altă întâlnire, să încerce să afle unde locuieşte.

— Să mergem la acel locşor al tău, spuse ea impulsivă.

El ridică din sprâncene:

— Bruscă schimbare de spirit.

Elene înţelese că făcuse o greşeală.

— Sunt uşor confuză, spuse ea. M-ai luat prin surprindere. Pentru ce nu m-ai întrebat mai întâi?

— Mi-a venit ideea abia acum o oră. Nu mi-am închipuit că te-ar putea speria.

Elene înţelese că, neintenţionat, îşi juca rolul de fată năucită. Se hotărî să nu supraliciteze.

— Foarte bine, spuse ea, încercând să se relaxeze.

Wolff o studia.

— Nu eşti chiar atât de vulnerabilă pe cât pari, nu?

— Nu ştiu.

— Îmi amintesc ce i-ai spus lui Aristopoulos în prima zi când te-am văzut la prăvălie.

Elene îşi aminti: îl ameninţase pe Mikis că-i taie coaiele dacă o mai atinge. Ar fi trebuit să roşească, dar nu putu s-o facă.

— Eram atât de furioasă, spuse ea.

Wolff chicoti.

— Aşa a şi sunat, spuse el. Încearcă să ţii minte că eu nu sunt Aristopoulos.

Ea îi zâmbi timid.

— În regulă.

El îşi îndreptă atenţia către şofer. Ieşiseră din oraş şi Wolff începu să-l îndrume. Elene se întreba unde găsise taxiul: după standardele egiptene, acesta era luxos. Era un automobil american, cu banchete mari şi moi, încăpător şi care nu părea să aibă mai mult de câţiva ani vechime.

Trecură prin câteva sate, apoi cotiră pe un drum neterminat. Maşina urcă drumul în serpentină al unui deal şi ieşi pe un mic platou ce încununa o faleză. Fluviul era chiar sub ei şi pe malul îndepărtat Elene putu zări mozaicul îngrijit al câmpurilor cultivate, întinzându-se până departe unde întâlnea linia bine delimitată, colorată în brun-roşcat, a marginii deşertului.

— Nu-i un loc încântător? întrebă Wolff.

Elene trebui să-i dea dreptate. Un stol de lăstuni ce se ridica de pe malul îndepărtat al fluviului o

făcu să-şi înalţe privirea şi observă că norii de seară erau deja conturaţi cu trandafiriu. O tânără venea dinspre fluviu purtând pe cap un ulcior uriaş. În susul fluviului plutea o felucă singuratică, purtată de o briză uşoară.

Şoferul coborî din maşină şi se îndepărtă cam la cincizeci de yarzi. Se aşeză, întorcându-se semnificativ cu spatele spre ei, îşi aprinse o ţigară şi despături un ziar.

Wolff scoase un coş de picnic din portbagaj şi-l aşeză jos, în maşină, între ei. În timp ce despacheta mâncarea, Elene îl întrebă:

— Cum ai descoperit locul ăsta?

— Mama m-a adus aici pe când eram copil.

Îi întinse un pahar cu vin.

— După ce tatăl meu a murit, mama s-a măritat cu un egiptean. Din când în când se simţea opresată de regulile gospodăriei musulmane şi mă aducea aici într-o trăsurică şi-mi povestea despre... Europa, şi aşa mai departe.

— Îţi plăcea?

El ezită.

— Mama avea un fel al ei de-a strica lucrurile de acest fel. Întrerupea mereu plăcerea. Obişnuia să spună: „Eşti atât de egoist, leit taică-tu”. La acea vârstă preferam familia mea arabă. Fraţii vitregi erau şireţi, şi nimeni nu încerca să-i controleze. Furam portocale din grădinile altora, zvârleam cu pietre în cai ca să-i facem să o ia la fugă, înţepam anvelopele bicicletelor... Numai mamei mele îi păsa de asta, dar tot ce putea face era să ne avertizeze că până la urmă vom fi pedepsiţi. Mereu spunea asta – „Într-o bună zi o să fiţi prinşi, Alex!”

„Mama ta avea dreptate”, îşi spuse Elene, „într-o bună zi îl vor prinde pe Alex”.

Elene începea să se relaxeze. Se întrebă dacă Wolff avea asupra lui cuţitul pe care-l folosise la Assyut şi asta o făcu din nou să se încordeze. Situaţia era atât de normală – un bărbat încântător

care a invitat o fată la picnic pe malul fluviului – încât preţ de o clipă uitase că voia ceva de la el.

— Unde locuieşti acum? întrebă ea.

— Casa mea a fost... rechiziţionată de englezi. Locuiesc la nişte prieteni.

Îi întinse o felie de somon afumat pe-o farfurie de porţelan, apoi tăie o lămâie în două, folosind un cuţit de bucătărie. Elene îi urmărea mâinile îndemânatice. Se întreba ce voia *el* de la *ea,* încât se străduia atât de mult ca să-i fie pe plac.

Vandam se simţea la pământ. Îl durea faţa, iar mândria îi era tot atât de rănită. Marea arestare fusese un fiasco. Dăduse greş din punct de vedere profesional, fusese păcălit de Alex Wolff şi o băgase pe Elene într-o mare primejdie.

Era acasă, cu obrazul proaspăt bandajat şi bea gin ca să-şi uşureze durerea. Wolff îi scăpase al dracului de *uşor.* Vandam era convins că spionul n-avea habar de ambuscadă – altfel nu s-ar fi arătat deloc. Nu, pur şi simplu îşi luase măsuri de precauţie; şi acestea reuşiseră de minune.

Aveau o descriere bună a taxiului. Fusese o maşină care ieşea în evidenţă, destul de nouă, iar Jakes citise numărul de pe placă. Toţi poliţiştii şi poliţiştii militari din oraş îl căutau, şi aveau ordin să-l oprească pe loc şi să-i aresteze pe toţi cei ce-l ocupau. Îl vor găsi mai devreme sau mai târziu, dar Vandam era sigur că va fi prea târziu. Cu toate acestea, stătea lângă telefon.

Ce făcea Elene în clipa, asta? Poate că se afla într-un restaurant luminat cu lumânări, bea vin şi râdea de glumele lui Wolff. Vandam şi-o imagină în rochia crem, ridicând paharul, zâmbind cu zâmbetul ei special, maliţios, acel zâmbet care-ţi promite tot ce vrei. Vandam se uită la ceas. Poate că de acum au terminat cina. Ce vor face după asta? Tradiţia era să mergi să priveşti piramidele în lumina lunii: cerul întunecat, stelele, întinderea fără sfârşit a deşertului şi siluetele clare,

triunghiulare ale mormintelor faraonilor. Locurile vor fi pustii, poate cu excepţia altor câtorva perechi de îndrăgostiţi. Poate vor urca mai multe niveluri, el sărind înainte, apoi întinzându-i mâna s-o ridice şi pe ea; dar curând el se va simţi epuizat, rochia şi părul ei vor fi puţin în dezordine şi va spune că pantofii cu care-i încălţată nu-s potriviţi pentru ascensiuni; aşa că se vor aşeza pe pietrele uriaşe, calde încă, respirând aerul blând al nopţii şi privind stelele. Întorcându-se la maşină, ea va tremura în rochia de seară fără mâneci, iar el i-ar putea înconjura umerii cu braţul ca s-o încălzească. Va face acest avans într-un mod sofisticat. Îi va sugera să se întoarcă acasă la el sau va propune să meargă la ea? Vandam nu ştia ce să spere. Dacă se duceau la el, Elene ar raporta dimineaţa şi Vandam ar putea să-l aresteze pe Wolff acasă unde avea radioul, cartea de cod şi poate chiar răspunsurile. Din punct de vedere profesional, ar fi mai bine – dar asta ar însemna de asemenea că Elene trebuia să petreacă o noapte cu Wolff, şi acest gând îl mânia pe Vandam mai mult decât ar fi trebuit. În schimb, dacă mergeau acasă la ea, unde se afla Jakes împreună cu alţi zece oameni şi trei maşini, Wolff ar fi înhăţat înainte să-aibă vreo şansă să...

Vandam se ridică şi începu să măsoare încăperea. Ridică într-o doară cartea *Rebecca,* pe care credea că o foloseşte Wolff ca bază pentru cod. Citi primul rând: „Noaptea trecută am visat că m-am întors la Manderley”. Puse cartea jos, apoi o deschise din nou şi continuă să citească. Povestea unei fete vulnerabile, terorizate, era o diversiune bine venită de la propriile lui griji. Când îşi dădu seama că fata se va mărita cu strălucitorul şi mai vârstnicul văduv, şi că această căsnicie va fi întunecată de prezenţa fantomatică a primei soţii a bărbatului, închise cartea şi o lăsă iar jos. Ce diferenţă de vârstă era între el şi Elene? Cât timp va mai fi bântuit de Angela? Fusese şi ea perfectă;

dar Elene era tânără, impulsivă şi avea nevoie să fie salvată din viaţa pe care o ducea. Aceste gânduri îl iritară, căci nu intenţiona să se însoare cu Elene. Îşi aprinse o ţigară. De ce trecea timpul atât de încet? De ce nu suna telefonul? Cum de-a putut să-l lase pe Wolff să-i scape printre degete de două ori în două zile? Unde era Elene?

Unde era Elene?

Mai trimisese şi-altă dată o femeie în ghearele primejdiei. Se întâmplase după celălalt mare fiasco, atunci când Rashid Ali fugise din Turcia chiar pe sub nasul lui. Vandam trimisese o agentă să-l agaţe pe agentul german, omul care schimbase hainele cu Ali, şi-i dăduse posibilitatea să scape. Sperase să mai salveze ceva din această înfrângere aflând totul despre tip. Dar a doua zi femeia fusese găsită moartă într-un pat de hotel. Era o asemănare care îţi dădea fiori.

Nu avea niciun sens să stea în casă. Nu putea să doarmă, şi aici nu putea face nimic altceva. Se va duce să se alăture lui Jakes şi celorlalţi, în ciuda ordinelor doamnei doctor Arbuthnot. Îşi puse haina, şapca de uniformă, ieşi şi scoase motocicleta din garaj.

Elene şi Wolff stăteau alături, aproape de marginea falezei, privind luminile îndepărtate ale oraşului şi scânteierile mai apropiate ale focurilor aprinse de ţărani prin sate. Elene se gândea la un ţăran imaginar – trudit, năpăstuit, superstiţios – aşternând o saltea din paie pe podeaua de lut, trăgând o pătură aspră în jurul trupului şi găsindu-şi consolarea în braţele nevestei. Elene lăsase sărăcia în urmă, pentru totdeauna spera, dar uneori i se părea că mai lăsase şi altceva în urma ei o dată cu sărăcia, ceva fără de care nu putea. Când era copil la Alexandria, oamenii obişnuiau să pună pe pereţii din pământ roşu amprente albastre de forma unei mâini ca să alunge diavolul. Elene nu credea în eficienţa acestor amprente; dar în ciuda

şobolanilor, în ciuda ţipetelor din fiecare noapte ale cămătarului care-şi bătea amândouă nevestele, în ciuda căpuşelor care-i năpădiseră pe toţi, în ciuda morţii timpurii a atâtor copilaşi, credea că era *ceva* care alunga diavolul. Căutase acest ceva atunci când aducea acasă bărbaţi, când se culca cu ei, acceptându-le cadourile, mângâierile şi banii; dar nu găsise niciodată.

Nu voia să mai facă asta. Îşi pierduse prea mult timp căutând dragostea în locuri greşite. Şi mai ales, nu voia s-o facă pentru Alex Wolff. Îşi spusese de mai multe ori: „De ce să n-o mai faci doar de această dată?" Acesta era punctul de vedere rece şi rezonabil al lui Vandam. Dar de fiecare dată când se gândea să facă dragoste cu Wolff revedea acel vis pe care-l visa cu ochii deschişi şi care o năpădise în ultimele săptămâni, visul de a-l seduce pe William Vandam. Ştia *cum* ar fi Vandam: ar privi-o cu nevinovată mirare, ar atinge-o încântat, cu ochii larg-deschişi; gândindu-se la asta, se simţi o clipă cuprinsă de dorinţă. Ştia şi cum ar fi Wolff. Cunoscător, egoist, îndemânatic şi de neşocat.

Fără să spună nimic ea se întoarse cu spatele la privelişte şi se duse la maşină. Era timpul ca Wolff să-i facă avansuri. Terminaseră masa, goliseră sticla de şampanie şi pe cea de cafea, ciuguliseră puiul şi ciorchinii de struguri. Acum el îşi va aştepta răsplata cuvenită. Stând pe bancheta din spate a automobilului, ea îl privi. El mai rămase o clipă pe marginea falezei, apoi se îndreptă spre ea, chemându-l pe şofer. Avea acea graţie plină de încredere pe care se pare că înălţimea o dă adesea bărbaţilor. Era un bărbat atrăgător, mult mai strălucitor ca oricare dintre amanţii Elenei, dar se temea de el şi frica nu-i venea numai din cele ce le ştia despre el, povestea, secretele şi cuţitul lui, ci şi dintr-o înţelegere intuitivă a naturii sale: într-un fel oarecare ştia că şarmul nu-i era spontan, ci

comandat şi că era blând numai pentru că voia s-o folosească.

Îi ajungea cât fusese folosită.

Wolff se urcă în maşină alături de ea.

— Ţi-a plăcut picnicul?

Ea făcu un efort să fie încântată.

— Da, a fost foarte plăcut. Mulţumesc.

Maşina porni. O va invita acasă la el sau o va duce la apartamentul ei, cerându-i un ultim pahar? În ambele cazuri va trebui să găsească o modalitate încurajatoare ca să-l refuze. Deodată asta i se păru ridicol: se comporta ca o fecioară înfricoşată. Îşi spuse în gând: „Ce fac – mă păstrez pentru Omul Potrivit?”

Tăcuse prea mult timp. Trebuia să fie spirituală şi prietenoasă. Trebuia să-i vorbească.

— Ai auzit ultimele ştiri de război? întrebă ea şi îndată înţelesese că acesta nu era subiectul de conversaţie cel mai plăcut.

— Nemţii continuă să câştige, spuse el. Desigur.

— De ce „desigur”?

El îi zâmbi condescendent.

— Lumea e împărţită în stăpâni şi sclavi, Elene. Vorbea de parcă explica nişte lucruri foarte simple unui şcolar. Englezii au fost prea mult timp stăpâni. S-au moleşit, acum va fi rândul altcuiva.

— Dar egiptenii – sunt stăpâni sau sclavi?

Elene ştia că ar trebui să tacă, păşea pe o pojghiţă de gheaţă, dar vanitatea lui o înfuriase.

— Beduinii sunt stăpâni, spuse el. Dar egipteanul mediu este un sclav înnăscut.

„Crede fiecare cuvânt din ceea ce spune”; se gândi Elene şi se înfioră.

Ajunseră la marginea oraşului. Era trecut de miezul nopţii şi suburbiile erau tăcute, deşi centrul oraşului mai zumzăia încă.

— Unde locuieşti? întrebă Wolff.

Îi spuse. Deci mergeau la ea.

— Trebuie să mai repetăm această seară, spuse el.

— Mi-ar face plăcere.

Ajunseseră la Sharia Abbas şi el îi ceru şoferului să oprească. Elene se întreba ce avea să se întâmple acum. Wolff se întoarse spre ea şi spuse:

— Mulţumesc pentru această seară plăcută. Ne vedem curând.

Coborî din maşină. Ea îl privi uluită. El se aplecă la fereastra şoferului, îi dădu omului nişte bani şi-i spuse adresa Elenei. Şoferul dădu din cap. Wolff lovi în capota maşinii şi şoferul porni. Elene privi înapoi şi-l văzu pe Wolff făcându-i cu mâna. Când maşina începu să dea colţul, Wolff porni către fluviu.

„Ce înţelegi din asta?" se întrebă ea.

Niciun avans, nicio invitaţie acasă la el, niciun ultim pahar, nici măcar un sărut de noapte bună – ce joc juca?

În timp ce taxiul o ducea acasă, ea se tot mira de toată povestea. Poate că asta era tehnica lui Wolff, să încerce să intrige o femeie. Poate că nu era decât un excentric. Oricare ar fi motivul, era foarte recunoscătoare. Se lăsă pe spate şi se relaxă. Nu era obligată să aleagă între a se lupta cu el şi a se culca cu el. Slavă Domnului.

Taxiul opri în faţa clădirii unde locuia ea. Pe neaşteptate, nu se ştie de unde, se năpustiră trei maşini. Una opri chiar în faţa taxiului, una aproape de tot în spatele lui şi una în rând cu taxiul. Din umbră se materializară nişte oameni. Toate cele patru uşi ale taxiului fură brusc deschise şi patru arme ţintiră spre interior. Elene ţipă.

Apoi un cap se vârî în maşină şi Elene îl recunoscu pe Vandam.

— A plecat? întrebă Vandam.

Elene înţelesese ce se întâmplă.

— Credeam c-ai să mă împuşti, spuse ea.

— Unde l-ai lăsat?

— Sharia Abbas.

— Cu cât timp în urmă?

— Cinci sau zece minute. Pot să cobor din maşină?

El îi întinse mâna s-o ajute şi ea păşi pe trotuar.

— Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el.

— Asta se cheamă să trânteşti uşa grajdului după ce a fugit calul.

— Exact. Arăta evident înfrânt.

Simţi un val de afecţiune pentru el. Îi atinse braţul.

— Nici nu-ţi imaginezi cât sunt de fericită să-ţi văd chipul, spuse ea.

El o privi ciudat, ca şi cum nu era sigur dacă trebuie s-o creadă.

— De ce nu-ţi trimiţi oamenii acasă, şi apoi să vii să vorbim înăuntru?

El ezită.

— Bine.

Se întoarse spre unul din oamenii lui, un căpitan.

— Jakes, vreau să-l interoghezi pe şofer, vezi ce poţi scoate de la el. Lasă oamenii să plece. Ne vedem la M.C.G. peste aproximativ o oră.

— Foarte bine, domnule.

Elene îl conduse înăuntru. Era atât de plăcut să intre în apartamentul ei, să se arunce pe sofa şi să-şi scoată pantofii. Chinul se terminase. Wolff plecase şi Vandam era aici.

— Serveşte-te cu ceva de băut, spuse ea.

— Nu, mulţumesc.

— Ce n-a mers, de fapt?

Vandam se aşeză în faţa ei şi-şi scoase ţigările.

— Ne aşteptam să cadă în capcană fără să-şi dea seama – dar a fost bănuitor, sau cel puţin precaut, şi l-am pierdut. Ce s-a întâmplat după aia?

Elene îşi sprijini capul de speteaza sofalei, închise ochii şi-i spuse câteva cuvinte despre picnic. Lăsă la o parte gândurile ei despre eventualitatea de a se culca cu Wolff şi nu-i spuse lui Vandam că Wolff abia o atinsese toată seara.

Vorbea repede: voia să uite, să nu-şi mai aducă aminte. După ce termină de povestit, spuse:

— Pregăteşte-mi ceva de băut, chiar dacă tu nu vrei.

Vandam se duse spre bufet. Elene îşi dădea seama că era furios. Se uită la bandajul de pe faţa lui. Îl văzuse în restaurant şi apoi în urmă cu câteva minute când sosise, dar acum avea timp să se întrebe ce era.

— Ce ai păţit la faţă?

— Aproape că l-am prins pe Wolff aseară.

— Vai, nu.

Deci dăduse greş de două ori în douăzeci şi patru de ore: nu-i de mirare că arăta înfrânt. Voia să-l consoleze, să-şi încolăcească braţele în jurul lui, să-i pună capul în poală şi să-l mângâie pe păr; dorinţa era ca o durere. Se hotărî – impulsiv, aşa cum lua întotdeauna hotărârile – să se culce cu el în această seară.

El îi întinse băutura. Până la urmă îşi pregătise şi lui una. Când Vandam se opri să-i întindă paharul, ea întinse mâna, îi atinse bărbia cu degetele şi-i întoarse capul astfel încât să-i vadă obrazul. El o lăsă să se uite doar o clipă, apoi îşi întoarse capul.

Nu-l mai văzuse atât de încordat înainte. Traversă camera şi se aşeză cu faţa la ea, ţinându-se drept pe marginea scaunului. Era cuprins de o emoţie stăpânită, asemenea furiei, dar când îl privi în ochi nu văzu mânie, ci durere.

— Ce impresie ţi-a făcut Wolff? întrebă el.

Ea nu era sigură încotro bate el.

— Fermecător. Inteligent. Periculos.

— Cum arată?

— Mâini curate, cămaşă de mătase, o mustaţă care nu i se potriveşte. Ce vrei se fapt să afli?

El dădu iritat din cap.

— Nimic. Totul.

Îşi mai aprinse o ţigară.

Elene nu putea ajunge la el în această stare de spirit. Voia să vină să stea lângă ea şi să-i spună că era frumoasă şi curajoasă şi că se descurcase bine; dar ştia că nu are niciun rost să-i ceară asta. Cu toate acestea spuse:

— Cum m-am descurcat?

— Nu ştiu, spuse el. *Ce* ai făcut?

— Ştii ce am făcut.

— Da. Îţi sunt foarte recunoscător.

El zâmbi şi Elene înţelese că zâmbetul era fals. Ce se întâmpla cu el? Era ceva cunoscut în furia lui, ceva ce-ar putea înţelege de îndată ce ar şti ce e. Nu era numai sentimentul că dăduse greş. Era vorba de atitudinea lui faţă de ea, de felul în care îi vorbea, în care stătea departe de ea şi mai ales de felul în care o privea. Avea o expresie de... de dezgust, aproape.

— A spus c-o să te mai caute? întrebă Vandam.

— Da.

— Sper s-o facă.

Vandam îşi sprijini bărbia în palmă. Faţa îi era încordată. Valuri de fum se înălţau din ţigară.

— Dumnezeule, sper s-o facă.

— A spus şi că „Trebuie să mai repetăm această seară”, sau ceva de felul ăsta, îi spuse Elene.

— Înţeleg. „Trebuie să repetăm această seară”, da?

— Cam aşa ceva.

— La ce crezi că se gândea, de fapt?

Ea se înfioră.

— Un alt picnic, altă întâlnire – la dracu’, William, ce te-a apucat?

— Sunt doar curios, spuse el.

Faţa i se schimonosi într-un zâmbet, un zâmbet pe care nu i-l mai văzuse înainte.

— Aş vrea să ştiu ce aţi făcut voi doi în afară de faptul că aţi mâncat şi aţi băut, acolo în spatele taxiului încăpător şi pe malul fluviului; ştii, tot timpul împreună, în întuneric, un bărbat şi o femeie.

— Taci.

Elene închise ochii. Acum înţelegea; acum ştia. Fără să deschidă ochii spuse:

— Mă duc la culcare. Poţi pleca şi singur.

După câteva secunde, uşa de la intrare se trânti.

Elene se duse la fereastră şi privi în jos în stradă. Îl văzu ieşind din clădire şi urcându-se pe motocicletă. Porni motorul, ţâşni mugind pe şosea cu o viteză în care-şi putea frânge gâtul şi luă curba de parcă participa la un raliu. Elene era foarte obosită şi un pic tristă că până la urmă trebuia să-şi petreacă noaptea singură, dar nu se simţea nefericită, căci îi înţelesese mânia şi asta îi dădea speranţă. Când Vandam dispăru, ea zâmbi uşor şi şopti:

— William Vandam, cred că eşti gelos.

16

Pe când maiorul Smith îşi făcu cea de a treia vizită de prânz la casa plutitoare, Wolff şi Sonja intraseră într-o rutină fără cusur. Wolff se ascundea în dulap când se apropia maiorul. Sonja îl întâmpina în living cu un pahar în mână, gata pregătit pentru el. Îl făcea să se aşeze acolo, asigurându-se ca servieta să fie pusă jos înainte să se ducă în dormitor. După un minut-două începea să-l sărute. De acum încolo putea să facă ce voia cu el, căci era paralizat de dorinţă. Ticluia ceva ca el să-şi scoată pantalonii şi curând după aceea îl ducea în dormitor.

Pentru Wolff era limpede că maiorului nu i se mai întâmplase niciodată ceva asemănător: era sclavul Sonjei atâta timp cât îi îngăduia să facă dragoste cu ea. Wolff era recunoscător: lucrurile n-ar fi fost atât de simple cu un bărbat mai ferm.

De îndată ce Wolff auzea patul scârţâind ieşea din dulap. Lua cheia din buzunarul pantalonilor scurţi şi deschidea servieta. Carnetul de note şi creionul erau alături, pregătite.

Cea de a doua vizită a lui Smith fusese dezamăgitoare, făcându-l pe Wolff să se întrebe dacă nu cumva Smith văzuse doar întâmplător planurile de luptă. Totuşi, de această dată, dăduse iar de o mină de aur.

Generalul Claude Auchinleck, comandantul din Orientul Mijlociu, preluase controlul direct asupra Armatei 8 de la generalul Neil Ritchie. De-ar fi numai atât şi încă ar fi o veste bine primită de Rommel, indicând panica aliaţilor. De asemenea l-ar putea ajuta pe Wolff, căci însemna că luptele erau de-acum plănuite la Cairo şi nu în deşert, caz

în care şansele ca Smith să deţină copii erau mai mari.

Aliaţii se retrăseseră pe-o nouă linie defensivă la Mersa Matruh şi cel mai important document din servieta lui Smith era un rezumat al noilor dispoziţii.

Noua linie începea în satul Matruh, de pe coastă, şi se întindea spre sud în deşert până la un povârniş numit Sidi Hamza. Corpul 10 era la Matruh; apoi urma un câmp intens minat, lung de cincisprezece mile; apoi un alt câmp, mai puţin dens minat, pe o lungime de zece mile; după aceea urma povârnişul şi apoi, la sud, Corpul 13.

Ascultând cu o ureche zgomotele ce veneau din dormitor, Wolff cântări noile poziţii. Tabloul era destul de limpede: linia aliaţilor era puternică la ambele capete şi slabă în centru.

După părerea aliaţilor, mişcarea cea mai probabilă a lui Rommel era o lovitură în jurul extremei sudice a liniei, o manevră tipică pentru Rommel, devenită şi mai posibilă prin capturarea la Tobruk a unei cantităţi de aproximativ 500 de tone de combustibil. Această înaintare ar fi respinsă de Corpul 13, care consta din puternica Divizie 1 blindate şi din Divizia 2 neo-zeelandeză, aceasta din urmă abia sosită din Siria, după cum nota util rezumatul.

Dar, înarmat cu informaţiile lui Wolff, Rommel putea ataca centrul liniei şi revărsa forţele prin breşă ca un şuvoi ce sparge un baraj în punctul cel mai slab.

Wolff zâmbi în sinea lui. Simţea că joacă un rol important în lupta germanilor pentru dominaţie în Africa de Nord: asta-i apărea ca o binemeritată satisfacţie.

În dormitor se auzi pocnetul unui dop.

Smith îl surprindea întotdeauna pe Wolff prin rapiditatea cu care făcea dragoste. Pocnetul dopului de la sticla de şampanie era semnul că se terminase şi Wolff avea la dispoziţie câteva minute

în care să facă ordine, înainte ca Smith să vină să-şi ia pantalonii.

Aranjă documentele la loc în servietă, o încuie şi puse cheia în buzunarul şortului. După aceea nu se mai întoarse în dulap – o dată îi fusese de-ajuns. Îşi puse pantofii în buzunarul pantalonilor şi urcă scara în vârful picioarelor; fără să facă zgomot, numai în şosete, traversă puntea şi coborî pe scândură către drumul de edec. Apoi se încălţă şi plecă să ia prânzul.

Kemel dădu mâna politicos şi spuse:

— Sper că rana se vindecă rapid, domnule maior.

— Ia loc, spuse Vandam. Mă sâcâie mai mult afurisitul ăsta de bandaj decât rana. Ce ai aflat?

Kemel se aşeză şi-şi puse picior peste picior, aranjându-şi dunga pantalonului negru din bumbac.

— M-am gândit să aduc eu însumi raportul supravegherii, deşi mă tem că nu e nimic interesant în el.

Vandam luă plicul oferit şi-l deschise. Conţinea o singură foaie de hârtie bătută la maşină. Începu să citească.

Sonja venise acasă – probabil de la clubul Cha-Cha – la ora unsprezece în seara precedentă. Fusese singură. Îşi făcuse apariţia din nou cam pe la zece în dimineaţa următoare şi fusese zărită pe punte într-un halat. Poştaşul venise la unu. Sonja ieşise la patru şi se întorsese la şase, ducând o pungă pe care era scris numele unuia din cele mai scumpe magazine cu rochii din Cairo. La acea oră supraveghetorul fu înlocuit de schimbul de noapte.

În ajun, Vandam primise prin curier un raport similar de la Kemel, în care erau acoperite primele douăsprezece ore ale supravegherii. Deci, timp de două zile, comportamentul Sonjei fusese unul de rutină şi absolut inocent, nici Wolff nici nimeni altcineva nu o vizitase la casa ei plutitoare.

Vandam era amarnic dezamăgit.

Kemel spuse:

— Oamenii pe care îi folosesc sunt de încredere şi îmi raportează direct mie.

Vandam mârâi, apoi se sili să fie curtenitor.

— Da, sunt convins, spuse el. Mulţumesc că ai venit.

Kemel se ridică.

— Niciun deranj, spuse. La revedere.

Ieşi.

Vandam rămase pe gânduri. Mai citi o dată raportul lui Kemel, ca şi cum ar fi putut fi unele indicii printre rânduri. Dacă Sonja avea legături cu Wolff – şi Vandam continua să creadă că da – evident că acestea nu erau foarte strânse. Dacă se întâlnea cu cineva, întâlnirea trebuie că avea loc în altă parte decât casa plutitoare.

Vandam se duse la uşă şi strigă:

— Jakes!

— Domnule!

Vandam se aşeză la loc, iar Jakes intră.

— De acum încolo vreau să-ţi petreci serile la clubul Cha-Cha. Supravegheaz-o pe Sonja şi vezi cu cine stă după spectacol. De asemenea, mituieşte un chelner ca să-ţi spună dacă se duce cineva la cabina ei.

— Foarte bine, domnule.

Vandam dădu din cap în semn că poate să plece şi adăugă zâmbind:

— Îţi permit să te distrezi.

Zâmbetul a fost o greşeală: durea. Măcar nu mai încerca să trăiască numai cu glucoză dizolvată în apă caldă: Gaafar îi dădea piure de cartofi şi suc de carne, pe care le putea mânca cu lingura şi le înghiţea fără să le mestece. Trăia cu asta şi cu gin. Doamna doctor Arbuthnot îi spusese de asemenea că bea prea mult şi promisese să renunţe – după război. În sinea lui lua decizii: „După ce îl prind pe Wolff.”

Dacă Sonja nu avea să-l conducă la Wolff, numai Elene putea s-o facă. Lui Vandam îi era ruşine de ieşirea din apartamentul lui Elene. Era furios pe propriul eşec, iar gândul la Elene împreună cu Wolff îl înnebunise. Comportarea lui nu putea fi calificată decât ca o criză de furie. Elene era o fată drăguţă care îşi risca gâtul ca să-l ajute şi măcar curtoazie îi datora.

Wolff spusese că se va mai întâlni cu Elene. Vandam spera s-o contacteze curând. Încă se simţea în mod iraţional furios la gândul celor doi împreună; dar acum de când ideea cu această casă plutitoare se dovedise o fundătură, Elene era singura lui speranţă. Stătea la birou aşteptând să sune telefonul, temându-se de acel lucru pe care îl dorea cel mai mult.

După-amiaza târziu, Elene se duse după cumpărături. Apartamentul începuse să-i dea o senzaţie de claustrofobie după ce îl măsurase de colo-colo mai toată ziua, incapabilă se concentreze la nimic, când disperată, când fericită; aşa că îmbrăcă o rochie veselă în dungi şi ieşi sub razele soarelui.

Îi plăcea piaţa de fructe şi legume. Era un loc plin de viaţă, mai ales la sfârşitul zilei, când negustorii încercau să scape de ultimele produse. Se opri să cumpere roşii. Omul care o servea luă o roşie uşor spartă şi o aruncă teatral înainte să umple o pungă de hârtie cu exemplare întregi. Elene râse, căci ştia că roşia lovită va fi recuperată îndată după plecarea ei, şi pusă la loc, cât mai la vedere, astfel încât întreaga pantomimă să poată fi jucată din nou cu următorul client. Se tocmi puţin, dar vânzătorul îşi dădu seama că nu-i ardea de asta, şi în cele din urmă plăti aproape preţul cerut la început.

Cumpără şi ouă, căci se hotărâse să-şi facă omletă pentru masa de seară. Era plăcut să care un coş cu alimente, mai multe alimente decât putea

mânca la o masă: avea un sentiment de siguranţă. Îşi putea aminti de zilele în care nu avusese nimic pentru masa de seară.

Părăsi piaţa şi plecă să se uite la vitrinele cu rochii. Îşi cumpăra majoritatea îmbrăcămintei dintr-un impuls: avea convingeri ferme despre ce îi plăcea şi dacă plănuia să se ducă să cumpere ceva anume, niciodată nu găsea. Voia ca într-o bună zi să-şi aibă propria ei croitoreasă.

„Mă întreb dacă William Vandam şi-ar putea permite asta pentru soţia lui”, îşi spuse în gând.

Gândindu-se la Vandam se simţi fericită, până când se gândi la Wolff.

Ştia că dacă voia putea scăpa, pur şi simplu refuzând să-l vadă pe Wolff, refuzând să-şi dea întâlnire cu el, refuzând să-i răspundă la mesaj. Nu era obligată să acţioneze ca momeală în capcana întinsă unui ucigaş ce folosea cuţitul. Tot revenea la această idee, îngrijorându-se ca în faţa unui dinte ce se clatină. „Nu sunt obligată.”

Îşi pierdu brusc orice interes pentru rochii şi se îndreptă spre casă. Dorea să facă omletă pentru doi, dar trebuia să fie recunoscătoare şi pentru omleta pentru o singură persoană. Durerea care apărea în stomac atunci când te duceai la culcare fără să cinezi, pentru a te scula fără să te aştepţi la vreun mic dejun, era de neuitat. Pe când avea zece ani, Elene se întreba, în secret, cât timp trebuiau să flămânzească oamenii până să moară. Era sigură că în copilărie Vandam nu avusese asemenea griji.

Când coti către intrarea în blocul ei, auzi o voce.

— Abigail!

Îngheţă şocată. Era glasul unui strigoi. Nu îndrăzni să se uite. Glasul se auzi din nou.

— Abigail.

Se sili să se întoarcă. Din umbră se desprinse o siluetă: un evreu bătrân, zdrenţăros, cu o barbă încâlcită şi picioare varicoase, vârâte în sandale din cauciuc de anvelope.

— Tată!

Bătrânul stătea în faţa ei, temându-se parcă s-o atingă, privind-o doar.

— Încă atât de frumoasă, şi nu eşti săracă..., spuse el.

Ea făcu impulsiv un pas înainte şi-l sărută pe obraz, apoi se îndepărtă iar cu un pas. Nu ştia ce să spună.

— Bunicul tău, tatăl meu, a murit, spuse el.

Ea îl luă de braţ şi îl conduse în sus, pe scări. Era ireal, iraţional, ca un vis.

Înăuntru ea spuse:

— Trebuie să mănânci, şi-l duse în bucătărie.

Elene puse o tigaie să se încingă şi începu să bată ouăle. Încă stând cu spatele la tatăl ei, dori să afle:

— Cum m-ai găsit?

— Am ştiut întotdeauna unde eşti, spuse el. Prietena ta Esme îi scrie tatălui ei, pe care îl văd uneori.

Esme era mai degrabă o cunoştinţă decât o prietenă, dar Elene o întâlnea cam la două-trei luni. Niciodată nu lăsase să se înţeleagă că scria acasă.

— N-am vrut să-mi ceri să mă întorc acasă, spuse Elene.

— Ce să-ţi fi spus? „Vino acasă, e de datoria ta să flămânzeşti alături de familia ta”. Nu. Dar ştiam unde te afli.

Ea tăie roşii în omletă.

— Puteai să spui că e mai bine să flămânzeşti decât să trăieşti imoral.

— Da. Aş fi spus asta. Şi aş fi greşit?

Ea se întoarse să se uite la el. Glaucomul care-i luase vederea ochiului stâng cu ani în urmă se întindea acum şi la dreptul. Avea cincizeci şi cinci de ani, făcu ea socoteala; arăta ca de şaptezeci.

— Da, ai fi greşit, spuse ea. E întotdeauna mai bine să trăieşti.

— Poate că da.

Probabil că surpriza i se citi pe faţă, căci el îi explică:

— Nu mai sunt atât de sigur de aceste lucruri cum eram înainte. Îmbătrânesc.

Elene împărţi omleta în două şi o puse pe două farfurii. Puse pâine pe masă. Tatăl ei se spălă pe mâini, apoi binecuvântă pâinea.

— Fii binecuvântat Tu, Doamne Dumnezeul nostru, Rege al universului...

Elene se miră văzând că rugăciunea nu o înfurie. În cele mai negre momente ale vieţii ei singuratice se mâniase blestemându-şi tatăl şi religia lui pentru situaţia în care o vârâse. Încercase să cultive o atitudine de indiferenţă, poate de blând dispreţ; dar nu prea reuşise. Acum, privindu-l cum se ruga, îşi spuse: „Şi ce fac când acest om pe care îl urăsc apare în capul scării? Îl sărut pe obraz, îl aduc înăuntru şi îi dau să mănânce."

Începură să mănânce. Tatăl ei fusese tare flămând şi hăpăi mâncarea. Elene se întreba pentru ce venise. Doar ca să-i spună despre moartea bunicului? Nu. Era, poate, o parte din ce voia, dar precis că mai era încă ceva.

Se interesă de surorile ei. După moartea mamei toate patru rupseseră, într-un fel sau altul, cu tatăl lor. Două se duseseră în America, una se măritase cu fiul celui mai mare duşman al tatălui lor, iar cea mai tânără, Naomi, alesese evadarea cea mai sigură, murise. Lui Elene îi trecu prin minte că tatăl ei era distrus.

O întrebă ce face. Elene se hotărî să-i spună adevărul.

— Englezii încearcă să prindă un om, un neamţ, cred că e spion. Eu trebuie să mă împrietenesc cu el... Sunt momeala. Dar... cred că nu-i mai pot ajuta.

El se oprise din mâncat.

— Îţi este frică?

Ea dădu din cap.

— E foarte periculos. A înjunghiat un soldat. Noaptea trecută... trebuia să mă întâlnesc cu el la un restaurant, iar englezii urmau să-l aresteze

acolo, dar ceva n-a mers cum trebuie şi am petrecut întreaga seară cu el. Mi-a fost atât de frică şi când totul s-a terminat, englezul...

Elene se opri şi respiră adânc.

— Oricum, nu-i mai pot ajuta.

Tatăl ei continuă să mănânce.

— Îl iubeşti pe englezul ăla?

— Nu este evreu, spuse ea sfidătoare.

— Am renunţat să mai judec pe cineva, spuse el.

Elene nu putea înţelege. Nu mai rămăsese *nimic* din bărbatul de-altădată?

Şi-au terminat masa şi Elene se sculă să se ducă să-i facă o ceaşcă de ceai.

— Nemţii se apropie, spuse el. Va fi foarte rău pentru evrei. Plec.

Ea se încruntă.

— Unde te duci?

— Ierusalim.

— Cum o să ajungi acolo? Trenurile sunt pline, e o cotă pentru evrei...

— Mă duc pe jos.

Ea îl privi fără să-i vină să creadă că vorbea serios, dar nici convinsă că glumea cu asemenea lucruri.

— Pe jos?

— S-a mai făcut înainte, zâmbi el.

Ea înţelese că vorbea serios şi fu cuprinsă de furie împotrivă-i.

— După câte îmi amintesc, Moise n-a făcut-o niciodată.

— Poate c-o să reuşesc să mă ia cineva călare.

— E o nebunie!

— N-am fost oare întotdeauna puţin nebun?

— Da! strigă ea şi brusc furia îi dispăru. Da, ai fost întotdeauna puţin nebun, şi ar trebui să ştiu că nu are rost să încerc să te fac să te răzgândeşti.

— O să mă rog lui Dumnezeu să te aibă în pază. O să ai o şansă aici – eşti tânără, frumoasă şi poate că n-or să afle că eşti evreică. Dar eu, un bătrân inutil care mormăie rugăciuni evreieşti... pe mine

m-ar trimite într-un lagăr unde aş muri precis. Întotdeauna e mai bine să trăieşti. Tu ai spus-o.

Încercă să-l convingă să rămână cu ea, măcar o noapte, dar el n-a vrut. I-a dat un pulover, un fular şi toţi banii pe care îi avea în casă, şi-i spuse că dacă ar aştepta încă o zi ar putea scoate bani de la bancă să-i cumpere o haină bună; dar el se grăbea. Când plecă, privi pe fereastră şi-l văzu mergând pe stradă, un bătrân care pleca din Egipt în sălbăticie, pe urmele paşilor copiilor lui Israel. *Rămăsese* ceva din bărbatul din trecut: intoleranţa credinţei i se înmuiase, dar mai avea încă o voinţă de fier. Când se pierdu în mulţime ea plecă de la fereastră. Gândindu-se la curajul lui, înţelese că nu putea să-l părăsească pe Vandam.

— Fata asta mă intrigă, spuse Wolff. Nu pot să-mi dau seama ce-i cu ea.

Stătea pe marginea patului, privind-o pe Sonja cum se îmbracă.

— E cam temătoare. Când i-am spus că mergem la un picnic a acţionat ca înspăimântată, a spus că abia mă cunoaşte, de parcă avea nevoie de-o doamnă de companie.

— Cu tine, avea, spuse Sonja.

— Şi totuşi poate fi foarte terestră şi directă.

— Adu-mi-o mie aici. O să-mi dau eu seama ce-i cu ea.

— Mă nelinişteşte, se încruntă Wolff. Gândea cu glas tare. Cineva a încercat să sară în taxi cu noi.

— Un cerşetor.

— Nu, era un european.

— Un cerşetor european.

Sonja se opri din periatul părului şi se uită la imaginea lui Wolff în oglindă.

— Oraşul ăsta e plin de nebuni, ştii doar. Ascultă, dacă stai pe gânduri, imaginează-ți-o zvârcolindu-se pe patul ăla şi pe noi doi încadrând-o de-o parte şi de alta.

Wolff rânji. Era o imagine atrăgătoare, dar nu irezistibilă: era fantezia Sonjei, nu a lui. Instinctul îi spunea să stea la fund acum şi să nu-şi dea întâlniri cu nimeni. Dar Sonja va insista – şi mai avea încă nevoie de ea.

— Când iau legătura cu Kemel? întrebă Sonja. De acum trebuie că ştie că locuieşti aici.

Wolff oftă. Altă întâlnire; altă pretenţie de la el, alt pericol; şi o altă persoană de a cărei protecţie are nevoie.

— Cheamă-l în seara asta de la club. Nu ard de nerăbdare după această întâlnire, dar trebuie să-i păstrez bunăvoinţa.

— Bine.

Sonja era gata, iar taxiul o aştepta.

— Stabileşte o întâlnire cu Elene, spuse ea şi plecă.

Sonja nu mai era în puterile lui aşa cum fusese altădată. Wolff înţelegea asta. Zidurile pe care le înalţi ca să te protejeze te închid totodată. Îşi putea permite s-o înfrunte? Dacă ar fi fost un pericol clar şi imediat, da. Dar nu avea decât o vagă nervozitate, o înclinaţie intuitivă să-şi ţină capul la fund. Şi Sonja ar putea fi destul de nebună ca să-l trădeze dacă se înfuria de adevăratelea. Era obligat să aleagă pericolul mai mic.

Se ridică de pe pat, căută o foaie de hârtie şi un creion şi se aşeză să scrie un bilet Elenei.

17

Mesajul sosi a doua zi după ce tatăl Elenei plecă la Ierusalim. Un băieţel îi aduse la uşă un plic. Elene îi dădu un bacşiş şi citi scrisoarea. Era scurtă: „Dragă Elene, hai să ne întâlnim la restaurantul Oasis joia viitoare la ora opt. Abia aştept. Cu afecţiune, Alex Wolff”. Spre deosebire de vorbire, scrisul lui avea o anume rigiditate care părea germană, dar era probabil închipuirea ei. Joi – asta însemna poimâine. Nu ştia dacă să fie încântată sau speriată. Primul gând a fost să-i telefoneze lui Vandam; apoi ezită.

Devenise foarte curioasă în privinţa lui Vandam. Ştia atât de puţin despre el. Ce făcea când nu prindea spioni? Asculta muzică, colecţiona timbre, vâna raţe? Îl interesa poezia, arhitectura sau covoarele vechi? Cum arăta casa lui? Cu cine locuia? Ce culoare avea pijamaua lui?

Voia să şteargă cearta, şi mai voia să vadă unde locuieşte. Acum avea o scuză ca să-l contacteze, dar în loc să-i dea telefon, o să se ducă acasă la el.

Se hotărî să-şi schimbe rochia, apoi se hotărî să facă mai întâi o baie, apoi să se spele pe cap. Stând în cadă se gândea ce rochie să îmbrace. Recapitulă ocaziile când îl văzuse pe Vandam şi încercă să-şi amintească ce purta de fiecare dată. N-o văzuse niciodată cu rochia roz deschis, bufantă la umeri şi închisă cu nasturi până jos: era foarte drăguţă.

Se parfumă puţin apoi îşi puse lenjeria de mătase pe care i-o dăruise Johnny şi care o făcea întotdeauna să se simtă atât de feminină. Părul ei scurt se şi uscase şi se aşeză în faţa oglinzii să se pieptene. Buclele fine, întunecate, străluceau după spălat. Arăt minunat, îşi spuse, şi-şi zâmbi seducător sie însăşi.

Plecă luând biletul de la Wolff cu ea. Pe Vandam îl va interesa să-i vadă scrisul. Îl interesa orice detaliu când era vorba de Wolff, poate pentru că nu se întâlniseră niciodată faţă în faţă, decât în întuneric sau de la distanţă. Scrisul era foarte ordonat, uşor lizibil, aproape ca scrisul unui artist: Vandam va trage din asta unele concluzii.

Se îndreptă spre Garden City. Era şapte şi Vandam lucra până târziu, aşa că avea destul timp de pierdut. Soarele era încă puternic şi-i plăcea căldura de pe braţe şi picioare în timp ce mergea. Un grup de soldaţi fluierară după ea şi, fiind dispusă, le zâmbi, aşa că o urmară pe distanţa a câteva cvartale înainte să fie atraşi de un bar.

Se simţea veselă şi fără griji. Ce idee bună să se ducă acasă la el – cu mult mai bine decât să stea singură acasă. Fusese prea mult timp singură. Pentru bărbaţii ei ea existase numai când aveau timp s-o viziteze; iar ea îşi însuşise atitudinile lor, astfel încât atunci când nu erau acolo simţea că nu are nimic de făcut, niciun rol de jucat. Acum rupsese cu toate aceste lucruri. Acum, îndreptându-se spre Vandam, ducându-se să-l viziteze neinvitată, simţea că este ea însăşi şi nu o persoană din visul altcuiva. Şi aproape că-i venea ameţeala.

Găsi uşor casa. Era o viluţă în stil colonial francez, numai coloane şi ferestre, piatra albă reflectând soarele serii c-o strălucire dureroasă. Străbătu aleea scurtă, sună şi aşteptă în umbra terasei.

Un egiptean bătrân şi chel veni la uşă.

— Bună seara, doamnă, spuse el, vorbind ca un majordom englez.

— Aş vrea să-l văd pe maiorul Vandam. Mă numesc Elene Fontana.

— Domnul maior nu s-a întors încă acasă, doamnă.

Servitorul ezită.

— Aş putea aştepta? întrebă Elene.

— Desigur, doamnă.

Servitorul se dădu la o parte, făcându-i loc să intre.

Elene păşi peste prag. Privi de jur-împrejur cu o nerăbdare emoţionată. Se găsea într-un hol răcoros, cu dale şi tavan înalt. Înainte să reuşească să observe totul, servitorul îi spuse:

— Pe aici doamnă, şi o conduse în salon. Numele meu este Gaafar. Vă rog să mă chemaţi dacă doriţi ceva.

— Mulţumesc, Gaafar.

Servitorul ieşi. Elene era emoţionată că se află în casa lui Vandam, singură, liberă să admire totul în jur. Salonul avea un cămin mare din marmură şi o mulţime de piese de mobilier foarte englezeşti: se gândi că nu l-a mobilat el însuşi. Totul era curat şi ordonat, ca şi cum nu s-ar fi locuit prea mult acolo. Ce spunea asta despre caracterul lui? Poate că nimic.

Uşa se deschise şi un băiat intră în salon. Avea o înfăţişare foarte plăcută, cu un păr şaten şi buclat şi o piele netedă de preadolescent. Părea să aibă cam zece ani. Arăta vag familiar.

— Hello, sunt Billy Vandam.

Elene se uită la el îngrozită. Un fiu – Vandam avea un fiu! Înţelese pentru ce i se părea cunoscut: semăna cu tatăl lui. De ce nu-i trecuse niciodată prin minte că Vandam ar putea fi însurat? Un bărbat ca el – încântător, blând, chipeş, inteligent – e puţin probabil să se apropie de patruzeci de ani fără să fie înhăţat. Ce nebună să-şi închipuie că ar putea fi prima care să-l fi dorit! Se simţi atât de stupidă, încât roşi.

Dădu mâna cu Billy.

— Îmi pare bine. Eu sunt Elene Fontana.

— Nu ştim niciodată când vine tata, spuse Billy. Sper că nu va trebui să aşteptaţi prea mult.

Ea încă nu-şi venise în fire.

— Nu-ţi face probleme, nu mă deranjează, nu contează câtuşi de puţin...

— Vreţi să beţi ceva sau poate doriţi să vă servesc altceva?

Era foarte politicos, ca şi tatăl lui, de-un formalism care era într-un fel dezarmant.

— Nu, mulţumesc, spuse Elene.

— Da, trebuie să mă duc să cinez. Îmi pare rău că vă las singură.

— Nu, nu...

— Dacă aveţi nevoie de ceva, chemaţi-l pe Gaafar.

— Mulţumesc.

Băiatul ieşi şi Elene se aşeză cu greu. Era dezorientată, de parcă în propria-i casă ar fi descoperit o uşă de-a cărei existenţă n-avea habar. Pe marmura căminului observă o fotografie şi se ridică s-o privească. Era imaginea unei femei frumoase, abia trecută de douăzeci de ani, o femeie distantă, cu înfăţişare aristocratică şi un zâmbet uşor trufaş. Elene admiră rochia cu care era îmbrăcată, mătăsoasă şi uşoară, căzând în drapaje elegante pe silueta-i zveltă. Pieptănătura şi machiajul erau perfecte. Ochii erau uimitor de cunoscuţi, limpezi şi pătrunzători, deschişi la culoare: Elene îşi dădu seama că Billy avea ochii aşa. Aşadar, aceasta era mama lui Billy – soţia lui Vandam. Era, fără îndoială, exact tipul de femeie potrivit pentru soţia lui, o frumuseţe clasic englezească, având un aer superior.

Elene simţi că fusese o neghioabă. Femei ca aceasta se îmbulzeau să se mărite cu bărbaţi ca Vandam. De ce-ar fi trecut el pe lângă toate, doar ca să cedeze-n faţa unei curtezane egiptence?! Recapitulă lucrurile care o despărţeau de el: el era respectabil, iar ea îşi pierduse reputaţia; el era englez, iar ea era egipteancă; el era creştin – probabil – iar ea era evreică; el avea aproape patruzeci de ani, iar ea avea douăzeci şi trei... lista era lungă. În ramă, în spatele fotografiei, era vârâtă o pagină ruptă dintr-o revistă. Hârtia era veche şi îngălbenită. Pe hârtie se afla aceeaşi fotografie.

Elene văzu că provenea de la o revistă numită *The Tatler*. Auzise de ea: era foarte citită de soţiile coloneilor din Cairo, căci relata toate evenimentele obişnuite din societatea londoneză – baluri, dineuri de caritate, vernisaje de galerii şi activităţile casei regale. Fotografia doamnei Vandam ocupa aproape în întregime pagina, iar un paragraf scris sub fotografie anunţa că Angela, fiica lui Sir Peter şi a lui Lady Beresford, se logodea cu locotenentul William Vandam, fiul domnului şi doamnei John Vandam din Gately, Dorset. Elene împături tăietura din revistă şi o puse la loc.

Tabloul familiei era complet. Un ofiţer britanic atrăgător, o soţie englezoaică, distantă, sigură pe ea, un fiu inteligent şi încântător, o casă frumoasă, bani, clasă şi fericire. Restul nu era altceva decât vis.

Se învârti prin cameră, întrebându-se dacă îi mai rezerva şi alte surprize. Desigur, încăperea fusese mobilată de doamna Vandam, cu un gust perfect, apatic. Imprimeul de pe perdele era în ton cu nuanţa discretă a tapiţeriei şi cu elegantul tapet în dungi. Elene se întrebă cum arată dormitorul. Bănuia că trebuie să fie tot rece, şi plin de bun-gust; probabil că predomina acel ton albastru-verzui numit *eau de Nil,* deşi nu semăna niciun pic cu apele nămoloase ale Nilului. Aveau paturi separate? Spera că da. Nu va şti niciodată.

Pe un perete era o pianină. Se întrebă cine cânta. Poate că doamna Vandam se aşeza acolo uneori, seara, umplând aerul cu Chopin, în timp ce Vandam stătea în fotoliu privind-o cu drag. Poate că Vandam se acompania singur în timp ce îi cânta ei balade romantice cu o voce puternică de tenor. Poate că Billy avea un profesor, şi exersa cu stângăcie în fiecare după-amiază când venea de la şcoală. Răsfoi prin teancul de partituri aşezate pe scaunul de la pian. Avusese dreptate în privinţa lui Chopin: într-un caiet erau toate valsurile.

Luă o carte de pe pian şi o deschise. Citi primul rând: „Noaptea trecută am visat că m-am întors la Manderley”. Începutul o miră şi se întrebă dacă Vandam citea această carte. Poate că ar putea-o lua cu împrumut: ar fi plăcut să aibă ceva ce îi aparţinea lui. Pe de altă parte, presimţea că nu era mare cititor de ficţiune. Nu voia s-o împrumute de la soţia lui.

Intră Billy. Elene puse brusc cartea la loc, simţindu-se în mod iraţional vinovată, ca şi cum ar fi iscodit. Billy observă gestul.

— Nu-i bună, spuse el. E despre o fată prostuţă care se teme de menajera soţului ei. Nu are deloc acţiune.

Elene se aşeză, iar Billy luă loc în faţa ei. Evident, avea de gând să-i ţină tovărăşie. Era o miniatură a tatălui, cu excepţia ochilor acelor verzi şi limpezi.

— Deci ai citit-o? întrebă ea.

— *Rebecca?* Da. Dar nu prea mi-a plăcut. Totuşi, obişnuiesc să termin întotdeauna cărţile.

— Ce-ţi place să citeşti?

— Poveştile cu detectivi. Am citit toate cărţile de Agatha Christie şi Dorolhy Sayers. Dar cel mai mult îmi plac cele americane – S.S. Van Dine şi Raymond Chandler.

— Într-adevăr? Şi mie îmi plac povestirile cu detectivi – citesc tot timpul.

— O! Care-i cartea favorită?

Elene se gândi.

— Maigret.

— N-am auzit de el. Ce autor?

— Georges Simenon. Scrie în franceză, dar o parte din cărţi au fost traduse în engleză. Majoritatea se petrec la Paris. Sunt foarte... complexe.

— Îmi împrumutaţi una? E aşa de greu să faci rost de cărţi noi. Le-am citit pe toate pe care le avem în casă, şi pe cele de la biblioteca şcolii. Şi

fac schimb cu prietenii mei, dar ei preferă, ştii, poveşti despre copii şi aventurile lor din vacanţă.

— Bine, spuse Elene. Hai să facem schimb. Ce îmi poţi împrumuta? Nu cred să fi citit vreo carte americană.

— Vă împrumut un Chandler. Ştiţi, cele americane sunt mai asemănătoare cu ce se întâmplă în viaţă. M-am săturat de poveştile alea despre casele englezeşti de ţară şi oameni care probabil că n-ar putea omorî nici măcar o muscă.

Era ciudat, îşi spuse Elene, că un băiat pentru care casa de ţară tipic englezească ar putea fi o părticică din viaţa cotidiană consideră cărţile americane cu detectivi particulari mai „asemănătoare cu ce se întâmplă în viaţă”. Ezită, apoi întrebă:

— Mama ta citeşte poveşti cu detectivi?

Billy răspunse repede:

— Mama a murit anul trecut în Creta.

— Vai!

Elene îşi astupă gura cu mâna; simţi cum sângele i se scurge din obraji. Deci Vandam *nu* era căsătorit!

O clipă mai târziu îi fu ruşine că acesta fusese primul ei gând, şi compasiunea pentru copil al doilea.

— Billy, ce groaznic pentru tine.

Moartea reală intervenise brusc în conversaţia lor nepăsătoare despre poveştile cu crime şi Elene se simţi stânjenită.

— Nu-i nimic, spuse Billy. Ştiţi, ăsta e războiul.

Semăna din nou cu tatăl lui. Pe moment, vorbind despre cărţi, fusese plin de entuziasm copilăresc, dar acum masca era la loc, o versiune mai mică a măştii pe care o purta tatăl lui: curtoazie, formalism, atitudinea atentă a gazdei. *Ştiţi, ăsta e războiul:* auzise pe altcineva spunând asta şi o adoptase ca pe propria lui apărare. Se întrebă dacă preferinţa pentru crime „mai asemănătoare cu ce se întâmplă în viaţă” decât

pentru omorurile neplauzibile din casele de ţară datează de când i-a murit mama. Acum Billy se uita de jur-împrejur căutând ceva, o inspiraţie poate. Peste-o clipă avea să-i ofere o ţigară, whisky, ceai. Era destul de dificil să ştii ce să-i spui unui adult care a suferit o pierdere grea: dar cu Billy se simţea total neajutorată. Hotărî să vorbească despre altceva.

— Cum tatăl tău lucrează la M.C.G., presupun că afli mai multe ştiri despre război decât noi ceilalţi, spuse ea stângaci.

— Cred că da, dar de obicei nu le înţeleg cu adevărat. Când vine acasă prost dispus ştiu că am mai pierdut o bătălie.

Billy începu să-şi roadă o unghie, apoi îşi vârî mâinile în buzunar.

— Aş vrea să fiu mai *în vârstă.*

— Vrei să lupţi?

O privi furios, de parcă ar fi crezut că-şi bate joc de el.

— Nu sunt unul din ţâncii ăia care-şi închipuie că totul e o distracţie, ca în filmele cu cowboys.

— Sunt sigură că nu, şopti ea.

— Numai că mă tem că vor *câştiga* nemţii.

Elene îşi spuse: „Vai, Billy, dacă ai avea cu zece ani mai mult m-aş îndrăgosti şi de tine”.

— Poate că n-ar fi chiar atât de rău, spuse ea. Nu sunt monştri.

El îi aruncă o privire sceptică: ar fi trebuit să ştie că nu are sens să-l consoleze aşa.

— N-or să ne facă decât ceea ce le-am făcut noi egiptenilor timp de cincizeci de ani.

Era tot o frază de-a tatălui lui, cu siguranţă.

Billy spuse:

— Dar atunci înseamnă că totul a fost zadarnic.

Începu iar să-şi roadă unghia, dar de această dată nu se mai opri. Elene se întreba *ce* ar fi zadarnic: moartea mamei lui? Propria lui strădanie ca să se comporte cât mai curajos? Cei doi ani de

nesiguranţă ai războiului deşertului? Civilizaţia europeană?

— Ei, încă nu s-a întâmplat, spuse ea fără vlagă.

Billy privi spre ceasul de pe cămin.

— Trebuie să mă duc la culcare la ora nouă.

Brusc devenise din nou copil.

— Atunci cred că e mai bine să te duci.

— Da.

— Pot veni să-ţi spun noapte bună peste câteva minute?

— Dacă-ţi face plăcere.

Billy ieşi.

„Cum trăiesc în casa asta?" se întrebă Elene. Bărbatul, băiatul şi bătrânul servitor locuiau aici împreună, fiecare cu grijile lui. Existau oare râsete, blândeţe şi afecţiune? Aveau timp să joace diverse jocuri, să cânte şi să meargă la picnicuri? Comparativ cu propria ei copilărie, a lui Billy era foarte privilegiată; cu toate acestea îi era teamă că era un mediu îngrozitor de matur pentru un copil. Înţelepciunea lui tânăr-adultă era fermecătoare, dar părea un copil care nu are prea multe distracţii. Încercă un val de compasiune pentru el: un copil fără mamă într-o ţară străină asediată de armate străine.

Ieşi din salon şi urcă scările. La etaj părea să fie trei sau patru dormitoare, iar o scară îngustă ducea la un alt nivel unde, probabil, dormea Gaafar. Uşa unuia din dormitoare era deschisă şi ea intră.

Nu semăna prea mult cu dormitorul unui băieţel. Elene nu ştia prea multe despre băieţei – avusese doar patru surori – dar se aştepta să vadă aeromodele, jocuri de puzzle, un tren, aparatură pentru sport şi poate un ursuleţ vechi şi neglijat. Nu s-ar fi mirat să vadă haine aruncate pe podea, un set pentru construcţii pe pat şi o pereche de ghete de fotbal murdare pe suprafaţa lustruită a pupitrului. Dar camera aproape că putea fi dormitorul unui adult, hainele erau ordonat împăturite pe un scaun, tăblia comodei era curată,

cărţile de şcoală erau stivuite cu grijă pe pupitru şi singura jucărie la vedere era macheta din carton a unui tanc. Billy era în pat, cu pijamaua în dungi închisă până la gât, iar lângă el, pe pătură, era o carte.

— Îmi place camera ta, spuse Elene fără sinceritate.

— E plăcută, spuse Billy.

— Ce citeşti?

— *Misterul sicriului grecesc.*

Se aşează pe marginea patului.

— Nu sta treaz prea mult.

— Trebuie să sting lumina la nouă şi jumătate.

Ea se aplecă pe neaşteptate şi-l sărută pe obraz.

În acea clipă uşa se deschise şi intră Vandam.

Familiaritatea scenei era atât de şocantă: în pat, băiatul cu cartea, lumina de la veioză căzând asupra lui, femeia care se apleca să-l sărute pe băiat spunându-i noapte bună. Vandam rămase în picioare şi privi, simţindu-se ca cineva care ştie că visează, dar nu se poate trezi.

— Bună, William, spuse Elene, ridicându-se.

— Bună, Elene.

— Noapte bună, Billy.

— Noapte bună, domnişoară Fontana.

Ea ieşi din cameră trecând pe lângă Vandam. Acesta se aşează pe marginea patului, în adâncitura pe care o lăsase trupul ei pe pătură.

— Ne-ai întreținut oaspetele? întrebă el.

— Da.

— Bravo.

— Îmi place – citește poveşti cu detectivi. O să facem schimb de cărţi.

— E grozav. Ţi-ai pregătit temele?

— Da – vocabularul francez.

— Vrei să te verific?

— E-n regulă, m-a verificat Gaafar. Ştii, e atât de drăguţă, nu?

— Da. Lucrează ceva pentru mine – cam secret, aşa că...

— Mi-e gura pecetluită.

Vandam zâmbi.

— Asta era.

Billy coborî vocea.

— E, ştii tu, e agent secret?

Vandam îi puse un deget pe buze.

— Pereţii au urechi.

Băiatul păru suspicios.

— Dar tu ai adus vorba.

Vandam scutură din cap fără să vorbească.

— Pfii! exclamă Billy.

Vandam se ridică.

— Lumina se stinge la nouă şi jumătate.

— Înţeles. Noapte bună.

— Noapte bună, Billy.

Vandam ieşi. În timp ce închidea uşa, îi trecu prin minte că sărutul de noapte bună al lui Elene îi făcuse probabil lui Billy cu mult mai bine decât discuţia ca de la bărbat la bărbat cu tatăl lui.

O găsi pe Elene în salon, preparând Martini. Simţea că ar cam trebui să-i displacă modul în care ea se simţea ca acasă în casa lui, dar era prea obosit ca să ia poze teatrale. Se afundă recunoscător într-un scaun şi acceptă băutura.

— O zi plină? întrebă Elene.

Toată secţia lui Vandam se ocupase de noile măsuri de securitate pentru transmisiile radio, care fuseseră luate ca urmare a capturării unităţii germane de ascultare de la Colina lui Isus, dar Vandam nu intenţiona să-i spună asta. De asemenea, simţea că interpretează rolul stăpânei casei şi nu avea niciun drept s-o facă.

— Ce te-a determinat să vii aici? întrebă el.

— Am întâlnire cu Wolff.

— Minunat! Când?

Vandam uită pe dată de grijile mai mărunte.

— Joi. Îi întinse o bucată de hârtie.

El studie mesajul. Era o invitaţie categorică, scrisă cu o caligrafie clară, stilată.

— Cum a ajuns la tine?

— Mi-a adus-o un băiat la uşă.

— L-ai întrebat ceva pe băiat? Unde i-a fost dat mesajul şi de către cine, chestii de astea?

Elene era ca picată din cer.

— Nu m-am gândit nicio clipă la aşa ceva.

— N-are importanţă. Wolff şi-a luat probabil precauţii; băiatul nu ar fi ştiut nimic interesant.

— Ce-o să facem? întrebă Elene.

— Ca şi data trecută, dar mai bine.

Vandam încerca să pară mai încrezător decât era. Ar trebui să fie simplu. Tipul îşi dă întâlnire cu o fată, aşa că te duci la locul întâlnirii şi-l arestezi pe tip când îşi face apariţia. Dar Wolff era imprevizibil. N-o să scape iar cu trucul cu taxiul: Vandam va înconjura restaurantul, douăzeci sau treizeci de oameni şi mai multe maşini, blocări de drumuri pregătite şi aşa mai departe. Dar ar putea să încerce alt truc. Vandam nu-şi putea închipui ce – şi asta era problema.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Elene îi spuse:

— Nu vreau să mai petrec încă o seară cu el.

— De ce?

— Mă înspăimântă.

Vandam se simţi vinovat – *aminteşte-ţi de Istanbul* – şi-şi înăbuşi compasiunea.

— Dar data trecută nu ţi-a făcut niciun rău.

— N-a încercat să mă seducă, aşa că n-a trebuit să-i spun nu. Dar o va face şi mă tem că nu va accepta un refuz.

— Ne-am învăţat minte, spuse Vandam cu falsă siguranţă. De data asta nu va fi nicio greşeală.

În sinea lui era surprins de hotărârea ei simplă de a nu se culca cu Wolff. Presupusese că asemenea lucruri nu contau prea mult pentru ea. O judecase greşit, deci. Această nouă lumină în care

o vedea îl făcea, nu se ştie cum, să fie foarte vesel. Hotărî că trebuie să fie cinstit cu ea.

— Trebuie să reformulez, spuse el. Voi face tot ce îmi stă în putinţă să mă asigur că de data asta nu vor fi greşeli.

Gaafar intră şi spuse:

— Cina e servită, domnule.

Vandam zâmbi: Gaafar juca rolul majordomului englez în cinstea companiei feminine.

— Ai mâncat? o întrebă Vandam pe Elene.

— Nu.

— Ce avem, Gaafar?

— Pentru dumneavoastră, domnule, supă clară, ouă scrob şi iaurt. Dar mi-am permis să fac un grătar pentru domnişoara Fontana.

— Întotdeauna mănânci aşa? îl întrebă Elene pe Vandam.

— Nu, din cauza obrazului. Nu pot mesteca.

El se ridică. În timp ce se îndreptau spre sufragerie, Elene îl întrebă:

— Mai doare?

— Numai când râd. E-adevărat – nu pot întinde muşchii pe acea parte. M-am obişnuit să zâmbesc numai cu o jumătate de faţă.

S-au aşezat şi Gaafar le-a servit supa.

— Îmi place foarte mult fiul tău, spuse Elene.

— Şi mie, răspunse Vandam.

— E mai matur decât vârsta lui.

— Crezi că-i rău?

Ea ridică din umeri.

— Cine ştie?

— A trecut prin câteva încercări care ar trebui să fie rezervate pentru adulţi.

— Da. Elene ezită. Când a murit soţia ta?

— Pe douăzeci şi opt mai, o mie nouă sute patruzeci şi unu, seara.

— Billy mi-a spus că s-a întâmplat în Creta.

— Da. Lucra la secţia de criptanaliză pentru Forţele Aeriene. Era pe un post temporar în Creta când nemţii au invadat insula. Douăzeci şi opt mai

a fost ziua în care englezii au înţeles că au pierdut bătălia şi au hotărât să plece. Se pare că a fost lovită de-un obuz rătăcit şi ucisă pe loc. Desigur, atunci noi încercam să scoatem de acolo oameni în viaţă, nu cadavre, aşa că... Nu există niciun mormânt, înţelegi. Niciun monument funerar. N-a rămas nimic.

Elene întrebă încet:

— O mai iubeşti?

— Cred că o voi iubi întotdeauna. Cred că aşa se întâmplă cu cei pe care îi iubeşti cu adevărat. Nu contează dacă pleacă sau mor. Chiar dacă mă voi recăsători vreodată, tot o voi iubi pe Angela.

— Aţi fost foarte fericiţi?

— Am...

Ezită, nevrând să răspundă, apoi îşi dădu seama că însăşi ezitarea era un răspuns.

— Căsătoria noastră n-a avut nimic idilic în ea. Eu eram *devotat...* Angela era îndrăgostită de mine.

— Crezi că te vei recăsători?

— Ei, englezii din Cairo îmi tot împing în faţă copii ale Angelei.

Ridică din umeri. Nu ştia răspunsul la întrebare. Se părea că Elene înţelese, căci tăcu şi începu să mănânce desertul.

Apoi Gaafar le aduse cafeaua în salon. În acest moment al zilei obişnuia Vandam să atace serios sticla, dar în această seară nu voia să bea. Îl trimise pe Gaafar la culcare, iar ei îşi băură cafeaua. Vandam fumă o ţigară.

Simţi nevoia de muzică. Cândva iubise muzica, deşi mai târziu aceasta ieşise din viaţa lui. Acum, când aerul blând al nopţii pătrundea prin fereastra deschisă, iar fumul ţigării se ridica încolăcindu-se, voia să asculte note limpezi, încântătoare, armonii delicate şi ritmuri subtile. Se duse la pian şi se uită la partituri. Elene îl privea în tăcere. Începu să cânte „Für Elise”. Primele note se înălţară cu acea simplitate răscolitoare caracteristică lui Beethoven;

apoi ezitarea; apoi melodia curgătoare. Îndemânarea îi reveni instantaneu, aproape ca şi cum nu s-ar fi oprit niciodată. Mâinile lui ştiau ce să facă într-un mod pe care întotdeauna îl simţise ca miraculos.

Când cântecul se termină, reveni la Elene, se aşeză lângă ea şi o sărută pe obraz. Faţa ei era scăldată în lacrimi.

— William, te iubesc din tot sufletul, spuse.

Vorbeau în şoaptă.

— Îmi plac urechile tale, spuse ea.

— Nimeni nu le-a mai lins până acum, spuse el.

— Îţi place, chicoti ea.

— Da, da. El oftă. Pot să...?

— Desfă nasturii – aici – aşa – aah!

— Să sting lumina.

— Nu, vreau să te văd.

— E lună. *Clic.* Uite, vezi? E de-ajuns lumina lunii.

— Vino înapoi, repede.

— Sunt aici.

— Sărută-mă iar, William.

Un timp nu mai vorbiră. Apoi:

— Pot scoate asta? întrebă el.

— Să te ajut... aşa.

— Ah! ah, sunt atât de *drăgălaşi.*

— Mă bucur că-ţi plac... vrei să apeşi mai tare... suge un pic... aah. Doamne...

Un pic mai târziu ea spuse:

— Lasă-mă să-ţi *simt* pieptul. Nasturi afurisiţi – ţi-am sfâşiat cămaşa...

— La dracu' cu ea.

— Ah, ştiam eu că aşa o să fie... Priveşte.

— Ce?

— Pielea noastră în lumina lunii – tu eşti atât de palid, iar eu aproape neagră, uite.

— Da.

— Atinge-mă. Mângâie-mă. Strânge şi ciupeşte, explorează, vreau să-ți simt mâinile pe tot trupul.

— Da.

— ... peste tot, mâinile tale, acolo, da, mai ales acolo, ah, *ştii,* tu ştii *exact* unde, ah!

— Eşti atât de catifelată înăuntru.

— E un vis.

— Nu, e real.

— Nu vreau să mă mai trezesc.

— Atât de catifelat...

— Iar tu atât de dur... Pot să sărut?

— Da, te rog... Ah... Isuse, cât e pe plăcut... *Isuse...*

— William?

— Da?

— Acum, William?

— O, da.

— ... Scoate-l.

— Mătase.

— Da. Repede.

— Da.

— De atâta timp o doresc.

Ea gâfâi, el scoase un sunet ca un oftat, şi apoi timp de mai multe minute nu se auzi decât respiraţia lor, până când în cele din urmă el începu să ţipe cu glas tare, iar ea îi înăbuşi strigătele cu sărutări şi apoi simţi şi ea la fel şi-şi întoarse faţa spre pernă, deschise gura şi ţipă în pernă, iar el nefiind obişnuit cu asta, crezu că s-a întâmplat ceva şi spuse:

— Nu-i nimic, nu-i nimic, nu-i nimic...

Şi în cele din urmă ea rămase nemişcată, zăcând un timp cu ochii închişi, transpirând, până ce respiraţia reveni la normal, apoi îşi ridică privirea spre el şi spuse:

— Deci *aşa* trebuie să se întâmple!

Iar el râse, ea îl privi nedumerită, aşa că el îi explică:

— Este exact ce gândeam şi eu.

Apoi râseră amândoi şi el spuse:

— Am făcut o mulţime de lucruri după... ştii, după aceea... dar nu cred să fi râs vreodată.

— Sunt atât de bucuroasă. Ah, William, sunt atât de bucuroasă.

18

Rommel simţea mirosul mării. La Tobruk căldura, praful şi muştele erau tot atât de rele ca şi în deşert, dar deveneau suportabile prin acest iz de umezeală sărată adus de briza lină.

Von Mellenthin intră în postul de comandă mobil, aducându-şi raportul.

— Bună seara, domnule feldmareşal.

Rommel zâmbi. Fusese promovat după victoria de la Tobruk, şi încă nu se obişnuise cu noul grad.

— Ceva nou?

— Un semnal de la spionul din Cairo. Spune că Linia Mersa Matruh este slabă în centru.

Rommel luă raportul şi începu să se uite peste el. Zâmbi când citi că Aliaţii anticipaseră că va ataca învăluind capătul sudic al liniei; se pare că începeau să-i înţeleagă modul de gândire.

— Deci câmpul minat e mai îngust în acest punct... dar acolo linia e apărată de două coloane. Ce e o coloană?

— E un termen nou folosit de ei. După declaraţia unuia din prizonierii de război, o coloană e un grup de brigadă care a fost atacat de două ori de Panzere.

— O forţă slabă, deci.

— Da.

Rommel bătu cu degetul în raport.

— Dacă e corect, putem străpunge linia Mersa Matruh de cum ajungem acolo.

— Voi face tot ce pot ca să verific raportul spionului într-o zi sau două, desigur, spuse von Mellenthin, dar data trecută a avut dreptate.

Uşa vehiculului se deschise brusc şi intră Kesselring.

Rommel era uimit.

— Domnule feldmareşal! Credeam că sunteţi în Sicilia.

— Am fost, spuse Kesselring. Îşi scutură praful de pe cizmele lucrate de comandă. Am venit în grabă să te văd. La dracu', Rommel, trebuie să se termine. Ordinele sunt foarte clare: trebuia să înaintezi până la Tobruk, nu mai departe.

Rommel se lăsă pe spate în scaunul din pânză. Sperase să evite această discuţie cu Kesselring.

— Împrejurările s-au schimbat, spuse el.

— Dar ordinele iniţiale au fost confirmate de Comanda Supremă Italiană, spuse Kesselring. Şi care a fost reacţia dumitale? Ai refuzat „sfatul" şi l-ai invitat pe Bastico să ia masa cu dumneata la Cairo.

Nimic nu-l înfuria pe Rommel mai mult decât să primească ordine de la italieni.

— Italienii nu au făcut *nimic* în acest război, spuse el mânios.

— N-are importanţă. Sprijinul dumitale aerian şi pe mare e necesar pentru atacul asupra Maltei. După ce luăm Malta vei avea asigurate căile de comunicaţie ca să înaintezi spre Egipt.

— N-aţi învăţat nimic! spuse Rommel. Făcu un efort să coboare vocea. În timp ce noi săpăm, sapă şi inamicul. Nu am ajuns până aici jucând vechiul joc: înaintează, consolidează, înaintează iarăşi. Când ei atacă, eu mă feresc; când ei apără o poziţie, eu ocolesc poziţia; când se retrag îi urmăresc. Acum fug, deci acum e momentul să luăm Egiptul.

Kesselring îşi păstră calmul.

— Am o copie a cablogramei dumitale către Mussolini.

Scoase o bucată de hârtie din buzunar şi citi:

„Starea şi moralul trupelor, proviziile suplimentare provenind din captură, şi actuala slăbiciune a inamicului ne permit să-l urmărim până în inima zonei egiptene."

Împături hârtia şi se întoarse spre von Mellenthin.

— Câte tancuri germane şi câţi oameni avem?

Rommel îşi înăbuşi dorinţa de a-i spune lui von Mellenthin să nu răspundă: ştia că este punctul slab.

— Şaizeci de tancuri, domnule feldmareșal, şi două mii cinci sute de oameni.

— Şi italienii?

— Şase mii de oameni şi paisprezece tancuri.

Kesselring se întoarse spre Rommel.

— Şi ai de gând să iei Egiptul cu un total de şaptezeci şi patru de tancuri? Von Mellenthin, care este puterea estimată a inamicului?

— Forţele aliate sunt aproximativ de trei ori mai numeroase ca ale noastre, dar...

— Iată.

Von Mellenthin continuă:

— ... dar noi suntem foarte bine aprovizionaţi cu alimente, haine, vehicule blindate şi combustibil; iar oamenii sunt într-o stare de spirit grozavă.

Rommel spuse:

— Von Mellenthin, du-te la vehiculul de comunicaţii şi vezi ce a venit.

Von Mellenthin se încruntă, dar Rommel nu-i dădu explicaţii, aşa că ieşi.

Rommel spuse:

— Aliaţii se regrupează la Mersa Matruh. Se aşteaptă să-i învăluim pe la capătul sudic al liniei. Dar noi vom lovi prin centru, unde e punctul cel mai slab.

— De unde ştii toate astea? îl întrerupse Kesselring.

— Evaluările Serviciului Secret...

— Pe ce se bazează evaluările?

— În primul rând pe raportul unui spion...

— Dumnezeule! Pentru prima dată Kesselring ridică tonul. Nu ai tancuri, dar ai spionul!

— A avut dreptate rândul trecut.

Von Mellenthin se întoarse.

Kesselring spuse:

— N-are importanţă. Sunt aici să confirm ordinele Führerului: nu vei mai înainta.

Rommel zâmbi.

— Am trimis un mesager personal la Führer.

— Dumneata...?

— Acum sunt feldmareşal şi am acces direct la Hitler.

— Desigur.

— Cred că von Mellenthin ar putea avea răspunsul Führerului.

— Da, spuse von Mellenthin, şi citi de pe o foaie de hârtie: „O singură dată în viaţă zâmbeşte zeiţa victoriei. Înainte spre Cairo. Adolf Hitler”.

Se lăsă tăcere.

Kesselring ieşi.

19

Când ajunse la birou, Vandam află că, înainte cu o seară, Rommel înaintase până la şaizeci de mile de Alexandria.

Rommel părea de neoprit. Linia Mersa Matruh se frânsese în două ca un băţ de chibrit. În sud, Corpul 13 se retrăsese în panică, iar în nord, fortăreaţa Mersa Matruh capitulase. Aliaţii se retrăseseră iar – dar aceasta era pentru ultima dată. Noua linie de apărare se întindea pe o distanţă de treizeci de mile între mare şi Depresiunea Qattara care era de netrecut, şi dacă acea linie cădea, nu mai era nicio apărare, Egiptul ar fi al lui Rommel.

Ştirea nu era suficientă ca să înăbuşe elanul lui Vandam. Trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore de când se trezise în zori, pe canapeaua din salon, cu Elene în braţe. De atunci fusese inundat de un fel de bucurie adolescentină. Îşi tot amintea cele mai mici detalii: cât de mici şi de întunecate îi erau sfârcurile, gustul pielii ei, unghiile ei ascuţite răscolindu-i coapsele. La birou se comportase cam neobişnuit pentru el, ştia. Îi înapoiase dactilografei o scrisoare spunându-i:

— Sunt şapte greşeli, mai bine ai reface-o, şi-i zâmbise. Fata era să cadă de pe scaun. Se gândi la Elene şi-şi spuse: „De ce nu? La dracu', de ce nu?" şi nu-şi dădu niciun răspuns.

Mai devreme îl vizitase un ofiţer de la Unitatea specială de legătură. Oricine se pricepea să asculte la M.C.G. ştia de acum că USL avea o sursă specială, ultrasecretă de informaţii. Părerile erau diferite în ceea ce priveşte calitatea informaţiilor, iar evaluările erau întotdeauna dificile pentru că nu spuneau niciodată sursa. Brown, care avea grad de

căpitan, dar care evident nu era militar, se aplecă peste marginea mesei şi vorbi prin fumul pipei:

— Te evacuează, Vandam?

Tipii ăştia trăiau într-o lume a lor şi n-avea niciun sens să le spui că un căpitan trebuie să se adreseze unui maior cu „domnule”. Vandam spuse:

— Cum? Evacuat? De ce?

— Ai noştri pleacă la Ierusalim. Toţi cei care ştiu prea mult. Îndepărtează oamenii ca să nu cadă în mâinile inamicului, înţelegi.

— Grangurii încep să se agite, deci.

De fapt era logic: Rommel putea acoperi şaizeci de mile într-o singură zi.

— Vor fi revolte la gară, înţelegi – jumătate din Cairo încearcă să plece şi cealaltă jumătate se pregăteşte pentru eliberare. Ha!

— Să nu spui prea multora că urmează să...

— Nu, nu, nu. De fapt, am ceva pentru dumneata. Ştim cu toţii că Rommel are un spion la Cairo.

— De unde ştiţi? întrebă Vandam.

— Ştirea vine de la Londra, bătrâne. Oricum, tipul a fost identificat ca, citez: „eroul afacerii Rashid Ali”. Îţi spune ceva?

Vandam era ca trăsnit.

— Îmi spune!

— Ei, asta-i.

Brown coborî de pe masă.

— O clipă, spuse Vandam. Asta-i *tot?*

— Mă tem că da.

— Despre ce e vorba, o decodificare sau raportul unui spion?

— E suficient să-ţi spun că sursa e demnă de încredere.

— Întotdeauna spuneţi aşa.

— Da. Ei, s-ar putea să nu ne mai vedem un timp. Noroc.

— Mulţumesc, mormăi Vandam distrat.

— La bună vedere!

Brown ieşi, pufăind din pipă.

Eroul afacerii Rashid Ali. Era incredibil ca Wolff să fie omul care îl păcălise pe Vandam la Istanbul. Şi totuşi se potrivea: Vandam îşi aminti senzaţia ciudată trezită de *stilul* lui Wolff, de parcă îi era cunoscut. Fata pe care o trimisese să-l agaţe pe bărbatul cel misterios fusese ucisă, tăindu-i-se gâtul.

Şi acum Vandam o trimitea pe Elene împotriva aceluiaşi bărbat.

Intră un caporal aducând un ordin. Vandam îl citi cu neîncredere crescândă. Toate departamentele trebuiau să extragă din dosare documentele ce ar putea fi periculoase în mâinile duşmanului şi să le ardă. Orice lucru din dosarele unei secţii de informaţii putea fi periculos în mâinile duşmanului. La dracu', putem foarte bine să ardem totul, îşi spuse Vandam. Şi cum ar funcţiona departamentul după aceea? Evident, grangurii credeau că departamentul nu va mai lucra deloc mult timp. Fără îndoială, era o măsură de precauţie, dar era foarte drastică: n-ar distruge rezultatele acumulate printr-o muncă de ani de zile dacă n-ar crede cu adevărat că există o şansă foarte mare ca nemţii să cucerească Egiptul.

Se sfarmă totul, îşi spuse Vandam; se destramă.

Era de neconceput. Vandam îşi dăruise trei ani din viaţă apărării Egiptului. Mii de oameni muriseră în deşert. După toate astea, e posibil să pierdem? De fapt, să renunţăm, să ne întoarcem cu spatele şi să fugim? Nici nu poate fi gândit aşa ceva.

Îl chemă pe Jakes în birou şi îl privi în timp ce citea ordinul. Jakes dădu din cap, ca şi cum se aşteptase la asta. Vandam spuse:

— Cam drastic, nu?

— E cam ceea ce s-a întâmplat în deşert, domnule, răspunse Jakes. Stabilim posturi de alimentare cu nişte costuri enorme, apoi, pe măsură ce ne retragem, le aruncăm în aer ca să nu cadă în mâna inamicului.

Vandam dădu din cap.

— Foarte bine, mai bine te-ai ocupa de asta. Încearcă s-o laşi un pic mai moale, de dragul moralului – ştii, grangurii stârnesc furtuna fără să fie necesar, ceva de genul ăsta.

— Da, domnule. O să facem focul în curtea din spate, da?

— Da. Caută o ladă de gunoi veche şi fă nişte găuri în fund. Asigură-te că materialul arde cum trebuie.

— Dar dosarele dumneavoastră, domnule?

— Mă voi uita acum prin ele.

— Foarte bine, domnule.

Jakes ieşi.

Vandam deschise fişierul şi începu să-şi sorteze documentele. De nenumărate ori în ultimii trei ani îşi spusese: nu trebuie să ţin minte asta, pot oricând să caut în dosar. Erau nume şi adrese, rapoarte privind diverse persoane, detalii ale unor coduri, sisteme de comunicare a ordinelor, note privind unele cazuri, şi un mic dosar cu remarci asupra lui Alex Wolff. Jakes aduse o cutie mare de carton pe care era tipărită inscripţia „Lipton's Tea" şi Vandam începu să îndese documente în ea, gândindu-se: aşa e când pierzi.

Cutia era pe jumătate plină, când caporalul lui Vandam deschise uşa şi spuse:

— Maiorul Smith vrea să vă vadă, domnule.

— Invită-l.

Vandam nu cunoştea niciun maior Smith.

Maiorul era un bărbat scund, subţire, cam de patruzeci de ani, cu ochi albaştri bulbucaţi şi părând a fi destul de încântat de el însuşi. Întinse mâna şi spuse:

— Sandy Smith, SSI.

— Ce pot face pentru Serviciul Secret de Informaţii?

— Sunt un fel de om de legătură între S.S.I. Şi M.C.G., explică Smith. Aţi cerut o investigaţie în legătură cu o carte intitulată *Rebecca*...

— Da.

— Răspunsul a sosit la noi.

Smith scoase o foaie de hârtie purtând un antet.

Vandam citi mesajul. Şeful S.S.I. din Portugalia dăduse urmare cererii privind investigaţiile asupra cărţii *Rebecca* trimiţând pe unul din oamenii săi să viziteze toate librăriile de limbă engleză din ţară. În zona Estorialului dăduse peste un librar care îşi aminti că vânduse unei femei tot stocul – şase exemplare – din *Rebecca.* Cercetând mai departe, femeia se dovedi a fi soţia unui ataşat german la Lisabona.

— Asta îmi confirmă o bănuială. Mulţumesc că v-aţi deranjat să-mi aduceţi răspunsul.

— Niciun deranj, spuse Smith. Oricum vin aici în fiecare dimineaţă. Mă bucur că v-am putut ajuta.

Smith ieşi.

Vandam reflectă asupra acestei ştiri, continuând să lucreze. Era o singură explicaţie plauzibilă pentru faptul că această carte ajunsese de la Estorial în Sahara. Fără îndoială, era baza unui cod – şi, dacă nu erau doi spioni germani care acţionau cu succes în Cairo, Alex Wolff era cel ce folosea codul.

Mai devreme sau mai târziu informaţia ar putea fi utilă. Era păcat că o dată cu cartea şi mesajul decodat nu fusese capturată şi cheia codului. Acest gând îi aminti cât de important era să-şi ardă documentele secrete şi se hotărî să fie mai neîndurător în privinţa documentelor pe care le distrugea.

La sfârşit se gândi la dosarele privind salariile şi promovarea subordonaţilor şi hotărî să le ardă şi pe acestea, deoarece ar putea să ajute echipele de interogatori ai inamicului să-şi fixeze priorităţile. Cutia de carton era plină. O ridică pe umăr şi ieşi afară.

Jakes făcuse focul într-un rezervor de apă ruginit, sprijinit pe cărămizi. Un caporal alimenta focul cu hârtii. Vandam înfundă şi cutia lui şi privi

un timp vâlvătaia. Îi amintea de noaptea lui Guy Fawkes din Anglia, jocuri de artificii şi cartofi copţi şi efigia arzând a unui trădător din secolul al șaptesprezecelea. Bucăţi de hârtie arsă plutiră în sus, ridicate de o coloană de aer fierbinte. Vandam se întoarse şi plecă.

Voia să se gândească, aşa că se hotărî să se plimbe. Părăsi M.C.G. și se îndreptă spre marginea oraşului. Îl durea obrazul. Se gândi că ar trebui să se bucure de durere căci era un semn de vindecare. Îşi lăsase barbă ca să acopere rana aşa încât să arate ceva mai puţin bătător la ochi când va da jos pansamentul. În fiecare zi se bucura că nu trebuie să se radă dimineaţa.

Se gândi la Elene şi şi-o aminti cu spatele arcuit şi broboanele de sudoare strălucindu-i pe sânii goi. Fusese şocat de ceea ce se întâmplase după ce o sărutase – şocat, dar înfrigurat. Fusese o noapte plină de lucruri ce i se întâmplau pentru prima oară: prima oară când făcea dragoste în altă parte decât într-un pat, prima oară când vedea o femeie atingând orgasmul întocmai ca un bărbat, prima oară când actul sexual era o dorinţă comună şi nu impunerea propriei lui dorinţe unei femei mai mult sau mai puţin nedoritoare. Era, fără îndoială, un dezastru că el şi Elene se îndrăgostiseră atât de frenetic. Părinţii lui, prietenii şi Armata ar fi uimiţi la ideea căsătoriei lui cu o wog. Mama lui se va simţi obligată să explice pentru ce evreii nu avuseseră dreptate să-l respingă pe Isus. Vandam se hotărî să nu-şi facă griji în legătură cu toate astea. El şi Elene ar putea fi morţi peste câteva zile. Ne vom bucura de soare atât cât mai durează, îşi spuse, şi la naiba cu viitorul.

Gândul îi revenea mereu la fata înjunghiată, se pare de către Wolff, la Istanbul. Era îngrozii că joi ar putea să nu meargă totul cum trebuie şi Elene s-ar trezi iar singură cu Wolff.

Privind în jurul lui îşi dădu seama că în aer plutea un sentiment sărbătoresc. Trecu pe lângă un

coafor şi observă că era arhiplin, o mulţime de femei stând şi aşteptând. Magazinele de confecţii făceau afaceri bune. O femeie ieşi dintr-o băcănie cu un coş plin de conserve şi Vandam văzu coada întinzându-se pe trotuar. Un anunţ din vitrina de alături anunţa într-o grafie grăbită: „Regretăm, nu avem farduri.” Vandam înţelese că egiptenii se pregăteau să fie eliberaţi şi aşteptau cu nerăbdare asta.

Nu putea scăpa de sentimentul unui destin neiertător. Până şi cerul părea neclar. Îşi ridică privirea: cerul era întunecat. Peste oraş se înălţau un fel de vârtejuri de ceaţă cenuşie. Îşi dădu seama că era fum amestecat cu particule de hârtie arsă. Peste tot în Cairo britanicii îşi ardeau documentele, iar fumul încărcat de funingine acoperise soarele.

Brusc, Vandam se înfurie pe el însuşi şi pe restul armatelor aliate pentru că se pregăteau atât de liniştiţi de înfrângere. Unde era spiritul de luptă al Marii Britanii? Ce se întâmplase cu acel amestec de încăpăţânare, inteligenţă şi curaj care se spune că ar caracteriza naţiunea? Iar tu, se întreba Vandam pe sine însuşi, ce ai de gând să faci acum?

Se întoarse şi se îndreptă iar spre Garden City unde, în vile rechiziţionate, era situat M.C.G.. Văzu în minte harta liniei El Alamein unde aliaţii aveau să-şi facă ultimul post. Era linia pe care Rommel nu va putea s-o înconjoare, căci la capătul sudic se afla întinsa şi impasibila Depresiune Qattara. Aşadar, Rommel trebuia să străpungă linia.

Pe unde va încerca să facă breşa? Dacă venea din capătul nordic trebuia să aleagă între a se îndrepta direct spre Alexandria şi a ocoli ca să atace forţele aliate din spate. Dacă venea dinspre capătul sudic trebuia fie să se îndrepte spre Cairo sau, tot aşa, să ocolească şi să distrugă restul forţelor aliate.

Imediat în spatele liniei se afla înălţimea Alam Halfa, despre care Vandam ştia că este puternic

fortificată. Evident, pentru aliaţi era mai bine dacă Rommel făcea învăluirea după străpungerea liniei, căci apoi şi-ar putea risipi forţele atacând Alam Halfa.

Mai era un factor. Accesul dinspre sud la înălţimea Alam Halfa se făcea prin nisipuri mişcătoare. Era puţin probabil ca Rommel să ştie despre aceste nisipuri, căci nu mai pătrunsese niciodată atât de departe spre est şi numai aliaţii deţineau hărţi bune ale deşertului.

Aşadar, se gândi Vandam, sarcina mea este să-l împiedic pe Alex Wolff să-i spună lui Rommel că Alam Halfa este bine apărată şi nu poate fi atacată dinspre sud.

Era un plan întristător de negativ.

Vandam ajunsese, fără să fie conştient de asta, la Villa les Oliviers, casa lui Wolff. Stătu sub măslini, în părculeţul din faţa acesteia, şi privi la clădire ca şi cum zidurile i-ar putea spune unde era Wolff. Se gândi în van: dacă Wolff ar face o greşeală şi l-ar încuraja pe Rommel să atace Alam Halfa dinspre sud!

Apoi îi veni brusc ideea.

Să presupunem că îl prind pe Wolff. Să presupunem că pun de asemenea mâna pe radioul lui. Să presupunem că reuşesc chiar să găsesc cheia codului.

Atunci aş putea lua locul lui Wolff, să-l contactez pe Rommel prin radio şi să-i spun să atace Alam Halfa dinspre sud.

Ideea îi înflori repede în minte şi începu să jubileze. De acum Rommel era convins, pe drept cuvânt, că informaţiile lui Wolff erau corecte. Să presupunem că primeşte un mesaj de la Wolff în care se spune că linia El Alamein era slabă la capătul sudic, că Alam Halfa era accesibilă dinspre sud şi că Alam Halfa însăşi era slab apărată.

Tentaţia ar fi prea mare ca Rommel să reziste.

Ar străpunge linia la capătul sudic şi apoi ar coti-o spre nord, aşteptându-se să ia Alam Halfa

fără prea multă bătaie de cap. Apoi ar ajunge la nisipurile mişcătoare. În timp ce s-ar lupta cu ele, artileria noastră i-ar decima forţele. Când ar ajunge la Alam Halfa ar constata că este bine apărată. În acest punct am aduce mai multe forţe de pe linia frontului şi am strânge inamicul ca un spărgător de nuci. Dacă ambuscada merge bine, nu numai că ar putea salva Egiptul, dar ar anihila şi Corpul african.

Îşi spuse: „Trebuie să prezint această idee grangurilor".

Nu va fi uşor. Situaţia lui nu era tocmai la înălţime acum – de fapt, reputaţia lui profesională era minată din cauza lui Alex Wolff. Dar fără îndoială că-şi vor da seama de avantajele acestei idei.

Se ridică de pe bancă şi porni spre biroul său. Deodată viitorul îi apăru diferit. Poate că cizmele nemţeşti nu vor răsuna pe pardoselile cu dale ale moscheilor. Poate că tezaurele Muzeului Egiptean nu vor fi expediate la Berlin. Poate că Billy nu va trebui să intre în rândurile Tineretului Hitlerist. Poate că Elene nu va fi trimisă la Dachau.

„Am putea fi cu toţii salvaţi", se gândi.

„Dacă îl prind pe Wolff."

Partea a treia
ALAM HALFA

20

Într-o zi, îşi spuse Vandam, o să-i dau una peste nas lui Bogge.

Azi, locotenent-colonelul Bogge era într-una din cele mai proaste stări: nehotărât, sarcastic şi susceptibil. Avea o tuse nervoasă de care se folosea când îi era teamă să vorbească şi acum tuşea de zor. De asemenea, nu stătea o clipă locului: aranja vrafurile de documente de pe birou, îşi încrucişa şi-şi depărta picioarele, îşi lustruia mingile uzate de cricket.

Vandam stătea nemişcat şi calm, aşteptând ca acesta să-şi ia singur obligaţia.

— Ascultă, Vandam, strategia trebuie lăsată pe seama lui Auchinleck. Treaba ta este securitatea personalului – şi nu te descurci prea bine.

— Nici Auchinleck, spuse Vandam.

Bogge se făcu că nu a auzit. Luă memoriul lui Vandam. Vandam scrisese planul de inducere în eroare şi-l înaintase formal lui Bogge, trimiţând o copie generalului de brigadă.

— În primul rând, este plin de omisiuni, spuse Bogge.

Vandam nu răspunse.

— Plin de omisiuni, tuşi Bogge. Pe de altă parte, presupune ca bătrânul Rommel să fie lăsat să străpungă linia, nu?

— Poate că planul ar putea fi conjugat cu pătrunderea lui Rommel, spuse Vandam.

— Da. Acum vezi? Asta voiam să spun şi eu. Dacă întocmeşti un plan plin de omisiuni ca acesta, având în vedere că reputaţia ta este la o cotă a dracului de scăzută în momentul de faţă, o să fii de râsul întregului Cairo. Aşadar – Bogge tuşi – vrei să-l încurajezi pe Rommel să atace linia

în punctul ei cel mai slab – dându-i o şansă mai mare ca s-o străpungă! Vezi?

— Da. Unele puncte ale liniei sunt mai slabe ca altele şi din moment ce Rommel dispune de recunoaşterea aeriană există posibilitatea ca să le cunoască.

— Şi vrei să transformi o posibilitate în certitudine?

— În vederea ambuscadei ce urmează, da.

— Deci, am impresia că noi vrem ca bătrânul Rommel să atace punctele *cele mai puternice* ale liniei, astfel încât să nu o poată străpunge *deloc.*

— Dar dacă îl respingem, el se va regrupa şi va lovi din nou. În timp ce dacă îl prindem în capcană, în cele din urmă l-am putea termina.

— Nu, nu, nu. Riscant. Riscant. Este ultima noastră linie defensivă, băiete. Bogge râse. După asta, între el şi Cairo nu mai rămâne decât un mic canal. Se pare că nu-ţi dai seama.

— Îmi dau seama foarte bine, domnule. Lăsaţi-mă să explic altfel. Unu: dacă Rommel străpunge linia, trebuie amăgit spre Alam Halfa de perspectiva falsă a unei victorii facile. Doi: e preferabil să atace Alam Halfa dinspre sud din cauza nisipurilor mişcătoare. Trei: trebuie ori să aşteptăm să vedem la ce capăt al liniei atacă, asumându-ne riscul că ar putea ataca prin nord, ori trebuie să-l încurajăm să meargă în sud şi să ne asumăm riscul că astfel îşi măreşte şansele de a străpunge linia de la bun început.

— Ei, şi acum că am reformulat, spuse Bogge, planul începe să aibă mai mult sens. Ascultă: va trebui să mi-l laşi un timp. Când o să am o clipă liberă o să-l pieptănăm bine să văd dacă îi pot da o formă. Apoi poate că o să-l prezentăm superiorilor.

Înţeleg, se gândi Vandam: scopul este ca să facă din el planul lui Bogge. Ei bine, ce dracu'? Dacă Bogge îşi bate capul cu jocuri politice în această situaţie, îi urez noroc. Important e să câştigăm, nu să câştigăm reputaţie.

— Foarte bine, domnule. Dacă îmi permiteţi, aş sublinia factorul timp... Dacă planul e să fie aplicat, trebuie făcut cât mai repede.

— Cred că sunt cel mai potrivit să judec urgenţa lui, domnule maior, nu eşti de aceeaşi părere?

— Da, domnule.

— Şi, la urma urmei, totul depinde de prinderea afurisitului de spion, lucru la care până acum nu ai prea avut succes, am dreptate? Îmi asum conducerea operaţiunii din această seară eu însumi, să fiu sigur că nu mai are loc nicio învălmăşeală. Comunică-mi propunerile după-amiază şi le verificăm împreună.

Se auzi o bătaie în uşă şi comandantul de brigadă intră în birou. Vandam şi Bogge se ridicară în picioare.

— Bună dimineaţa, domnule, spuse Bogge.

— Pe loc repaus, domnilor, spuse generalul. Te căutam, Vandam.

— Tocmai analizam o idee pe care o avem pentru un plan de inducere în eroare... spuse Bogge.

— Da. Am văzut memoriul.

— A, Vandam v-a trimis o copie, spuse Bogge.

Vandam nu se uita la Bogge, dar ştia că locotenent-colonelul era furios pe el.

— Da, într-adevăr, spuse generalul. Se întoarse spre Vandam. Dumneata trebuie să prinzi spioni, domnule maior, nu să dai generalilor sfaturi privind strategia. Poate că dacă ai pierde mai puţin timp dându-ne nouă sfaturi cum să câştigăm războiul, ai fi un ofiţer de informaţii mai bun.

Inima lui Vandam se opri.

— Tocmai ziceam... spuse Bogge.

Generalul de brigadă îl întrerupse.

— Oricum, din moment ce ai făcut-o şi cum e un plan atât de minunat, vreau să vii cu mine să-l prezentăm lui Auchinleck. Te poţi dispensa de el, Bogge, aşa-i?

— Desigur, domnule, spuse Bogge printre dinţi.

— În regulă, Vandam. Consfătuirea începe din clipă în clipă. Să mergem.

Vandam îl urmă pe generalul de brigadă şi închise foarte încet uşa biroului lui Bogge.

În ziua în care Wolff urma să se întâlnească din nou cu Elene, maiorul Smith veni la ora prânzului la casa plutitoare.

Informaţia pe care o aducea cu el era cea mai valoroasă.

Wolff şi Sonja au parcurs etapele de acum atât de familiare. Wolff se simţea ca un actor într-o farsă franţuzească, care trebuie noapte de noapte să se ascundă în acelaşi şifonier de decor. Sonja şi Smith, urmând scenariul, au început pe canapea şi s-au mutat în dormitor. Când Wolff ieşi din dulap, draperiile erau trase, iar pe podea se găseau servieta şi pantalonii scurţi ai lui Smith, din buzunarul cărora ieşeau cheile.

Wolff deschise servieta şi începu să citească.

Din nou Smith venise la casa plutitoare direct de la conferinţa de dimineaţă de la M.C.G., la care Auchinleck şi oamenii lui discutaseră strategia aliaţilor şi hotărâseră ce să facă.

După ce citi câteva minute, Wolff îşi dădu seama că ţinea în mână desfăşurarea completă a ultimei linii de apărare a aliaţilor de la El Alamein.

Linia consta din artilerie pe înălţimi, tancuri la nivelul solului şi câmpuri minate peste tot. Înălţimea Alam Halfa, cinci mile în spatele centrului liniei, era şi ea bine fortificată. Wolff observă că extremitatea sudică a liniei era mai slabă atât din punct de vedere al trupelor, cât şi al minelor.

Servieta lui Smith mai conţinea şi un document cu poziţiile inamice. Serviciul de informaţii al aliaţilor credea că Rommel va încerca probabil să străpungă linia la capătul sudic, dar observa că nu era exclus nici capătul nordic.

Sub astea, scris cu creionul, probabil cu scrisul lui Smith, era o notă pe care Wolff o găsi mai interesantă decât tot restul materialului la un loc. Scria: „Maiorul Vandam propune un plan de inducere în eroare. Să fie încurajat Rommel să străpungă prin capătul sudic, să fie atras către Alam Halfa, să fie prins în nisipurile mişcătoare şi apoi zdrobit. Planul acceptat de „Auk".

„Auk." Era fără îndoială Auchinleck. Ce descoperire! Wolff nu deţinea numai detaliile liniei de apărare a aliaţilor – dar ştia ce anticipau aceştia că va face Rommel şi le ştia planul de inducere în eroare.

Iar planul de inducere în eroare îi aparţinea lui Vandam!

Asta va rămâne drept cea mai mare lovitură de spionaj a secolului. Wolff în persoană va fi cel care va asigura victoria lui Rommel în Africa de Nord.

Ar trebui să mă facă rege al Egiptului pentru asta, se gândi el şi zâmbi.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Smith în picioare între draperii, holbându-se la el.

Smith urlă:

— Cine dracu' eşti?

Furios, Wolff înţelese că nu fusese atent la zgomotele ce veneau din dormitor. Ceva nu mersese cum trebuia, scenariul nu fusese urmat, nu se mai auzise pocnetul dopului de la sticla de şampanie. Fusese complet absorbit în evaluările strategice. Lista fără de sfârşit cu nume de divizii şi brigăzi, numărul de oameni şi tancuri, cantităţile de combustibil şi rezerve, înălţimile şi depresiunile, nisipurile mişcătoare îi monopolizaseră atenţia înlăturând zgomotele din preajmă. Fu deodată cuprins de îngrozitoarea teamă că ar putea fi prins chiar în momentul triumfului.

— Aia-i servieta mea! spuse Smith şi făcu un pas în faţă.

Wolff întinse mâna, îl apucă pe Smith de laba piciorului şi trase într-o parte. Maiorul se împiedică şi căzu pe podea cu o bufnitură greoaie.

Sonja ţipă.

Wolff şi Smith săriră amândoi în picioare.

Smith era un bărbat scund, slab, cu zece ani mai în vârstă decât Wolff şi nu într-o formă bună. Se dădu înapoi, pe chip citindu-i-se frica. Se lovi de un raft, privi într-o parte, zări o fructieră din sticlă şlefuită, o apucă şi o azvârli în Wolff.

Nu-l nimeri, fructiera căzu în chiuveta din bucătărie şi se sparse cu zgomot.

„Zgomotul", îşi spuse Wolff, „dacă mai face zgomot, oamenii vor veni să vadă ce se întâmplă". Se îndreptă spre Smith.

Smith, cu spatele lipit de perete, ţipa:

— Ajutor!

Wolff îl lovi o dată, în vârful bărbiei, şi căzu, alunecând pe perete până ce se aşeză, inconştient, la podea.

Sonja ieşi şi se holbă la el.

Wolff îşi frecă încheieturile degetelor.

— E prima dată când o fac, spuse el.

— Ce anume?

— Să lovesc pe cineva în bărbie şi să-l trimit la podea. Credeam că numai boxerii o pot face.

— Lasă asta, ce facem cu el?

— Nu ştiu.

Wolff cântări posibilităţile. Să-l omoare pe Smith – ar fi periculos, căci moartea unui ofiţer – ca şi dispariţia servietei lui – ar provoca acum o teribilă zarvă în tot oraşul. Ar mai fi și problema ce să facă cu cadavrul. Şi Smith n-ar mai aduce niciun fel de secrete.

Smith gemu şi se mişcă.

Wolff se întrebă dacă ar fi posibil să-l lase să plece. La urma urmei, dacă Smith ar dezvălui ce se întâmplă pe casa plutitoare, ar însemna să se implice şi pe sine însuşi. Nu numai că şi-ar mina cariera, dar probabil ar fi zvârlit în închisoare. Nu

părea omul care să se sacrifice pentru o cauză înaltă.

Să-l lase liber? Nu, riscul era prea mare. Să ştie că în oraş există un ofiţer britanic care posedă toate secretele lui Wolff. Imposibil.

Smith deschise ochii.

— Tu... spuse el. Eşti Slavenborg...

Se uită spre Sonja, apoi din nou la Wolff.

— Tu mi-ai prezentat... la clubul Cha-Cha... totul a fost plănuit...

— Taci din gură, spuse Wolff blând.

Să-l omoare sau să-i dea drumul: ce alte opţiuni mai erau? Numai una: să-l ţină aici, legat şi ascuns, până ce Rommel ajunge la Cairo.

— Sunteţi nişte afurisiţi de spioni, spuse Smith. Era alb la faţă.

Sonja spuse răutăcios:

— Iar tu credeai că sunt nebună după trupul tău mizerabil.

— Da. Smith îşi revenea. Trebuia să-mi închipui că nu pot crede o căţea wog.

Sonja făcu un pas înainte şi-l lovi peste faţă cu piciorul ei gol.

— Încetează! spuse Wolff. Trebuie să ne gândim ce facem cu el. Avem vreo frânghie ca să-l legăm?

Sonja se gândi o clipă.

— Sus pe punte, în dulăpiorul din celălalt capăt.

Wolff scoase din sertarul dulapului de bucătărie bucata aceea grea de metal pe care o folosise ca să-şi ascută cuţitul. I-o întinse Sonjei.

— Dacă mişcă, loveşte-l cu asta, spuse. Nu credea că Smith va face vreo mişcare.

Tocmai voia să se urce pe scară, când se auziră paşi pe podişcă.

— Poştaşul, spuse Sonja.

Wolff îngenunche în faţa lui Smith şi-şi scoase cuţitul.

— Deschide gura.

Smith începu să spună ceva şi Wolff îi strecură cuţitul între dinţi.

— Aşa, dacă te mişti sau dacă vorbeşti, îţi tai limba, spuse Wolff.

Smith rămase nemişcat, uitându-se la Wolff cu o privire îngrozită.

Wolff îşi dădu seama că Sonja era goală puşcă.

— Pune ceva pe tine, repede!

Sonja trase un cearşaf de pe pat şi se înfăşură în el în timp ce se îndrepta spre capătul scării. Chepengul se deschidea. Wolff ştia că el şi Smith puteau fi văzuţi de acolo. Sonja lăsă cearşaful să-i alunece puţin în timp ce întindea mâna ca să ia scrisoarea.

— Bună dimineaţa! spuse poştaşul. Ochii îi erau lipiţi de sânii pe jumătate expuşi ai Sonjei.

Ea mai urcă o treaptă către el, astfel încât poştaşul a trebuit să se retragă, şi lăsă cearşaful să alunece şi mai mult.

— Mulţumesc, îi zâmbi ea cu ifos. Întinse mâna şi închise chepengul.

Wolff răsuflă uşurat.

Se auziră paşii poştaşului care traversa puntea şi cobora pe podişca din lemn.

Ea desfăşură cearşaful şi rămase din nou goală.

Wolff scoase cuţitul din gura lui Smith şi-l folosi ca să taie o bucată de vreo jumătate de metru din cearşaf. Făcu din ea un ghemotoc şi-l îndesă în gura lui Smith. Smith nu opuse rezistenţă. Wolff îşi vârî cuţitul în teaca de la subsuoară. Se ridică. Smith închise ochii. Părea lipsit de vlagă, înfrânt.

Sonja ridică bucata de metal şi rămase în picioare, pregătită să-l lovească pe Smith, iar Wolff urcă pe scară şi ieşi pe punte. Dulăpiorul de care pomenise Sonja era sub cele câteva trepte de la provă. Wolff îl deschise. Înăuntru era un colac de frânghie subţire. Probabil că fusese folosită ca să lege barca înainte ca aceasta să devină o locuinţă. Wolff scoase frânghia. Era rezistentă, dar nu prea groasă: tocmai bună ca să legi mâinile şi picioarele cuiva.

Auzi dedesubt glasul Sonjei care ţipa. Urmă un tropăit de picioare pe trepte.

Wolff scăpă frânghia şi se răsuci.

Smith, îmbrăcat numai în chiloţi, apăru prin trapă, alergând.

Nu fusese atât de înfrânt pe cât părea – iar Sonja nu-l nimerise probabil cu bucata de metal.

Smith se întoarse, alergă la celălalt capăt al bărcii şi sări în apă.

— La dracu'! spuse Wolff.

Se uită repede de jur-împrejur. Nu era nimeni pe punţile celorlalte case plutitoare – era ora siestei. Drumul de edec era pustiu cu excepţia „cerşetorului" – Kemel va trebui să se ocupe de el – şi în depărtare un bărbat care se îndepărta. Pe râu erau câteva feluci, cel puţin la un sfert de milă depărtare, iar dincolo de ele un vas cu aburi care se deplasa încet.

Wolff alergă la marginea bărcii. Smith ieşi la suprafaţă, încercând să respire. Se şterse la ochi şi privi în jur ca să-şi revină. Era stângaci în apă, împroşca în toate părţile. Începu să înoate, neîndemânatic, îndepărtându-se de barcă.

Wolff se dădu înapoi cu câţiva paşi şi-şi luă avânt ca să plonjeze în fluviu.

Ameriză, mai întâi cu picioarele, pe capul lui Smith.

Timp de câteva secunde totul a fost foarte confuz. Wolff se scufundă sub apă într-o încâlceală de mâini şi picioare – ale lui şi ale lui Smith – şi se luptă să ajungă la suprafaţă, împingându-l în acelaşi timp pe Smith la fund. Când nu-şi mai putu reţine respiraţia se îndepărtă de Smith şi ieşi la suprafaţă.

Trase adânc aer şi se şterse la ochi. Capul lui Smith apăru în faţa lui, tuşind şi scuipând apă. Wolff întinse amândouă mâinile în faţă şi-l trase către el, şi în jos, în acelaşi timp. Smith se zbătea ca un peşte. Wolff îi înconjură gâtul şi-l împinse în

jos. Wolff însuşi se scufundă sub apă, apoi apăru după o clipă la suprafaţă.

Smith era încă sub apă, continuând să se lupte.

„Cât timp îi trebuie unui om ca să se înece?” se întrebă Wolff.

Smith se smuci convulsiv şi se eliberă. Capul îi ieşi din apă şi-şi umplu lacom plămânii cu aer. Wolff încercă să-l lovească. Lovitura îl atinse, dar nu avu forţă. Smith tuşea şi se căznea să vomite între accesele de sufocare. Chiar şi Wolff înghiţise apă. Wolff se întinse iar după Smith. De această dată ajunse în spatele maiorului şi îşi încolăci o mână în jurul gâtului acestuia, iar pe cealaltă o folosi ca să-i împingă în jos capul.

„Cristoase, sper că nu ne priveşte nimeni”, îşi spuse el.

Smith se scufundă. Acum era cu faţa în jos în apă, iar Wolff îl apăsa cu genunchii în spate, ţinându-i ferm capul. Continuă să se agite sub apă, întorcându-se, săltând, fluturându-şi braţele, izbind cu picioarele şi încercând să-şi răsucească trupul. Wolff îl strânse şi mai tare şi-l ţinu sub apă.

Îneacă-te, nenorocitule, îneacă-te!

Simţi cum falca lui Smith se deschide şi înţelese în sfârşit că acesta respira apă. Convulsiile deveniră şi mai frenetice. Wolff simţi că va trebui să cedeze. Luptându-se, Smith îl trase pe Wolff sub apă. Wolff închise strâns ochii şi-şi ţinu respiraţia. Se părea că Smith slăbea. De acum trebuie că are plămânii pe jumătate plini cu apă, îşi spuse Wolff. După câteva secunde, Wolff însuşi începu să simtă nevoia de aer.

Mişcările lui Smith slăbiră. Ţinându-l mai puţin ferm pe maior, Wolff se ridică după aer. Timp de un minut respiră. Smith era greu ca un bolovan. Wolff înotă spre casa plutitoare folosindu-şi doar picioarele, trăgându-l pe Smith după el. Capul lui Smith se ivi deasupra apei, dar nu era niciun semn de viaţă.

Wolff ajunse până la partea laterală a bărcii. Sonja, îmbrăcată într-un halat, era pe punte şi privea peste bord.

— Ne-a văzut cineva? întrebă Wolff.

— Nu cred. E mort?

— Da.

„Ce dracu' fac acum?" se gândi Wolff.

Îl ţinea pe Smith lipit de peretele bărcii. „Dacă îi dau drumul, o să plutească", îşi spuse el. „Cadavrul o să fie găsit prin apropiere şi se va efectua o cercetare din casă în casă. Dar nu pot traversa jumătate din Cairo cu un cadavru ca să scap de el."

Pe neaşteptate, Smith ţâşni şi scuipă apă.

— Sfinte Dumnezeule. Trăieşte, spuse Wolff.

Îl împinse iar pe Smith sub apă. Nu avea niciun rost, dura prea mult. Îi dădu drumul lui Smith, îşi scoase cuţitul şi plonjă. Smith era sub apă, mişcându-se fără vlagă. Wolff nu putea arunca la ţintă cu cuţitul. Sfârtecă sălbatic. Apa îl stânjenea! Smith se zvârcolea. Apa înspumată deveni rozalie. În cele din urmă Wolff reuşi să-l prindă pe Smith de păr şi să-i ţină capul nemişcat cât îi tăie gâtul.

Acum era mort.

Wolff îi dădu drumul lui Smith în timp ce băga cuţitul în teacă. Apa din jurul lui deveni cleioasă şi roşie. „Înot în sânge" îşi spuse şi fu brusc copleşit de dezgust.

Cadavrul se îndepărta. Wolff îl trase înapoi. Îşi dădu seama, prea târziu, că un maior înecat ar fi putut foarte simplu să cadă în fluviu, dar un maior cu gâtul tăiat fusese fără îndoială omorât. Acum *trebuia* să ascundă cadavrul.

Îşi ridică privirea.

— Sonja!

— Mi-e rău.

— Nu contează, trebuie să scufundăm cadavrul.

— Vai, Dumnezeule, apa e numai sânge.

— Ascultă-mă!

Voia să ţipe la ea, s-o facă să iasă din starea asta, dar trebuia să vorbească încet.

— Adu... adu frânghia aia. Hai!

Sonja dispăru o clipă şi apoi reveni cu frânghia. Era disperată. Wolff se hotărî: va trebui să-i spună exact ce trebuie să facă.

— Aşa – acum ia servieta lui Smith şi pune ceva greu în ea.

— Ceva greu... dar ce?

— Isuse Cristoase... Ce avem greu? Ce-i greu? Cărţi, cărţile sunt grele, nu, s-ar putea să nu fie suficient... ştiu, sticle. Umple servieta cu sticle cu şampanie.

— De ce?

— Dumnezeule, încetează să mai tot întrebi, fă ce îţi spun!

Pleacă din nou. Prin hublou o văzu cum coboară pe scară şi se duce în living. Se mişca foarte încet, ca o somnambulă.

Grăbeşte-te, căţea grasă ce eşti, grăbeşte-te!

Ea privi ameţită în jur. Cu mişcări încete, ridică servieta de pe podea. O duse în bucătărie şi apoi deschise răcitorul. Privi înăuntru de parcă voia să se hotărască ce să mănânce la cină.

Hai odată!

Scoase o sticlă de şampanie. Rămase cu sticla într-o mână şi servieta în cealaltă, se încruntă ca şi cum nu-şi putea aminti ce trebuia să facă cu ele. În cele din urmă expresia i se limpezi şi puse sticla în servietă, culcând-o. Mai scoase o sticlă.

Wolff îşi spuse în gând; „Potriveşte-le în sens invers, idioato, ca să-ţi încapă mai multe."

Puse a doua sticlă în servietă, o privi, apoi o scoase şi o puse invers.

„Minunat," îşi spuse Wolff.

Reuşi să pună patru sticle. Închise răcitorul şi privi în jur căutând altceva ca să mai adauge la greutate. Ridică bucata de metal şi un prese-papier din sticlă. Le puse în servietă şi o închise. Apoi urcă pe punte.

— Şi acum? întrebă ea.

— Leagă capătul frânghiei de mânerul servietei.

Îşi revenea din ameţeală. Degetele i se mişcau mai iute.

— Strânge-o tare, spuse Wolff.

— Bine.

— E cineva prin preajmă?

Ea se uită în stânga şi în dreapta.

— Nu.

— Grăbeşte-te.

Sonja termină de înnodat.

— Aruncă-mi frânghia, îi spuse Wolff.

Aruncă celălalt capăt al frânghiei şi el îl prinse. Era obosit de efortul de-a se menţine plutind şi de-a ţine în acelaşi timp cadavrul. A trebuit să-i dea o clipă drumul lui Smith, căci avea nevoie de ambele mâini pentru frânghie, ceea ce însemna că trebuia să bată puternic apa ca să stea deasupra. Vârî frânghia sub braţele mortului şi trase. O înfăşură de două ori în jurul bustului, apoi făcu un nod. De câteva ori în timpul acestei operaţii simţi că se scufundă şi la un moment dat chiar luă o înghiţitură greţoasă de apă cu sânge.

În cele din urmă termină ce avea de făcut.

— Încearcă nodul, îi spuse Sonjei.

— E strâns.

— Aruncă servieta în apă – arunc-o cât poţi mai departe.

Azvârli servieta peste bord. Plescăi în apă la câţiva yarzi depărtare de casa plutitoare – fusese prea grea ca s-o arunce mai departe – şi apoi căzu la fund. Încet, frânghia se duse după servietă. Bucata de frânghie dintre Smith şi servietă se întinse, apoi cadavrul se scufundă. Wolff privi suprafaţa apei. Nodurile ţineau. Lovi cu picioarele sub apă, acolo unde se scufundase cadavrul: nu atinseră nimic. Cadavrul se scufundase în adânc.

Wolff murmură: *„Liebe Gott,* ce măcel!”

Se cocoţă pe punte. Privind în jos, constată că nuanţa purpurie dispărea rapid din apă.

— Bună dimineaţa! se auzi un glas.

Wolff şi Sonja se întoarseră cu faţa spre drumul de edec.

— Bună dimineaţa, răspunse Sonja.

„O vecină”, îi şopti ea lui Wolff.

Vecina era o femeie de vârstă mijlocie şi ducea un coş pentru cumpărături.

— Am auzit apa pleoscăind – s-a întâmplat ceva? spuse ea

— Ăăăă... nu, spuse Sonja. Mi-a căzut căţeluşul în apă, şi domnul Robinson a trebuit să-l salveze.

— Ce galant! spuse femeia. Nu ştiam că aveţi un câine.

— E pui, un cadou.

— Ce rasă?

Wolff voia să strige: „Pleacă, bătrână neghioabă!”

— Pudel, răspunse Sonja.

— Mi-ar face plăcere să-l văd.

— Poate mâine – l-am încuiat în chip de pedeapsă.

— Sărmanul.

— Aş face mai bine să-mi schimb hainele ude, spuse Wolff.

— Pe mâine, îi spuse Sonja vecinei.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Robinson, spuse vecina.

Wolff şi Sonja au coborât.

Sonja se aruncă pe canapea şi închise ochii. Wolff îşi scoase hainele ude.

— Asta-i lucrul cel mai rău din câte mi s-au întâmplat, spuse Sonja.

— O să supravieţuieşti, spuse Wolff.

— Bine cel puţin că era englez.

— Da. Ar trebui să sari în sus de bucurie.

— O s-o fac după ce mi se potoleşte stomacul.

Wolff intră în camera de baie şi dădu drumul robinetelor de la cadă. Când se întoarse, Sonja îi spuse:

— A meritat?

— Da.

Wolff arătă către documentele militare care erau încă pe podea, acolo unde le lăsase când îl surprinsese Smith.

— Materialul ăla arde – e cel mai bun din tot ce ne-a adus. Cu ăsta, Rommel poate câştiga războiul.

— Când îl trimiţi?

— Azi, la miezul nopţii.

— În seara asta urmează s-o aduci pe Elene aici.

Se uită la ea.

— Cum te poţi gândi la asta după ce tocmai am omorât un om şi i-am scufundat cadavrul?

Ea îl privi sfidătoare.

— Nu ştiu, ştiu doar că mă face să mă simt foarte sexy.

— Dumnezeule!

— O *vei* aduce acasă în seara asta. Îmi eşti dator.

Wolff ezită.

— Va trebui să emit cât este aici.

— O să-i ocup eu timpul cât eşti tu ocupat cu radioul.

— Nu ştiu...

— La dracu, Alex, *mi-o datorezi*!

— Foarte bine.

— Mulţumesc.

Wolff se duse în camera de baie. Sonja era „incredibilă" îşi spuse el. Ducea depravarea la noi culmi de sofisticare. Se cufundă în apa fierbinte.

— De acum Smith n-o să-ţi mai aducă niciun secret, strigă ea din dormitor.

— Nu cred să mai fie nevoie după bătălia următoare, îi răspunse Wolff. Şi-a făcut treaba.

Luă săpunul şi începu să se spele de sânge.

21

Vandam bătu la uşa apartamentului Elenei cu o oră înainte ca aceasta să se ducă să-l întâlnească pe Wolff.

Îi deschise uşa îmbrăcată într-o rochie de seară, neagră, pantofi negri cu tocuri înalte şi ciorapi de mătase. La gât avea un lanţ subţire de aur. Fața îi era fardată iar părul îi strălucea. Îl aşteptase pe Vandam.

El îi zâmbi, văzând o persoană cunoscută şi în acelaşi timp uimitor de frumoasă.

— Bună!

— Intră.

Elene îl conduse în living.

— Ia loc.

Voise s-o sărute, dar ea nu-i dăduse posibilitatea. Se aşeză pe canapea.

— Voiam să-ţi spun detaliile pentru astă-seară.

— Bine. Elene se aşeză pe un scaun în faţa lui. Vrei ceva de băut?

— Sigur.

— Serveşte-te.

El o privi fix.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Ia-ţi ceva de băut şi apoi instruieşte-mă. Vandam se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. Avem de lucru, aşa că să trecem la treabă.

Se ridică în picioare şi veni spre ea, îngenunche în faţa scaunului ei.

— Elene, ce faci?

Se uită la el. Părea că-i gata să izbucnească în lacrimi. Spuse cu glas ridicat:

— Unde ai fost în ultimele două zile?

El se uită în altă parte, spunându-şi în gând: „La lucru”.

— Unde îţi închipui că am fost?

— Aici, presupun.

— Exact!

Vandam nu înţelegea ce înseamnă asta. Îi trecu prin minte că se îndrăgostise de-o femeie pe care de-abia o cunoştea.

— Eu am lucrat, iar tu ai stat aici şi de aceea eşti supărată pe mine?

— Da! ţipă ea.

— Linişteşte-te, spuse Vandam. Nu înţeleg pentru ce eşti atât de supărată şi vreau să-mi explici.

— Nu!

— Atunci nu ştiu ce să spun.

Vandam se aşeză pe podea cu spatele la ea şi-şi aprinse o ţigară. Într-adevăr nu ştia ce o supărase, dar în atitudinea lui se vedea o anumită voinţă: era gata să se supună, să se scuze pentru orice ar fi făcut şi să îndrepte – dar nu voia să se joace de-a ghicitul.

Rămaseră tăcuţi preţ de-un minut, fără să se uite unul la celălalt.

Elene smiorcăi. Vandam n-o putea vedea, dar recunoscu smiorcăitul caracteristic plânsului.

— Ai fi putut să-mi trimiţi un bilet sau un buchet de flori, spuse ea.

— Un bilet? Pentru ce? Ştiai că urma să ne vedem în seara asta.

— Ah, Dumnezeule!

— Flori? Ce vrei cu florile? Nu trebuie să mai jucăm farsa aia.

— Da, chiar aşa?

— Ce vrei să-ţi spun?

— Ascultă. Am făcut dragoste acum două nopţi, dacă ai uitat cumva...

— Nu fi proastă.

— M-ai condus acasă şi la despărţire m-ai sărutat. Apoi – nimic. El trase din ţigară.

— În caz că ai uitat, un anume Erwin Rommel bate la poartă însoţit de-o mână de nazişti la remorcă, iar eu sunt unul din cei care încearcă să-l ţină afară.

— Cinci minute, atât ţi-ar fi trebuit ca să-mi trimiţi un bilet.

— *Pentru* ce?

— Da, într-adevăr, pentru ce? Sunt o femeie pierdută, nu? Mă dau unui bărbat aşa cum beau un pahar cu apă, nu? După o oră am uitat – asta crezi? Căci eu aşa am impresia! La dracu, William Vandam, mă faci să mă simt de doi bani!

Nu avea mai mult sens decât la început, dar acum sesiză durerea din glasul ei. Se întoarse cu faţa la ea.

— De mult nu mi s-a întâmplat un lucru atât de minunat ca cel petrecut alături de tine, poate niciodată. Te rog, iartă-mă c-am fost un neghiob.

Vandam îi luă mâna. Ea se uită spre fereastră şi îşi muşcă buzele încercând să-şi oprească lacrimile.

— Da, eşti, spuse ea aplecându-şi privirea spre el şi atingându-i părul. Neghiob afurisit! şopti mângâindu-l pe cap. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Am atâtea lucruri de aflat despre tine, spuse el.

— Şi eu despre tine.

El privi în altă parte, gândind cu voce tare:

— Oamenilor le displace sângele meu rece – întotdeauna. Celor care lucrează cu mine, nu, lor le place. Ştiu că atunci când sunt cuprinşi de panică, când simt că nu pot face faţă, pot veni la mine să-mi spună ce-i frământă, şi dacă văd o ieşire, le spun ce e cel mai bine să facă, ce e cel mai puţin rău; şi pentru că le-o spun pe-un ton calm, pentru că văd care-i dilema şi nu intru în panică, pleacă liniştiţi şi fac ce trebuie să facă. Nu fac altceva decât să clarific problema şi să refuz să fiu înspăimântat de ea; dar este exact ce le trebuie. Cu toate acestea... exact aceeaşi atitudine îi înfurie

adesea pe oameni – superiorii mei, prietenii, Angela, tu... niciodată n-am înţeles de ce.

— Pentru că uneori *ar trebui* să intri în panică, prostule, spuse ea blând. Uneori ar trebui să arăţi că îţi este teamă, că eşti obsedat sau înnebunit de ceva. E omeneşte şi-i o dovadă că îţi pasă. Fiind atât de calm tot timpul noi ceilalţi putem să credem că nu dai doi bani pe nimic.

— Ei bine, oamenii ar trebui să înţeleagă mai bine. Iubitele, prietenii, ca şi şefii ar trebui să ştie, dacă sunt buni la ceva.

O spuse cu toată sinceritatea, dar în adâncul sufletului înţelese că în faimosul lui sânge rece era într-adevăr ceva dur, de inimă împietrită.

— Şi dacă nu înţeleg...? Elene se oprise din plâns.

— Ar trebui să fiu altfel? Nu.

Vandam voia să fie cinstit cu ea. Ar fi putut să-i spună o minciună ca s-o facă fericită: „Da, ai dreptate. Voi încerca să mă schimb." Dacă alături de ea nu putea fi *el însuşi*, atunci totul era inutil, ar manipula-o aşa cum au făcut-o toţi bărbaţii, aşa cum făcea şi el cu cei pe care nu-i iubea. Aşa că îi spuse adevărul.

— Vezi, în felul acesta câştig, vreau să spun, câştig totul... jocul vieţii, ca să spun aşa. Zâmbi crispat. *Sunt* detaşat. Privesc totul de la distanţă. *Îmi pasă,* dar refuz să fac lucruri lipsite de sens, gesturi simbolice, crize vane de furie. Ori ne iubim ori nu ne iubim, toate florile din lume n-ar schimba nimic. Dar munca mea de-acum ar putea influenţa viaţa sau moartea noastră. M-am gândit la tine toată ziua: dar de fiecare dată când mă gândeam la tine îmi întorceam gândul spre lucruri mai urgente. Lucrez eficient, îmi fixez priorităţi, şi nu-mi fac griji pentru tine atunci când tu eşti bine. Crezi că te poţi obişnui cu asta?

Elene îi zâmbi printre lacrimi.

— Voi încerca.

Şi tot timpul, în străfundul minţii, Vandam îşi spuse: „Pentru cât timp? O vreau pe această femeie pentru totdeauna? Şi dacă nu o vreau?”

Înlătură acest gând. În momentul de faţă nu era prioritar.

— Ceea ce vreau să spun după toate astea este: uită întâlnirea de astă-seară, nu te duce, o să ne descurcăm fără tine. Dar nu pot s-o spun. Avem nevoie de tine, şi e teribil de important.

— E-n regulă, înţeleg.

— Dar mai întâi, te pot săruta pentru bun-venit?

— Da, te rog.

Îngenunchind lângă scaunul ei, îi luă faţa în mâini şi-o sărută pe gură. Buzele îi erau moi, docile şi uşor umede. El savură atingerea şi gustul ei. Niciodată nu mai simţise aşa ceva, de parcă ar putea continua s-o sărute toată noaptea fără să obosească vreodată.

În cele din urmă se retrase, răsuflă adânc şi spuse:

— Ai-ai... cred că e chiar aşa.

— Poţi fi sigură de asta.

Elene râse.

— Când ai spus asta, ai fost o clipă vechiul maior Vandam – cel pe care l-am ştiut înainte să te cunosc.

— Iar tu ai spus „ai-ai” cu glasul provocator al vechii Elene.

— Dă-mi instrucţiunile, domnule maior.

— Trebuie să mă retrag la o distanţă de la care nu te pot săruta.

— Stai acolo şi pune picior peste picior. În orice caz, ce *ai făcut* azi?

Vandam traversă camera spre dulapul cu băuturi şi găsi ginul.

— Un maior de la Serviciul Secret a dispărut – şi împreună cu el o servietă plină cu documente secrete.

— Wolff?

— S-ar putea. S-a dovedit că acest maior dispărea la ora prânzului de câteva ori pe săptămână şi nimeni nu ştia unde se ducea. Am o presimţire că probabil se-ntâlnea cu Wolff.

— Atunci de ce să dispară?

Vandam ridică din umeri.

— Ceva n-a ieşit cum trebuie.

— Ce avea în servietă?

Vandam se întrebă cât să-i spună.

— O prezentare a apărării noastre, atât de completă, încât credem că ar putea modifica rezultatul următoarei bătălii.

Smith fusese de asemenea în posesia planului de inducere în eroare propus de Vandam, dar nu-i spuse Elenei despre asta: avea deplină încredere în ea, dar avea şi instinctul de siguranţă. Încheie:

— Aşadar, ar fi mai bine să-l prindem pe Wolff în această seară.

— Dar ar putea să fie deja prea târziu!

— Nu. Cu câtva timp în urmă am găsit transcrierea decodificată a unuia din mesajele lui Wolff. Era transmis la miezul nopţii. Spionii au o oră fixă pentru a raporta, în general aceeaşi în fiecare zi. La alte ore, stăpânii nu sunt pe recepţie – cel puţin nu pe lungimea de undă adecvată – aşadar, chiar dacă transmit nimeni nu recepţionează semnalul. De aceea cred că Wolff va transmite informaţia la miezul nopţii – doar dacă nu-l prind mai înainte.

Vandam ezită, apoi se răzgândi în ceea ce priveşte siguranţa şi hotărî că ea ar trebui să cunoască importanţa deplină a ceea ce avea să facă.

— Mai e ceva. Foloseşte un cod bazat pe un roman intitulat *Rebecca.* Am un exemplar din roman. Dacă pot găsi cheia codului...

— Ce-i asta?

— O foaie de hârtie pe care i se indică modul de folosire a cărţii pentru a-şi codifica mesajele.

— Continuă.

— Dacă găsesc cheia pentru codul *Rebecca*, mă pot da drept Wolff la radio şi trimite informaţii false lui Rommel. Aş putea schimba complet situaţia – aş putea salva Egiptul. Dar îmi trebuie cheia codului, cheia cifrului „Rebecca”.

— Foarte bine, care e planul pentru astă-seară?

— Acelaşi ca data trecută, dar mai atent. Eu şi Jakes vom fi în restaurant şi vom fi amândoi înarmaţi cu pistol.

Elene deschise larg ochii:

— Ai armă?

— Acum n-o am. O aduce Jakes la restaurant. Oricum, în restaurant vor mai fi încă doi oameni, iar afară pe trotuar, încă şase, străduindu-se să nu trezească bănuieli. De asemenea vor fi maşini civile pregătite să blocheze toate ieşirile din stradă la sunetul fluierului. Indiferent ce face în această seară, dacă Wolff vrea să te vadă va fi prins.

Cineva bătu în uşa apartamentului.

— Ce e asta? întrebă Vandam.

— Uşa...

— Da, ştiu, aştepţi pe cineva? Sau ceva?

— Nu, bineînţeles că nu, e aproape ora să plec.

Vandam se încruntă. Auzi clopoţelul de alarmă.

— Nu-mi place. Nu răspunde.

— Foarte bine, spuse Elene. Apoi se răzgândi. Trebuie să răspund. Poate că e tatăl meu. Sau veşti de la el.

— Bine. Răspunde.

Elene ieşi din cameră. Vandam rămase ascultând. Se auzi din nou bătând, apoi ea deschise uşa.

Vandam o auzi exclamând:

— Alex!

Vandam şopti:

— Cristoase!

Auzi glasul lui Wolff:

— Eşti deja gata. Încântător.

Era o voce gravă, plină de încredere, vorbind tărăgănat, într-o engleză cu o urmă foarte slabă de

accent imposibil de identificat.

— Desigur... spuse Elene.

— Ştiu. Pot intra?

Vandam sări peste spătarul canapelei şi se întinse pe podea, în spatele acesteia.

— Bineînţeles... spuse Elene.

Glasul lui Wolff se auzi mai aproape.

— Draga mea, arăţi minunat în această seară.

„Ticălos mieros”, îşi spuse în gând Vandam.

Uşa de la intrare se trânti, închizându-se.

— Pe aici? întrebă Wolff.

— Ăăă... da...

Vandam îi auzi intrând în cameră. Wolff spuse:

— Ce apartament drăguţ. Probabil că Mikis Aristopoulos te plăteşte bine.

— O, nu-i o slujbă regulată. E o rudă îndepărtată, ca în familie, îl ajut.

— Unchi. Trebuie să-ţi fie unchi.

— Ei... unchi de-al doilea, văr de-al doilea, ceva de felul ăsta. Îmi spune nepoată pentru a simplifica.

— Bine. Asta e pentru tine.

— Vai, flori. Mulţumesc.

Vandam gândi: „Dă-le dracului”.

— Pot să stau jos? întrebă Wolff.

— Bineînţeles.

Vandam simţi cum canapeaua se mişcă atunci când Wolff se lăsă cu toată greutatea pe ea. Wolff era un bărbat solid. Vandam îşi aminti lupta de pe alee. Îşi aminti şi cuţitul, iar mâna i se ridică la rana de pe obraz. „Ce pot să fac?”

Ar putea sări pe Wolff acum. Spionul era aici, practic în mâinile lui! Aveau cam aceeaşi greutate şi statură, erau egali – cu excepţia cuţitului. Wolff avusese asupra lui cuţitul în acea seară când cinase cu Sonja, aşa că probabil îl lua peste tot, şi îl avea cu el şi acum.

Dacă s-ar lupta, Wolff având avantajul cuţitului, acesta ar câştiga. Se mai întâmplase înainte, pe alee. Vandam îşi atinse din nou obrazul.

„De ce n-am luat pistolul cu mine?” îşi spuse el.

Dacă s-ar lupta şi Wolff ar câştiga, ce s-ar întâmpla după aceea? Văzându-l pe Vandam în apartamentul Elenei, Wolff ar şti că fata încercase să-l prindă în cursă. Ce i-ar face? În Istanbul, într-o situaţie similară, tăiase gâtul fetei.

Vandam clipi ca să îndepărteze imaginea îngrozitoare.

— Văd că ai băut ceva înainte de venirea mea, spuse Wolff. Pot să-ţi ţin companie?

— Desigur, spuse Elene. Ce-ai vrea?

— Ce-i ăsta? Wolff mirosi. O, un pic de gin ar fi foarte plăcut.

„Era paharul meu”, îşi spuse Vandam. „Slavă Domnului că nu a băut şi Elene – două pahare ne-ar fi dat de gol.” Auzi clinchetul cuburilor de gheaţă.

— Noroc! spuse Wolff.

— Noroc.

— Nu pari să-ţi placă prea mult.

— S-a topit gheaţa.

Vandam ştia de ce Elene se strâmbase când sorbise din băutură: fusese gin simplu. „Se descurcă atât de bine”, îşi spuse Vandam. Oare ce credea că plănuieşte el, Vandam, să facă? Până acum ghicise probabil unde se ascunde. Va încerca cu disperare să nu se uite în această direcţie. Sărmana Elene! Din nou căpătase mai mult decât fusese înţelegerea.

Vandam spera că ea va rămâne pasivă, va adopta linia minimei rezistenţe încrezându-se în el.

Mai plănuia oare Wolff să meargă la restaurantul Oasis? Poate că da. „Numai de-aş putea fi sigur de asta”, se gândi Vandam. „Aş lăsa totul pe seama lui Jakes.”

— Pari cam nervoasă, Elene, spuse Wolff. Ţi-am încurcat planurile venind aici? Dacă vrei să te duci să termini pregătirile sau altceva – nu că ai arăta altfel decât perfect în clipa asta – lasă-mă aici cu sticla de gin.

— Nu, nu... Ştii, era vorba să ne întâlnim la restaurant...

— Şi iată-mă, modificând totul în ultima clipă, din nou. Ca să fiu sincer, sunt sătul de restaurante şi totuşi acestea sunt, ca să spunem aşa, locul convenţional de întâlnire; aşadar, aranjez să iau cina cu diverşi invitaţi şi când soseşte momentul nu pot să fac faţă şi mă gândesc la altă soluţie.

„Deci nu se duc la Oasis”, îşi spuse Vandam. „Drace!”

— Ce vrei să facem? întrebă Elene.

— Îmi permiţi să-ţi fac iar o surpriză?

„Fă-l să-ţi spună!” se gândi Vandam.

— Foarte bine, spuse Elene.

Vandam gemu în sinea lui. Dacă Wolff ar spune unde se duc, Vandam ar putea lua legătura cu Jakes şi întreaga ambuscadă s-ar muta în locul cel nou. Elene nu gândea cum trebuie. Era de înţeles: glasul îi trăda spaima.

— Mergem? întrebă Wolff.

— Bine.

Canapeaua scârţâi când Wolff se ridică. „M-aş putea repezi acum la el”, îşi spuse Vandam.

Prea riscant.

Îi auzi părăsind camera. Rămase acolo unde era încă o clipă. Îl auzi pe Wolff spunând, în hol:

— După tine.

Apoi uşa de la intrare se închise cu zgomot.

Vandam se ridică. Trebuia să-i urmărească şi să profite de prima ocazie ca să sune la M.C.G. și să-l contacteze pe Jakes. Elene nu avea telefon, nu erau mulţi în Cairo cei care aveau. Chiar dacă ar avea, tot nu era timp acum. Se duse la uşa de la intrare şi ascultă. Nu auzi nimic. O deschise puţin: plecaseră. Ieşi, închise uşa şi se grăbi pe coridor şi apoi pe scări în jos.

Când ieşi din clădire îi zări pe cealaltă parte a drumului. Wolff ţinea larg deschisă portiera unei maşini pentru ca Elene să se urce. Nu era un taxi: Wolff închiriase, cumpărase sau furase o maşină

pentru acea seară. Închise portiera după Elene şi ocoli spre locul şoferului. Elene se uită pe geam şi întâlni privirea lui Vandam. Se uită fix la el. El îşi întoarse privirea în altă parte, temându-se să facă vreun gest în eventualitatea că Wolff s-ar uita într-acolo.

Vandam se duse la motocicletă, urcă şi porni motorul.

Maşina lui Wolff se îndepărtă şi Vandam o urmă.

Circulaţia în oraş era încă aglomerată. Vandam reuşi să păstreze cinci sau şase automobile între el şi Wolff fără să rişte să-l piardă. Era destul de întuneric, dar puţine automobile aveau farurile aprinse.

Vandam se întreba unde merge Wolff. Fără îndoială că aveau să oprească undeva, doar dacă tipul nu voia să conducă toată noaptea. Numai de s-ar opri undeva unde să se găsească un telefon...

Se îndreptau spre ieşirea din oraş, spre Giza. Căzu întunericul şi Wolff aprinse luminile maşinii. Vandam nu aprinse luminile, astfel încât Wolff să nu poată observa că-i urmărit.

Era o călătorie de coşmar. Chiar şi pe lumina zilei, în oraş, drumul pe motocicletă îţi ridica părul în cap: şoselele erau pline de dâmburi, gropi şi pete de ulei înşelătoare, iar Vandam constată că trebuie să fie tot atât de atent la drum ca şi la trafic. Drumul în deşert era şi mai rău şi totuşi trebuia să conducă fără lumini şi să-şi ţină ochii pe maşina din față. De trei-patru ori era aproape să cadă de pe motocicletă.

Îi era frig. Cum nu anticipase această călătorie, purta doar cămaşa cu mâneci scurte a uniformei, şi din cauza vitezei vântul îl străpungea. Până unde intenţiona Wolff să meargă?

În faţă licăriră piramidele.

„Nici urmă de telefon acolo”, îşi spuse Vandam.

Maşina lui Wolff încetini. Picnicul va avea loc lângă piramide.

Vandam opri motorul motocicletei. Înainte ca Wolff să aibă timp să iasă din maşină, Vandam îşi scoase motocicleta de pe şosea ducând-o pe nisip. Deşertul nu era neted decât văzut de la distanţă şi găsi o denivelare stâncoasă în spatele căreia culcă motocicleta. El se lungi în nisip în spatele ridicăturii şi supraveghe automobilul.

Nu se întâmplă nimic.

Automobilul stătea fără să se mişte, cu motorul oprit, iar interiorul era în întuneric. Ce făceau acolo? Vandam fu cuprins de gelozie. Îşi spuse să nu fie idiot – mâncau, asta era tot. Elene îi povestise despre picnicul de data trecută: somon afumat, pui rece, şampanie. Nu poţi săruta o fată cu gura plină de peşte. Totuşi, degetele li se pot atinge când el îi întinde vinul...

Termină.

Hotărî să rişte şi să-şi aprindă o ţigară. Se deplasă în spatele ridicăturii şi o aprinse, apoi o luă în căuşul palmei, după obiceiul din armată, ca să-i ascundă licărul şi se întoarse la postul de observaţie.

După cinci ţigări, portiera maşinii se deschise.

Norii se împrăştiaseră şi apăruse luna. Tot peisajul era albastru întunecat şi argintiu. Umbrele complicate ale contururilor piramidelor se înălţau din nisipul strălucitor. Două siluete întunecate ieşiră din maşină şi se îndreptară spre cel mai apropiat din mormintele antice. Vandam observă că Elene mergea cu braţele încrucişate pe piept, ca şi cum îi era frig, sau poate pentru că nu voia să ia mâna lui Wolff. Wolff îşi puse uşor braţul în jurul umerilor ei, iar ea nu făcu nicio mişcare de împotrivire.

Se opriră la baza monumentului şi vorbiră. Wolff arătă în sus şi Elene păru că dă din cap: Vandam bănui că ea nu voia să urce. Ocoliră baza şi dispărură în spatele piramidei.

Vandam îi aşteptă să apară de cealaltă parte. I se părea că durează foarte mult. Ce făceau acolo în

spate? Dorinţa să se ducă şi să vadă era aproape irezistibilă.

Se putea urca în maşină acum. Îi surâse ideea s-o saboteze, să dea o fugă înapoi în oraş şi să se întoarcă cu echipa lui. Dar Wolff nu ar mai fi aici la întoarcerea lui Vandam; ar fi imposibil să cauţi prin deşert în timpul nopţii; până dimineaţa Wolff ar putea fi la o depărtare de nu ştiu câte mile.

Era aproape insuportabil să privească şi să aştepte fără să facă nimic, dar Vandam ştia că aşa era cel mai bine.

În cele din urmă Wolff şi Elene apărură iar în câmpul lui vizual. El îşi ţinea încă braţul pe după umerii ei. Se întoarseră la maşină şi rămaseră în picioare lângă portieră. Wolff îşi puse mâinile pe umerii Elenei, îi spuse ceva şi se aplecă s-o sărute.

Vandam se ridică în picioare.

Elene îi întinse lui Wolff obrazul, apoi se întoarse alunecând din îmbrăţişarea lui şi se urcă în maşină.

Vandam se culcă iar pe nisip.

Liniştea deşertului fu întreruptă de mugetul maşinii lui Wolff. Vandam o văzu întorcându-se într-un cerc larg şi angajându-se pe şosea. Luminile mari se aprinseră şi Vandam îşi feri involuntar capul, deşi era bine ascuns. Maşina trecu pe lângă el, îndreptându-se spre Cairo.

Vandam sări, îşi împinse motocicleta până la şosea şi lovi ambreiajul. Motorul nu voia să pornească. Vandam blestemă: îi era groază să nu fi intrat nisip în carburator, încercă din nou şi de această dată se aprinse. Încălecă şi porni în urmărirea automobilului. Datorită razelor de lună vedea mai uşor gropile şi ridicăturile de pe suprafaţa şoselei, dar acestea îl făceau şi pe el mai vizibil. Rămase mult în urma maşinii lui Wolff, ştiind că nu avea unde altundeva să se ducă decât la Cairo. Se întreba ce avea de gând să facă Wolff în continuare. O s-o ducă pe Elene acasă? Dacă da,

unde avea să se ducă după aceea? S-ar putea să-l conducă pe Vandam la baza lui.

„Aş vrea să am pistolul”, îşi spuse Vandam în gând.

O va duce Wolff pe Elene *la el* acasă? Tipul trebuie să locuiască undeva, trebuie să aibă un pat într-o cameră, într-o clădire din oraş. Vandam era sigur că Wolff intenţiona s-o seducă pe Elene. Wolff avusese multă răbdare şi se purtase ca un gentleman cu ea, dar Vandam ştia că în realitate era un bărbat căruia îi plăcea să facă repede jocurile. Seducerea putea fi cel mai mic din pericolele care o pândeau pe Elene. „Ce n-aş da să am un telefon!” îşi spuse Vandam.

Ajunseră la marginea oraşului şi Vandam fu obligat să se apropie de maşină, dar din fericire traficul era încă destul de mare. Se gândi să oprească şi să dea un mesaj unui poliţist sau unui ofiţer, dar Wolff conducea repede şi, oricum, ce ar putea spune în mesaj? Vandam tot nu ştia încotro se ducea Wolff.

Începu să bănuiască răspunsul când traversară podul spre Zamalek. Acolo îşi avea dansatoarea, Sonja, casa plutitoare. E clar că era imposibil ca Wolff să locuiască acolo, căci locul era supravegheat de zile întregi. Dar poate că nu voia s-o ducă pe Elene la adevărata lui locuinţă şi de aceea împrumuta casa plutitoare.

Wolff parcă pe-o stradă şi coborî. Vandam îşi sprijini motocicleta de-un zid. Legă în grabă roata cu un lanţ ca să preîntâmpine furtul – s-ar putea să mai aibă nevoie de ea în această noapte.

Îi urmă pe Wolff şi pe Elene de pe stradă până la drumul de edec. Din spatele unui tufiş îi privi mergând puţin pe potecă. Se întreba ce gândeşte Elene. Se aşteptase cumva să fie salvată înainte? Credea că Vandam o urmăreşte încă? Şi-a pierdut orice speranţă?

Se opriră lângă una din casele plutitoare – Vandam observă cu atenţie care – şi Wolff o ajută

pe Elene să treacă pe podişcă. „Oare nu-i trecuse prin minte lui Wolff că barca ar putea fi supravegheată?” îşi spuse Vandam. „Evident, nu.” Wolff o urmă pe Elene pe punte, apoi deschise un chepeng. Dispărură amândoi dedesubt.

„Şi acum ce urmează?” îşi spuse Vandam. Era fără îndoială cea mai bună ocazie pentru el ca să caute ajutor. Probabil că Wolff intenţiona să petreacă un timp pe barcă. Dar dacă nu-i aşa? Să presupunem că în timp ce Vandam aleargă la un telefon, se întâmplă ceva – Elene care insistă să fie dusă acasă, Wolff îşi schimbă planurile sau se hotărăsc să meargă la un bar de noapte.

„Încă îmi poate scăpa ticălosul”, gândi Vandam.

Trebuie să fie un poliţist pe aici pe undeva.

— Hei, şopti el ca pe scenă. E cineva pe aici? Poliţia? Sunt maiorul Vandam. Ei, unde...

Din spatele unui copac se materializă o siluetă întunecată.

Un glas de arab spuse:

— Da?

— Hello. Sunt maiorul Vandam. Eşti ofiţerul de poliţie care supraveghează casa plutitoare?

— Da, domnule.

— În regulă. Ascultă. Omul pe care îl urmărim e pe barcă acum. Ai o armă?

— Nu, domnule.

— La dracu’.

Vandam se gândi la posibilitatea ca el şi arabul să descindă pe barcă pe cont propriu şi hotărî că nu: nu putea avea încredere în arab, îşi închipuia că nu va lupta cu prea mult entuziasm şi în acel spaţiu închis, cuţitul lui Wolff putea face prăpăd.

— Bine, vreau să te duci la cel mai apropiat telefon, să suni la M.C.G. și să transmiţi un mesaj căpitanului Jakes sau colonelului Bogge, prioritate absolută: trebuie să vină aici în forţă şi să descindă imediat în casa plutitoare. E limpede?

— Căpitanul Jakes sau colonelul Bogge de la M.C.G., trebuie să facă imediat o descindere la

casa plutitoare. Da, domnule.

— Foarte bine. Grăbește-te!

Arabul plecă în trap.

Vandam găsi o poziţie în care nu putea fi văzut, dar putea să supravegheze casa plutitoare şi drumul de edec. După câteva minute pe potecă se ivi silueta unei femei. Lui Vandam i se păru cunoscută. Se urcă la bordul casei plutitoare şi Vandam îşi dădu seama că era Sonja.

Se simţi uşurat: măcar Wolff n-o putea molesta pe Elene cât timp mai era o femeie pe barcă.

Se hotărî să aştepte.

22

Arabul era neliniştit. „Du-te la cel mai apropiat telefon”, îi spusese englezul. Da, erau telefoane în câteva din casele din apropiere, dar casele cu telefon erau ocupate de europeni, care n-ar fi prea amabili cu un egiptean – fie el şi poliţist – care le bate la uşă la ora unsprezece noaptea şi le cere să-l lase să folosească telefonul. Aproape sigur că l-ar refuza, cu înjurături şi blesteme: ar fi o experienţă umilitoare. Nu era în uniformă, nici măcar nu purta ţinuta civilă obişnuită: pantaloni negri şi cămaşă albă, ci era îmbrăcat ca un fellah. Nici nu l-ar crede că este poliţist.

Nu ştia să fie vreun telefon public în Zamalek. Asta îi mai lăsa o singură posibilitate: să telefoneze de la postul de poliţie. Se îndreptă în această direcţie, continuând să alerge.

De asemenea îşi făcea griji că trebuie să sune la M.C.G. Era o regulă nescrisă pentru oficialii egipteni din Cairo ca nimeni niciodată să nu ia de bunăvoie legătura cu britanicii. Asta însemna întotdeauna necazuri. Operatorul de la M.C.G. va refuza să-i dea legătura sau vor amâna mesajul până dimineaţă – apoi vor nega că l-au primit – sau îi vor spune să revină mai târziu. Şi dacă ceva iese prost o să fie al dracului de greu de explicat. Şi, în fond, de unde să ştie că tipul de pe drumul de edec era ceea ce pretindea că este? Doar nu-l cunoştea pe maiorul Vandam din copilărie, oricine îşi putea pune uniformă de maior. Dacă era o înscenare? Exista un gen anume de tineri ofiţeri englezi cărora le plăcea să joace farse egiptenilor bine intenţionaţi.

Pentru asemenea situaţii avea un răspuns standard: pasează pisica. Şi oricum, în acest caz i

se spusese clar că trebuie să-i raporteze numai superiorului său şi nimănui altcuiva. Se va duce la sediu şi de acolo, se hotărî, îl va suna acasă pe comandantul poliţiei, Kemel.

Kemel va şti ce să facă.

Elene coborî de pe scară şi privi cu nervozitate de jur-împrejur înăuntrul casei plutitoare. Se aşteptase ca decorul să fie sumar şi nautic. În realitate era foarte bogat, dacă nu chiar puţin prea abundent. Carpete groase, divane joase, două mese elegante şi bogate, draperii din catifea care atârnau din tavan până la podele, despărţind această suprafaţă de cealaltă jumătate a bărcii care era, probabil, dormitorul. În partea opusă draperiilor, acolo unde barca se îngusta formând ceea ce fusese pupa, era o bucătărie curată, micuţă, dar dotată cu cele mai moderne ustensile.

— Ea ta? îl întrebă ea pe Wolff.

— E a unei prietene, spuse el. Dar ia loc.

Elene avea sentimentul că-i prinsă într-o capcană. Unde dracu' era William Vandam? De câteva ori în timpul serii avusese impresia că era o motocicletă în spatele automobilului, dar nu putuse să se uite prea atent de teamă să nu trezească bănuielile lui Wolff. În fiece clipă se aşteptase ca soldaţii să înconjoare automobilul, să-l aresteze pe Wolff şi s-o elibereze, şi cum clipele deveneau ore, începuse să se întrebe dacă nu era totul un vis, dacă William Vandam exista cu adevărat.

Wolff se duse la frigider, scoase o sticlă de şampanie, luă două pahare, desfăcu folia argintie de pe gâtul sticlei, despleti sârma care ţinea dopul, scoase dopul cu un pocnet puternic şi turnă şampanie în cele două pahare – *unde naiba era William?*

Îi era groază de Wolff. Avusese multe legături cu bărbaţi, unele ocazionale, dar avusese întotdeauna încredere în bărbat, ştia că va fi drăguţ cu ea, sau dacă nu drăguţ, cel puţin atent. Era trupul ei şi-i

era teamă pentru el; dacă îl lasă pe Wolff să se joace cu trupul ei, ce joc va inventa? Pielea ei era sensibilă, era moale înăuntru-i, atât de uşor de rănit, atât de vulnerabilă când stătea întinsă pe spate cu picioarele depărtate... Să fie în această situaţie cu cineva care o iubea, cineva care ar fi tot atât de blând cu trupul ei ca şi ea însăşi, ar fi o bucurie – dar cu Wolff, care voia numai să *se folosească* de trupul ei... se cutremură.

— Ţi-e frig? o întrebă Wolff întinzându-i paharul.

— Nu, nu tremuram...

El ridică paharul:

— În sănătatea ta.

Elene avea gura uscată. Sorbi din vinul rece, apoi luă o înghiţitură. Se simţea ceva mai bine.

Wolff se aşeză lângă ea pe canapea şi se întoarse s-o privească.

— Ce seară nemaipomenită, spuse el. Îmi place atât de mult compania ta. Eşti încântătoare.

„Se apropie", îşi spuse ea în gând.

Îşi puse mâna pe genunchiul ei.

Ea îngheţă.

— Eşti enigmatică, spuse el. Atrăgătoare, foarte distantă, foarte frumoasă, uneori naivă, alteori foarte ştiutoare... o să-mi spui ceva?

— Cred că da. Ea nu se uită la el.

El îi urmări trăsăturile feţei cu vârful degetelor: fruntea, nasul, buzele, bărbia.

— Pentru ce ieşi cu mine?

Ce voia să spună cu asta? Era posibil să bănuiască ce făcea ea în realitate? Sau era mişcarea următoare din joc?

Ea se uită la el şi spuse:

— Eşti un bărbat foarte atrăgător.

— Mă bucur că tu crezi aşa.

Îşi puse iar mâna pe genunchiul ei şi se aplecă s-o sărute. Ea îi întinse obrazul, aşa cum o mai făcuse în acea seară. Buzele lui îi şterseră uşor pielea, apoi el şopti:

— De ce îţi este frică de mine?

Sus pe punte se auzi un zgomot – paşi uşori şi grăbiţi – şi apoi se deschise chepengul.

„William?” se gândi Elene.

Îşi făcu apariţia un pantof cu toc înalt şi apoi întregul picior al unei femei. Femeia coborî, închizând chepengul şi intră în încăpere. Elene îi văzu chipul şi o recunoscu pe Sonja, dansatoarea din buric.

„Ce naiba se petrece?” îşi spuse ea în gând.

— Foarte bine, sergent, spuse Kemel la telefon. Ai făcut exact ce trebuia luând legătura cu mine. O să mă ocup eu însumi de asta; de fapt, eşti liber acum.

— Mulţumesc, domnule, spuse sergentul. Noapte bună.

— Noapte bună.

Kemel închise telefonul. Era o catastrofă. Britanicii îl urmăriseră pe Alex Wolff la casa plutitoare şi Vandam încerca să organizeze o descindere. Consecinţele ar avea două aspecte. În primul rând, planul Ofiţerilor Liberi de a folosi radioul german s-ar spulbera şi atunci n-ar mai fi nicio posibilitate de negociere cu Reich-ul înainte ca Rommel să cucerească Egiptul. În al doilea rând, o dată ce britanicii ar descoperi că barca era un cuib de spioni, şi-ar da repede seama că şi Kemel ascunsese acest fapt protejându-i pe spioni. Kemel regretă că n-o forţase mai tare pe Sonja să-i aranjeze întâlnirea în decurs de câteva ore şi nu zile; dar era prea târziu pentru regrete. Ce să facă acum?

Se întoarse în dormitor şi se îmbrăcă în grabă. Din pat soţia îl întrebă încetişor:

— Ce e?

— Am treabă, şopti el.

— Ah, nu, spuse ea întorcându-se.

Îşi luă pistolul din sertarul încuiat al biroului şi îl puse în buzunarul de la haină, apoi îşi sărută

soţia şi plecă în grabă. Se urcă în maşină şi porni motorul. Rămase o clipă pe gânduri. Trebuia să-l consulte pe Sadat, dar asta i-ar lua timp. Şi acolo tot aşteptând la casa plutitoare, Vandam s-ar putea să-şi piardă răbdarea şi să întreprindă ceva pripit. Mai întâi trebuia să aibă grijă de Vandam, cât mai repede; apoi se va putea duce acasă la Sadat.

Kemel porni îndreptându-se spre Zamalek. Avea nevoie de timp ca să se gândească încet şi limpede, dar tocmai timpul îi lipsea. Să-l omoare pe Vandam? Nu omorâse niciodată un om şi nu ştia dacă ar fi în stare de asta. De ani de zile nici nu mai lovise pe cineva. Şi cum îşi va ascunde implicarea în toată chestia asta? S-ar putea să mai dureze zile întregi până ce germanii ajung la Cairo – de fapt ar fi posibil, chiar şi în această situaţie, ca ei să fie respinşi. Atunci s-ar face cercetări cu privire la ce s-a petrecut pe drumul de edec în această seară, şi mai devreme sau mai târziu Kemel ar fi învinuit. Probabil c-ar fi împuşcat.

— Curaj, îşi spuse el cu glas tare, amintindu-şi cum Imam a furat avionul, dar a luat foc când s-a prăbuşit în deşert.

Parcă în apropiere de drumul de edec. Luă din portbagaj o frânghie. Vârî frânghia în buzunarul hainei şi luă pistolul în mâna dreaptă.

Apucă pistolul de ţeavă, gata să lovească. De când nu îl mai folosise? De şase ani, fără a lua în seamă exerciţiile de tragere.

Ajunse pe mal. Privi Nilul argintiu, contururile negre ale caselor plutitoare, linia întunecată a drumului de edec şi bezna tufişurilor. Vandam trebuie să fie pe undeva prin tufişuri. Kemel înainta, păşind încet.

Vandam îşi privi ceasul în licărul ţigării. Era unsprezece şi jumătate. Evident ceva nu era în regulă. Ori poliţistul arab transmisese un mesaj greşit, ori M.C.G. nu reuşise să-l găsească pe Jakes, ori Bogge reuşise în vreun fel să dea totul

peste cap. Vandam nu putea risca să-l lase pe Wolff să ajungă la radio cu informaţiile pe care le deţinea acum. Nu-i rămânea nimic altceva decât să urce la bordul casei plutitoare şi să rişte totul.

Stinse ţigara, apoi auzi paşi undeva prin tufişuri.

— Cine e? şuieră el. Jakes?

O siluetă întunecată se ivi şi şopti:

— Eu sunt.

Vandam nu putea recunoaşte glasul, şi nici nu zări chipul.

— Cine?

Silueta se apropie şi ridică braţul. Vandam spuse:

— Cine...

Apoi îşi dădu seama că braţul cobora lovind. Sări într-o parte şi ceva îl izbi lateral, în cap, şi ricoşă în umăr. Vandam ţipă de durere şi mâna dreaptă îi amorţi. Braţul era din nou în aer. Vandam păşi în faţă, întinzând stângaci mâna ca să-şi apuce agresorul. Silueta se dădu înapoi şi lovi din nou, iar de această dată lovitura poposi chiar pe creştetul capului lui Vandam. Urmă un moment de durere intensă, apoi Vandam îşi pierdu cunoştinţa.

Kemel puse arma în buzunar şi îngenunche lângă trupul întins cu faţa la pământ al lui Vandam. Atinse întâi pieptul lui Vandam; respiră uşurat simţind inima bătând puternic. Acţionând rapid, îl descălţă pe Vandam de sandale, îi scoase şosetele pe care le făcu ghemotoc şi le vârî în gura omului inconştient. Asta îl va împiedica să strige. Apoi îl rostogoli pe Vandam, îi încrucişă mâinile la spate şi i le legă cu frânghia. Cu celălalt capăt al frânghiei legă gleznele lui Vandam. În final, legă frânghia de un copac.

Vandam îşi va reveni în câteva minute, dar îi va fi imposibil să se mişte. Nici nu va putea striga. Va rămâne acolo până va da cineva peste el. Cât de curând s-ar putea întâmpla asta? În mod normal ar trebui să fie oameni prin aceste tufişuri, tineri cu

iubitele lor şi soldaţi cu prietenele, dar în noaptea asta fusese fără îndoială destul du-te-vino ca să-i sperie şi să-i alunge. Exista posibilitatea ca o pereche întârziată să-l vadă sau să-l audă gemând... Kemel trebuia să-şi ia acest risc, nu avea niciun sens să mai întârzie pe aici făcându-şi griji.

Hotărî să arunce repede o privire casei plutitoare. Merse cu paşi uşori pe drumul de edec până la *Jihan.* Înăuntru era lumină, dar la hublouri erau trase perdeluţele. Fu tentat să urce la bord, dar voia să se sfătuiască mai întâi cu Sadat, căci nu era sigur ce trebuia să facă.

Se întoarse şi se îndreptă spre maşină.

— Alex mi-a spus totul despre tine, Elene, spuse Sonja şi zâmbi.

Elene îi zâmbi şi ea. Aceasta era prietena lui Wolff, căreia îi aparţinea casa plutitoare? Locuia Wolff împreună cu ea? N-o aştepta să se întoarcă atât de devreme? Cum de niciunul din ei nu era supărat, sau mirat, sau stânjenit? Doar ca să spună ceva, Elene o întrebă:

— Tocmai veniţi de la clubul Cha-Cha?

— Da.

— Cum a fost?

— Ca întotdeauna – epuizant, emoţionant, încununat de succes.

Fără îndoială, Sonja nu era deloc umilă.

Wolff îi întinse Sonjei un pahar cu şampanie. Îl luă fără să-l privească pe Wolff şi-i spuse Elenei:

— Deci lucrezi în prăvălia lui Miki?

— Nu, nu lucrez acolo, spuse Elene, gândindu-se „Chiar te interesează?” L-am ajutat câteva zile, asta-i tot. Suntem rude.

— Aşadar, eşti grecoaică.

— Da.

Trăncăneala asta îi dădu încredere lui Elene. Frica îi slăbi. Orice ar fi, nu părea că Wolff ar viola-o ameninţând-o cu cuţitul în faţa uneia dintre cele mai celebre femei din Egipt. Sonja îi dădea,

cel puţin, un moment de respiro. William era hotărât să-l prindă pe Wolff înainte de miezul nopţii.

Miezul nopţii!

Aproape că uitase. La miezul nopţii Wolff trebuia să ia legătura cu duşmanul prin radio şi să-i dea detaliile privind linia de apărare. Dar unde era radioul? Era aici, pe barcă? Dacă era în altă parte, Wolff ar trebui să plece în curând. Dacă era aici, va transmite mesajul în faţa ei şi a Sonjei? Ce avea de gând?

Wolff se aşeză lângă Elene. Se simţi vag ameninţată, încadrată între cei doi.

— Ce bărbat norocos sunt, spuse Wolff, să stau aici cu cele mai frumoase femei din Cairo.

Elene privea drept în faţă neştiind ce să spună.

— Aşa-i că e frumoasă, Sonja? întrebă Wolff.

— Ah, da.

Sonja atinse faţa lui Elene apoi o apucă de bărbie şi-i întoarse capul.

— Mă găseşti frumoasă, Elene?

— Desigur.

Elene se încruntă. Începea să devină ciudat. Era aproape ca şi cum...

— Mă bucur, spuse Sonja şi-şi puse mâna pe genunchiul Elenei.

Atunci Elene înţelese.

Totul se potrivea: răbdarea lui Wolff, curtoazia lui prefăcută, casa plutitoare, apariţia neaşteptată a Sonjei... Elene înţelese că nu era deloc în siguranţă. Teama de Wolff reveni şi mai puternică decât înainte. Cei doi voiau s-o folosească şi ea nu avea de ales, trebuia să zacă acolo, mută şi fără să opună rezistenţă, în timp ce ei ar face tot ce ar dori, Wolff ţinând cuţitul într-o mână...

„Încetează!”

N-o să-mi fie frică. Pot suporta să fiu chinuită de-o pereche de nebuni depravaţi. E mult mai mult în joc. Uită de micuţul şi preţiosul tău trup,

gândeşte-te la radio şi cum să-l împiedici pe Wolff să-l folosească.

Acest trio ar putea fi transformat în avantaj.

Se uită în trecere la ceas. Mai era un sfert de oră până la miezul nopţii. Prea târziu ca să se mai bazeze pe William. Ea, Elene, era singura care putea să-l oprească pe Wolff.

Şi se gândi că ştie cum.

Sonja şi Wolff schimbară o privire, ca un semnal. Ţinând fiecare mâna pe una din coapsele Elenei, se aplecară prin faţa ei şi se sărutară chiar sub ochii ei.

Elene îi privi. Era un sărut lung, lasciv. „Ce se aşteaptă să fac?" îşi spuse ea.

Cei doi se depărtară.

Wolff o sărută pe Elene în acelaşi fel. Elene nu se opuse. Apoi simţi mâna Sonjei pe bărbie. Sonja îi întoarse faţa spre ea şi o sărută pe buze.

Elene închise ochii gândind: „N-o să mă doară, n-o să mă doară." N-a durut-o, dar a fost *ciudat,* să fie sărutată cu atâta tandreţe de gura unei femei.

„Trebuie să pun stăpânire pe această scenă", îşi spuse Elene.

Sonja îşi descheie bluza. Avea sâni mari, maronii. Wolff se aplecă şi luă în gură unul din sfârcuri. Elene simţi că Sonja îi împinge capul în jos. Înţelese că trebuia să urmeze exemplul lui Wolff. Sonja gemu.

Totul era pentru plăcerea Sonjei: era, evident, fantezia ei, trăsnaia ei; ea gâfâia şi gemea, nu Wolff. Elenei îi era teamă că dintr-o clipă în alta Wolff se va desprinde şi va pleca la radio. Executând mecanic mişcările pentru a face dragoste cu Sonja, căuta în minte modalităţile ca să-i stârnească dorinţa lui Wolff, ca să-l scoată din minţi.

Dar întreaga scenă era atât de prostească, semănând atât de mult cu o farsă, încât orice-i venea în minte părea pur şi simplu comic.

Trebuie să-l ţin pe Wolff departe de radio.

Care e *cheia* acestei poveşti? Ce vor *de fapt?*

Îşi întoarse faţa de la Sonja şi îl sărută pe Wolff. El îşi întoarse gura spre ea. Îi găsi mâinile, i le luă şi i le apăsă între coapse. El respiră adânc şi Elene îşi spune: „Cel puţin îl interesează."

Sonja încercă să-i despartă.

Wolff se uită la Sonja, apoi o lovi puternic peste faţă.

Elenei i se tăie respiraţia de surpriză. „Să fie asta cheia? Trebuie să fie un joc ştiut de ei, asta trebuie să fie."

Wolff îşi îndreptă din nou atenţia spre Elene. Sonja încercă iar să se vâre între ei.

De această dată o pălmui Elene.

Sonja gemu adânc din gâtlej.

„Am reuşit, am ghicit jocul, am *controlul"* îşi spuse Elene în gând.

Îl văzu pe Wolff uitându-se la ceas.

Se ridică brusc în picioare. Se holbară amândoi la ea. Îşi ridică braţele apoi, încet, îşi trase rochia peste cap, o aruncă de-o parte şi rămase în furoul şi ciorapii negri. Se atinse uşor ducându-şi mâinile între coapse şi peste sâni. Văzu că Wolff se schimbă la faţă: aerul lui de stăpânire de sine dispăru şi se uita la ea cu ochii măriţi de dorinţă. Era încordat, fascinat. Îşi linse buzele. Elene îşi ridică piciorul stâng, plantă tocul înalt al pantofului între sânii Sonjei şi o împinse pe spate. Apoi apucă capul lui Wolff şi îl trase spre pântecele ei.

Sonja începu să sărute talpa piciorului Elenei.

Wolff scoase un sunet între geamăt şi suspin şi-şi afundă faţa între coapsele Elenei.

Elene se uită la ceas.

Era miezul nopţii.

23

Elene era întinsă pe pat, goală, cu faţa în sus. Stătea nemişcată, rigidă, cu muşchii încordaţi şi se uita fix în sus la tavanul alb. În dreapta ei era Sonja, cu faţa în jos, cu mâinile şi picioarele întinse peste cearşaf şi dormea adânc, sforăind. Mâna dreaptă a Sonjei zăcea inertă pe coapsa Elenei. Wolff era în stânga. Stătea pe-o parte, cu faţa la ea, mângâindu-i somnoros trupul.

„Ei bine, nu am murit din asta”, îşi spuse Elene.

Tot jocul consta din a o respinge şi a o accepta pe Sonja. Cu cât Elene şi Wolff o respingeau şi o bruscau mai mult, cu atât devenea mai pasionată, până când, ca deznodământ, Wolff a respins-o pe Elene şi a făcut dragoste cu Sonja. Era un scenariu pe care Wolff şi Sonja era evident că-l ştiau bine: îl mai jucaseră înainte.

Elenei îi făcuse foarte puţină plăcere, dar nu îi era greaţă şi nici nu se simţea umilită sau dezgustată. Simţea doar că fusese trădată şi trădată de ea însăşi. Era ca şi cum ai amaneta o bijuterie dată de un iubit, sau ca şi cum ţi-ai tăia părul lung ca să-l vinzi, sau ca şi cum ai trimite un copil să muncească într-o fabrică. Abuzase de ea însăşi. Şi lucrul cel mai rău era că ceea ce făcuse era rezultatul logic al vieţii pe care o dusese; în cei opt ani de când plecase de acasă fusese pe panta alunecoasă care se termina în prostituţie şi acum simţea că ajunsese acolo.

Mângâierea se opri şi ea aruncă o privire spre chipul lui Wolff. Ţinea ochii închişi. Adormise.

Elene se întreba ce se întâmplase cu Vandam.

Ceva nu ieşise cum trebuie. Poate că Vandam pierduse din vedere automobilul lui Wolff în Cairo. Poate că avusese un accident de circulaţie.

Indiferent din ce motiv, Vandam nu mai veghea asupra ei. Era singură.

Reuşise să-l facă pe Wolff să uite de transmisia de la miezul nopţii – dar acum ce-l putea opri să-şi trimită mesajul în altă noapte? Elene va trebui să ajungă la M.C.G. şi să-i spună lui Jakes unde îl putea găsi pe Wolff. Trebuia să se retragă încet chiar acum, să-l găsească pe Jakes, să-l determine să-şi scoată echipa din pat...

Ar dura prea mult. Wolff s-ar putea trezi, ar vedea că ea a plecat şi ar dispărea din nou.

Ţinea radioul aici, în casa plutitoare, sau în altă parte? Asta putea schimba totul.

Îşi aminti ceva ce-i spusese Vandam cu o seară în urmă – să fi trecut într-adevăr numai câteva ore'? „Dacă pot obţine cheia la codul *Rebecca*, mă pot da drept el... asta ar putea schimba complet situaţia..." Dac-aş avea cifrul...

„Poate reuşesc să găsesc codul", se frământă Elene.

Spusese că e o foaie de hârtie în care se explică modul de folosire a cărţii pentru a codifica mesajele.

Elene realiză că avea acum o şansă să găsească aparatul de radio şi cheia codului.

Trebuia să caute în casa plutitoare.

Nu se mişcă. Îi era din nou frică. Dacă Wolff ar descoperi că răscoleşte prin casă... Îşi aminti teoria lui despre natura umană: omenirea este împărţită în stăpâni şi sclavi. Viaţa unui sclav nu avea nicio valoare.

Nu, îşi spuse ea, o să plec de aici dimineaţă, aşa cum e normal şi apoi le spun britanicilor unde îl pot găsi pe Wolff şi ei vor face o descindere şi...

Şi dacă până atunci Wolff pleacă? Dacă radioul nu este aici? Atunci totul a fost zadarnic.

Respiraţia lui Wolff era înceată şi egală: dormea adânc. Elene întinse mâna, luă uşor braţul inert al Sonjei, îl îndepărtă de pe coapsă şi îl aşeză pe cearşaf. Sonja nu se mişcă.

Acum niciunul din ei nu o mai atingea pe Elene. Era o mare uşurare.

Încetişor, se ridică în capul oaselor.

Schimbarea greutăţii pe saltea îi disturbă pe amândoi. Sonja mormăi, îşi înălţă capul, îl întoarse în cealaltă parte şi începu iar să sforăie. Wolff se rostogoli pe spate fără să deschidă ochii.

Mişcându-se încetişor, crispându-se la orice mişcare a saltelei, Elene se răsuci astfel încât acum stătea în patru labe, cu faţa întoarsă spre capul patului. Începu să se târâie cu greu: genunchiul drept, mâna stângă, genunchiul stâng, mâna dreaptă. Privi cele două chipuri adormite. Piciorul patului părea la o depărtare de câteva mile. Liniştea îi răsuna în urechi ca un tunet. Însăşi casa plutitoare se legăna într-o parte şi alta pe valurile unei barje care trecea şi Elene coborî repede din pat la adăpostul acestei tulburări. Rămase în picioare, ca ţintuită locului, uitându-se la ceilalţi doi, până ce barca încetă să se mai mişte. Continuau să doarmă.

De unde să înceapă căutările? Elene hotărî s-o ia metodic, pornind din faţă spre spate. La probă era camera de baie. Deodată îşi dădu seama că oricum trebuia să se ducă acolo. Traversă dormitorul în vârful picioarelor şi intră în micuţa cameră de baie.

În timp ce stătea pe toaletă, privi în jur. Unde ar putea fi ascuns un radio? Nu ştia prea bine cât era de mare: cât un geamantan? Cât o servietă? Aici erau o chiuvetă, o cadă mică şi un dulap lângă perete. Se ridică şi deschise dulapul. Conţinea ustensile pentru bărbierit, pastile şi un sul de bandaje.

Radioul nu era în baie.

Nu avea curaj să caute în dormitor cât timp dormeau ei, nu încă. Traversă dormitorul şi trecu prin draperii în living. Privi repede de jur-împrejur. Simţea nevoia să se grăbească şi se sili să fie calmă şi atentă. Începu cu latura dinspre tribord. Aici era un divan. Pipăi uşor baza acestuia: părea

goală. Radioul putea fi dedesubt. Încercă să-l ridice, dar nu reuşi. Cercetându-i marginile constată că era fixat în şuruburi de podea. Şuruburile erau bine strânse. Radioul nu putea fi acolo. Urma un dulap înalt. Îl deschise încet. Scârţâi puţin şi Elene îngheţă. Auzi un mormăit în dormitor. Aşteptă ca Wolff să apară în fugă printre draperii şi s-o prindă asupra faptului. Nu se întâmplă nimic.

Se uită în dulap. Erau o mătură, câteva pământufuri de praf, diverse alte obiecte folosite la curăţenie şi o lanternă. Nici urmă de radio. Închise uşa. Scârţâi din nou.

Se duse în bucătărie. A trebuit să deschidă şase dulapuri mai mici. Conţineau biscuiţi, conserve, tigăi, sticle, rezerve de cafea, orez, ceai şi prosoape. Sub chiuvetă era o găleată de gunoi. Elene căută în răcitor. Conţinea o sticlă de şampanie. Erau mai multe sertare. Să fie radioul destul de mic ca să încapă într-un sertar? Deschise unul. Zgomotul tacâmurilor o călcă pe nervi. Nici urmă de radio. Un altul: o bogată colecţie de sticluţe cu condimente şi arome, de la esenţă de vanilie la praf de curry – cuiva îi plăcea să gătească. Un alt sertar: cuţite de bucătărie.

Lângă bucătărie se afla un mic escritoire cu partea superioară mobilă, ca un capac. Sub el era un mic geamantan. Elene ridică geamantanul. Era greu. Îl deschise. Acolo era radioul.

Inima începu să-i bată mai repede.

Era un geamantan simplu, obişnuit, cu două încuietori, mâner din piele şi colţurile întărite. Radioul se potrivea exact înăuntru, ca şi cum fusese proiectat special. Capacul avea un mic spaţiu deasupra radioului şi acolo era o carte. Copertele broşate fuseseră scoase ca să încapă în compartimentul din capac. Elene luă cartea şi o deschise. Citi: „Noaptea trecută am visat că m-am întors la Manderley”. Era *Rebecca.*

Răsfoi paginile cărţii. În mijloc era ceva între file. Lăsă cartea să se deschidă larg şi o foaie de hârtie căzu pe podea. Era o înşiruire de cifre şi date, însoţite de câteva cuvinte în germană. Era, fără nicio îndoială, cheia codului.

Ţinea în mână acel lucru de care Vandam avea nevoie ca să întoarcă tot cursul războiului. Un cod. Un cifru.

Deodată se simţi doborâtă de răspundere.

Fără asta, îşi spuse, Wolff nu poate să mai trimită niciun mesaj lui Rommel – sau dacă transmite mesaje în limbaj obişnuit nemţii vor pune la îndoială autenticitatea lor, temându-se că aliaţii le-au interceptat... Fără asta, Wolff e inutil. Cu asta Vandam poate câştiga războiul.

Trebuia să fugă chiar acum şi să ia cheia codului cu ea.

Îşi aminti că era complet goală.

Ieşi din transă. Rochia era pe canapea, şifonată şi mototolită. Traversă barca, lăsă jos cartea şi cheia codului, îşi ridică rochia şi o trase pe cap.

Patul scârţâi.

De dincolo de draperii se auzi zgomotul de neconfundat al cuiva care se dă jos din pat, cineva greu, era precis el. Elene rămase nemişcată, paralizată. Îl auzi pe Wolff mergând spre draperii, apoi îndepărtându-se. Auzi uşa de la baie.

Nu mai avea timp să-şi tragă chiloţii. Îşi luă poşeta, pantofii şi cartea cu cheia înăuntru. Îl auzi pe Wolff ieşind din baie. Se duse la scară şi începu să urce în fugă, înfiorându-se căci muchiile îngustelor trepte din lemn îi tăiau tălpile desculţe. Uitându-se în jos, îl văzu pe Wolff apărând între draperii şi privind-o uluit. Privirea lui se îndreptă spre geamantanul rămas deschis pe podea. Elene îşi întoarse privirea de la el îndreptându-şi-o spre chepeng. Era fixat în interior cu două zăvoare. Le trase pe amândouă. Cu coada ochiului îl văzu pe, Wolff repezindu-se spre scară. Împinse chepengul şi se strecură afară. În timp ce se ridica în picioare

pe punte, îl văzu pe Wolff urcând scara. Se aplecă iute şi ridică chepengul greu de lemn. Când mâna dreaptă a lui Wolff apucă marginea deschizăturii, Elene îi trânti din răsputeri chepengul pe degete. Apoi străbătu în fugă puntea şi coborî pe podişca din lemn.

Era numai atât: o scândură care ducea de la punte la malul fluviului. Se aplecă, ridică scândura de-un capăt şi o aruncă în apă.

Wolff ieşi prin trapă cu chipul desfigurat de mânie şi durere.

Elene intră în panică văzându-l cum străbate puntea în fugă. Îşi spuse: „E dezbrăcat, nu mă poate urmări!" Wolff îşi luă avânt şi sări peste marginea bărcii.

N-o să reuşească.

Ateriză chiar pe marginea malului, bălăngănindu-şi braţele ca să-şi ţină echilibrul. Cu un neaşteptat acces de curaj, Elene alergă spre el şi, cât era încă dezechilibrat, îl împinse în apă.

Se întoarse şi alergă pe drumul de edec.

Când ajunse la capătul de jos al potecii care dădea în stradă se opri şi privi înapoi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi respira greu. Jubilă văzându-l pe Wolff gol, cu apa şiroind, urcând din apă pe malul nămolos. Se lumină; n-o putea urmări prea departe în această stare. Se întoarse înspre stradă, o luă la fugă şi se izbi de cineva.

Nişte braţe puternice o prinseră strâns. Se luptă cu disperare, se eliberă şi fu din nou prinsă. Se prăbuşi în înfrângere: după toate astea, îşi spuse, după toate astea...

Fu întoarsă, prinsă de braţe şi silită să meargă spre casa plutitoare. Îl zări pe Wolff venind spre ea. Se luptă din nou, iar bărbatul care o ţinea îi puse un braţ în jurul gâtului. Elene deschise gura să ţipe după ajutor, dar înainte să poată scoate un sunet, bărbatul îi vârâse degetele în gât, provocându-i greaţă.

Wolff veni şi întrebă:

— Cine eşti?

— Sunt Kemel. Dumneata trebuie să fii Wolff.

— Slavă Domnului că erai aici.

— Ai încurcat-o, Wolff, spuse omul numit Kemel.

— Mai bine ai urca la bord – drace, a aruncat blestemata aia de scândură.

Wolff se uită în jos spre fluviu şi zări scândura plutind lângă barcă.

— Nu mă pot uda mai tare, spuse el. Alunecă în jos pe mal şi intră în apă, apucă scândura, o aruncă pe mal şi urcă şi el. O ridică şi o puse peste golul dintre casa plutitoare şi mal.

— Pe aici, spuse el.

Kemel o împinse pe Elene pe scândură, pe punte, şi în jos pe scară.

— Pune-o acolo, spuse Wolff arătând spre canapea.

Kemel o împinse pe Elene pe canapea, nu lipsit de blândeţe, şi o sili să stea jos.

Wolff dispăru prin draperie şi reveni o clipă mai târziu cu un prosop mare. Începu să se şteargă cu prosopul. Nu părea deloc stânjenit de goliciunea lui.

Elene fu surprinsă să constate: Kemel era un bărbat destul de micuţ. După felul în care o înşfăcase, îşi imaginase că era de statura lui Wolff. Era un arab frumos, cu pielea închisă la culoare. Îşi ferea stânjenit privirile, încercând să nu se uite la Wolff.

Wolff îşi înfăşură prosopul în jurul taliei şi se aşează. Îşi examină mâna.

— Era să-mi rupă degetele, spuse. Se uită spre Elene cu un amestec de furie şi amuzament.

— Unde e Sonja? întrebă Kemel.

— În pat, spuse Wolff arătând cu capul spre draperii. Doarme şi în plin cutremur, mai ales după o noapte de desfrâu.

Elene observă că pe Kemel îl stânjenea acest mod de a vorbi şi poate chiar îşi pierduse răbdarea

în faţa uşurinţei lui Wolff.

— Ai încurcat-o, repetă el.

— Ştiu, spuse Wolff. Presupun că lucrează pentru Vandam.

— Nu ştiu nimic despre asta. Am primit un telefon în mijlocul nopţii de la omul care supraveghea drumul de edec. Vandam venise şi îl trimisese pe omul meu să aducă ajutoare.

Wolff fu şocat.

— Am fost atât de aproape! spuse el. Părea îngrijorat. Unde e Vandam acum?

— E încă afară. L-am izbit în cap şi l-am legat.

Inima Elenei încetă să mai bată. Vandam era afară în tufăriş, rănit şi neputincios – şi nimeni altcineva nu ştia unde se găsea ea. În cele din urmă, totul fusese degeaba.

Wolff dădu din cap.

— Vandam a urmărit-o până aici. Sunt doi care ştiu despre locul ăsta. Dacă stau aici va trebui să-i omor pe amândoi.

Elene începu să tremure: vorbea cu atâta uşurinţă despre uciderea unor oameni. Stăpâni şi sclavi, îşi aminti ea.

— Nu-i bine, spuse Kemel. Dacă îl ucizi pe Vandam crima mi-ar putea fi imputată mie. Tu poţi pleca, dar eu trebuie să trăiesc în acest oraş.

Se opri şi-l privi pe Wolff mijindu-şi ochii.

— Iar dacă m-ai omorî pe mine ar mai rămâne omul care mi-a telefonat astă noapte.

— Aşadar... Wolff se încruntă şi scoase un zgomot nervos. Nu am de ales. Trebuie să plec. La dracu'!

Kemel dădu din cap.

— Dacă dispari, cred că te pot acoperi. Dar vreau ceva de la tine. Aminteşte-ţi motivul pentru care te-am ajutat.

— Vrei să vorbeşti cu Rommel.

— Da.

— Voi trimite un mesaj mâine noapte – la noapte, vreau să spun, ce naiba, am dormit atât de

greu. Spune-mi ce vrei să comunici şi eu...

— Nu-i bine, îl întrerupse Kemel. Vrem s-o facem noi înşine. Vrem radioul tău.

Wolff se încruntă. Elene înţelese: Kemel era un rebel naţionalist, care coopera sau încerca să coopereze cu nemţii.

Kemel adăugă:

— Am putea să transmitem noi mesajul tău...

— Nu-i nevoie, spuse Kemel. Părea că ajunsese la o hotărâre. Mai am un radio.

— Ne-am înţeles atunci.

— Uite radioul.

Wolff arătă spre valiza deschisă, care zăcea încă pe podea, acolo unde o lăsase Elene.

— Este deja potrivit pe respectiva lungime de undă. Nu aveţi altceva de făcut decât să transmiteţi la miezul nopţii, în fiecare noapte.

Kemel se duse la radio şi îl examină. Elene se întreba de ce Wolff nu pomenise nimic de codul *Rebecca.* Lui Wolff nu-i păsa dacă Kemel ajunge sau nu la Rommel, deduse ea; şi dacă i-ar da codul ar însemna să rişte ca acesta să-l dea altcuiva. Wolff juca iar la sigur.

— Unde locuieşte Vandam? întrebă Wolff.

Kemel îi spuse adresa.

„*Acum* ce mai urmăreşte?" se întrebă Elene.

— Presupun că e căsătorit.

— Nu.

— Burlac. La dracu'!

— Nu-i burlac, spuse Kemel, continuând să privească transmiţătorul radio. E văduv. Soţia lui a fost omorâtă anul trecut în Creta.

— Are copii?

— Da, spuse Kemel. Un băieţel pe nume Billy, aşa am auzit. De ce?

Wolff ridică din umeri.

— Mă interesează, sunt puţin obsedat de omul care era cât pe ce să mă prindă.

Elene era convinsă că minţea.

Kemel închise geamantanul, se pare satisfăcut. Wolff îi spuse:

— Vrei să fii cu ochii pe ea, o clipă?

— Desigur.

Wolff se întoarse cu spatele, apoi reveni. Observase că Elene continua să ţină în mână *Rebecca.* Se aplecă şi i-o luă. Dispăru dincolo de draperii.

Elene se gândi: „Dacă îi spun lui Kemel despre cod, poate că acesta o să-l determine pe Wolff să i-l dea şi apoi Vandam îl va lua de la Kemel – dar ce se va întâmpla cu mine?”

Kemel îi spuse:

— Ce... se întrerupse brusc când Wolff reveni aducându-şi hainele şi începu să se îmbrace.

— Ai vreun semn când chemi? întrebă Kemel.

— Sfinx, spuse scurt Wolff.

— Cod?

— Fără cod.

— Ce era în carte?

Wolff păru furios.

— Un cod, spuse el. Dar nu-l poţi avea.

— Avem nevoie de el.

— Nu ţi-l pot da, spuse Wolff. Va trebui să rişti şi să emiţi în limbaj obişnuit.

Kemel dădu din cap.

Pe neaşteptate cuţitul apăru în mâna lui Wolff.

— Nu discuta, spuse el. Ştiu că ai un pistol în buzunar. Ţine minte, dacă tragi va trebui să explici britanicilor glonţul. Mai bine ai pleca acum.

Kemel se întoarse fără să vorbească, urcă scara şi ieşi prin trapă. Elene îi auzi paşii deasupra. Wolff se duse la hublou şi îl urmări îndepărtându-se pe drumul de edec.

Wolff puse bine cuţitul şi îşi încheie nasturii de la cămaşă peste teacă. Îşi încălţă pantofii şi strânse bine şireturile. Aduse cartea din camera de alături, scoase foaia de hârtie pe care era cheia codului, mototoli hârtia, o puse într-o scrumieră mare de

sticlă, luă o cutie de chibrituri din sertarul din bucătărie şi dădu foc hârtiei.

„Probabil că are o altă cheie împreună cu celălalt radio”, îşi spuse Elene.

Wolff supraveghe flacăra ca să fie sigur că hârtia a ars complet. Se uită la carte, ca şi cum s-ar gândi dacă s-o ardă sau nu, apoi deschise un hublou şi o azvârli în fluviu.

Luă o valijoară dintr-un dulap şi începu să-şi împacheteze câteva lucruri.

— Unde te duci? îl întrebă Elene.

— O să afli – vii şi tu.

— Vai, nu!

Ce-o să-i facă? O prinsese înşelându-l – se gândise oare la o pedeapsă potrivită? Se simţea obosită şi înspăimântată. Nimic din ce făcuse nu se sfârşise bine. Cândva se temuse numai că ar fi obligată să aibă relaţii sexuale cu el. Acum avea motive mult mai mari să se teamă. Se gândi să încerce iar să fugă – aproape că reuşise prima dată – dar nu mai avea aceeaşi stare de spirit.

Wolff continuă să împacheteze. Elene văzu câteva din lucrurile ei pe podea şi-şi aminti că nu se îmbrăcase chiar cum trebuie. Erau acolo chiloţii, ciorapii şi sutienul. Hotărî să şi le pună. Se ridică şi îşi trase rochia peste cap. Se aplecă să-şi ia lenjeria. Când se ridică Wolff o îmbrăţişă. O sărută aspru pe gură, părând să nu-i pese că ea nu-i răspundea deloc. Îşi strecură mâna între picioarele ei, îşi vârî un deget în ea. Îşi trase degetul din vagin şi i-l vârî în anus. Ea se încordă. El i-l împinse mai adânc, iar ea se sufocă de durere.

Wolff o privi în ochi.

— Ştii, cred că te-aș lua cu mine chiar dacă n-as avea nevoie de tine.

Umilită, Elene închise ochii. El se îndepărtă brusc de ea şi-şi reluă împachetatul.

Ea se îmbrăcă.

Când fu gata, Wolff aruncă o ultimă privire în jur şi spuse:

— Să mergem.

Elene îl urmă sus pe punte, întrebându-se ce avea de gând cu Sonja.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, Wolff spuse:

— Îmi displace să tulbur somnul minunat al Sonjei. Rânji. Mişcă.

Merseră pe drumul de edec. De ce o părăsea pe Sonja? se întrebă Elene. Nu-şi putea da seama, dar ştia că era nemilos. Wolff era un om complet lipsit de scrupule, hotărî ea, şi gândul o făcu să se cutremure căci era în puterea lui.

Se întreba dacă l-ar putea omorî.

În mâna stângă Wolff ducea valiza iar cu dreapta o apucă pe ea de braţ. Cotiră spre potecă şi merseră până în stradă, apoi la automobilul lui. Descuie portiera pe partea şoferului şi o sili să urce pe deasupra volanului pe locul de alături. Se urcă alături şi porni maşina.

Era un miracol că maşina mai era întreagă după ce fusese lăsată pe şosea toată noaptea; în mod normal tot ce putea fi detaşat ar fi fost furat, inclusiv roţile. „Are noroc cu carul”, îşi spuse Elene.

Se îndepărtară. Elene se întreba unde mergeau. Oriunde ar fi, acolo era cel de al doilea radio al lui Wolff, împreună cu alt exemplar din *Rebecca* şi altă cheie pentru cod. „Când ajungem acolo, va trebui să încerc din nou”, îşi spuse ea obosită. Acum totul depindea de ea. Wolff părăsise casa plutitoare, aşa că Vandam nu mai putea face nimic nici chiar după ce l-ar dezlega cineva. Elene trebuia să încerce pe cont propriu să-l împiedice pe Wolff să ia legătura cu Rommel şi, dacă era posibil, să fure cheia codului. Ideea era ridicolă, voia luna de pe cer. În realitate nu voia decât să scape de acest diavol, acest bărbat periculos, să se ducă acasă, să uite de spioni, coduri şi război, să se simtă iar în siguranţă.

Îşi aminti de tatăl ei care mergea pe jos spre Ierusalim şi înţelese că trebuie să încerce.

Wolff opri maşina. Elene îşi dădu seama unde se găseau.

— E casa lui Vandam! spuse ea.

— Da.

Îl privi pe Wolff încercând să citească expresia de pe chipul acestuia.

— Dar Vandam nu e acasă, spuse ea.

— Nu. Wolff rânji. Dar Billy este.

24

Anwar el-Sadat era încântat de radio.

— E un Hallicrafter/Skychalenger, îi spuse el lui Kemel. American.

Îl vârî în priză ca să-l încerce şi declară că este foarte puternic.

Kemel îi spuse că trebuie să emită la miezul nopţii pe lungimea de undă la care era reglat şi că semnul de recunoaştere era Sfinx. Îi spuse că Wolff refuzase să-i dea codul şi că vor trebui să rişte să emită *au claire.*

Ascunseră radioul în cuptorul din bucătărie.

Kemel părăsi casa lui Sadat şi de la Kubri al-Qubbah reveni la Zamalek. Pe drum se gândi cum să-şi acopere rolul jucat în evenimentele din acea noapte.

Povestea lui trebuia să concorde cu cea a sergentului pe care îl trimisese Vandam după ajutor, aşa că va trebui să recunoască primirea acelui telefon. Poate că trebuia să spună că, înainte de a-i alerta pe britanici, se dusese la casa plutitoare ca să cerceteze, în caz că „maiorul Vandam" era un impostor. Şi apoi? Căutase pe drumul de edec şi prin tufăriş după Vandam şi apoi fusese şi el lovit în cap. Punctul slab era că nu putuse rămâne inconştient toate aceste ore. Aşadar va trebui să spună că fusese şi el legat. Da, va spune că fusese legat şi că abia reuşise să se elibereze. Apoi el şi Vandam vor urca la bordul casei plutitoare – şi o vor găsi goală.

O să ţină.

Parcă maşina şi coborî cu grijă pe drumul de edec. Privind în tufăriş, încercă să ghicească locul unde îl lăsase pe Vandam. Se afundă în boschete cam la treizeci-patruzeci de yarzi de acel loc. Se

lăsă pe pământ şi se rostogoli ca să-şi murdărească hainele, apoi îşi frecă faţa cu pământ nisipos şi-şi vârî degetele prin păr. Apoi, frecându-şi încheieturile mâinilor ca să pară julite, plecă în căutarea lui Vandam.

Îl găsi exact acolo unde îl lăsase. Era încă zdravăn legat şi căluşul era şi el la locul lui. Vandam se uită la Kemel cu ochii largi, ficşi.

— Dumnezeule, spuse Kemel, v-au prins şi pe dumneavoastră!

Se aplecă, îndepărtă căluşul şi începu să-l dezlege pe Vandam.

— Sergentul a luat legătura cu mine, explică el. Am venit aici să vă caut şi nu-mi mai amintesc decât că m-am trezit legat şi cu o durere de cap. S-a întâmplat cu câteva ore în urmă, acum de-abia m-am eliberat.

Vandam nu spuse nimic.

Kemel desfăcu frânghia. Vandam se ridică în picioare, înţepenit.

— Cum vă simţiţi? întrebă Kemel.

— Bine.

— Hai să ne urcăm la bordul casei să vedem ce găsim, spuse Kemel şi se întoarse cu spatele.

Imediat ce Kemel se întoarse cu spatele, Vandam înaintă şi-l lovi cât putu de tare cu muchia palmei peste ceafă. Îl putea ucide pe Kemel, dar lui Vandam nu-i păsa. Vandam fusese legat cu un căluş în gură şi nu fusese în stare să vadă drumul de edec; dar putuse să audă: „Sunt Kemel. Dumneata trebuie să fii Wolff”. Aşa aflase că fusese trădat de Kemel. Evident, Kemel nu se gândise la această posibilitate. De când auzise acele cuvinte, Vandam clocotea şi toată furia lui reţinută atâta timp izbucnise în acea lovitură.

Kemel zăcea la pământ, nemişcat. Vandam îl rostogoli, îl scotoci şi găsi pistolul. Folosi frânghia cu care fusese legat el însuşi ca să-i lege lui Kemel

mâinile la spate. Apoi îl pălmui pe Kemel peste faţă până ce acesta se trezi.

— Ridică-te, îi spuse Vandam.

Kemel îl privi inexpresiv, apoi frica i se ivi în ochi.

— Ce faci?

Vandam îl lovi cu piciorul.

— Dau cu piciorul în tine. Ridică-te.

Kemel se luptă ca să se ridice în picioare.

— Întoarce-te.

Kemel se întoarse. Vandam îl apucă de guler cu mâna stângă, ţinând pistolul în dreapta.

— Mişcă.

Merseră la casa plutitoare. Vandam îl împinse pe Kemel în faţă, urcând pe podişca din scândură şi apoi pe punte.

— Deschide chepengul.

Kemel îşi vârî vârful pantofului în cârligul chepengului şi îl ridică, deschizându-l.

— Coboară.

Stânjenit de mâinile legate, Kemel coborî scara. Vandam se aplecă să privească înăuntru. Nu era nimeni. Coborî repede scara. Împingându-l pe Kemel într-o parte, trase draperiile, acoperind spaţiul din spate cu pistolul.

O văzu pe Sonja dormind în pat.

— Intră aici, îi spuse lui Kemel.

Kemel intră şi rămase în picioare la capul patului.

— Trezeşte-o.

Kemel o atinse pe Sonja cu piciorul. Ea se răsuci, ferindu-se de el, fără să deschidă ochii. Vandam îşi dădu vag seama că era goală. Se aplecă şi-i răsuci nasul. Ea deschise ochii şi se ridică imediat, părând supărată. Îl recunoscu pe Kemel, apoi îl văzu pe Vandam cu arma.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Apoi ea şi Vandam întrebară simultan:

— Unde e Wolff?

Vandam era foarte sigur că nu se prefăcea. Era foarte limpede acum că Wolff fusese avertizat de Kemel şi plecase fără s-o mai trezească pe Sonja. Bănuia că o luase pe Elene cu el – deşi Vandam nu-şi putea închipui de ce.

Vandam înfipse pistolul în pieptul Sonjei chiar sub sânul stâng. Apoi i se adresă lui Kemel.

— Îţi voi pune o întrebare. Dacă nu răspunzi cum trebuie, o omor. Ai înţeles?

Kemel dădu din cap încordat.

— A trimis Wolff vreun mesaj radio azi-noapte la ora douăsprezece?

— Nu! ţipă Sonja. Nu, nu a trimis, nu a trimis!

— Ce s-a *petrecut* aici? întrebă Vandam, temându-se de răspuns.

— Ne-am culcat.

— Cine?

— Wolff, Elene şi cu mine.

— Împreună?

— Da.

Deci asta a fost. Şi Vandam crezuse că Elene era în siguranţă pentru că mai era o femeie în preajmă-i! Asta explica interesul continuu al lui Wolff pentru Elene: o voiau pentru un trio. Lui Vandam i se făcu greaţă, nu pentru ce făcuseră ei, ci pentru că o pusese pe Elene în situaţia să fie obligată să ia parte la aşa ceva.

Alungă acest gând. Spunea Sonja adevărul – ratase Wolff transmisia către Rommel noaptea trecută? Vandam nu avea nicio idee cum să verifice. Putea numai să spere că era adevărat.

— Îmbracă-te, îi spuse el Sonjei.

Ea coborî din pat şi-şi puse în grabă o rochie. Ţinându-i pe amândoi sub ameninţarea armei, Vandam se duse la prora bărcii şi privi prin uşa mică. Observă o cameră de baie nu prea încăpătoare cu două hublouri mici.

— Intraţi amândoi acolo.

Kemel şi Sonja intrară în camera de baie. Vandam închise uşa după ei şi începu să

percheziţioneze casa plutitoare. Deschise toate dulapurile şi sertarele aruncând conţinutul pe podea. Smulse cearşafurile de pe pat. Cu un cuţit de bucătărie ascuţit sfâşie salteaua şi tapiţeria canapelei. Cercetă toate hârtiile din escritoire. Găsi o scrumieră mare din sticlă plină cu hârtie carbonizată şi căută în ea, dar hârtia era în întregime arsă. Goli răcitorul. Urcă pe punte şi goli dulăpioarele şi compartimentele de depozitare. Verifică peste tot pe afară, căutând o frânghie care să atârne în apă.

După o jumătate de oră fu convins că în casa plutitoare nu se afla niciun radio, niciun exemplar din *Rebecca* şi nici cheia codului.

Îi scoase pe cei doi prizonieri din camera de baie. Într-unul din dulăpioarele de pe punte găsise o sfoară. Îi legă Sonjei mâinile, apoi îi legă pe Kemel şi pe Sonja unul de celălalt.

Îi sili să părăsească barca, ducându-i pe drumul de edec până în stradă. Merseră până la pod, unde opri un taxi. Îi aşeză pe Sonja şi pe Kemel în spate, ţinând arma îndreptată asupra lor, se urcă în faţă lângă şoferul arab cu ochii căscaţi de spaimă.

— M.C.G., îi spuse şoferului.

Cei doi prizonieri aveau să fie interogaţi, dar de fapt nu erau decât două întrebări de pus:

— Unde era Wolff?

— Şi unde era Elene?

Stând în automobil, Wolff o apucă pe Elene de încheietura mâinii. Ea încercă să se tragă, dar strânsoarea lui era foarte puternică. Wolff scoase cuţitul şi-i plimbă uşor lama pe mână. Cuţitul era foarte ascuţit. Elene îşi privi îngrozită mâna. Iniţial a fost doar o linie ca o urmă de creion. Apoi sângele ţâşni în tăietură,. Însoţii de o durere acută. Elene se sufocă.

— Să stai aproape de mine şi să nu spui nimic, îi porunci Wolff.

Deodată, Elene începu să-l urască. Îl privi în ochi.

— Altfel mă înjunghii? îl întrebă cu tot dispreţul de care era în stare.

— Nu, îi răspunse el. Altfel îl înjunghii pe Billy.

El îi dădu drumul la mână şi coborî din maşină. Elene rămase nemişcată, simţindu-se neajutorată. Ce putea să facă împotriva acestui bărbat puternic, nemilos? Scoase o batistă din poşetă şi şi-o înfăşură în jurul mâinii care îi sângera.

Wolff veni nerăbdător pe partea ei şi deschise portiera. O apucă de partea de sus a braţului şi o sili să coboare din maşină. Apoi, continuând s-o ţină, traversă şoseaua până la casa lui Vandam.

Străbătură aleea scurtă şi sunară. Elene îşi aminti de ultima dată când stătuse în acest portic aşteptând să i se deschidă uşa. Parcă trecuseră ani, dar erau numai câteva zile. De atunci aflase că Vandam fusese căsătorit şi soţia lui murise; şi făcuse dragoste cu Vandam; şi el nu-i trimisese flori – cum putuse ea să facă atâta caz de asta? – şi îl găsiseră pe Wolff; şi...

Uşa se deschise. Elene îl recunoscu pe Gaafar. Servitorul o recunoscu şi el:

— Bună dimineaţa, domnişoară Fontana.

— Bună, Gaafar.

Wolff spuse:

— Bună dimineaţa, Gaafar. Sunt căpitanul Alexander. Domnul maior m-a rugat să vin pe aici. Ne laşi să intrăm, te rog?

— Desigur, domnule.

Gaafar se dădu la o parte. Continuând s-o ţină strâns de braţ pe Elene, Wolff intră în casă. Gaafar închise uşa. Elene îşi aminti acest hol cu dale.

— Sper că domnul maior e bine, spuse Gaafar.

— Da, da, e bine, spuse Wolff. Dar nu poate veni acasă în această dimineaţă, aşa că m-a rugat pe mine să vin, să-ţi spun că e bine şi să-l duc pe Billy cu maşina la şcoală.

Elene rămase uimită. Era îngrozitor – Wolff avea de gând să-l răpească pe Billy. Ar fi trebuit să-şi dea seama de îndată ce Wolff menţionase numele băiatului – dar era de neconceput, nu trebuia să permită să se întâmple aşa ceva. Ce putea să facă? Voia să ţipe: „Nu, Gaafar, minte, ia-l pe Billy şi fugi, fugi, fugi!" Dar Wolff avea cuţitul şi Gaafar era bătrân, aşa că Wolff l-ar lua oricum pe Billy.

Gaafar păru să ezite.

— Foarte bine, Gaafar, grăbeşte-te. Nu avem toată ziua de pierdut, spuse Wolff.

— Da, domnule, spuse Gaafar, reacţionând cu reflexul unui servitor egiptean căruia i se vorbeşte pe tonul autoritar al unui european. Billy tocmai îşi termină micul dejun. Vreţi să aşteptaţi o clipă?

Gaafar le deschise uşa de la salon.

Wolff o îmbrânci pe Elene în salon şi îi dădu în sfârşit drumul la braţ. Elene se uită la tapiţerie, la tapet, la căminul cu placă de marmură şi la fotografiile din *Tatler* ale Angelei Vandam: aceste lucruri aveau aspectul ciudat al obiectelor familiare văzute într-un coşmar. Angela ar fi ştiut ce să facă, îşi spuse nenorocită Elene. „Nu fi ridicol", ar fi spus ea; apoi ridicând un braţ poruncitor, i-ar fi cerut lui Wolff să iasă afară din casa ei. Elene scutură din cap ca să împrăştie imaginea: Angela ar fi fost tot atât de neajutorată ca şi ea.

Wolff se aşeză la birou. Deschise un sertar, scoase un carnet şi un creion şi începu să scrie.

Elene se întrebă ce ar putea face Gaafar. Ar fi posibil să sune la M.C.G. să se consulte cu tatăl lui Billy? Elene ştia că egiptenilor nu le plăcea să telefoneze la M.C.G.; lui Gaafar i-ar fi greu să treacă de operatorii de la centrală şi de secretari. Privi în jur şi constată că oricum telefonul era în această cameră, aşa că dacă Gaafar ar încerca, Wolff ar afla şi l-ar împiedica.

— De ce m-ai adus aici? ţipă ea. Frica şi sentimentul de frustrare făcură ca glasul să-i fie strident.

Wolff îşi ridică privirea de la ceea ce scria.

— Ca să-l fac pe băiat să tacă. Avem un drum lung de făcut.

— Lasă-l pe Billy aici, se rugă ea. E doar un copil.

— Copilul lui Vandam, spuse Wolff zâmbind.

— Nu ai nevoie de el.

— S-ar putea ca Vandam să ghicească unde mă duc, spuse Wolff. Vreau să fiu sigur că nu vine după mine.

— Chiar crezi c-o să stea acasă dacă îl ai pe fiul lui?

Avu impresia că Wolff cântăreşte cele spuse de ea.

— Aşa sper, spuse el în cele din urmă. Şi oricum, ce am de pierdut? Dacă nu-l iau pe băiat, va veni cu siguranţă după mine.

Elene se luptă cu lacrimile.

— Nu ai pic de *milă!*

— Mila este o emoţie decadentă, spuse Wolff cu un licăr în priviri. Ceea ce e decisiv e scepticismul privind moralitatea. Sfârşitul interpretării morale a lumii, care nu mai are nimic sfânt... Părea să citeze de undeva.

— Nu cred c-o faci ca să-l determini pe Vandam să stea acasă, spuse Elene. Cred c-o faci din ură. Te gândeşti la suferinţa pe care i-o vei provoca şi-ţi face plăcere. Eşti un om crud, contorsionat, detestabil.

— Poate că ai dreptate.

— Eşti bolnav.

— Destul!

Wolf se înroşise puţin. Aparent îşi reveni făcând un efort.

— Taci din gură cât timp scriu.

Elene se sili să se concentreze. Aveau un drum lung de făcut. Se temea că Vandam îl va urmări. Îi

spusese lui Kemel că mai avea un emiţător radio. Vandam ar putea ghici încotro se îndreptau. La capătul călătoriei era, fără îndoială, radioul de rezervă, cu un exemplar din *Rebecca* şi din cheia codului. Trebuia să-l ajute într-un fel pe Vandam să-i urmărească, aşa încât să-i poată salva şi să pună mână pe cheie. „Dacă Vandam ar putea ghici destinaţia", îşi spuse Elene, „atunci pot şi eu. Unde ar ţine Wolff un radio de rezervă? Undeva departe. Poate că l-a ascuns undeva înainte de-a ajunge la Cairo. Ar putea fi undeva în deşert, sau undeva între aici şi Assyut. Poate că..."

Billy intră în salon.

— Bună, îi spuse el Elenei. Mi-ai adus cartea?

Ea nu ştia despre ce carte vorbea.

— Carte?

Se uită la el gândind cât de copil era în ciuda manierelor lui de adult. Era îmbrăcat cu pantaloni scurţi din flanelă gri şi cămaşă albă, iar pe braţele lui goale nu era nici urmă de păr. Purta cravată de elev şi ducea un ghiozdan.

— Ai uitat, spuse el cu aerul că fusese trădat. Trebuia să-mi împrumuți o povestire cu detectivi de Simenon.

— Am uitat. Îmi pare rău.

— Mi-o aduci data viitoare când vii?

— Desigur.

În tot acest timp Wolff se uita fix la Billy, ca un avar în scrinul cu comori. Se ridică în picioare.

— Bună, Billy, spuse el zâmbind. Sunt căpitanul Alexander.

Billy îi strânse mâna.

— Îmi pare bine, domnule.

— Tatăl tău m-a rugat să-ţi spun că este foarte ocupat.

— Dar vine întotdeauna acasă pentru micul dejun, spuse Billy.

— Nu şi azi. E tare ocupat cu bătrânul Rommel, înţelegi.

— S-a bătut iar?

Wolff ezită.

— De fapt, da, dar e bine. A fost lovit la cap.

Elene observă că Billy părea mai curând mândru, decât îngrijorat.

Gaafar intră în salon şi i se adresă lui Wolff:

— Sunteţi sigur, domnule, că domnul maior v-a spus să-l duceţi pe băiat la şcoală?

„Este bănuitor", gândi Elene.

— Desigur, spuse Wolff. S-a întâmplat ceva?

— Nu, dar eu răspund de Billy şi, de fapt, nu vă cunoaştem...

— Dar o cunoaşteţi pe domnişoara Fontana, spuse Wolff. Era cu mine când domnul maior Vandam mi-a spus, nu-i aşa, Elene?

Wolff o privi fix şi se atinse uşor sub braţul stâng unde avea cuţitul.

— Da, spuse Elene nenorocită.

— De fapt ai perfectă dreptate să fii prudent, Gaafar. Poate că ar trebui să suni la M.C.G. şi să vorbeşti personal cu domnul maior. Îi făcu semn spre telefon.

„Nu, Gaafar, nu", îi spuse în gând Elene, „te va ucide înainte să apuci să faci numărul."

Gaafar ezită apoi spuse:

— Sunt sigur că nu e necesar, domnule. Cum spuneţi, o cunoaştem pe domnişoara Fontana.

„Numai eu sunt de vină", îşi spuse Elene.

Gaafar plecă.

Wolff i se adresă Elenei într-o arabă rapidă:

— Linişteşte-l pe băiat încă o clipă.

Apoi Wolff continuă să scrie.

Elene privi o clipă la ghiozdanul lui Billy şi-i veni o idee.

— Arată-mi cărţile tale de şcoală, spuse ea.

Billy se uită la ea ca la o nebună.

— Ei, hai, spuse ea.

Ghiozdanul era deschis şi din el ieşea un atlas. Întinse mâna şi-l luă.

— Ce ai la geografie?

— Fiordurile norvegiene.

Elene îl văzu pe Wolff care terminase de scris cum pune coala de hârtie într-un plic. Linse marginea plicului, îl lipi şi apoi îl vârî în buzunar.

— Hai să căutăm Norvegia, spuse Elene.

Răsfoi paginile atlasului.

Wolff ridică receptorul şi formă un număr. Se uită la Elene, apoi afară pe fereastră.

Elene găsi harta Egiptului.

— Dar asta e... spuse Billy.

Elene îi atinse repede buzele cu degetele. El se opri şi se încruntă.

„Te rog, băieţaş, taci din gură şi lasă asta în seama mea”, se rugă ea în gând.

— Scandinavia, da, dar Norvegia este în Scandinavia, uite.

Ea îşi desfăcu batista din jurul încheieturii mâinii.

Billy se holbă la tăietură. Elene deschise rana cu unghia de la deget astfel încât aceasta sângeră din nou. Billy se albi la faţă. Păru că vrea să vorbească, aşa că Elene îi atinse iar buzele şi dădu din cap cu o privire rugătoare.

Elene era sigură că Wolff mergea la Assyut. Era o posibilitate foarte probabilă. Wolff spusese că-i era teamă că Vandam i-ar ghici destinaţia. În timp ce se gândea la toate astea, îl auzi pe Wolff vorbind la telefon:

— Alo? La ce oră pleacă trenul în direcţia Assyut?

„Am avut dreptate”, îşi spuse ea.

Îşi înmuie degetul în sângele din palmă. Din trei linii desenă cu sânge, pe harta Egiptului, o săgeată, cu vârful îndreptat spre Assyut, trei sute de mile la sud de Cairo. Închise atlasul. Folosind batista mânji cu sânge coperta cărţii, apoi vârî atlasul sub ea.

— Da, spuse Wolff, şi la ce oră soseşte?

— De ce sunt fiorduri în Norvegia şi în Egipt nu? întrebă Elene.

Billy părea că amuţise. Se holba la mâna ei. Trebuia să-l facă să iasă din starea asta înainte s-o dea de gol.

— Ia ascultă, ai citit povestirea aceea de Agatha Christie intitulată *Enigma atlasului pătat cu sânge?*

— Nu, nici nu e o...

— E foarte ingenios modul în care detectivul reuşeşte să deducă totul din acel unic indiciu.

Billy se încruntă, dar nu mai avea expresia aceea uimită, ci se încruntă ca cineva care încearcă să înţeleagă ceva.

Wolff lăsă jos receptorul şi se ridică.

— Să mergem, spuse. Nu vrei să întârzii la şcoală, nu?

Se duse la uşă şi o deschise.

Billy îşi luă ghiozdanul şi ieşi. Elene se ridică, temându-se că Wolff va zări atlasul.

— Hai, spuse el nerăbdător.

Elene ieşi pe uşă şi Wolff o urmă. Billy era deja în verandă. Pe o măsuţă ovală din hol era un mic teanc de scrisori. Elene îl văzu pe Wolff lăsând plicul lui să cadă deasupra celorlalte scrisori.

Ieşiră pe uşa principală.

— Ştii să conduci? o întrebă Wolff pe Elene.

— Da, răspunse Elene, apoi se blestemă: gândea atât de încet – ar fi trebuit să răspundă nu.

— Voi doi urcaţi în faţă, le porunci Wolff şi el se urcă în spate.

Când porni, Elene îl văzu pe Wolff aplecându-se în faţă.

— Îl vezi?

Elene privi în jos. El îi arăta lui Billy cuţitul.

— Da, spuse Billy cu glas nehotărât.

— Dacă ne faci probleme, îţi retez capul.

Billy începu să plângă.

25

— În poziţie de drepţi, lătra Jakes cu glasul lui de sergent-major.

Kemel luă poziţia de drepţi.

Camera de interogatoriu era absolut goală, cu excepţia unei mese. Vandam intră după Jakes, ducând un scaun într-o mână şi o ceaşcă de ceai în cealaltă. Se aşeză.

— Unde e Alex Wolff? întrebă Vandam.

— Nu ştiu, spuse Kemel, relaxându-se puţin.

— Drepţi! ţipă Jakes. Stai drepţi, băiete.

Kemel reveni iar la poziţia de drepţi.

Vandam sorbi din ceai. Făcea parte din piesă, un mod de a spune că avea tot timpul din lume şi că nu-l interesa nimic prea mult, în timp ce prizonierul dăduse cu adevărat de necaz. Era inversul adevărului.

— Noaptea trecută ai primit un telefon de la poliţistul care supraveghea casa plutitoare *Jihan,* spuse el.

— Răspunde domnului maior, ţipă Jakes.

— Da, spuse Kemel.

— Ce ţi-a spus?

— A spus că domnul maior Vandam a venit la drumul de edec şi l-a trimis să ceară ajutor.

— Domnule! spuse Jakes. „Să ceară ajutor, domnule”.

— Să ceară ajutor, domnule.

— Şi ce ai făcut tu? întrebă Vandam.

— M-am dus personal pe drumul de edec să cercetez, domnule.

— Şi după aceea?

— Am fost lovit în cap şi am căzut la pământ, inconştient. Când mi-am revenit, aveam mâinile şi picioarele legate. Mi-au trebuit câteva ore ca să mă

eliberez. Apoi l-am dezlegat pe domnul maior Vandam, după care dânsul m-a atacat.

Jakes se apropie de Kemel.

— Eşti un micuţ wog ticălos şi mincinos.

Kemel făcu un pas în spate.

— Vino aici! strigă Jakes.

— Eşti un mic wog mincinos, sau ce?

Kemel nu răspunse.

— Ascultă, Kemel, spuse Vandam. După cum stau lucrurile vei fi împuşcat pentru spionaj. Dacă ne spui tot ce ştii, poţi scăpa doar cu o condamnare la închisoare. Fii înţelegător. Deci, ai venit la drumul de edec şi m-ai lovit, da?

— Nu, domnule.

Vandam oftă. Kemel îşi avea povestea lui şi se crampona de ea. Chiar dacă ştia sau putea bănui unde se dusese Wolff, n-ar dezvălui-o atâta timp cât pretinde că e nevinovat.

— Cu ce e implicată soţia ta în toată povestea asta? întrebă Vandam.

Kemel nu spuse nimic, dar părea speriat.

— Dacă nu-mi răspunzi tu la întrebări, va trebui s-o întreb pe ea.

Buzele lui Kemel erau atât de strânse încât păreau ca o singură linie.

Vandam se ridică în picioare.

— Gata, Jakes. Împinge-o pe soţia lui sub prezumţia de spionaj.

— Dreptate tipic britanică, spuse Kemel.

Vandam îl privi.

— Unde e Wolff?

— Nu ştiu.

Vandam ieşi. Îl aşteptă pe Jakes în faţa uşii. Când căpitanul ieşi, Vandam îi spuse:

— E poliţist, cunoaşte metodele. O să cedeze, dar nu azi.

Şi Vandam trebuia să-l găsească pe Wolff azi.

— Vreţi s-o arestez pe nevastă-sa? întrebă Jakes.

— Nu încă. Poate mai târziu.

Şi unde era Elene?

Merseră câţiva yarzi până la altă celulă.

— Aici e totul pregătit? întrebă Vandam.

— Da.

— Bine.

Deschise uşa şi intră. Încăperea aceasta nu era atât de goală. Sonja stătea pe un scaun tare, îmbrăcată într-o rochie aspră, cenuşie, de închisoare. Lângă ea stătea în picioare o femeie ofiţer, care l-ar fi speriat şi pe Vandam dacă ar fi fost prizonierul ei. Era scundă, solidă, cu o faţă masculină şi părul cărunt tăiat scurt. Într-un colţ al încăperii era un pat îngust şi un lighean cu apă rece în celălalt.

Când intră Vandam, femeia ofiţer spuse:

— Scoală în picioare!

Vandam şi Jakes luară loc. Vandam spuse:

— Stai jos, Sonja.

Femeia ofiţer o împinse pe Sonja pe scaun.

Vandam o studie pe Sonja preţ de vreun minut. O mai interogase o dată înainte şi ea fusese mai tare ca el. De data aceasta va fi altfel: era în joc siguranţa lui Elene şi lui Vandam nu-i mai rămăseseră prea multe scrupule.

— Unde e Alex Wolff? întrebă el.

— Nu ştiu.

— Unde e Elene Fontana?

— Nu ştiu.

— Wolff e spion german şi tu l-ai ajutat.

— E ridicol.

— Ai dat de bucluc.

Ea nu spuse nimic. Vandam îi examina chipul. Era mândră, încrezătoare, fără teamă. Vandam se întreba ce se întâmplase de fapt în casa plutitoare în acea dimineaţă. Desigur, Wolff plecase fără s-o avertizeze pe Sonja. Nu se simţea trădată?

— Wolff te-a trădat, spuse Vandam. Kemel, poliţistul, l-a avertizat pe Wolff de primejdie; dar Wolff te-a lăsat dormind şi a plecat cu altă femeie. O să-l mai aperi după toate astea?

Ea nu spuse nimic.

— Wolff îşi ţinea radioul pe barca ta. I-a transmis mesaje lui Rommel la miezul nopţii. Ştiai toate astea, aşa că eşti complicea unui spion. Vei fi împuşcată pentru spionaj.

— Tot oraşul Cairo se va răscula. N-o să îndrăzniţi!

— Aşa crezi? Ce ne mai pasă dacă se răscoală oraşul acum? Nemţii bat la poartă – să înăbuşe ei rebeliunea.

— Să nu îndrăzneşti să te atingi de mine.

— Unde e Wolff?

— Nu ştiu.

— N-ai nicio bănuială?

— Nu.

— Nu ne ajuţi, Sonja. În ce te priveşte, asta o să înrăutăţească lucrurile.

— Nu te poţi atinge de mine.

— Cred că ar fi mai bine să-ţi dovedesc acum că pot.

Vandam îi făcu semn cu capul femeii ofiţer.

Femeia o imobiliză pe Sonja, în timp ce Jakes o legă de scaun. Ea se luptă o clipă, dar era inutil. Se uită spre Vandam şi pentru prima oară în ochi îi apăru o urmă de teamă.

— Ce aveţi de gând, ticăloşilor? întrebă ea.

Femeia ofiţer scoase un foarfece uriaş din geantă. Ridică o şuviţă din părul lung şi des al Sonjei şi o tăie.

— Nu poţi face asta! ţipă strident Sonja.

Femeia tăie repede părul Sonjei. Pe măsură ce buclele cădeau, femeia le punea în poala Sonjei. Sonja ţipa, blestemându-l pe Vandam, pe Jakes şi pe toţi englezii într-un limbaj pe care Vandam nu-l mai auzise la vreo femeie.

Femeia ofiţer luă un foarfece mai mic şi tăie părul Sonjei aproape chilug.

Ţipetele Sonjei sfârşiră în lacrimi. Când înţelese că poate fi auzit, Vandam spuse:

— După cum vezi, nu prea ne mai pasă de legalitate şi justiţie şi nici de opinia publică

egipteană. Suntem cu spatele la perete. S-ar putea să fim cu toţii ucişi în curând. Suntem disperaţi.

Femeia luă un săpun şi un pămătuf de ras şi spumă capul Sonjei, după care începu să-i radă craniul.

— Wolff primea informaţiile de la cineva de la M.C.G., spuse Vandam. De la cine?

— Eşti un diavol, spuse Sonja.

La sfârşit, femeia ofiţer scoase din poşetă o oglindă şi o ţinu în faţa Sonjei. Iniţial Sonja nu se uită în oglindă, dar după un moment cedă. Se sufocă în clipa când îşi zări imaginea capului complet chel.

— Nu, spuse ea. Nu sunt eu.

Izbucni în lacrimi.

Dispăruse toată ura, acum era complet demoralizată. Vandam spuse blând:

— De la cine primea Wolff informaţiile?

— De la maiorul Smith, răspunse Sonja.

Vandam scoase un oftat de uşurare. Sonja cedase: slavă Domnului.

— Prenumele?

— Sandy Smith.

Vandam privi spre Jakes. Acesta era numele maiorului de la M.I.6 care dispăruse – era aşa cum se temuseră.

— Cum obţinea informaţiile?

— Sandy venea la casa plutitoare la ora prânzului ca să mă vadă pe mine. În timp ce noi eram în pat; Alex îi cotrobăia în servietă.

„Atât de simplu”, îşi spuse Vandam. „Dumnezeule, cât sunt de obosit.”

Smith era omul de legătură între Serviciul Secret de Informaţii – cunoscut şi sub denumirea de M.I.6 – şi M.C.G., şi în această calitatea avea acces la toate planurile strategice, căci M.I.6 trebuia să cunoască ce făcea armata, astfel încât să le spună spionilor săi ce informaţii să obţină. De la conferinţa de dimineaţă a M.C.G. Smith se dusese direct la casa plutitoare cu o servietă burduşită de

documente secrete. Vandam aflase deja că Smith spunea celor de la M.C.G. că lua prânzul la biroul M.I.6, iar superiorilor de la M.I.6 că mânca la M.C.G., aşa că nimeni nu ştia că se regula cu o dansatoare.

Vandam presupusese că Wolff mituia sau şantaja pe cineva; nici nu-i trecuse prin cap că ar putea obţine informaţiile de la cineva care habar nu avea de asta.

— Unde e Smith acum?

— L-a surprins pe Alex scotocindu-i prin servietă. Alex l-a omorât.

— Unde e cadavrul?

— În fluviu, lângă casa plutitoare.

Vandam îi făcu semn lui Jakes şi acesta ieşi.

— Povesteşte-mi despre Kemel, spuse Vandam.

Îşi dăduse drumul acum, era nerăbdătoare să spună tot ce ştia, rezistenţa ei se fărâmase complet; ar face orice ca să-i determine să fie drăguţi cu ea.

— A venit şi mi-a spus că aţi cerut să supravegheze casa plutitoare. Mi-a spus că va cenzura raportul celor ce fac supravegherea dacă aranjez o întâlnire între Alex şi Sadat.

— Alex şi cine?

— Anwar el-Sadat. E căpitan în armată.

— De ce voia să-l întâlnească pe Wolff?

— Ca Ofiţerii Liberi să poată trimite un mesaj lui Rommel.

Vandam se gândi: „Sunt o serie de elemente la care nu m-am gândit niciodată”.

— Unde locuieşte Sadat? întrebă cu glas tare.

— Kubri al-Qubbah.

— Adresa?

— N-o ştiu.

Vandam îi spuse femeii ofiţer:

— Du-te şi află adresa exactă a căpitanului Anwar el-Sadat.

— Da, domnule.

Pe chipul femeii apăru un zâmbet larg care era uimitor de plăcut. Ieşi.

— Wolff îşi ţinea radioul în locuinţa ta, spuse Vandam.

— Da.

— Folosea un cod pentru mesaje.

— Da, avea un roman englezesc pe care îl folosea ca să-şi codifice mesajul.

— *Rebecca.*

— Da.

— Şi avea o cheie pentru cod.

— O cheie?

— O coală de hârtie pe care era scris ce pagini din carte să folosească.

Sonja dădu încet din cap.

— Da, cred că da.

— Radioul, cartea şi cheia au dispărut. Ştii unde?

— Nu, spuse ea. Începea să-i fie frică. Sincer, nu ştiu. Spun adevărul...

— Bine, te cred. Ştii unde s-ar fi putut duce Wolff?

— Are o casă... Villa les Oliviers.

— Bună idee. Altă sugestie?

— Abdullah. Poate s-a dus la Abdullah.

— Da. Altceva?

— Verii lui din deşert.

— Unde ar putea fi găsiţi?

— Nimeni nu ştie. Sunt nomazi.

— E posibil ca Wolff să le cunoască mişcările?

— Presupun că da.

Vandam o privi îndelung. Nu era actriţă: nu putea născoci toate astea. Era complet dărâmată, nu numai că accepta, dar chiar dorea cu nerăbdare să-şi trădeze prietenii şi să-şi dezvăluie toate secretele. Spunea adevărul.

— Ne mai vedem, spuse Vandam şi ieşi.

Femeia ofiţer îi întinse o bucăţică de hârtie pe care era scrisă adresa lui Sadat, apoi intră în celulă. Vandam se grăbi spre sala de adunare. Jakes îl aştepta.

— Marina ne împrumută câţiva scafandri, spuse Jakes. Sosesc în câteva minute.

— Bine. Vandam îşi aprinse o ţigară. Vreau să faci o descindere acasă la Abdullah. Eu mă duc să-l arestez pe tipul ăsta, Sadat. Trimite o mică echipă la Villa les Oliviers, pentru orice eventualitate – nu cred să găsească ceva. Au fost cu toţii instruiţi?

Jakes dădu din cap în semn că da.

— Ştiu că suntem în căutarea unui transmiţător radio, un exemplar din *Rebecca* şi un set de instrucţiuni pentru codificare.

Vandam se uită în jurul lui şi observă pentru prima dată că în încăpere erau şi poliţişti egipteni.

— De ce am luat pe afurisiţii ăştia de arabi în echipă? întrebă mânios.

— Protocolul, domnule, răspunse formal Jakes. Ideea colonelului Bogge.

Vandam îşi înghiţi o replică.

— După ce rezolvi cu Abdullah, vino la casa plutitoare.

— Da, domnule.

Vandam îşi stinse ţigara, sfărâmând-o.

— Să mergem.

Ieşiră în soarele dimineţii. Cel puţin o duzină de jeep-uri aşteptau în şir cu motoarele mergând în gol. Jakes dădu instrucţiuni sergenţilor din echipele de descindere, apoi îi făcu semn cu capul lui Vandam. Oamenii se urcară în jeep-uri şi echipajele plecară.

Sadat locuia într-o suburbie, la trei mile de Cairo înspre Heliopolis. Era o casă familială obişnuită, cu o grădină micuţă. Patru jeep-uri mugiră afară şi soldaţii înconjurară imediat casa şi începură să răscolească în grădină. Vandam bătu puternic în uşa de la intrare. Un câine începu să latre tare. Vandam ciocăni din nou. Uşa se descuie.

— Căpitanul Anwar el-Sadat?

— Da.

Sadat era un tânăr slăbuţ, serios, de înălţime mijlocie. Părul castaniu şi ondulat începea deja să

se răreascâ. Purta uniforma de căpitan şi fesul, ca şi cum ar fi fost gata de plecare.

— Eşti arestat, spuse Vandam şi năvăli pe lângă el în casă. Un alt tânăr apăru în canatul unei uşi.

— Cine e? întrebă Vandam.

— Fratele meu, Tal'at, spuse Sadat.

Vandam se uită la Sadat. Arabul era calm şi demn, dar disimula o anume încordare. „Îi e frică", îşi spuse Vandam; „dar nu îi este frică de mine şi nici de închisoare; de altceva îi este frică."

Ce înţelegere făcuse Kemel cu Wolff în acea dimineaţă? Rebelii aveau nevoie de Wolff ca să-i ajute să ia legătura cu Rommel. Să-l ascundă oare pe Wolff pe undeva?

— Care e camera dumitale, căpitane? întrebă Vandam.

Sadat îi arătă. Vandam intră în cameră. Era un dormitor simplu, cu o saltea pe podea şi o galabiya ce atârna într-un cârlig. Vandam arătă spre doi soldaţi britanici şi un poliţist egiptean şi le spuse:

— Bine. Daţi-i drumul.

Aceştia începură să percheziţioneze camera.

— Ce înseamnă asta? întrebă calm Sadat.

— Îl cunoşti pe Alex Wolff, spuse Vandam.

— Nu.

— Îşi zice şi Ahmed Rahmha, dar e european.

— N-am auzit niciodată de el.

Fără îndoială, Sadat era o personalitate foarte tare, nu genul care cedează şi mărturiseşte totul numai pentru că o mână de soldaţi mătăhăloşi s-au apucat să-i dea peste cap casa.

Vandam arătă de cealaltă parte a holului.

— Ce e în camera aia?

— Camera mea de lucru...

Vandam se duse la uşă.

Sadat spuse:

— Dar acolo sunt femeile familiei, trebuie să mă laşi să le previn...

— Ştiu că suntem aici. Deschide uşa.

Vandam îl lăsă pe Sadat să intre primul. Nu era nicio femeie înăuntru, dar o uşă era deschisă ca şi cum cineva tocmai ieşise pe acolo. Era în regulă: grădina era plină de soldaţi şi nu putea scăpa nimeni. Vandam văzu un pistol militar pe birou, peste nişte coli de hârtie acoperite de scriere arabă. Se duse la bibliotecă şi examină cărţile: Rebecca nu era acolo.

Din altă parte a casei se auzi un strigăt:

— Domnule maior Vandam!

Vandam se duse în încăperea de unde venise strigătul; era bucătăria. Un sergent din poliţia militară stătea lângă cuptor, iar câinele casei lătra spre piciorul lui încălţat în cizmă. Uşa cuptorului era deschisă şi sergentul scoase un radio pus într-o valiză.

Vandam îl privi pe Sadat, care îl urmase în bucătărie. Chipul arabului era schimonosit de amărăciune şi dezamăgire. Deci acesta era târgul pe care îl făcuseră: l-au prevenit pe Wolff şi în schimb au primit acest radio. Să însemne asta că mai avea unul? Sau poate că Wolff aranjase să vină aici, acasă la Sadat, ca să emită?

Vandam îi spuse sergentului:

— Bravo. Du-l pe căpitanul Sadat la M.C.G.

— Protestez, spuse Sadat. Legea prevede că ofiţerii din armata egipteană nu pot fi deţinuţi decât la popota ofiţerilor şi trebuie păziţi de un alt ofiţer.

Poliţistul egiptean cel mai înalt în grad era în apropiere.

— Aşa e, spuse el.

Vandam îl blestemă iar pe Bogge pentru că-i amestecase pe egipteni în chestia asta.

— Legea mai spune şi că spionii trebuie împuşcaţi, îi spuse el lui Sadat.

Se întoarse către sergent:

— Trimite-l pe şoferul meu. Termină de percheziţionat casa. Apoi acuză-l pe Sadat de spionaj.

Se uită din nou la Sadat. Amărăciunea şi dezamăgirea dispăruseră de pe chipul acestuia lăsând locul unei expresii de cumpănire. „Plănuieşte cum să tragă un profit cât mai mare din asta”, îşi spuse Vandam în gând; „se pregăteşte pentru rolul de martir. Se adaptează foarte repede – ar trebui să fie politician”.

Vandam ieşi din casă şi se duse la jeep. Peste câteva clipe şoferul veni în fugă şi sări pe locul de lângă el. Vandam spuse:

— La Zamalek.

— Da, domnule.

Şoferul porni jeep-ul şi o luă din loc.

Când ajunse la casa plutitoare, scafandrii îşi făcuseră treaba şi erau pe drumul de edec unde îşi scoteau costumele. Doi soldaţi trăgeau ceva foarte neplăcut din Nil. Scafandrii legaseră nişte frânghii de cadavrul pe care îl găsiseră la fund şi apoi se spălaseră pe mâini de toată afacerea.

Jakes veni spre Vandam.

— Ia uitaţi, domnule.

Îi întinse o carte îmbibată de apă. Nu avea niciun fel de copertă.

Vandam cercetă cartea: era *Rebecca.*

Radioul ajunsese la Sadat, cartea pentru cod ajunsese în fluviu. Vandam îşi aminti de scrumiera plină ochi cu hârtie carbonizată găsită în casa plutitoare: arsese Wolff cheia codului?

Pentru ce se debarasase de radio, carte şi cheie când avea de transmis un mesaj vital lui Rommel? Concluzia era evidentă: mai avea un *alt* radio, o altă carte şi o altă cheie ascunse pe undeva.

Soldaţii scoaseră cadavrul pe mal şi apoi se îndepărtară ca şi cum nu mai voiau să aibă de-a face cu el. Vandam privi în jos la cadavru. Avea gâtul tăiat, iar capul aproape că fusese desprins de trup. De încheietura mâinii avea legată o servietă. Vandam se aplecă şi deschise prudent servieta. Era plină cu sticle de şampanie.

— Dumnezeule! exclamă Jakes.

— Groaznic, nu? spuse Vandam. Gâtul tăiat şi apoi scufundat în fluviu cu o ladă de şampanie în chip de greutate care să-l tragă la fund.

— Ticălos cu sânge rece.

— Al naibii de iute când e vorba să folosească blestematul de cuţit.

Vandam îşi atinse obrazul: pansamentul fusese scos, iar barba crescută de câteva zile ascundea rana. *Dar nu Elene, nu cu acest cuţit, te rog.*

— Înţeleg că nu l-ai găsit.

— N-am găsit nimic. L-am umflat pe Abdullah doar din principiu, dar nu am găsit nimic la el. Şi în drum ne-am oprit la Villa les Oliviers – aceeaşi poveste.

— Ca şi acasă la căpitanul Sadat.

Vandam se simţi deodată extrem de epuizat. Se părea că Wolff îl păcălea de fiecare dată. Îi veni ideea că poate pur şi simplu nu era destul de deştept ca să-l prindă pe acest spion şiret şi evaziv.

— Poate că am pierdut, spuse el.

Vandam îşi frecă faţa. Nu dormise de douăzeci şi patru de ore. Se întreba ce caută aici, stând lângă cadavrul hidos al maiorului Sandy Smith. Nu mai avea ce să afle de la el.

— Cred c-am să mă duc acasă să dorm o oră, spuse el.

Jakes păru surprins. Vandam adăugă:

— Poate mă ajută să gândesc mai limpede. După-amiază vom interoga din nou toţi prizonierii.

— Foarte bine, domnule.

Vandam se întoarse la maşina lui. Traversând podul dintre Zamalek şi continent, îşi aminti că Sonja mai pomenise de o posibilitate: verii nomazi ai lui Wolff. Privi bărcile de pe fluviul larg ce curgea încet. Curentul le ducea în josul fluviului, iar vântul le purta în amonte – o coincidenţă de enormă importanţă pentru Egipt. Barcagiii foloseau şi acum pânza triunghiulară unică, un design ce fusese conceput... Cu cât timp în urmă? Mii de ani, poate. În ţara asta erau atâtea lucruri

care se făceau întocmai cum fuseseră făcute cu mii de ani în urmă. Vandam închise ochii şi-l văzu pe Wolff într-o felucă, navigând în susul fluviului, manevrând pânza triunghiulară cu o mână, în timp ce cu cealaltă transmitea prin radio mesaje către Rommel. Maşina se opri pe neaşteptate şi Vandam deschise ochii întrebându-se dacă era imaginaţie sau aţipise. De ce ar naviga Wolff pe fluviu? Să-şi găsească verii nomazi. Dar cine îi putea spune unde erau? Wolff i-ar putea găsi dacă aceştia ar urma un anume traseu anual în rătăcirile lor.

Jeep-ul oprise în faţa casei lui Vandam. Coborî.

— Vreau să mă aştepţi, îi spuse el şoferului. Mai bine intră. Îi arătă drumul prin casă, apoi îl îndrumă spre bucătărie. Servitorul meu Gaafar o să-ţi dea ceva să mănânci atâta timp cât nu-l tratezi ca pe un wog.

— Mulţumesc foarte mult, domnule, spuse şoferul.

Pe măsuţa din hol era un mic teanc de scrisori. Plicul de deasupra nu avea niciun timbru şi-i era adresat lui Vandam cu un scris vag cunoscut. În colţul din stânga, sus, era scris „urgent”.

Vandam îl luă.

Trebuie să facă mai mult, îşi dădu seama. Acum Wolff s-ar putea îndrepta foarte bine spre sud. Trebuie blocate drumurile în toate oraşele importante de pe traseu. Apoi în fiecare gară trebuie să fie cineva care să-l caute pe Wolff. Şi chiar fluviul... Trebuie să existe o posibilitate să controleze râul, în eventualitatea că Wolff a plecat într-adevăr cu o barcă, aşa cum se petrecuse în acel vis. Lui Vandam îi era greu să se concentreze. Putea să organizeze baraje pe fluviu pe aceleaşi principii ca pe şosele, îşi zise, de ce nu? Dar nimic din toate astea n-ar servi la nimic dacă Wolff se ascunsese pur şi simplu în Cairo. Să presupunem că se ascunde în cimitire? Numeroşi musulmani îşi îngroapă morţii în mici căsuţe, şi în Cairo erau acri întregi cu asemenea clădiri goale: lui Vandam i-ar

trebui o mie de oameni ca să le cerceteze pe toate. „Poate că ar trebui totuşi s-o fac”, îşi zise. Dar e posibil ca Wolff să se fi dus spre nord, spre Alexandria; sau spre est sau spre vest, în deşert...

Intră în salon căutând ceva cu care să deschidă scrisoarea. Într-un mod oarecare căutarea trebuia restrânsă. Vandam nu dispunea de mii de oameni – erau cu toţii în deşert şi luptau. Trebuia să decidă care era cel mai bun pot. Îşi aminti unde începuse totul: Assyut. Se pare că pe-acolo intrase Wolff, aşa că poate ieşea tot pe acolo. Poate că verii lui erau prin preajmă. Vandam privi nehotărât spre telefon. Unde dracu’ era cuţitaşul de deschis scrisorile? Se duse spre uşă şi chemă:

— Gaafar!

Reveni în încăpere şi zări atlasul lui Billy pe un scaun. Părea murdar. Băiatul îl scăpase într-o băltoacă sau aşa ceva. Îl ridică. Era lipicios. Vandam îşi dădu seama că era mânjit de sânge. Avu impresia că este în toiul unui coşmar. Ce se petrecea? Nu găsea cuţitaşul pentru scrisori, atlasul era pătat cu sânge, nomazi la Assyut...

Gaafar intră şi spuse:

— Ce-i aiureala asta?

Gaafar se uită.

— Îmi pare rău, domnule. Nu ştiu. S-au uitat în el în timp ce era aici căpitanul Alexander...

— Cine, ei? Cine e căpitanul Alexander?

— Ofiţerul pe care l-aţi trimis să-l ducă pe Billy la şcoală, domnule. Numele lui era...

— Opreşte-te.

O teamă îngrozitoare îi limpezi lui Vandam mintea într-o clipă.

— Un ofiţer britanic a venit aici de dimineaţă şi l-a luat pe Billy?

— Da, domnule, l-a luat la şcoală. A spus că l-aţi trimis dumneavoastră...

— Gaafar, *eu nu am trimis pe nimeni.*

Faţa cafenie a servitorului deveni cenuşie.

— N-ai verificat să vezi dacă nu este un impostor?

— Dar, domnule, domnişoara Fontana era cu el, aşa că totul părea în ordine.

— Ah, Dumnezeule!

Vandam privi plicul pe care îl avea în mână. Acum ştia de ce i se părea cunoscut scrisul: era acelaşi din biletul pe care Wolff i-l trimisese Elenei. Sfâşie plicul şi-l deschise. Înăuntru era un mesaj scris de aceeaşi mână:

Stimate Domnule maior Vandam,

Billy este împreună cu mine. Elene are grijă de el. Va fi în siguranţă atâta timp cât voi fi şi eu în siguranţă. Te sfătuiesc să rămâi unde eşti şi să nu întreprinzi nimic. Nu ne războim cu copiii şi nu dorim câtuşi de puţin să-i facem vreun rău băiatului. Cu toate acestea, viaţa unui singur copil nu este nimic în comparaţie cu viitorul celor două naţiuni ale mele, Egiptul şi Germania; aşa că poţi fi sigur că dacă va fi necesar pentru scopurile mele, îl voi ucide pe Billy.

Al dumitale, sincer,
Alex Wolff

Era scrisoarea unui nebun: formulele de politeţe, engleza corectă, punct şi virgulă, încercarea de a justifica răpirea unui copil nevinovat... Acum Vandam ştia că în străfundul său Wolff nu era zdravăn.

Iar Billy era în puterea lui.

Vandam îi întinse biletul lui Gaafar care îşi puse ochelarii cu mâna tremurândă. Wolff o luase pe Elene cu el când părăsise casa plutitoare. Nu fusese greu s-o silească să-l ajute: nu trebuia decât să-l ameninţe pe Billy şi ea ar fi fost neputincioasă. Dar care era de fapt sensul acestei răpiri? Şi încotro plecaseră? Şi ce rost avea sângele?

Gaafar plângea fără nicio reţinere. Vandam întrebă:

— Cine era rănit? Cine sângera?

— N-a fost nicio violenţă, spuse Gaafar. Cred că domnişoara Fontana se tăiase la mână.

Şi mânjise cu sânge atlasul lui Billy şi îl lăsase pe scaun. Era un semn, un mesaj anume. Vandam luă atlasul în mână şi apoi îl lăsă să cadă ca să se deschidă singur. Văzu de îndată harta Egiptului cu săgeata roşie grosolan desenată. Arăta spre Assyut.

Vandam ridică receptorul şi formă numărul M.C.G. Când centralistul îi răspunse, Vandam închise. Îşi spuse în gând: „Dacă raportez asta, ce-o să se întâmple? Bogge o să ordone unei echipe de infanterie uşoară să-l aresteze pe Wolff la Assyut. Ar fi o luptă. Wolff va înţelege că a pierdut, că va fi împuşcat sub acuzaţia de spionaj, ca să nu mai vorbim de răpire şi crimă – şi ce va face atunci?”

„E nebun”, îşi spuse Vandam; „îmi va ucide fiul.”

Se simţi ca paralizat de frică. Fără îndoială că asta şi voia Wolff, de asta îl luase pe Billy, ca să-l paralizeze pe Vandam. Ăsta era rostul răpirii.

Dacă Vandam implica Armata, ar fi împuşcături. Wolff l-ar putea ucide pe Billy din ură nebunească. Aşadar nu era decât o singură posibilitate.

Vandam trebuia să se ducă după ei de unul singur.

— Adu-mi două sticle cu apă, îi spuse el lui Gaafar.

Servitorul ieşi, iar Vandam se duse în hol şi-şi puse ochelarii de motociclist, apoi găsi o eșarfă pe care şi-o înfăşură în jurul gurii şi al gâtului. Gaafar veni din bucătărie cu sticlele cu apă. Vandam ieşi din casă şi se duse la motocicletă. Puse sticlele în coş şi încălecă pe motocicletă. O ambreie şi porni motorul. Rezervorul era plin. Gaafar stătea lângă el continuând să plângă. Vandam atinse umărul bătrânului:

— O să-i aduc înapoi, spuse el. Scoase motocicleta, o duse în stradă şi porni spre sud.

26

Dumnezeule, gara era o adevărată harababură. Bănuiesc că toată lumea vrea să plece din Cairo în cazul că va îl bombardat. În trenurile către Palestina nu mai erau locuri la clasa întâi – nici măcar locuri în picioare. Soţiile şi copiii englezilor fug ca şobolanii. Din fericire, trenurile spre sud sunt mai puţin solicitate. La casele de bilete se pretinde că nu sunt locuri, dar întotdeauna spun aşa: cu câţiva piaştri ici şi alţi câţiva dincolo obţii întotdeauna un loc, sau trei. Mi-a fost teamă că i-aş putea pierde pe Elene şi pe băiat pe peron, printre grupurile de ţărani desculţi, îmbrăcaţi cu galabiya murdare, şi încărcaţi cu lăzi legate cu sfoară şi coşuri cu pui, stând acolo pe peron şi mâncându-şi micul dejun, o mamă grasă îmbrăcată în negru care întinde ouă fierte, pâiniţe şi turte de orez soţului şi fiilor, verilor şi fiicelor, ginerilor şi nurorilor; grozavă idee să-l ţin pe băiat de mână – dacă-l ţin lângă mine, Elene ne urmează; grozavă idee, am idei grozave, Iisuse, sunt deştept, mai deştept decât Vandam, mănâncă-ţi ficaţii, maior Vandam, am pus mâna pe fiul tău. Cineva avea o capră într-o lădiţă. Ce idee să iei o capră într-o călătorie cu trenul. N-a trebuit niciodată să călătoresc la clasa a treia cu ţăranii şi caprele lor. Ce slujbă, să cureţi vagonul de clasa a treia la sfârşitul călătoriei. Mă întreb cine o face, vreun sărăntoc, altă stirpe, altă rasă, sclavi înnăscuţi, slavă Domnului că avem locuri la clasa întâi, călătoresc prin viaţă la clasa întâi, urăsc murdăria, Doamne ce murdară e gara asta. Vânzători ambulanţi pe peron: ţigări, ziare, un om cu un uriaş coş cu pâine pe cap. Îmi plac femeile care poartă coşuri pe cap, par atât de graţioase şi mândre, te fac să doreşti să le ai acolo,

pe loc, şi apoi să te ridici, îmi sunt dragi femeile când le place să facă dragoste, când îşi pierd minţile de plăcere, când ţipă, *Gesundheit!* Uite la Elene, cum stă acolo lângă băiat, atât de înspăimântată, atât de frumoasă, vreau s-o am din nou, curând, dă-o încolo de Sonja, vreau s-o fac cu Elene chiar acum, aici în tren, în faţa tuturor oamenilor ăstora, s-o umilesc, iar fiul lui Vandam să privească îngrozit, ha! Priveşte la suburbiile cu case din pământ care se sprijină una de alta, cu vaci şi oi pe străzile înguste şi pline de praf, întotdeauna m-am întrebat ce mănâncă oile astea de oraş cu fundul lor gras, unde pasc? În căsuţele acelea întunecate de lângă calea ferată nu există instalaţii de apă. Femeile din cadrul uşii curăţă legume, stau turceşte în ţărână. Pisici. Atât de graţioase, pisicile. Pisicile europene sunt altfel, mai încete şi mult mai grase; nu-i de mirare că aici pisicile sunt sacre, sunt atât de frumoase, un pisoiaş aduce noroc. Englezilor le plac câinii. Dezgustătoare animale, câinii: murdari, lipsiţi de demnitate, slugarnici, adulmecă şi le curg balele. Pisica e superioară şi o ştie. E atât de important să fii superior. Eşti fie stăpân, fie sclav. Eu îmi ţin capul sus, ca o pisică; mă mişc ignorând mulţimea, interesat numai de sarcina mea misterioasă, folosind oamenii aşa cum o pisică îşi foloseşte proprietarul, fără să mulţumească şi fără să accepte afecţiune, luând ceea ce i se oferă ca pe un drept, nu ca pe-un dar. Câte ore se fac până la Assyut, opt, zece? Trebuie să mă mişc rapid. Să-l găsesc pe Ismael. Trebuie să fie la fântână sau nu prea departe. Să iau radioul. Emisie la miezul nopţii. Apărarea britanică în întregime, ce lovitură, o să-mi acorde medalii. Germanii în Cairo. Ce grozav, o să punem noi la punct acest loc. Ce mai combinaţie, nemţi şi egipteni, eficienţă în timpul zilei şi senzualitate noaptea, tehnologie teutonă şi sălbăticie beduină, Beethoven şi haşiş. Dacă reuşesc să supravieţuiesc, să ajung la Assyut, să

iau legătura cu Rommel; apoi Rommel poate traversa ultimul pod, să distrugă ultima linie de apărare, să se năpustească spre Cairo, să-i anihileze pe britanici, ce mai victorie va fi. Dacă reuşesc. Ce triumf! Ce triumf!

Nu mi-e rău, *nu* mi-e rău, *nu* mi-e rău. Asta-mi spune trenul legănându-se pe traverse. Sunt prea mare să mai vomit în tren, o făceam pe când aveam opt ani. Tata m-a dus la Alexandria, mi-a cumpărat bomboane şi portocale şi limonadă, am mâncat prea mult, nu te gândi la asta, îmi face rău să mă gândesc la asta, tata a spus că nu am fost eu de vină, că era vina lui, dar mi-a fost întotdeauna rău, chiar dacă nu mâncam, azi Elene a cumpărat ciocolată, dar eu i-am spus nu, mulţumesc, sunt destul de mare ca să spun nu la ciocolată, puştii nu spun niciodată nu când li se dă ciocolată, pot să văd piramidele, una, două şi cu cea mică fac trei, trebuie să fie Giza. Unde ne ducem? Trebuia să mă ducă la şcoală. Apoi a scos cuţitul. E curbat. O să-mi taie capul, unde e tăticu'? Ar trebui să fiu la şcoală, avem geografia, prima oră, un test despre fiordurile norvegiene, le-am învăţat pe toate noaptea trecută, nu trebuia să-mi bat capul, am pierdut testul. *Asta numeşti tu hartă, Higgins? Seamănă mai curând cu desenul urechii tale, măi băiete!* Râd cu toţii. *Smythe nu ştie să scrie Moskenstraumen. Scrie-l de cincizeci de ori, băiete.* Fiecare se bucură că nu e Smythe. Bătrânul Johnstone deschide manualul. *Urmează tundra arctică.* Aş vrea să fiu la şcoală. Aş vrea ca Elene să-mi înconjoare umerii cu braţul. Aş vrea ca tipul să nu se mai uite la mine, să nu se mai holbeze la mine aşa, atât de încântat de el însuşi, cred că e nebun, unde e tata? Dacă nu mă gândesc la cuţit, va fi ca şi cum nici n-a fost. Nu trebuie să mă gândesc la cuţit, ca şi cum m-aş gândi la cuţit. E imposibil să nu te gândeşti în mod deliberat la ceva. Cum să te opreşti să te gândeşti la ceva?

Întâmplător. Gânduri întâmplătoare. Toate gândurile sunt întâmplătoare. Asta-i, am încercat să nu mă mai gândesc la cuţit preţ de-o secundă. Dacă zăresc un poliţist, mă reped la el şi ţip „Salvează-mă, salvează-mă!" O să fiu atât de iute, încât *el* n-o să mă poată opri. Pot alerga ca vântul, sunt iute. S-ar putea să văd un ofiţer. S-ar putea să văd un general. Voi striga „Bună dimineaţa, domnule general!" El o să se uite mirat la mine şi va spune „Ei, tinere, eşti un băiat grozav!" „Scuzaţi, domnule," îi voi spune, „sunt fiul maiorului Vandam, şi omul acesta mă ia cu el şi tata nu ştie, îmi pare rău că vă deranjez, dar am nevoie de ajutor." „Ce?" spune generalul. „Ascultă, domnule, nu poţi să faci asta fiului unui ofiţer britanic! Fără glume de-astea, ştii! Şterge-o, auzi? Cine dracu' te crezi? Şi nu-i nevoie să-mi fluturi cuţitul ăla, am un pistol! Eşti un băiat curajos, Billy." Sunt un băiat curajos. În fiecare zi, oamenii mor în deşert. Acasă, cad bombe. Vapoarele în Atlantic sunt scufundate de submarine, oamenii cad în apa rece ca gheaţa şi se înecă. Tipii din R.A.F. sunt doborâţi deasupra Franţei. Toţi sunt viteji. Capul sus! Blestemat să fie războiul ăsta! Asta spun toţi: blestemat să fie acest război. Apoi se urcă în carlingă, se năpustesc în raidul aerian, atacă următoarea dună, torpilează submarinele, scriu scrisori acasă. Credeam că e emoţionant.

Billy e atât de palid. Se vede. Încearcă să fie curajos. N-ar trebui, ar trebui să se comporte ca un copil, ar trebui să ţipe, să plângă, să fie cuprins de furie, Wolff n-ar putea să facă faţă la aşa ceva; dar el n-o s-o facă, desigur, căci a fost învăţat să fie tare, să-şi înăbuşe plânsul, să-şi înghită strigătul, să se stăpânească. Ştie cum s-ar comporta tatăl lui, băieţii nu fac altceva decât să-şi copieze taţii. Priveşte Egiptul. Un canal paralel cu linia ferată. Un petic de curmali. Un bărbat ghemuit pe câmp,

cu galabiya suflecată deasupra izmenelor albe, îngrijeşte plantele; un asin paşte, mult mai sănătos decât nefericitele specimene pe care le vezi trăgând căruţele în oraş; trei femei stau lângă canal şi spală rufe, izbindu-le de pietre ca să le cureţe; un om călare pe un cal galopează, trebuie să fie un effendi din partea locului, numai ţăranii cei mai bogaţi au cai; în depărtare, peisajul de ţară, verde, plin de vegetaţie se termină brusc într-un şir de dealuri prăfoase, de-un maro-roşcat. De fapt, Egiptul nu are decât o lăţime de treizeci de mile: restul e deşert. Ce să fac? Senzaţia aceasta din adâncul pieptului, de câte ori mă uit la Wolff. Felul în care îl priveşte pe Billy. Licărul din ochii lui. Neliniştea lui: cum se uită pe fereastră, apoi prin vagon, apoi la Billy, apoi la mine, din nou la Billy, în permanenţă cu acel licăr în ochi, privirea triumfătoare. Ar trebui să-l liniştesc pe Billy. Aş vrea să ştiu mai multe despre băieţi, am avut patru surori. Ce mamă vitregă, nepricepută aş fi pentru Billy. Aş vrea să-l ating, să-i înconjur umerii cu braţul, să-l strâng uşor, sau chiar să-l legăn, dar nu sunt sigură că vrea asta, s-ar putea să-l facă să se simtă şi mai rău. Poate că jucând un joc i-aş putea îndepărta gândul de la tot ce se întâmplă. Ce idee ridicolă. Poate că nu e atât de ridicolă. Uite ghiozdanul. Uite o carte cu exerciţii. Mă priveşte întrebător. Ce joc? Puncte şi cruci. Încep eu cu o cruce în mijloc. Felul în care se uită la mine, cum ia creionul, îmi vine să cred că dă curs ideii ăsteia nebuneşti ca să mă liniştească pe mine! Face un punct în colţ. Wolff smulge cartea, se uită la ea, ridică din umeri şi i-o dă înapoi. Continuăm. Va fi un joc echilibrat. Data viitoare va trebui să-l las să câştige. Pot juca fără să gândesc, mai mult de atât e păcat. Wolff are un radio de rezervă la Assyut. Poate că ar trebui să rămân cu el şi să încerc să-l împiedic să-l folosească. O speranţă! Trebuie să-l scap pe Billy, apoi să iau legătura cu Vandam şi să-i spun unde sunt. Sper că Vandam va vedea atlasul.

Poate că îl vede servitorul, şi sună la M.C.G. Poate c-o să zacă neobservat pe scaun toată ziua. Poate că Vandam nu se duce azi acasă. Trebuie să-l iau pe Billy de lângă Wolff, să-l îndepărtez de cuţit. Billy face un punct, apoi eu mâzgălesc în grabă. *Trebuie să fugim*, *fii pregătit.* Billy face o altă cruce, apoi: O.K. Punctul meu, crucea lui Billy şi *Când?* Punctul meu şi *Gara următoare.* A treia cruce a lui Billy încheie linia. Îmi zâmbeşte jubilând. A câştigat. Trenul încetineşte.

Vandam ştia că trenul continua să aibă avans faţă de el. Se oprise în gara din Giza, în apropierea piramidelor, ca să întrebe de cât timp trecuse trenul; apoi se oprise şi pusese aceeaşi întrebare în alte trei gări. Acum, după ce călătorise o oră, nu mai avea nevoie să se oprească şi să întrebe, căci şoseaua şi calea ferată mergeau paralel, de-o parte şi de alta a canalului, şi ar zări trenul dacă l-ar ajunge.

De fiecare dată când se oprise luase o înghiţitură de apă. Şapca de la uniformă, ochelarii şi eşarfa îl protejau de răul cel mare al prafului; dar soarele ardea îngrozitor şi îi era permanent sete. În cele din urmă îşi dădu seama că avea puţină temperatură. Se gândi că probabil răcise noaptea trecută, când zăcuse pe pământ lângă râu, ore întregi. Îşi simţea suflarea fierbinte în gâtlej, iar muşchii spatelui îl dureau.

Trebuia să se concentreze asupra şoselei. Era singura care străbătea în lungime Egiptul, de la Cairo la Aswan şi în consecinţă era în mare parte pavată; în ultimele luni armata făcuse nişte reparaţii; dar trebuia să fie atent la hopuri şi gropi. Din fericire drumul era drept ca o săgeată, aşa că putea vedea până departe ivirea vitelor, căruţelor, turmelor de oi şi şirurilor de cămile. Conducea foarte repede, încetinind numai în sate şi oraşe, unde în orice clipă se putea rătăci cineva în mijlocul drumului; nu voia să omoare un copil ca

să salveze un alt copil, nici chiar ca să-şi salveze propriul copil.

Până acum nu depăşise decât două maşini – un Rolls Royce greoi şi un Ford rablagit. Rolls-ul era condus de un şofer în uniformă, cu o pereche de englezi în vârstă pe locurile din spate; Fordul cel vechi era plin cu cel puţin o duzină de arabi. De acum, Vandam era foarte sigur că Wolff călătorea cu trenul.

Deodată auzi în depărtare un şuierat. Privind în faţă, în partea stângă, zări la o depărtare de cel puţin o milă înălţându-se o şuviţă de fum alb care provenea fără îndoială de la o locomotivă. Billy! gândi el. Elene! Mări şi mai mult viteza.

În mod paradoxal, fumul locomotivei îl făcu să se gândească la Anglia, la pantele blânde, câmpurile verzi nesfârşite, un turn de biserică ce se iveşte peste vârfurile unui pâlc de stejari, o cale ferată ce străbate o vale şi o locomotivă pufăind, în timp ce se pierde în depărtare. Preţ de o clipă se află în acea vale, gustând aerul umed al dimineţii; apoi viziunea se şterse şi văzu din nou cerul african albastru ca oţelul, câmpurile cu orez, palmierii şi stâncile brune în depărtare.

Trenul ajungea într-un oraş. Vandam nu mai ştia numele locurilor: cunoştinţele lui de geografie nu erau atât de bune, şi cam pierduse socoteala distanţelor parcurse. Era un orăşel. Probabil că avea trei-patru clădiri din cărămidă şi o piaţă.

Trenul avea să ajungă acolo înaintea lui. Îşi gândise bine planul, ştia ce avea să facă: dar avea nevoie de timp, îi era imposibil să dea buzna în gară şi să sară în tren fără să se pregătească dinainte. Ajunse în oraş şi încetini imediat. Strada era blocată de o turmă de oi. Din pragul unei uşi îl privea un bătrân ce trăgea din narghilea: un european pe o motocicletă era ceva rar, dar nu necunoscut. Un asin legat de-un copac fornăi la apropierea motocicletei. Un bivol care bea apă dintr-o găleată nici măcar nu-şi ridică privirile. Doi

puşti zdrenţăroşi alergau pe lângă el, ţinând un ghidon imaginar şi făcând: „Brrrm, brrrm”, imitând astfel motorul. Vandam zări gara. Din colţ nu putea zări peronul căci era acoperit de clădirea extrem de lungă a gării, dar putea observa ieşirea, văzând pe oricine ieşea. Va aştepta afară până la plecarea trenului, în eventualitatea că Wolff ar coborî; apoi va pleca mai departe şi va ajunge la timp la gara următoare. Opri motorul.

Trenul merse încet peste o trecere de nivel. Elene zări feţele răbdătoare ale oamenilor de dincolo de barieră, aşteptând trecerea trenului ca să poală traversa linia: un bărbat gras pe un măgar, un băieţel care conducea o cămilă, un cupeu tras de cal, un grup de bătrâne tăcute. Cămila se ghemui şi băiatul începu s-o izbească peste faţă cu un băţ şi apoi scena alunecă într-o parte şi n-o mai zări. Peste o clipă trenul va sosi în gară. Curajul o părăsi. Nu acum, îşi spuse ea. Nu am avut timp să mă gândesc la un plan. Gara următoare, să amân până la gara următoare. Dar îi spusese lui Billy că vor încerca să fugă în această gară. Dacă nu întreprindea nimic, n-ar mai avea încredere în ea. Trebuia să fie acum.

Încercă să imagineze un plan. Care era prioritatea? Să-l scape pe Billy de Wolff. Asta era singurul lucru care conta. Să-i dea lui Billy o şansă să fugă, apoi să-l împiedice pe Wolff să-l urmărească. Deodată îşi aduse aminte de o întâmplare din copilărie, o bătaie într-o stradă murdară din Alexandria: un băiat solid ca un taur care o lovea şi un altul intervenind şi luptându-se cu acesta, băiatul cel mic strigându-i: „Fugi! Fugi!”, în timp ce ea stătea şi privea la încăierare, îngrozită, dar fascinată. Nu-şi putea aminti cum se terminase.

Privi în jurul ei. „Gândeşte-te rapid!” Erau într-un vagon deschis, cu cincisprezece sau douăzeci de şiruri de bănci. Ea şi Billy stăteau unul lângă

altul, cu fața înainte. Wolff era în faţa lor. Lângă el era un loc gol. În spatele lui era uşa de ieşire pe platformă. Ceilalţi pasageri erau un amestec de europeni şi egipteni bogaţi, îmbrăcaţi cu toţii în haine europene. Le era cald, erau obosiţi şi nervoşi. Câţiva adormiseră. Conductorul de tren servea pahare cu ceai unui grup de ofiţeri din armata egipteană la celălalt capăt al vagonului.

Zări pe fereastră o mică moschee, apoi un tribunal franţuzesc şi, în sfârşit, gara. În ţărâna de lângă peronul din ciment crescuseră câţiva copaci. Un bătrân stătea cu picioarele încrucişate sub un copac şi fuma o ţigară. Şase soldaţi arabi care păreau nişte băieţandri, se înghesuiau pe o bancă mică. O femeie însărcinată ducea un copil în braţe. Trenul opri.

Nu încă, îşi spuse Elene; nu încă. Momentul potrivit pentru a face mişcarea e în clipa când trenul stă pe punctul să plece – asta i-ar da lui Wolff mai puţin timp ca să-i prindă. Nu se mişcă, deşi era nerăbdătoare. Pe peron era un ceas cu cifre romane. Se oprise la cinci fără cinci. La fereastră se ivi un bărbat care vindea sucuri de fructe, dar Wolff îl alungă.

Un preot în straie copte urcă în tren şi ocupă locul de lângă Wolff, spunând politicos:

— *Vous permettez, m'sieur?*

Wolff îi zâmbi încântător şi-i răspunse:

— *Je vous en prie.*

Elene îi şopti lui Billy:

— Când şuieră locomotiva, fugi la uşă şi sări din tren.

Inima începu să-i bată mai repede. O făcuse, deci.

Billy nu spuse nimic. Wolff întrebă:

— Ce-a fost asta?

Elene se uită în altă parte. Locomotiva şuieră.

Billy se uită la Elene, ezitând.

Wolff se încruntă.

Elene se aruncă asupra lui Wolff, întinzându-şi mâinile către faţa lui. Fu deodată cuprinsă de furie şi ură împotriva lui pentru toată umilirea, neliniştea şi durerea pe care i le provocase. El îşi ridică braţele ca să se apere, dar nu-i stăvili atacul. Fu uluită de propria ei putere. Îi zgârie faţa cu unghiile şi văzu ţâşnind sângele.

Preotul ţipă, luat prin surprindere.

Peste spătarul locului lui Wolff, Elene îl văzu pe Billy alergând spre uşă şi luptându-se s-o deschidă.

Se prăbuşi peste Wolff, cu faţa lipită de fruntea lui. Se ridică din nou şi încercă să-i zgârie ochii.

În cele din urmă, Wolff îşi regăsi glasul şi urlă de furie. Reuşi să se ridice de pe scaun şi o împinse pe Elene cu spatele. Ea se agăţă de el şi îl prinse de pieptul cămăşii cu amândouă mâinile. Apoi Wolff o lovi. Palma îi apăru de sub încheietură, se adună în pumn apoi o lovi în maxilar. Nu ştiuse că o lovitură de pumn poate să doară atât de rău. Dădu drumul cămăşii lui Wolff şi căzu la loc pe bancă. Vederea îi reveni şi-l zări pe Wolff îndreptându-se către uşă. Se ridică în picioare.

Billy reuşise să deschidă uşa. Îl văzu deschizând-o larg şi sărind pe peron. Wolff sări după el. Elene alergă la uşă.

Billy zorea pe peron, alergând ca vântul. Wolff îl urmărea.

Puţinii egipteni din preajmă se uitau, uşor miraţi, fără să facă nimic. Elene coborî din tren şi alergă după Wolff. Trenul se zgâlţâi, gata să pornească. Wolff acceleră. Elene strigă:

— Fugi, Billy, fugi!

Billy aruncă o privire în urmă. Era aproape de ieşire acum.

Un controlor de bilete îmbrăcat în haină de ploaie stătea la ieşire privind cu gura căscată. Elene se gândi: „N-o să-l lase să iasă, nu are bilet.” Nu contează, îşi dădu ea seama, căci trenul începuse să înainteze şi Wolff trebuia să se

întoarcă. Wolff se uită spre tren, dar nu încetini pasul. Elene înţelese că Wolff nu putea să-l prindă pe Billy şi-şi spuse: „Am reuşit!” Apoi Billy căzu.

Alunecase pe ceva, o frunză sau o mână de nisip. Îşi pierdu complet echilibrul, zbură prin aer, purtat de inerţie, şi căzu lovindu-se puternic de pământ. Într-o fracţiune de secundă, Wolff fu deasupra lui, aplecându-se să-l ridice. Elene îi ajunse şi sări în spinarea lui Wolff. Acesta se împletici şi-l scăpă pe Billy. Elene se agăţă de Wolff. Trenul se mişca încet, dar continuu. Wolff apucă brațele Elenei, i le desprinse de pe trupul lui şi-şi scutură umerii largi, zvârlind-o la pământ.

O clipă rămase nemişcată. Ridicând privirea, văzu că Wolff îl aruncase pe Billy pe umăr. Băiatul ţipa şi-l izbea pe Wolff cu pumnii în spate, dar fără niciun efect. Wolff alergă câţiva paşi pe lângă trenul în mişcare, apoi sări printr-o uşă deschisă. Elene voia să rămână acolo unde era, să nu-l mai vadă niciodată pe Wolff; dar nu-l putea părăsi pe Billy. Se strădui să se ridice în picioare.

Alergă poticnindu-se pe lângă tren. Cineva îi întinse o mână. O apucă şi sări. Era în tren.

Dăduse greş într-un mod lamentabil. Era din nou acolo de unde plecase. Se simţea zdrobită.

Îl urmă pe Wolff înapoi prin vagoane până la locurile lor. Nu privea la chipurile celor pe lângă care treceau. Îl văzu pe Wolff dându-i lui Billy una zdravănă la fund şi trântindu-l pe locul lui. Băiatul plângea în tăcere.

Wolff se întoarse către Elene.

— Eşti nebună şi proastă, îi spuse tare, ca să audă şi ceilalţi pasageri. O înhăţă de braţ şi o trase mai aproape de el. O lovi peste faţă cu palma, apoi cu dosul palmei, apoi din nou cu palma, iar şi iar. O durea, dar Elene nu avea destulă energie ca să se opună. În cele din urmă preotul se ridică în picioare, îl bătu pe Wolff pe umăr şi-i spuse ceva.

Wolff îi dădu drumul şi se aşeză. Ea privi de jur-împrejur.

Se holbau cu toţii la ea. Nimeni n-ar ajuta-o, căci nu numai că era egipteancă, dar era o femeie egipteancă, şi femeile, ca şi cămilele, trebuie din când în când bătute. Când le întâlnea privirile, ceilalţi pasageri se uitau în altă parte, stânjeniţi, şi reveneau la ziarele, cărţile şi priveliştile de pe fereastră. Nimeni nu-i vorbi.

Se lăsă pe locul ei. Mânia inutilă, neputincioasă clocotea în ea. Aproape că reuşiseră să scape.

Înconjură copilul cu braţul şi-l trase mai aproape de ea. Începu să-l mângâie pe păr. După un timp, Billy adormi.

27

Vandam auzi trenul pufăind, mişcându-se şi pufăind din nou. Luă viteză şi ieşi din gară. Vandam mai luă o înghiţitură de apă. Sticla era goală. O puse la loc în coş. Trase adânc din ţigară şi aruncă mucul. Cu excepţia câtorva ţărani, nu coborâse nimeni din tren. Vandam porni motorul şi plecă.

În câteva minute ieşi din orăşel şi reveni la şoseaua îngustă şi dreaptă de lângă canal. Curând lăsă trenul în urmă. Era amiază: razele soarelui erau atât de fierbinţi încât păreau flăcări. Vandam îşi imagină că dacă şi-ar scoate braţul arşiţa ar întârzia pe el ca un lichid vâscos. Şoseaua se întindea în faţă ca o infinitate tremurândă. Vandam îşi spuse: dacă m-aş îndrepta direct în canal, ce răcoros şi înviorător ar fi!

În timpul drumului luase o hotărâre. Plecase din Cairo fără niciun gând clar, doar că trebuie să-l salveze pe Billy; dar la un moment dat îşi dăduse seama că asta nu era singura lui datorie. Era încă război.

Vandam era aproape sigur că Wolff fusese prea ocupat la miezul nopţii ca să folosească radioul. În această dimineaţă renunţase la radio, aruncase cartea în fluviu şi arsese cheia codului. Se părea că mai avea un radio, un exemplar din *Rebecca* şi altă cheie pentru cod, şi că locul unde acestea erau ascunse era la Assyut. Pentru ca planurile de inducere în eroare elaborate de Vandam să fie aplicate, el avea nevoie de radio şi de cheie – şi asta însemna că trebuia să-l lase pe Wolff să ajungă la Assyut şi să-şi găsească radioul de rezervă.

Probabil că a fost o decizie chinuitoare, dar într-un fel Vandam o luă cu sânge rece. Într-adevăr, trebuia să-i salveze pe Billy şi Elene; dar *după* ce Wolff îşi ia radioul de rezervă. Va fi greu pentru băiat, al dracului de greu, dar ce-a fost mai rău – răpirea – aparţinea deja trecutului şi era ireversibilă, iar să trăiască sub guvernarea nazistă, având tatăl într-un lagăr de concentrare, ar fi la fel de al dracului de greu.

Odată hotărârea luată şi inima întărită, Vandam trebuia să fie sigur că Wolff era cu adevărat în tren. Şi încercând să-şi imagineze cum să verifice, se gândi la un mod prin care să facă în acelaşi timp lucrurile un pic mai uşoare pentru Billy şi Elene.

Când ajunse în oraşul următor îşi dădu seama că era cu cel puţin cincisprezece minute înaintea trenului. Era un loc asemănător cu oraşul precedent: aceleaşi animale, aceleaşi străzi prăfuite, aceeaşi oameni care abia se mişcau, aceeaşi mână de clădiri din cărămidă. Secţia de poliţie era într-o piaţetă centrală, în faţa gării, flancată de o moschee imensă şi de-o mică biserică. Vandam trase în faţă şi claxonă de câteva ori hotărât.

Doi poliţişti arabi ieşiră din clădire: un bărbat cărunt îmbrăcat în uniformă albă cu pistol la centură şi un băiat de optsprezece sau douăzeci de ani care nu era înarmat. Bărbatul mai în vârstă îşi încheia nasturii cămăşii. Vandam coborî de pe motocicletă şi-i zbieră:

— Atenţiune, drepţi!

Cei doi luară poziţia de drepţi şi salutară. Vandam le răspunse la salut, apoi dădu mâna cu cel mai în vârstă.

— Urmăresc un criminal periculos şi am nevoie de ajutorul vostru, spuse el teatral.

Ochii omului sclipiră.

— Să mergem înăuntru.

Vandam trecu în frunte. Simţea că trebuie să păstreze iniţiativa în mâinile lui. Nu era câtuşi de

puţin sigur de statutul lui aici şi dacă poliţiştii nu voiau să colaboreze nu prea avea ce să facă. Intră în acea cameră şi poliţiştii îl urmară.

Vandam îi spuse celui mai în vârstă:

— Cheamă Cartierul General britanic din Cairo.

Îi dădu numărul şi omul ridică receptorul. Vandam se întoarse către poliţistul cel tânăr.

— Ai văzut motocicleta?

— Da, da, dădu el violent din cap.

— Poţi s-o conduci?

Băiatul se înfioră de plăcere la acest gând.

— Conduc foarte bine.

— Du-te afară şi încearc-o.

Băiatul se uită nehotărât spre superiorul lui care striga în receptor.

— Hai, du-te, îi spuse Vandam.

Băiatul ieşi.

Poliţistul mai în vârstă îi întinse lui Vandam receptorul.

— Aveţi M.C.G.-ul.

Vandam vorbi în receptor:

— Dă-mi repede legătura cu căpitanul Jakes.

Aşteptă.

După un minut sau două pe fir se auzi glasul lui Jakes.

— Alo, da?

— Aici Vandam. Sunt în sud, am o bănuială.

— E mare panică aici de când ştabii au aflat ce s-a întâmplat noaptea trecută – pe brigadier l-au apucat pandaliile, iar Bogge se învârte ca o băşină într-o izmană – unde mama mă-sii sunteţi, domnule?

— Nu contează exact unde. N-o să mai fiu mult timp aici şi deocamdată trebuie să acţionez singur. Ca să asigurăm sprijinul maxim al corpului poliţienesc... (vorbea astfel pentru ca poliţistul să nu-l poată înţelege), vreau să joci scena cu unchiul olandez. Eşti gata?

— Da, domnule.

Vandam întinse telefonul poliţistului cărunt şi se dădu înapoi. Bănuia ce îi spunea Jakes. Fără să-şi dea seama, poliţistul stătea şi mai drept şi-şi îndreptă şi umerii în timp ce Jakes îi dădea instrucţiuni, în termeni foarte clari, să facă tot ce îi cerea Vandam şi cât mai repede.

— Da, domnule, spuse poliţistul de câteva ori. Şi în final adăugă: vă rog să fiţi convins, prea onorate domn, că vom face tot ce ne stă în putere...

Se opri brusc. Vandam bănui că Jakes închisese. Poliţistul aruncă o privire spre Vandam şi rosti: „La revedere” în gol.

Vandam se duse la fereastră şi privi afară. Tânărul poliţist se tot învârtea cu motocicleta în jurul piaţetei, claxonând şi ambalând motorul. O mică mulţime se adunase să-l privească şi un pâlc de copii alergau în urma motocicletei. Băiatul rânjea cu gura până la urechi. Merge, îşi spuse Vandam.

— Ascultă, spuse el. Mă urc în trenul spre Assyut când opreşte aici peste câteva minute. Voi coborî la următoarea gară. Vreau ca băiatul să vină cu motocicleta până la gara următoare şi să ne întâlnim acolo. Ai înţeles?

— Da, domnule, spuse omul. Deci trenul va opri aici?

— Nu opreşte de obicei?

— Trenul spre Assyut nu opreşte aici în mod obişnuit.

— Atunci du-te la gară şi spune-le să-l oprească!

— Da, domnule!

Poliţistul ieşi în fugă.

Vandam îl urmări străbătând piaţeta. Trenul nu se auzea încă. Mai avea timp pentru încă un telefon. Ridică receptorul, aşteptă operatorul apoi ceru baza armatei din Assyut. Ar fi un adevărat miracol dacă circuitul telefonic ar funcţiona corect de două ori la rând. Funcţionă. Assyut răspunse şi Vandam îl ceru pe căpitanul Newman. Aşteptă

mult până îl găsiră. În cele din urmă căpitanul veni la telefon.

— Aici Vandam. Cred că sunt pe urma tipului cu cuţitul.

— E minunat, domnule! spuse Newman. Pot să vă ajut?

— Da, ascultă. Trebuie să fim foarte discreţi. Dintr-o mulţime de motive pe care o să ţi le explic mai târziu, acţionez absolut singur şi dacă m-aş duce după Wolff cu o echipă mare de oameni înarmaţi ar fi mai mult decât inutil.

— Înţeleg. Ce vreţi să fac?

— Sosesc la Assyut în câteva ore. Am nevoie de un taxi, o galabiya largă şi un băieţel. Se poate?

— Desigur, nicio problemă. Veniţi pe şosea.

— Ne întâlnim la intrarea în oraş, ce zici?

— Bine. Vandam auzi în depărtare zgomotul trenului, şu-şu-şu. Trebuie să plec.

— Vă aştept.

Vandam închise. Puse o bancnotă de cinci lire sterline pe masă lângă telefon: un mic bacşiş nu strica niciodată. Ieşi în piaţetă. Înspre nord se zărea apropiindu-se fumul trenului. Poliţistul mai tânăr veni la el pe motocicletă.

— Eu mă urc în tren, îi spuse Vandam. Tu mergi cu motocicleta până la gara următoare şi mă aştepţi acolo. Bine?

— Bine, bine! Era încântat.

Vandam scoase o bancnotă de o liră sterlină şi o rupse în două. Ochii poliţistului se făcură mari de tot. Vandam îi întinse o jumătate.

— Primeşti cealaltă jumătate când ne întâlnim.

— O.K.!

Trenul intrase aproape în gară. Vandam străbătu în fugă piaţeta. Poliţistul mai în vârstă îi veni în întâmpinare.

— Şeful de gară opreşte trenul.

Vandam îi strânse mâna.

— Mulţumesc. Cum le cheamă?

— Sergent Nesbah.

— Le voi pomeni de dumneata la Cairo. La revedere.

Vandam se grăbi spre gară. Alergă spre sud pe peron, departe de tren, astfel încât să se poată urca la capătul din faţă fără ca vreun pasager să-l vadă pe fereastră.

Trenul intră în gară, scoţând fum. Şeful de gară veni pe peron spre Vandam. Când trenul opri, şeful de gară vorbi cu mecanicul de locomotivă şi fochistul. Vandam le dădu la toţi câte un bacşiş şi se urcă în tren.

Se trezi într-un vagon de clasa a treia. Fără îndoială că Wolff călătorea cu clasa întâi. Începu să străbată trenul, croindu-şi drum peste oamenii care stăteau pe jos cu cutiile, coşurile şi animalele lor. Observă că pe duşumea erau mai ales femei şi copii: băncile din lemn erau ocupate de bărbaţi cu ţigările şi sticlele lor de bere. În vagoane erau o căldură şi un miros de nesuportat. O parte din femei găteau pe sobe improvizate: fără îndoială că era periculos! Vandam aproape călcă peste un copilaş care se târa pe duşumeaua murdară. Avu senzaţia că dacă nu l-ar fi evitat pe copil în ultima clipă, ar fi fost linşat.

Trecu prin trei vagoane de clasa a treia, apoi ajunse la uşa unui vagon de clasa întâi. În faţa uşii dădu de un paznic care stătea pe un scăunel din lemn şi bea ceai dintr-un pahar. Paznicul se ridică.

— Puţin ceai, domnule general?

— Nu, mulţumesc.

Vandam a trebuit să strige ca să se facă auzit din cauza zgomotului roţilor de sub ei.

— Trebuie să verific documentele tuturor pasagerilor de la clasa întâi.

— Totu’ în ordine, totu’ foarte bine, spuse paznicul, încercând să fie îndatoritor.

— Câte vagoane de clasa întâi sunt?

— Totu’ în ordine...

Vandam se aplecă şi strigă în urechea omului:

— Câte vagoane de clasa întâi sunt?

Paznicul ridică două degete.

Vandam dădu din cap şi se îndreptă de mijloc. Se uită spre uşă. Deodată nu mai fu sigur că avea stăpânirea de sine ca să facă asta. Îşi spuse că Wolff nu îl văzuse niciodată bine – se luptaseră în întuneric, pe alee – dar nu putea fi absolut sigur. Tăietura de pe obraz l-ar fi putut da de gol, dar acum era complet acoperită de barbă; totuşi va trebui să încerce să ţină această parte a obrazului întoarsă. Billy era adevărata problemă. Vandam trebuia să-l avertizeze în vreun fel pe fiul lui să stea liniştit, prefăcându-se că nu-şi recunoaşte tatăl. Păcat că nu era posibil să plănuiască totul pe-ndelete. Trebuia pur şi simplu să acţioneze şi să gândească din mers.

Respiră adânc şi deschise uşa.

Intrând înăuntru, aruncă o privire rapidă şi nervoasă spre primele locuri şi nu recunoscu pe nimeni. Când închise uşa se întoarse cu spatele spre interiorul vagonului, apoi reveni cu faţa. Trecu repede cu privirea peste şirurile de bănci: nici urmă de Billy.

Se adresă pasagerilor din apropierea lui:

— Actele vă rog, domnilor.

— Ce înseamnă asta, domnule maior? spuse ofiţerul din armata egipteană, un colonel.

— Control de rutină, domnule, răspunse Vandam.

Înaintă încet pe interval verificând documentele. Până ajunse la jumătatea vagonului studiase destul de bine pasagerii ca să fie sigur că Wolff, Elene şi Billy nu erau acolo. Simţea că trebuie să termine pantomima verificării actelor înainte de a trece în celălalt vagon. Începea să se întrebe dacă nu cumva intuiţia lui greşise. Poate că nu erau deloc în tren; poate că nici nu se duceau spre Assyut; poate că indiciul din atlas era un şiretlic...

Ajunse la capătul vagonului şi trecu în spaţiul dintre vagoane. Dacă Wolff e în tren, îl voi vedea

acum, îşi spuse el. Dacă Billy e aici... dacă Billy e aici...

Deschise uşa.

Îl zări imediat pe Billy. Simţi o durere ca o rană. Băiatul dormea pe locul lui, cu picioarele abia atingând duşumeaua, cu trupul alunecat într-o parte şi părul răvăşit pe frunte. Ţinea gura deschisă şi fălcile i se mişcau încet: Vandam ştia, căci îl mai văzuse astfel şi altă dată, că Billy scrâşnea din dinţi prin somn.

Femeia care îşi ţinea braţul în jurul lui şi pe al cărei piept îşi odihnea capul, era Elene. Vandam încercă un sentiment deconcertant de *déjà vu:* îi amintea de noaptea când o găsise pe Elene sărutându-l pe Billy înainte de culcare...

Elene ridică privirea.

Întâlni privirea lui Vandam. El văzu cum chipul ei începe să-şi schimbe expresia: ochii i se deschideau larg, gura era gata să scoată un strigăt de surpriză; şi, pentru că se aştepta la aşa ceva, ridică iute un deget la buze într-un gest de tăcere. Ea înţelese imediat şi coborî ochii; dar Wolff îi surprinsese privirea şi-şi întoarse imediat capul să vadă ce anume zărise ea.

Era în stânga lui Vandam, iar obrazul stâng era cel pe care îl tăiase cuţitul lui Wolff. Vandam se răsuci astfel încât să stea cu spatele spre interiorul vagonului, apoi se adresă celor ce ocupau locurile pe şirul opus celui unde era Wolff.

— Actele, vă rog.

Nu se gândise că Billy ar putea dormi.

Fusese pregătit să-i facă şi băiatului un semn rapid, aşa cum procedase cu Elene, şi sperase că Billy ar reacţiona destul de repede ca să-şi mascheze surpriza. Dar acum situaţia era alta. Dacă Billy s-ar trezi din somn şi l-ar zări pe tatăl lui stând acolo, probabil că ar da totul de gol înainte de-a avea timp să se gândească. Vandam se întoarse spre Wolff şi-i spuse:

— Actele, vă rog.

Era prima dată când îşi întâlnea duşmanul faţă în faţă. Wolff era un ticălos chipeş. Faţa lui mare avea trăsături puternice: frunte lată, nas coroiat, dinţi albi şi regulaţi, bărbie lată. Numai în jurul ochilor şi în colţurile gurii erau mici semne de slăbiciune, de automulţumire, de depravare. Wolff întinse documentele şi privi pe fereastră plictisit. Documentele îl identificau drept Alex Wolff, de la Villa les Oliviers, Garden City. Omul avea nişte nervi remarcabili.

— Unde mergeţi, domnule? întrebă Vandam.

— Assyut.

— Afaceri?

— Să-mi vizitez nişte rude.

Glasul era puternic şi grav şi Vandam nici n-ar fi observat accentul dacă nu ar fi fost atent la asta.

— Sunteţi împreună? întrebă Vandam.

— Fiul meu şi guvernanta lui, răspunse Wolff.

Vandam luă actele Elenei şi se uită la ele. Voia să-l apuce pe Wolff de gât şi să-l zgâlţâie până i-ar zornăi oasele. *Fiul meu şi guvernanta lui.* Ticălosule.

Îi înapoie Elenei actele.

— Nu-i nevoie să-l treziţi pe copil, spuse el.

Vandam se uită la preotul care stătea lângă Wolff şi luă actele pe care i le întindea.

— Despre ce e vorba, domnule maior? întrebă Wolff. Vandam îl privi din nou şi observă că-avea o zgârietură proaspătă pe bărbie, o zgârietură lungă: probabil că Elene se împotrivise.

— Măsuri de siguranţă, domnule.

— Şi eu merg tot la Assyut, spuse preotul.

— Da, spuse Vandam, la mănăstire?

— Într-adevăr. Aţi auzit deci despre ea?

— Locul unde a stat Sfânta Familie după ce a petrecut un timp în deşert.

— Exact. Aţi fost acolo?

— Nu încă – poate c-am să reuşesc de această dată.

— Sper, spuse preotul.

Vandam îi înapoie actele.

— Mulţumesc.

Merse cu spatele în lungul intervalului la următorul şir de banchete şi continuă să examineze actele. Când îşi ridică privirea, întâlni ochii lui Wolff aţintiţi asupra lui. Wolff îl urmărea lipsit de orice expresie! Vandam se întrebă dacă făcuse ceva suspect. Când îşi ridică din nou privirea, Wolff se uita pe fereastră.

„Ce gândea oare Elene? Probabil că se întreabă ce am de gând", îşi spuse Vandam. „Poate că îmi ghiceşte intenţiile. Oricum, trebuie să-i fie greu să stea nemişcată şi să mă vadă trecând mai departe fără să fac nimic. Cel puţin ştie că nu e singură."

„Ce gândea Wolff? Probabil că era neliniştit, sau nu mai putea de bucurie, sau îi era frică sau era nerăbdător... Nu, nimic din toate astea", îşi dădu seama Vandam. Wolff era plictisit.

Ajunse la capătul vagonului şi examină şi ultimele acte. Tocmai le înapoia, gata să se retragă pe interval, când auzi un ţipăt care-i străpunse inima:

— E TATA!

Îşi ridică privirea. Billy alerga pe interval către el, legănându-se dintr-o parte în alta, lovindu-se de bănci, cu braţele întinse.

Dumnezeule!

Îi zări, în spatele lui Billy, pe Elene şi pe Wolff ridicându-se în picioare şi privind, Wolff intens, Elene înfricoşată. Vandam deschise uşa din spatele lui, prefăcându-se că nu dă atenţie lui Billy şi ieşi. Billy ieşi şi el în zbor. Vandam trânti uşa. Îl luă pe Billy în braţe.

— Nu-i nimic, spuse Vandam. Linişteşte-te.

Wolff va veni să vadă ce se întâmplă.

— Ei m-au luat! spuse Billy. Am lipsit de la geografie şi mi-a fost tare, tare frică!

— Acum totul e bine.

Vandam simţea că nu-l putea părăsi pe Billy acum; va trebui să-l păstreze pe copil şi să-l ucidă

pe Wolff, va trebui să abandoneze planul de inducere în eroare, radioul şi cheia codului... „Nu, trebuia s-o facă, *trebuia* s-o facă...” Îşi reprimă instinctele.

— Ascultă, spuse el. Sunt aici şi veghez asupra ta, dar trebuie să-l prind pe omul ăla şi nu vreau ca el să ştie cine sunt. E spionul german pe care îl urmăresc, înţelegi?

— Da, da...

— Ascultă. Poţi să te prefaci şi să spui că ai greşit? Poţi să te prefaci că nu sunt tatăl tău? Poţi să te întorci la el?

Billy se holbă la el cu gura căscată. N-a spus nimic, dar întreaga lui expresie striga *NU, nu, nu!*

— Asta e o poveste cu detectivi adevărată, Billy, şi noi facem parte din ea, şi eu şi tu. Trebuie să te întorci la omul acela şi să pretinzi că ai greşit; dar ţine minte, o să fiu prin preajmă şi împreună îl vom prinde pe spion. E bine? E bine?

Billy nu răspunse.

Uşa se deschise şi apăru Wolff.

— Ce înseamnă asta? întrebă Wolff.

Vandam îşi goli chipul de orice expresie şi se strădui să zâmbească.

— Se pare că s-a trezit dintr-un vis şi m-a luat drept tatăl lui. Am aceeaşi statură cu dumneavoastră... Aţi spus că sunteţi tatăl lui, nu?

Wolff se uită spre Billy.

— Ce prostie! spuse el repezit. Întoarce-te imediat la locul tău.

Billy nu se mişcă.

Vandam puse o mână pe umărul lui Billy.

— Hai, tinere, să mergem să câştigăm războiul, spuse el.

Vechea frază îşi făcu efectul. Billy zâmbi vitejeşte.

— Îmi pare rău, domnule. Cred că am visat.

Billy se întoarse şi intră în vagon. Wolff se duse după el şi Vandam îi urmă. În timp ce mergea pe interval, trenul încetini. Vandam înţelese că se

apropiau deja de gara următoare unde îl aştepta motocicleta. Billy ajunse la locul lui şi se aşeză. Elene se uita la Vandam fără să înţeleagă. Billy îi atinse braţul şi-i spuse:

— Nu-i nimic, am greşit, probabil că am visat.

Ea se uită la Billy, apoi la Vandam şi o lumină ciudată i se ivi în priviri: părea că e gata să izbucnească în lacrimi.

Vandam nu voia să treacă mai departe. Voia să se aşeze, să vorbească, să facă orice ca să prelungească timpul pe care îl petrecea cu ei. Dincolo de fereastra trenului apăru un alt orăşel înecat de praf. Vandam îşi reprimă tentaţia şi se opri în uşa vagonului.

— Călătorie plăcută, îi spuse el lui Billy.

— Mulţumesc, domnule.

Trenul intră în gară şi se opri, Vandam coborî şi merse un timp pe peron. Se opri la umbra unei copertine şi aşteptă. Nu mai coborî nimeni, dar două sau trei persoane se urcară la clasa a treia. Se auzi un fluier şi trenul se puse în mişcare. Privirea lui Vandam era fixată asupra ferestrei care ştia că este alături de locul lui Billy. Când fereastra trecu prin dreptul lui zări chipul lui Billy. Billy îşi ridică mâna într-un mic gest de salut. Vandam îi răspunse, apoi chipul copilului dispăru.

Vandam îşi dădu seama că tremură din tot trupul.

Urmări trenul devenind tot mai mic în depărtare. Când nu-l mai zări aproape, părăsi gara. Afară îl aşteptau motocicleta şi tânărul poliţist din oraşul precedent care stătea sprijinit de ea şi explica tainele acesteia unui mic grup de admiratori. Vandam îi dădu cealaltă jumătate a bancnotei. Tânărul îl salută.

Vandam urcă pe motocicletă şi o porni. Nu ştia cum va ajunge poliţistul acasă şi nici nu-i păsa. Ieşi din oraş, îndreptându-se pe şosea spre sud. Soarele trecuse de zenit, dar arşiţa continua să fie cumplită.

În curând Vandam depăşi trenul. Calculă că va ajunge la Assyut cu treizeci sau patruzeci de minute înaintea acestuia. Căpitanul Newman îi va ieşi în întâmpinare. În linii mari Vandam ştia ce va face după aceea, dar amănuntele urmau să fie improvizate din mers.

Se îndepărtă de trenul care îi ducea pe Billy şi Elene, singurii oameni pe care îi iubea. Îşi explică din nou că făcuse ceea ce trebuia, ce era cel mai bine pentru toţi, cel mai bine pentru Billy; dar în subconştient o voce spunea: e crud, crud, crud.

28

Trenul intră în gară şi opri. Elene zări o placă pe care era scris în arabă şi engleză Assyut. Înţelese, nu fără un şoc, că ajunseseră.

Fusese o uşurare enormă să vadă chipul blând şi îngrijorat al lui Vandam în tren. Un moment fusese într-o stare de euforie: desigur, simţise ea, se sfârşise totul. Urmărise pantomima cu actele, aşteptându-se în orice clipă să scoată un pistol, să-şi dezvăluie identitatea sau să-l atace pe Wolff. Treptat înţelese că nu va fi atât de simplu. Fusese uluită şi oarecum îngrozită de sângele rece cu care Vandam îşi trimisese fiul înapoi la Wolff; iar curajul lui Billy părea incredibil. Moralul îi scăzu şi mai mult când îl văzu pe Vandam pe peron făcând cu mâna în timp ce trenul se îndepărta. Ce joc juca?

Fără îndoială, avea încă în minte codul *Rebecca.* Avea fără îndoială un plan ca să-i scape pe ea şi pe Billy şi în acelaşi timp şi să obţină cheia codului. Ar fi vrut să ştie cum. Din fericise, Billy nu părea tulburat de asemenea gânduri: tatăl lui ţinea situaţia sub control şi se părea că băiatului nici nu-i trecea prin cap că planurile tatălui lui ar putea să dea greş. Se înviorase, era interesat de peisajul rural pe care îl străbătea trenul şi chiar îl întrebase pe Wolff de unde îşi luase cuţitul. Elene dorea să aibă şi ea atâta încredere în William Vandam.

La rândul său, Wolff avea un moral ridicat. Incidentul cu Billy îl speriase şi se uitase la Vandam cu ostilitate şi nelinişte; dar se liniştise când Vandam coborâse din tren. După asta starea lui de spirit oscilase între plictiseală şi excitaţie nervoasă, iar acum, sosind la Assyut, starea de excitaţie deveni predominantă. Intervenise o

anume schimbare în ultimele douăzeci şi patru de ore, îşi spuse Elene. Când îl întâlnise pe Wolff prima oară, fusese un bărbat foarte blând, echilibrat. Chipul îi trăda rareori vreo altă emoţie spontană în afară de o vagă aroganţă, trăsăturile îi fuseseră în general foarte imobile, iar mişcările aproape apatice. Acum toate astea dispăruseră. Se agita, privea neliniştit în jurul lui şi la fiecare câteva secunde colţurile gurii se răsuceau aproape imperceptibil, parcă gata să zâmbească sau poate să se strâmbe la propriile gânduri. Echilibrul care cândva dăduse impresia că făcea parte din natura lui intimă se dovedea acum o faţadă plină de crăpături. Bănui că asta se datora faptului că înfruntarea lui cu Vandam se încărcase de ură. Ceea ce începuse ca un joc de-a moartea devenise o bătălie pe viaţă şi pe moarte. Era ciudat că Wolff, cel mai nemilos dintre ei, devenea tot mai disperat în timp ce Vandam dovedea tot mai mult sânge rece.

„La dracu', numai să nu aibă prea mult sânge rece", îşi spuse Elene.

Wolff se ridică şi îşi luă valiza din plasa de bagaje. Elene şi Billy coborâră în urma lui din tren. Acest oraş era mai mare şi mai agitat decât celelalte prin care trecuseră, iar peronul era mai aglomerat. În timp ce coborau din tren au fost îmbrânciţi de oameni care voiau să se urce. Wolff, cu un cap mai înalt decât majoritatea celorlalţi, privi de jur-împrejur căutând ieşirea, o zări şi începu să-şi croiască drum prin îmbulzeală. Pe neaşteptate, un băieţel murdar, desculţ, cu o pijama cu dungi verzi, înhăţă valiza lui Wolff, strigând:

— Am taxi! Am taxi!

Wolff nu voia să dea drumul la valiză, dar nici băiatul nu se lăsa mai prejos. Wolff ridică amuzat din umeri, uşor stânjenit, şi se lăsă tras de băiat către ieşire.

Au prezentat biletele, şi au ieşit în piaţetă. După-amiaza era pe sfârşite, dar aici în sud soarele

ardea încă foarte tare. Piaţeta era mărginită de clădiri destul de înalte, din care una se numea Grand Hotel. În faţa gării era un şir de trăsuri cu cai. Elene privi de jur-împrejur, aşteptându-se aproape să dea peste un detaşament de soldaţi pregătiţi să-l aresteze pe Wolff. Nu era nici urmă de Vandam. Wolff îi spuse băieţelului arab:

— Taxi cu motor, vreau un taxi cu motor.

Era şi o asemenea maşină, un vechi Morris parcat la câţiva yarzi în spatele trăsurilor cu cai. Băiatul îi conduse la ea.

— Urcă-te în faţă, îi spuse Wolff Elenei.

Îi dădu băiatului o monedă şi se urcă în spate, împreună cu Billy. Şoferul purta ochelari negri şi avea capul înfăşurat după obiceiul arab ca să se ferească de soare.

— Spre sud, către mănăstire, îi spuse Wolff în arăbeşte.

— O.K., spuse şoferul.

Inima Elenei se opri o clipă. Cunoştea această voce. Se uită la şofer. Era Vandam.

Vandam se îndepărtă de gară spunându-şi: „Până aici toate bune – exceptând limba arabă.” Nici nu-i trecuse prin minte că Wolff îi va vorbi şoferului în limba arabă. Cunoştinţele lui Vandam în această limbă erau rudimentare, dar era în stare să indice – şi deci să înţeleagă – direcţiile de mers. Putea răspunde monosilabic, sau mormăind sau chiar în engleză, căci arabii care ştiau puţină engleză erau întotdeauna nerăbdători s-o folosească, chiar când un european le vorbea în arabă. Va fi bine atâta timp cât Wolff n-ar vrea să converseze despre vreme şi recoltă.

Căpitanul Newman avusese grijă de tot ce îi ceruse Vandam, inclusiv discreţia. Îi împrumutase lui Vandam propriul lui revolver, un Enfield de 0.380, cu şase gloanţe, care se găsea acum în buzunarul pantalonilor lui Vandam, sub galabyia de împrumut. În timp ce aştepta trenul, Vandam studiase harta Assyulului şi a împrejurimilor

acestuia, aşa că avea oarecare idee cum să găsească la ieşirea din oraş şoseaua spre sud. Conduse prin souk, claxonând mai mult sau mai puţin continuu, după obiceiul egiptean, apropiindu-se în mod periculos de roţile mari din lemn ale căruţelor, alungând oile din drum cu aripile maşinii. Din clădirile de pe ambele părţi ale drumului se revărsau prăvălii, cafenele şi ateliere. Drumul nepavat era acoperit de praf, murdărie şi baleg㠄. Uitându-se în oglinda retrovizoare, Vandam observa patru sau cinci copii care călăreau paraşocurile din spate.

Wolff spuse ceva, dar de această dată Vandam nu înţelese. Se prefăcu a nu fi auzit. Vandam prinse cuvântul care însemna petrol. Wolff arăta spre un garaj. Vandam bătu în indicatorul de la bordul maşinii care arăta că avea rezervorul plin.

— Kifaya, spuse el. Destul.

Se pare că Wolff a fost mulţumit cu asta.

Prefăcându-se că îşi potriveşte oglinda, Vandam aruncă o privire lui Billy, întrebându-se dacă acesta îşi recunoscuse tatăl. Billy se uita la ceafa lui Vandam cu o expresie de încântare. „Nu ne trăda, pentru Dumnezeu!” spuse Vandam în gând.

Lăsară oraşul în urmă şi se îndreptară spre sud pe un drum de deşert. În stânga erau câmpurile irigate şi pâlcuri de copaci; în dreapta, zidul stâncilor de granit, colorate în bej de un strat de nisip fin. În maşină era o atmosferă specială. Vandam simţea încordarea Elenei, euforia lui Billy şi nerăbdarea lui Wolff. El însuşi era foarte nervos. Cât din toate astea se transmiteau până la Wolff? Spionul nu trebuia decât să se uite cu atenţie la şofer ca să-şi dea seama că era omul care verificase actele în tren. Vandam spera că Wolff e preocupat de radio.

— *Ruh alyaminak,* spuse Wolff.

Vandam ştia că asta înseamnă „Ia-o la dreapta”. Zări în faţă o cotitură care părea să ducă direct la

stânci. Încetini maşina şi luă curba, apoi văzu că se îndrepta spre o trecătoare printre coline.

Vandam se miră. Conform harţei lui Newman, drept înainte, pe şoseaua ce duce spre sud, erau doar câteva sate şi vestita mănăstire; dar dincolo de aceste dealuri nu era nimic altceva decât Deşertul de Vest. Dacă Wolff îngropase radioul în nisip nu l-ar mai găsi niciodată. Cu siguranţă că ştia şi el asta? Vandam spera că da, căci dacă planurile lui Wolff s-ar nărui, s-ar nărui şi ale lui.

Şoseaua începu să urce şi automobilul vechi se luptă ca să înfrunte panta. Vandam schimbă viteza o dată, apoi din nou. Maşina urcă în viteza a doua. Vandam privi afară peste ceea ce părea a fi un deşert infinit. Se întreba cât de departe avea să meargă Wolff. Ar face mai bine să se întoarcă la Assyut înainte de căderea nopţii. Nu putea să-i pună întrebări lui Wolff de teamă să nu-şi trădeze necunoaşterea limbii arabe.

Şoseaua deveni un drumeag. Vandam conducea prin deşert cât putea de repede, aşteptând instrucţiuni de la Wolff. Chiar în faţa lor soarele se rostogolea în jos pe marginea cerului. După o oră, trecură pe lângă o mică turmă de oi care păşteau nişte ciulini rari şi uscaţi, păzite de un bărbat şi un băiat. Wolff se ridică pe locul lui şi începu să privească în jur. Curând după aceea drumul intersectă un wadi. Vandam lăsă precaut maşina să ruleze jos pe malul râului secat.

— *Ruh ashshimalak,* spuse Wolff.

Vandam coti la stânga. Drumul era ferm. Fu uimit să vadă grupuri de oameni, corturi şi animale în wadi. Parcă era o comunitate secretă. La o depărtare de o milă văzură şi explicaţia: o fântână.

Gura fântânii era marcată de un mic zid circular din cărămizi de pământ. Patru trunchiuri de copac cioplite brut se înclinau deasupra hăului, sprijinind un mecanism rudimentar de rulaj. Patru sau cinci bărbaţi scoteau permanent apă, golind găleţile în patru jgheaburi radiale care înconjurau fântâna.

Cămile şi femei se îngrămădeau în jurul jgheaburilor.

Vandam trase lângă fântână.

— *Andak*, spuse Wolff.

Vandam opri maşina. Oamenii deşertului nu erau curioşi, deşi probabil că nu se întâmpla prea des să vadă o maşină: poate că viaţa lor dură nu le lăsa timp pentru cercetarea curiozităţilor, îşi spuse Vandam. Wolff puse câteva întrebări într-o arabă rapidă unuia dintre bărbaţi. Urmă un scurt schimb de replici. Omul arătă în faţă. Wolff îi spuse lui Vandam:

— *Dughri.*

Vandam conduse mai departe.

În cele din urmă ajunseră la o tabără mare şi Wolff îi ceru lui Vandam să oprească. Erau câteva corturi grupate la un loc, nişte oi în ţarc, mai multe cămile împiedicate şi câteva focuri pentru gătit. Cu o mişcare iute şi neaşteptată, Wolff întinse mâna până în faţă, opri motorul şi scoase cheia. Coborî fără să spună un cuvânt.

Ismail stătea lângă foc şi pregătea ceaiul. Îşi ridică privirea şi spuse:

— Pacea să te însoţească, pe un ton atât de normal de parcă Wolff ar fi venit din cortul alăturat.

— Iar tu să fii sănătos şi mila şi binecuvântarea Domnului fie cu tine, răspunse Wolff, după obicei.

— Cum o duci cu sănătatea?

— Domnul să te binecuvânteze, sunt bine, slavă Domnului.

Wolff se ghemui în nisip.

Ismail îi întinse o ceaşcă.

— Ia.

— Domnul să-ţi dea şi mai mult, spuse Wolff.

— Şi ție.

Wolff bău ceaiul. Era fierbinte, dulce şi foarte tare. Îşi aminti cum îl fortificase această băutură în

timpul traversării deşertului... să fi trecut numai două luni?

După ce Wolff bău, Ismail îşi ridică mâna la cap şi spuse:

— Fie ca ceaiul să-ţi priască.

— Domnul să te răsplătească la fel.

Odată formalităţile terminate, Ismail spuse:

— Şi prietenii tăi?

Arătă cu capul spre taxiul parcat în mijlocul taberei, nepotrivit în mijlocul corturilor şi cămilelor.

— Nu-mi sunt prieteni, spuse Wolff.

Ismail dădu din cap. Nu era curios. Cu toate întrebările lor referitoare la sănătate, nomazilor nu le păsa de fapt de ceea ce făceau orăşenii: vieţile lor erau atât de diferite, încât nu erau de înţeles.

— Mai ai cutia mea? întrebă Wolff.

— Da.

Ismail ar spune da chiar dacă n-ar avea-o, îşi spuse Wolff; aşa era obiceiul arab. Ismail nu făcu nicio mişcare ca să aducă valiza. Era incapabil de grabă. „Repede” însemna „în următoarele câteva zile”; „imediat” însemna „mâine”.

— Trebuie să mă întorc în oraş azi, spuse Wolff.

— Dar o să dormi în cortul meu.

— Regret, nu.

— Atunci o să iei masa cu noi.

— De două ori regret. Soarele este deja jos şi trebuie să ajung în oraş înainte să cadă noaptea.

Ismail scutură trist din cap, cu privirea cuiva care contemplă o cauză fără speranţă.

— Ai venit ca să-ţi iei cutia.

— Da. Te rog să mi-o aduci, vere.

Ismail vorbi cu un bărbat care stătea în spatele lui, care vorbi la rândul lui cu un bărbat mai tânăr, care îi spuse unui copil să aducă valiza. Ismail îi oferi lui Wolff o ţigară. Wolff o luă din politeţe. Ismail aprinse ţigara cu o crenguţă din foc. Wolff se întrebă de unde provenea ţigara. Copilul aduse

valiza şi i-o întinse lui Ismail. Ismail arătă spre Wolff.

Wolff luă valiza şi o deschise. Îl cuprinse o mare uşurare când privi radioul, cartea şi cheia codului. Euforia îi dispăruse în timpul lungii şi obositoarei călătorii cu trenul, dar acum îi reveni şi se simţi copleşit de sentimentul puterii şi al victoriei iminente. Ştiu iarăşi că avea să câştige. Închise capacul valizei. Mâinile îi tremurau.

Ismail îl privea cu ochii mijiţi.

— E foarte important pentru tine.

— E important pentru lumea întreagă.

— Soarele răsare şi apoi apune. Uneori plouă. Trăim şi apoi murim, spuse Ismail, ridicând din umeri.

Nu va înţelege niciodată, îşi spuse Wolff, dar alţii vor înţelege. Se ridică în picioare.

— Îţi mulţumesc, vere.

— Mergi în pace.

— Domnul să te aibă în pază.

Wolff se întoarse şi porni spre taxi.

Elene îl văzu pe Wolff îndepărtându-se de foc cu o valiză în mână.

— Se întoarce, spuse ea. Şi acum?

— O să vrea să se întoarcă la Assyut, spuse Vandam, fără să se uite la ea. Aparatele alea nu au baterii, trebuie conectate la o priză, trebuie să se ducă undeva unde e curent electric, şi asta înseamnă la Assyut.

— Pot veni în faţă? întrebă Billy.

— Nu, îi răspunse Vandam. Tăcere, acum. Nu mai durează mult.

— Îmi e teamă de el.

— Şi mie.

Elene se înfioră. Wolff se urcă în maşină.

— Assyut, spuse el.

Vandam întinse mâna, cu palma în sus, şi Wolff dădu drumul la cheie în ea. Vandam porni maşina şi o întoarse.

Merseră pe wadi, trecură pe lângă fântână şi reveniră pe şosea. Elene se gândea la valiza pe care o ţinea Wolff pe genunchi. Conţinea radioul, cartea şi cheia la codul *Rebecca.* Ce absurd ca atâtea lucruri să depindă de acea valiză: ea îşi riscase viaţa pentru ea, iar Vandam trecuse peste fiul lui tot pentru ea. Se simţea foarte obosită. Soarele se scufundase acum, şi chiar şi cele mai mici obiecte – tufişuri, smocuri de iarbă – aruncau umbre lungi. Norii înserării se adunau peste dealurile din faţă.

— Mergi mai repede, spuse Wolff în arabă. Se întunecă.

Aparent, Vandam înţelese, căci mări viteza. Maşina sălta şi se legăna pe drumul nefinisat. După câteva minute, Billy spuse:

— Îmi este rău.

Elene se răsuci pe banchetă ca să se uite la el. Era palid la faţă, încordat şi stătea drept.

— Mergi mai încet, îi spuse lui Vandam, apoi repetă în arabă, de parcă tocmai îşi amintise că el nu ştia englezeşte.

Vandam încetini o clipă, dar Wolff îi spuse:

— Mergi mai repede, apoi îi spuse Elenei:

— Lasă copilul.

Vandam acceleră.

Elene se uită iarăşi la Billy. Era alb ca hârtia şi părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Ticălosule, îi spuse ea lui Wolff.

— Opreşte maşina, spuse Billy.

Wolff nu-i dădu atenţie, iar Vandam trebuia să se prefacă a nu înţelege englezeşte.

Dădură peste o mică hârtoapă. Luând-o în viteză, maşina se înălţă câţiva inci în aer şi apoi coborî cu o bufnitură. Billy ţipă:

— Opreşte, tăticule!

Vandam apăsă pe frâne.

Elene se izbi de bord şi se întoarse să se uite la Wolff. Timp de o fracţiune de secundă, acesta rămase împietrit de uimire. Ochii i se îndreptară

spre Vandam, apoi spre Billy şi iar la Vandam; şi ea zări în privirea lui mai întâi confuzie, apoi uimire şi în cele din urmă teamă. Ştia că se gândeşte la incidentul din tren, la băieţelul arab de la gară şi la kafliyeh-ul care acoperea chipul şoferului; şi apoi văzu că ştie, că înţelesese totul dintr-o dată.

Maşina scrâşni ca pentru a se opri, azvârlind pasagerii în faţă. Wolff îşi recăpătă echilibrul. Cu o mişcare rapidă îşi aruncă braţul drept în jurul lui Billy şi-l trase lângă el. Elene văzu că îşi duce mâna în interiorul cămăşii şi apoi scoate cuţitul.

Maşina se opri în cele din urmă.

Vandam privi în jur. Elene văzu cum, în acelaşi timp, îşi duce mâna la şliţul lateral al galabiyei – şi îngheţă acolo privind spre bancheta din spate. Elene se întoarse.

Wolff ţinea cuţitul la doi centimetri la pielea catifelată de pe gâtul lui Billy. Billy căscase ochii de spaimă. Vandam părea ca trăsnit. Colţurile gurii lui Wolff schiţară un zâmbet de nebun.

— La dracu', spuse el. Aproape că m-ai prins.

Îl priveau cu toţii în tăcere.

— Scoate idioţenia aia de pe cap, îi spuse lui Vandam.

Vandam scoase kafliyeh-ul.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Wolff: maiorul Vandam.

Wolff părea să savureze momentul.

— Ce bine că l-am luat pe fiul tău ca asigurare.

— S-a sfârşit, Wolff, spuse Vandam. Jumătate din armata britanică e pe urmele tale. Ori mă laşi să te prind viu, ori te laşi omorât de ei.

— Nu cred că spui adevărul, spuse Wolff. Nu ai fi luat armata cu tine ca să-ți cauţi fiul. Ți-ar fi fost teamă ca vreunul din cowboy să nu împuşte pe cine nu trebuie. Cred că superiorii tăi nici nu ştiu unde te afli.

Elene era convinsă că Wolff avea dreptate şi fu cuprinsă de disperare. Habar nu avea ce va face

Wolff acum, dar era sigură că Vandam pierduse bătălia. Se uită la Vandam şi citi înfrângerea în ochii lui.

— Sub galabiya, maiorul Vandam poartă nişte pantaloni kaki, spuse Wolff. În unul din buzunarele pantalonilor sau poate la centură o să găseşti o armă. Ia-o.

Elene vârî mâna prin şliţul lateral al galabiyei lui Vandam şi în buzunar găsi pistolul. Se întrebă în gând: „De unde ştia Wolff?" şi apoi: „A bănuit". Scoase pistolul.

Elene se uită la Wolff. Nu putea să ia arma din mâna ei fără să-i dea drumul lui Billy şi dacă îi dădea drumul lui Billy, chiar şi pentru o singură clipă, Vandam ar întreprinde ceva.

Dar Wolff se gândise la asta.

— Desfă spatele armei astfel încât butoiaşul să cadă în faţă. Fii atentă să nu apeşi pe trăgaci din greşeală.

Elene întoarse pistolul pe toate părţile.

— Bănuiesc c-o să găseşti o piedică pe cilindru, îi spuse Wolff.

Elene găsi piedica şi deschise arma.

— Scoate cartuşele şi aruncă-le afară.

Ea făcu ce îi spusese el.

— Pune arma pe duşumea.

Elene o puse jos.

Wolff păru uşurat. Din nou singura armă care apărea în povestea asta era cuţitul lui. Vorbi, adresându-se lui Vandam:

— Coboară din maşină.

Vandam nu se mişcă.

— Coboară, repetă Wolff.

Cu o mişcare bruscă şi precisă el înţepă lobul urechii lui Billy cu cuţitul. Ţâşni un strop de sânge.

Vandam coborî din maşină.

— Treci pe locul şoferului, îi spuse Wolff Elenei.

Ea se căţără peste volan.

Vandam lăsase deschisă portiera maşinii.

— Închide portiera, spuse Wolff.

Elene închise portiera. Vandam stătea lângă maşină şi privea înăuntru.

— Porneşte, spuse Wolff.

Maşina se oprise. Elene puse schimbătorul de viteză la punctul mort şi răsuci cheia. Motorul icni şi apoi se opri. Spera că nu va porni. Răsuci din nou cheia; nici de această dată nu porni.

— Pune piciorul pe pedala acceleratorului când răsuceşti cheia, îi spuse Wolff.

Ea făcu cum îi spusese el. Motorul icni şi începu să duduie.

— Porneşte, spuse Wolff.

Ea porni.

— Mai repede.

Ea acceleră.

Uitându-se în oglindă văzu că Wolff pune cuţitul la loc dându-i drumul lui Billy. În urmă, deja la o depărtare de cinci mile, Vandam stătea în mijlocul drumului din deşert, silueta lui conturându-se întunecată pe fundalul asfinţitului. Era complet nemişcat.

— Nu are niciun pic de apă, spuse Elene.

— Nu, îi răspunse Wolff.

Atunci Billy îşi ieşi din minţi.

Elene îl auzi ţipând:

— Nu-l poţi lăsa acolo!

Ea întoarse fără să mai ţină cont de drum. Billy sărise asupra lui Wolff ca o pisică sălbatică înfuriată, îl izbi cu pumnii, îl zgârie şi reuşi chiar să-l lovească şi cu picioarele; ţipa incoerent, cu chipul devenit o mască a furiei copilăreşti, cu trupuşorul săltând ca într-o criză cu convulsii. Wolff care, crezând că momentul de criză trecuse, se relaxase, fu pe moment incapabil să se împotrivească. În acel spaţiu închis, cu Billy atât de aproape de el, nu putea lovi corect, aşa că ridică braţul ca să se apere, şi-l împinse pe băiat.

Elene se uită iarăşi la drum. Când întorsese maşina, părăsise drumul şi acum roţile stângi din faţă brăzdau nisipul de lângă drum. Ea se luptă ca să învârtă volanul, dar acesta parcă dispunea de o voinţă proprie. Apăsă pe frână şi spatele maşinii începu să derapeze lateral. Era prea târziu când zări şanţul adânc ce traversa şoseaua imediat în faţă. Maşina care derapa lovi şanţul cu partea laterală şi impactul îi zgâlţâi oasele. În acea clipă Elene fu zvârlită în sus de pe locul ei şi când reveni, călcă fără să vrea pe pedala acceleratorului. Maşina ţâşni în faţă şi începu să alunece în cealaltă direcţie. Cu coada ochiului văzu că Wolff şi Billy erau îngrămădiţi neputincioşi, continuând să se lupte. Maşina părăsi drumul şi intră pe nisip. Încetini brusc şi Elene se izbi cu fruntea de marginea volanului. Maşina se ridică lateral şi păru că-şi ia zborul. Văzu deşertul dispărând pe lângă ea şi realiză că de fapt maşina se rostogolea. Se gândi că va continua aşa la nesfârşit. Căzu într-o parte şi se apucă de volan şi de schimbătorul de viteze. Maşina nu se răsturnă cu roţile în sus, ci rămase pe o parte ca o monedă scăpată pe muchie în nisip. Schimbătorul de viteze se desprinse şi-i rămase în mână. Se izbi de portieră, lovindu-se din nou la cap. Maşina nu mai mişcă.

Se ridică în patru labe, continuând să ţină în mână schimbătorul de viteze şi se uită în partea din spate a maşinii. Wolff şi Billy se prăvăliseră într-o grămadă, Wolff deasupra. Când ea se uită, Wolff începu să mişte.

Sperase să fie mort.

Elene avea un genunchi pe portieră şi celălalt pe fereastră. În dreapta ei se înălţa vertical tavanul maşinii. În stânga era bancheta. Privea prin spaţiul dintre partea superioară a banchetei din spate şi tavan.

Wolff se ridică în picioare.

Billy părea să fie inconştient.

Elene se simţi dezorientată şi neputincioasă, aşa cum se găsea în genunchi pe geamul lateral al maşinii.

Stând în picioare pe portiera din spate stânga, Wolff apăsă cu toată greutatea pe duşumeaua maşinii. Maşina se clătină; mai repetă încă o dată; maşina se înclină şi mai mult. La cea de a treia încercare maşina se răsturnă şi căzu pe cele patru roţi izbindu-se puternic. Elene era ameţită. Îl văzu pe Wolff deschizând portiera şi ieşind din maşină. Rămase afară, se ghemui şi scoase cuţitul. Elene îl văzu pe Vandam apropiindu-se.

Ea îngenunche pe banchetă şi privi. Nu se putea mişca până ce nu înceta să i se mai învârtă capul. Văzu că Vandam se ghemuieşte şi el ca Wolff, gata să ţâşnească, cu mâinile ridicate în gardă. Era roşu la faţă şi gâfâia: alergase în urma automobilului. Se învârtiră unul în jurul celuilalt. Wolff şchiopăta uşor. Soarele era ca un uriaş glob portocaliu în spatele lor.

Vandam înaintă, apoi păru că ezită, curios. Wolff sfâşie aerul cu cuţitul, dar fusese surprins de ezitarea lui Vandam şi lovitura nu nimeri. Pumnul lui Vandam ţâşni spre Wolff. Acesta sări înapoi. Elene observă că nasul lui Wolff sângera.

Erau iarăşi faţă în faţă, ca boxerii în ring.

Vandam sări încă o dată în faţă. De această dată, Wolff se feri înapoi. Vandam lovi, dar nu-l putu atinge pe Wolff. Wolff lovi cu cuţitul. Elene îl văzu sfâşiind pantalonii lui Vandam şi apoi ieşind plin de sânge. Wolff mai atacă o dată, dar Vandam se feri lateral. O pată întunecată apăru pe pantalonii lui.

Elene se uită spre Billy. Băiatul zăcea inert pe duşumeaua automobilului, cu ochii închişi. Elene se căţără peste banchetă şi ajunse în spatele maşinii, îl ridică pe Billy şi îl aşeză pe locul lui. Nu-şi putea da seama dacă era mort sau trăia. Îi atinse faţa. Billy nu se mişcă.

— Billy, spuse ea. Vai, Billy.

Se uită din nou afară. Vandam era într-un genunchi. Braţul stâng îi atârna neputincios de umărul plin de sânge. Îşi ridicase braţul drept într-un gest de apărare. Wolff se apropie de el.

Elene sări jos din maşină. Avea încă în mână schimbătorul de viteze. Îl văzu pe Wolff ducându-şi mâna pe spate, gata să-l izbească încă o dată pe Vandam. Ea se repezi în spatele lui Wolff, poticnindu-se în nisip. Wolff lovi în direcţia lui Vandam. Vandam sări într-o parte, evitând lovitura. Elene ridică schimbătorul de viteze în aer şi-l lăsă în jos cu toată puterea, izbindu-l pe Wolff în ceafă. O clipă acesta rămase nemişcat.

— Ah, Dumnezeule! exclamă Elene.

Apoi îl mai lovi o dată.

Îl lovi şi a treia oară.

Wolff căzu.

Apoi Elene scăpă schimbătorul de viteze şi îngenunche lângă Vandam.

— Bravo, spuse acesta fără putere.

— Poţi să te ridici?

El se sprijini cu o mână de umărul ei şi se strădui să se ridice în picioare.

— Nu-i chiar atât de rău pe cât pare.

— Să mă uit.

— O clipă. Ajută-mă să fac asta mai întâi.

Folosindu-se de braţul sănătos, Vandam apucă piciorul lui Wolff şi-l trase spre maşină. Elene prinse braţul bărbatului inconştient şi trase. Când Wolff fu întins lângă maşină, Vandam ridică braţul inert al lui Wolff, şi-i puse mâna cu palma în jos pe scară. Apoi ridică piciorul şi apăsă pe cot. Braţul lui Wolff se rupse. Elene se albi la faţă. Vandam îi spuse:

— Asta ca să fim siguri că nu ne dă de furcă atunci când îşi revine.

Apoi Vandam se aplecă asupra banchetei din spate şi puse o mână pe pieptul lui Billy.

— Trăieşte, spuse el. Mulţumesc ţie, Doamne!

Billy deschise ochii.

— S-a terminat, spuse Vandam.

Billy închise iar ochii.

Vandam se urcă pe locul din faţă.

— Unde e schimbătorul de viteze?

— S-a rupt. Cu el l-am lovit.

Vandam răsuci cheia. Maşina icni.

— Bine. Este încă în viteză.

Apăsă ambreiajul, întoarse iar cheia şi motorul se aprinse. Slăbi uşor ambreiajul şi maşina porni înainte. Vandam o opri.

— Ne mişcăm, spuse el. Ce noroc!

— Ce facem cu Wolff?

— Pune-l în portbagaj.

Vandam se uită iar la Billy. Acum era conştient şi avea ochii larg deschişi.

— Cum te simţi, fiule? întrebă Vandam.

— Îmi pare rău, spuse Billy, dar nu mi-am putut stăpâni greaţa.

Vandam se uită la Elene.

— Va trebui să conduci tu, îi spuse.

Avea lacrimi în ochi.

29

Se auzi urletul neaşteptat, înspăimântător al avionului din apropiere. Rommel îşi înălţă privirea şi văzu bombardierele britanice apropiindu-se la mică înălţime din spatele celei mai apropiate linii de dealuri. Soldaţii le spuneau bombardiere „Party Rally", căci zburau în formaţia perfectă a avioanelor la paradele de la Nürnberg de dinainte de război.

— Adăposteşte-te! strigă Rommel, alergând spre un şanţ şi aruncându-se în el.

Zgomotul era atât de puternic, încât se confunda cu tăcerea. Rommel zăcea cu ochii închişi. Îl durea stomacul, îi trimiseseră un doctor din Germania, dar Rommel ştia că singurul medicament de care avea nevoie era victoria. Slăbise foarte mult; uniforma atârna pe el, iar gulerele cămăşilor păreau prea largi. Părul i se rărea rapid şi albise pe alocuri.

Era în septembrie şi totul mersese îngrozitor de prost. Ceea ce păruse să fie punctul vulnerabil în linia defensivă a Aliaţilor semăna tot mai mult cu o ambuscadă. Câmpurile minate erau foarte dese acolo unde ar fi trebuit să fie mai rare, acolo unde traficul urma să fie mai greu trebuiau traversate nisipuri mişcătoare, iar înălţimea Alam Halfa care ar fi trebuit să fie cucerită cu uşurinţă, era puternic apărată. Strategia lui Rommel era greşită; informaţiile fuseseră greşite; spionul greşise.

Bombardierele trecură pe deasupra. Rommel ieşi din şanţ. Aghiotanţii şi ofiţerii săi ieşiră din adăpost şi se strânseră din nou în jurul lui. Îşi scoase ochelarii de câmp şi privi peste deşert. Zeci de vehicule stăteau nemişcate în nisip, multe din ele claxonând cu furie. Dacă inamicul ar ataca, îşi

spuse Rommel, am putea să ne luptăm cu el. Dar aliaţii stăteau ţintuiţi locului, bine adăpostiţi, şi doborau unul câte unul rezervoarele Panzerelor ca pe nişte peşti într-un butoi.

Nu avea niciun sens. Unităţile lui din avangardă erau la cincisprezece mile de Alexandria, dar erau blocate. „Cincisprezece mile", îşi spuse el. „Încă cincisprezece mile şi Egiptul ar fi fost al meu." Se uită la ofiţerii din jurul lui. Expresia chipurilor lor o reflecta, ca de obicei, pe a lui: văzu pe chipurile lor ceea ce vedeau şi ei pe al lui. Înfrângerea.

Ştia că este un coşmar, dar nu se putea trezi.

Celula avea şase picioare lungime şi patru lăţime, şi jumătate din ea era ocupată de pat. Sub pat era o oală de noapte. Pereţii erau din piatră netedă, cenuşie. De tavan atârna un bec ce dădea o lumină slabă. La unul din capetele celulei era o uşă. La celălalt capăt era o ferestruică pătrată, situată chiar deasupra nivelului ochilor: putea zări prin ea cerul albastru, strălucitor.

Îşi spuse prin vis: „Mă voi trezi curând şi atunci totul va fi bine. Mă voi trezi şi voi găsi o femeie frumoasă întinsă lângă mine pe un cearşaf de mătase, şi-i voi atinge sânii" – şi în timp ce gândea toate astea fu copleşit de-o poftă puternică – „iar ea se va trezi, mă va săruta şi-o să bem şampanie..." Dar nu putu să viseze asta şi visul cu celula de închisoare reveni. Pe undeva pe aproape se auzea bătaia constantă a unei tobe metalice. Afară mărşăluiau în ritm soldaţi. Bubuitul tobei era îngrozitor, îngrozitor, bum-bum, bum-bum, tam-tam, toba şi soldaţii şi zidurile cenuşii, apropiate, ale celulei şi acest petic chinuitor de cer albastru, şi el era atât de înspăimântat, atât de îngrozit, încât se sili să deschidă ochii şi se trezi.

Privi în juru-i, fără să înţeleagă. Era treaz, treaz de-a binelea, nu încăpea nicio îndoială, visul se terminase; dar era tot într-o celulă de închisoare. Era lungă de şase picioare şi lată de patru şi

jumătate din ea era ocupată de pat. Se ridică de pe pat şi se uită sub el. Văzu o oală de noapte.

Se ridică drept în picioare. Apoi, tăcut şi calm, începu să se izbească cu capul de zid.

Ierusalim, 24 septembrie, 1942

Dragă Elene,

Azi m-am dus la zidul de vest care se mai numeşte şi Zidul Plângerii. Am stat în faţa lui împreună cu mulţi alţi evrei şi m-am rugat. Am scris un kvitlach şi l-am pus într-o crăpătură din zid. Fie ca Domnul să-mi împlinească ruga.

Ierusalimul este cel mai frumos loc din lume. Desigur, nu o duc bine. Dorm pe o saltea pe duşumeaua unei cămăruţe, împreună cu alţi cinci oameni. Uneori găsesc ceva de lucru, mătur într-un atelier unde unul din tovarăşii mei de cameră, un bărbat tânăr, cară lemne pentru tâmplari. Sunt foarte sărac, cum am fost întotdeauna, dar acum sunt sărac în Ierusalim şi asta e mai bine decât bogat în Egipt.

Am străbătut deşertul într-un camion militar britanic. M-au întrebat ce aş fi făcut dacă nu mă luau ei şi, când le-am spus că aş fi mers pe jos, cred că m-au crezut nebun, dar ăsta e cel mai sănătos lucru pe care l-am făcut vreodată.

Trebuie să-ţi spun că sunt pe moarte. Boala mea este incurabilă, chiar dacă mi-aş putea permite un doctor, şi mi-au mai rămas numai câteva săptămâni, poate luni. Nu fi tristă. N-am fost niciodată mai fericit ca acum.

Îţi voi spune ce am scris în kvitlach. L-am rugat pe Dumnezeu să-i dea fericire fiicei mele Elene. Cred că o va face.

Rămâi cu bine,

Tatăl tău.

Slăninuţa afumată era tăiată subţire ca hârtia şi răsucită în cilindri apetisanţi. Chiflele proaspete erau făcute în casă. Mai era şi un borcan cu salată

de cartofi pregătită cu maioneză adevărată şi ceapă tăiată rondele. Nu lipseau o sticlă cu vin, o alta cu apă gazoasă şi o pungă cu portocale. Şi, evident, un pachet de ţigări, din cele fumate de el.

Elene începu să împacheteze mâncarea în coşul pentru picnic.

Tocmai închisese capacul, când auzi bătând la uşă. Îşi scoase şorţul înainte să deschidă.

Vandam intră, închise uşa şi o sărută. O luă în braţe şi o strânse atât de tare, încât o duru. Întotdeauna făcea aşa, întotdeauna o durea, dar niciodată nu se plângea pentru că aproape se pierduseră unul pe celălalt şi acum când erau împreună erau atât de recunoscători.

Au intrat în bucătărie. Vandam cumpăni coşul şi spuse:

— Dumnezeule, ce ai înăuntru, bijuteriile coroanei?

— Care-s veştile? întrebă Elene.

Ştia că se referă la veştile privind războiul din deşert.

— Forţele Axei sunt în plină retragere, citez.

Elene se gândi cât de relaxat era în aceste zile. Până când şi felul de-a vorbi era altul. Îi apăruseră câteva fire cărunte şi râdea cu orice ocazie.

— Cred că eşti unul din acei bărbaţi care arată mai bine o dată cu trecerea anilor, spuse ea.

— Aşteaptă să vezi când o să-mi cadă dinţii.

Au plecat. Cerul era ciudat de negru.

— Ah! făcu Elene surprinsă când ieşi în stradă.

— Azi e sfârşitul lumii, spuse Vandam.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Se urcară pe motocicletă şi porniră spre şcoala lui Billy. Cerul deveni şi mai întunecat. Primii stropi de ploaie căzură când trecură prin faţa hotelului Shepheard's. Elene văzu un egiptean înfăşurând o batistă în jurul fesului. Stropii de ploaie erau enormi, fiecare pătrundea prin rochie până la piele. Vandam întoarse motocicleta şi parcă

în faţa hotelului. În timp ce coborau de pe motocicletă, norii se revărsară.

Au stat sub copertina hotelului şi au privit furtuna. Cantitatea de apă era incredibilă. În numai câteva minute şanţurile se revărsară şi trotuarele au fost inundate. În faţa hotelului negustorii înotau prin şuvoiul de apă ca să închidă obloanele. Maşinile au trebuit să oprească acolo unde se aflau.

— Nu există o scurgere principală în acest oraş, remarcă Vandam. Apa nu are unde să se ducă în afară de Nil. Priveşte!

Strada se transformase într-un râu.

— Şi motocicleta?

— La dracu', o s-o ia apa. Ar trebui s-o aduc aici.

Vandam ezită apoi o zbughi afară pe trotuar, apucă motocicleta de ghidon şi o împinse prin apă până la scara hotelului. Când reveni la adăpost, hainele erau complet ude, iar părul îi era lipit de cap ca o cârpă ce iese dintr-o găleată. Elene râse când îl văzu.

Ploaia continuă multă vreme.

— Şi Billy? întrebă Elene.

— Îi vor ţine pe copii la şcoală până stă ploaia.

În cele din urmă intrară în hotel ca să bea ceva. Vandam comandă vişinată: renunţase la gin şi pretindea că nu-i simte lipsa.

În sfârşit, furtuna încetă şi ieşiră iarăşi afară; dar a trebuit să mai aştepte puţin ca să se retragă apa. În sfârşit, nu mai rămaseră decât cam doi centimetri de apă şi ieşi soarele. Automobiliştii încercau să-şi pornească maşinile. Motocicleta nu era prea udă şi porni de la prima încercare.

Soarele ieşi iar pe cer şi drumurile începură să aburească pe când mergeau spre şcoală. Billy îi aştepta afară.

— Ce furtună! spuse el emoţionat.

Billy se urcă pe motocicletă, aşezându-se între Elene şi Vandam.

Au ieşit în deşert. Ţinându-se bine, cu ochii pe jumătate închişi, Elene nu văzu miracolul până ce Vandam nu opri motocicleta. Toţi trei coborâră şi priviră în jur, muţi.

Deşertul era acoperit cu un covor de flori.

— Ploaia, evident, spuse Vandam. Dar...

Milioane de insecte zburătoare apăruseră de asemenea de nicăieri şi acum fluturi şi albine zoreau frenetic din floare în floare, culegând această neaşteptată recoltă.

— Seminţele erau probabil în nisip şi aşteptau, spuse Billy.

— Aşa e, spuse Vandam. Seminţele au stat acolo ani de zile, aşteptând să se întâmple asta.

Florile erau toate micuţe, ca nişte miniaturi, dar foarte viu colorate. Billy se îndepărtă câţiva paşi de drum şi se aplecă să examineze una. Vandam o luă pe Elene în braţe şi o sărută. Începu ca o atingere pe obraz, dar se transformă într-un sărut lung, plin de iubire.

Într-un târziu se îndepărtă de el, râzând.

— O să-l faci pe Billy să se simtă stânjenit, spuse ea.

— Va trebui să se obişnuiască, îi răspunse Vandam.

Elene se opri din râs.

— Da? spuse ea. Chiar va trebui?

Vandam zâmbi şi o sărută din nou.

KEN FOLLETT

Unul dintre cei mai populari autori de bestseller-uri din lume.

Numele întreg: Kenneth Martin Follett.

Pseudonime sub care a publicat: Martin Martinsen, Symon Myles, Bernard L. Ross, Zachary Stone.

Kenneth Martin Follett s-a născut la 5 iunie 1949, la Cardiff, Ţara Galilor – Marea Britanie. Este fiul conferenţiarului Martin D. Follett şi al Laviniei C. Follett – născută Evans. Se căsătoreşte pe 5 ianuarie 1968 cu Emma Ruth Elson şi are două fete, Emanuele şi Marie-Claire. Absolvă în 1970 University College din Londra, fiind licenţiat în Arte. Este ateu.

Follett a lucrat între anii 1970-1973 ca ziarist şi reporter, specializat în domeniul muzicii rock, la *South Wales Echo.* Apoi a fost angajat ca reporter la *Evening News* din Londra, între anii 1973-1974. Între anii 1974-1976 lucrează ca redactor şef, apoi ca director adjunct administrativ, până în 1977, la *Everest Book Ltd.* din Londra. Din 1977 se dedică în exclusivitate creaţiei.

A fost distins cu premiul „Edgar", al asociaţiei *Mistery Writers of America,* în 1978, pentru romanul **Eye of the Needle (Prin urechile acului).**

OPERA LITERARĂ A LUI KEN FOLLETT:

Romane:

The Shakeout, Harwood-Smart, 1975

The Bear Raid, Harwood-Smart, 1976

The Secret of Kellerman's Studio, Abelard, 1976

Eye of the Needle (Literary Guild selection), Arbor House, 1978 (publicat în Anglia sub titlul **Storm Island**, Macdonald & Jane's, 1978)

Triple, Arbor House, 1979

The Key to Rebbeca, Morrow, 1980

The Man From St. Petersburg, Morrow, 1982

Lie Down with Lions, Hamilton, 1985, Morrow, 1986

The Pillars of the Earth, Morrow, 1989

Non-ficţiune:

Împreună cu René Louis Maurice – **The Heist of the Century,** Fontana Books Londra, 1978, publicat de către Arbor House, 1980, sub titlul **The Gentlemen of 16 July**

On Wings of Eagles, Morrow, 1983

Sub pseudonimul Martin Martinsen:

The Power Twins and the Worm Puzzle, Abelard, 1976

Sub pseudonimul Symon Myles:

The Big Needle, Everest Book, 1974, publicată sub titlul **The Big Apple,** Kensington, 1975

The Big Black, Everest Book, 1974

The Big Hit, Everest Books, 1975

Sub pseudonimul Bernard L. Ross:

Amok: King of Legend, Futura, 1976

Capricorn One, Futura, 1978

Sub pseudonimul Zachary Stone:

The Modigliani Scandal, Collins, Londra, 1976

Paper Money, Collins, 1977

Alte genuri

Este autorul scenariilor cinematografice **Fringe Banking,** realizat pentru BBC, în 1978, şi **A Footbal Star,** semnat împreună cu John Sealey, în 1979. Coautor la **New Statesman** şi **Writer.**

Eye of the Needle a fost adaptat pentru scenariu de film de către Stanley Mann. Filmul produs în 1981 de către ***United Artists*** a fost regizat de către Richard Marquant, avându-i în rolurile principale pe Donald Sutherland şi Kate Nelligan. **The Key to Rebecca** a fost turnat sub forma unui mini-serial de televiziune, în aprilie 1985.

Michael Adams, în *Dicţionarul Biografiilor Literare,* îl considera pe Ken Follett „cel mai cunoscut şi cel mai interesant autor de romane thriller de spionaj apărute după generaţia celebrilor Le Carre, Forsyth, Ian Fleming şi Len Deighton". Follett a început să scrie romane în timp ce era angajat ca reporter la ziarul londonez *Evening News.* La scurt timp după naşterea fetiţei sale şi după ce şi-a cumpărat o nouă locuinţă, propria-i maşină s-a stricat, şi la vârsta de douăzeci şi patru de ani, Follett s-a trezit că nu este în stare să-şi plătească reparaţia automobilului. De vreme ce un coleg reporter reuşise să facă rost de bani, fără prea multă greutate, scriind un roman de aventuri, Follet a fost şi el tentat să-şi „încerce mâna" scriind ficţiune. Rezultatul, romanul **The Big Needle,** cu un subiect despre traficanţii de droguri, s-a vândut suficient de bine pentru ca el să-şi poată repara maşina, dar nu şi pentru a fi considerat un mare succes, nici comercial şi nici literar. Convins că poate mai mult, Follett s-a alăturat staff-ului editurii Everest Books, o mică firmă londoneză, intenţionând să se pună la punct cu întreg procesul editării şi publicării unei cărţi – să înveţe, de fapt, cum se scrie un bestseller.

Cu toate că Follett n-a intenţionat niciodată să rămână în domeniul editorial, fără doar şi poate că a făcut o treabă foarte bună la Everest Books, devenind director adjunct administrativ până la sfârşitul contractului de trei ani cu această firmă. Înainte de a demisiona, în 1977, pentru a se ocupa numai cu scrisul, reuşise să mai „producă" încă nouă romane, toate în genul thriller, cele mai multe scoase sub pseudonime. Niciuna dintre aceste cărţi n-a devenit foarte cunoscută, dar fiecare i-a adus în jur de 5000 de dolari şi a contribuit la experienţa sa literară. Aşa cum îi explica Barbarei Isenberg de la *Los Angeles Times,* a învăţat să scrie cărţi bune „scriind unele mediocre şi întrebându-mă ce nu merge la ele".

Această perfecţionare continuă a scrisului său şi-a arătat până la urmă roadele în romanul **Eye of the Needle,** primul bestseller al lui Follett şi în acelaşi timp cartea care l-a făcut cunoscut. Romanul şi-a început „cariera” la o şedinţă în legătură cu situaţia vânzărilor, care avea loc la Futura Publication, o firmă care se ocupa de difuzarea titlurilor scoase de Everest Books. La această şedinţă, Anthony Cheetham, directorul administrativ al firmei Futura i-a sugerat lui Follett să scrie un roman de aventuri inspirate din cel de-al doilea război mondial. În acea seară el a fost nevoit să plece din oraş împreună cu alţi câţiva directori de edituri, dar în dimineaţa următoare – deşi nu dormise deloc în acea noapte – a schiţat deja un plan al subiectului cărţii. I l-a dat lui Cheetham, care l-a rătăcit imediat. Din fericire, povesteşte Follett, când s-a mai liniştit puţin, şi-a amintit subiectul şi a fost în stare să se apuce de lucru. Trei luni mai târziu, **Eye of the Needle** era terminat şi la scurt timp după asta se afla deja pe lista bestseller-urilor, ajungând până la urmă să fie vândut în peste zece milioane de exemplare în întreaga lume.

Romanul îl are ca personaj principal pe Die Nadel – „The Needle” („Acul”), un super-spion neamţ, paranoic, „plantat” la Londra înainte de declanşarea celui de-al doilea război mondial, al cărui nume de cod derivă de la metoda sa favorită de a scăpa de un duşman – un stilet. Die Nadel, la care se face referire pe tot parcursul cărţii sub numele „Faber”, al unuia dintre complicii săi, află despre complicatul plan al Aliaţilor de a-i convinge pe germani că debarcarea din ziua Z va avea loc la Calais, mult mai probabil decât în Normandia, locul deja stabilit. Purtând asupra lui fotografii care constituiau dovezi despre intoxicarea elaborată cu grijă de către englezi – poze ale avioanelor-machetă, ale tancurilor din placaj şi ale falselor baze militare – Faber, urmărit

îndeaproape de către agenţii contraspionajului britanic, se îndreaptă către Nord, spre coasta Scoţiei, unde urmează să fie cules de către un submarin german. Pe drumul către locul de întâlnire, este însă surprins de o furtună violentă şi eşuează pe Storm Island, o insulă aridă şi stâncoasă din Marea Nordului. Singurii locuitori ai acestei insule sunt Lucy şi David Rose, copilul lor şi un bătrân păstor. Faber se îndrăgosteşte puternic de Lucy şi între ei se naşte o pasionantă poveste de dragoste. Apoi Faber îi ucide pe soţul ei şi pe păstor, încredinţând soarta succesului debarcării Aliaţilor în mâinile tinerei femei. Din fericire Lucy descoperă adevărata identitate a lui Faber înainte ca el să poată întâlni submarinul care trebuia să-l ia şi, cu un eroism peste puterile omeneşti, îl împiedică să-şi fructifice misiunea.

Majoritatea criticilor şi-au exprimat admiraţia faţă de meşteşugita construcţie a intrigii romanului. Michael Wood, într-un articol din *Saturday Review* compară această carte cu romanul devenit clasic **The Day of the Jackal – Ziua Şacalului,** al lui Frederick Forsyth, subliniind că în ambele thriller-uri „firul dublu al naraţiunii se concentrează atât asupra urmăritorului cât şi a celui urmărit, creând un suspans extrem de susţinut". Scriitorul Richard Freedman, de la *New York Times Book Review***,** declară că Follett „a închegat un thriller care chiar te cutremură, atât la nivel visceral, cât şi la nivel spiritual". Un alt jurnalist, de la revista *Time,* deşi apreciază intriga „vioaie, alertă", remarcă: „nu se înscrie pe linia obişnuitelor personaje ale lui Follett – portretizări fine, chipuri tridimensionale care rămân în memoria cititorului mult timp după ce restul amănuntelor s-au pierdut în ceaţă". Roderick Mac Leish, scriind în *Washington Post Book World,* explică: „Follett îl aduce treptat în prim-plan pe The Needle, dezvoltându-i gradat o personalitate şi un caracter complicate, cu o

măiestrie şi o uşurinţă care-ţi aduc aminte de portretul contelui Fosco, ticălosul personaj din capodopera genului thriller, **The Woman în White.** Chiar dacă nu reuşeşte să trezească simpatia, măcar îl putem considera pe The Needle un bărbat adevărat. El este la fel ca noi şi acest simplu fapt îl face şi mai sinistru". Wood simte că Follett i-a conferit o personalitate aparte de cea a spionilor care populează de obicei romanele thriller. Lui Faber „i se face rău de fiecare dată când ucide pe cineva şi are un vis absurd şi tulburător în care este surprins pronunţând verbele la sfârşitul propoziţiei (aşa cum apar ele în limba germană) şi purtând şosete cu zvastica imprimată pe ele, îşi iubeşte ţara, dar n-are niciun respect pentru nazişti. Este un bărbat încântător, deschis şi răbdător, cu simţul umorului. Nu trebuie să ne placă acest tip de spion, ci doar să-l recunoaştem atunci când îl vom întâlni în afara paginilor acestui roman. Şi o vom face puţin mai uşor datorită portretului schiţat atent şi cu înţelegere, de Follett. Concluzia o trage McLeish: „Este, pur şi simplu, cel mai bun roman de spionaj englezesc din ultimii ani".

„Punctul forte al lui Follett", scrie Robert Lekackman în Nation „este diversitatea momentelor istorice alese". Fapt istoric, complexa acţiune a serviciilor de spionaj britanice de a disimula locul debarcării din Normandia, a constituit sursa de inspiraţie pentru romanul **Eye of the Needle,** în timp ce al doilea bestseller al său, **Triple,** se bazează pe un nou motiv apărut la sfârşitul anilor '60, „unul dintre cele mai ciudate episoade din istoria epocii nucleare", după cum notează Michael Demarest, de la *Time.* Este vorba de o serie de întâmplări implicând dispariţia în 1968, în Marea Mediterană, a două sute de tone de minereu de uraniu, suficient pentru a fabrica treizeci de bombe atomice. Afacerea se bucură de enorm de multă publicitate datorită eforturilor unei

echipe de ziarişti englezi, dar nu se descoperă nimic, iar uraniul e de negăsit. Astfel, părerea tuturor este că Israelul, datorită insuccesel sale de a obţine uraniu, se află în spatele acestui furt. Demarest apreciază că Follett surprinde perfect dimensiunea acestor noi conflicte şi „creează unul dintre cele mai veridice thriller-uri ale anului".

Explicația lui Follett dată misterioasei dispariţii este relatată de către Anatole Broyard, de la *New York Times*: „Ne aflăm în 1968, iar serviciile de spionaj ale Israelului au aflat că Egiptul, cu ajutor sovietic, este pe cale de a produce bomba atomică. Pentru că miza jocului este petrolul, nimeni nu are intenţia de a-i vinde Israelului uraniul necesar pentru a-şi fabrica propria-i bombă atomică. Singura soluţie este de a-l fura. Şi totul în cel mai perfect secret. Dar aliaţii Israelului se vor amesteca în încercările sale disperate de a-şi crea un sistem propriu de apărare".

În acţiunea romanului **Triple** sunt implicate agenţiile de spionaj din trei state: KGB-ul sovietic, Serviciul Special de Informaţii al Egiptului şi Mossad-ul din Israel, amestecându-se de asemenea teroriști arabi şi oameni ai Mafiei. Demarest consideră că „Follett este un maestru al jocurilor de culise cizelate cu fineţe, şi al detaliilor credibile, trecând fără efort de la Kibuţ-urile din Israel la EURATOM (Agenţia Europeană de protecţie atomică), şi la lumea transporturilor navale".

Lisa Derman, în revista *New Republic,* declară că în romanul **Triple** nu există secrete, ci „doar câteva surprize". Ca şi în **Eye of the Needle,** cititorii prevăd cu destulă uşurinţă finalul. În acesta din urmă spionul eşuează, sau nemţii câştigă războiul; în **Triple,** Israelul pune mâna pe uraniu, sau (după explicaţia lui Follett) va fi ca şi distrus de către armele atomice ale Egiptului. În carte, spionul evreu Nat Dickstein este complet descoperit în faţa inamicilor săi, planurile lui sunt

cunoscute, iar el se află permanent sub supravegherea ruşilor şi a egiptenilor „Aşa că tensiunea acestui bine-închegat thriller" susţine Derman, „este transmisă doar de încercarea lui Nat de a rămâne mereu cu un pas în faţa rivalilor lui. Misiunea lui atinge şi câteva probleme de interes actual şi este suficient de complicată pentru a-l face pe oricine să se întrebe dacă va fi vreodată încheiată cu succes".

Această absenţă a finalurilor surprinzătoare caracterizează şi următorul bestseller al lui Follett, **The Key to Rebecca, (Codul „Rebecca")** inspirat de asemenea de cel de-al doilea război mondial. Nu contează că cititorii ştiu cine a câştigat războiul, spune Allan J. Mayer de la *Newsweek,* pentru că „thriller-urile bune sunt ca nişte probleme de geometrie: nu rezolvarea finală a conflictului este cea mai importantă, ci metoda prin care se ajunge la ea. Deşi până la urmă, *cei buni* câştigă, iar noi ştim asta, nu ştim şi cum reuşesc ei s-o facă. Un thriller de valoare trebuie să ne lase să descoperim acest lucru până la ultima pagină. Tocmai asta a reuşit Follet în **Triple** şi în **Eye of the Needle.** Reuşeşte din nou în romanul **The Key to Rebecca".** Acţiunea se petrece în Orientul Mijlociu, cu tancurile lui Rommel străbătând deşertul spre Cairo şi spre Alexandria, întâmpinând o rezistenţă sporadică din partea englezilor. Un grup de ofiţeri egipteni, printre care şi tânărul căpitan Anwar el-Sadat, este foarte interesat în a-i vedea pe britanici scoşi din Egipt. Pentru asta hotărăsc să-l ajute pe Rommel, dar cât mai repede, deoarece dacă acesta îi va înfrânge singur pe englezi, ţara lor va fi considerată teritoriu cucerit şi nu un aliat independent. Cheia planurilor este un spion german, neîndurător şi extrem de eficient care operase în Cairo, transmiţând informaţiile într-un cod bazat pe romanul **Rebecca** al scriitoarei Daphne du Maurier, apărut în 1938 (din nou Follett apelează

la un fapt istoric real: un spion neamţ care a existat în realitate, John Eppler, a folosit, într-adevăr, un cod bazat pe romanul scriitoarei du Maurier). Egiptenii doresc să pună mâna pe acest cod, şi pe transmiţătorul radio şi să-l folosească pentru a intra în legătură cu germanii. Bineînţeles că şi britanicii îl caută pe spionul neamţ. Pe parcursul romanului, Follett aduce în prim-plan şi alte personaje cum ar fi un agent al serviciilor de informaţii britanice, experimentat dar nesigur pe el, o evreică egipteancă dorind să emigreze în Palestina şi care în acest scop îl ajută pe agentul englez, şi o dansatoare de bar, egipteancă, colaboratoare a spionului neamţ.

„Pe acest fundal", scrie Joseph Mc Lellan în *Washington Post Book World*, Follett „a ţesut o intrigă complexă, pigmentată cu violenţă, răsturnări de situaţie şi pasiuni exotice". **The Key to Rebecca,** continuă el „este un roman care se înscrie mai degrabă pe linia şcolii lui Hellen Mac Innes decât a celei lui Ian Fleming, care dă tonul de peste zece ani. Personajele şi acţiunea sunt, privite în ansamblu, mai statice, mai puţin poleite şi strălucitoare, nu atât de excentrice sau uni-dimensionale". Michael Demarest de la *Time*, crede că „adevărata forţă a lui Follett rămâne un talent deosebit al plasării intrigilor în diferite zone geografice, şi vechea ştiinţă că *personajele înseamnă acţiune.* În **The Key to Rebecca,** ca şi în **The Eye of the Needle** şi **Triple** el redă strălucit un ţinut îndepărtat, completat cu sunete, mirosuri şi obiceiuri locale". Iar Tom Nolan, în *Los Angeles Times Book Revie**w*** notează: „Follett îşi derulează cu măiestrie povestea, construind cu o mână sigură suspansul, creând personaje tridimensionale, care îţi provoacă atât compasiune cât şi teamă şi admiraţie. Cu o deosebită uşurinţă, autorul schiţează scene vii, pline de realism, din Egipt, din timpul războiului".

Follett pătrunde încă şi mai adânc, în istorie, cu romanul **The Man from St. Petersburg,** care-şi plasează acţiunea în Londra dinaintea primului război mondial.

În revista *Washington Post Book World*, Roderick Mac Leish îl denumeşte pe Follett „un maestru al punerilor în scenă veridice". Consistenţa fundalului narativ şi intriga complexă sunt calităţile pentru care Follett este apreciat de către cea mai mare parte a criticilor.

Adams motivează extraordinarul succes al lui Ken Follett ca autor de thriller-uri prin aceea că reuşeşte să contureze foarte bine atât personajele principale cât şi pe cele secundare ale romanelor sale atât de interesant şi inteligent scrise. În plus, Follett, ca un documentat observator al pieţii cărţii şi-a dat seama că deşi cei mai fideli dintre cititorii săi sunt bărbaţi, este nevoie şi de un public feminin pentru ca scrierile sale să ajungă adevărate bestseller-uri. În consecinţă, eroinele romanelor sale sunt femei, care, deşi ducând o viaţă obişnuită pot fi capabile de fapte de bravură (portretul unei astfel de eroine nu lipseşte în niciunul dintre romane) Follett se dovedeşte un bun cunoscător atât al istoriei şi tehnicii spionajului cât şi al politicii extrem de complexe a secolului în care trăim. La fel de importantă este şi măiestria cu care îşi ţese intrigile.

Fiind unul dintre cei mai „bine vânduţi" scriitori ai generaţiei sale, Follett a fost deseori etichetat drept „scriitor popular". Spre deosebire de majoritatea contemporanilor săi, el nu respinge această clasificare. El însuşi se consideră mai degrabă un truditor decât un artist şi ca atare nu ia ca pe o ofensă adusă artei sale faptul că unii critici folosesc termenul de „popular" ca pe o insultă. Follett este foarte mândru de „meşteşugul" său şi mulţumit de ceea ce a realizat, în timp ce caută întruna să se perfecţioneze. Îi declară lui Paul Hedrickson de la *Washington Post* „Eu mă compar

cu marii scriitori clasici. De ce să te compari cu John le Carre, când poţi la fel de bine să te pui alături de, să zicem, Jane Austin? Tot timpul fac comparaţie între mine şi marii clasici englezi cum ar fi Dickens, Thomas Hardy şi George Eliot – şi mă întreb de ce nu pot mai mult". În final Follett nu vede niciun motiv pentru a se scuza că vinde milioane de exemplare: „Cred că sunt unul dintre cei mai buni din lume în ceea ce fac". Şi după cum concluzionează unul din criticii revistei *New York*, care-l compară pe Follett cu Somerset Maugham, „autorii de literatură *comercială,* mai curând decât cei *serioşi,* sunt cei care ne familiarizează cu amănuntele din viaţa de zi cu zi.

Traducerea din *Major 20th-Century Writers*
de Sorin Alexandru Şontea

GABRIELA ABĂLUȚĂ

Absolventă a Facultăţii de Limbi şi Literaturi străine, Bucureşti, promoţia 1965, profilul engleză-franceză.

A colaborat în presă, publicând în revistele *Contemporanul, România literară*, şi *Timpul*, traduceri din Pessoa, Lawrewnce, Asimov, etc.

Traduceri tipărite în volum:

Samuel Becket, **Molloy** (patru volume), Editura Univers, 1990

Samuel Becket, **Prima iubire,** Editura Unu, 1991

Mihail Bulgakov, **Inimă de câine.** Editura Unu, 1991

Philippe Toussaint, **Camera de baie,** Editura Unu, 1993

Boris Vian, **Toamnă la Pekin,** Editura Moldova, 1993

Dean R. Koontz, **Masca,** Editura Olimp. 1993

Ken Follett, **Codul „Rebecca",** Editura Olimp, 1994

Traduceri în curs de apariţie:

Harold Robbins, **Unde s-a dus dragostea,** Editura Elit- Comentator

Charles Baudelaire, **Paradisurile artificiale,** Cartea Românească

Observații

[←1]

Citat de Anthony Cave Brown în *Bodyguard of Lies*

[←2]

W.O.G.S. = iniţialele de la Working on Government Service.

Table of Contents

Partea întâiTOBRUK
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
Partea a douaMERSA MATRUH
11
12
13
14
15
16
17
18
19
Partea a treiaALAM HALFA
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
Observații

Table of Contents

Partea întâiTOBRUK
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
Partea a douaMERSA MATRUH
11
12
13
14
15
16
17
18
19
Partea a treiaALAM HALFA
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
Observații

Table of Contents

Partea întâiTOBRUK 4
1 5
2 24
3 37
4 57
5 75
6 90
7 100
8 118
9 141
10 157
Partea a douaMERSA MATRUH 169
11 170
12 184
13 197
14 216
15 229
16 243
17 254
18 271
19 275
Partea a treiaALAM HALFA 284
20 285
21 300
22 316
23 326
24 339
25 351
26 368
27 380

28 393
29 409
Observații 427